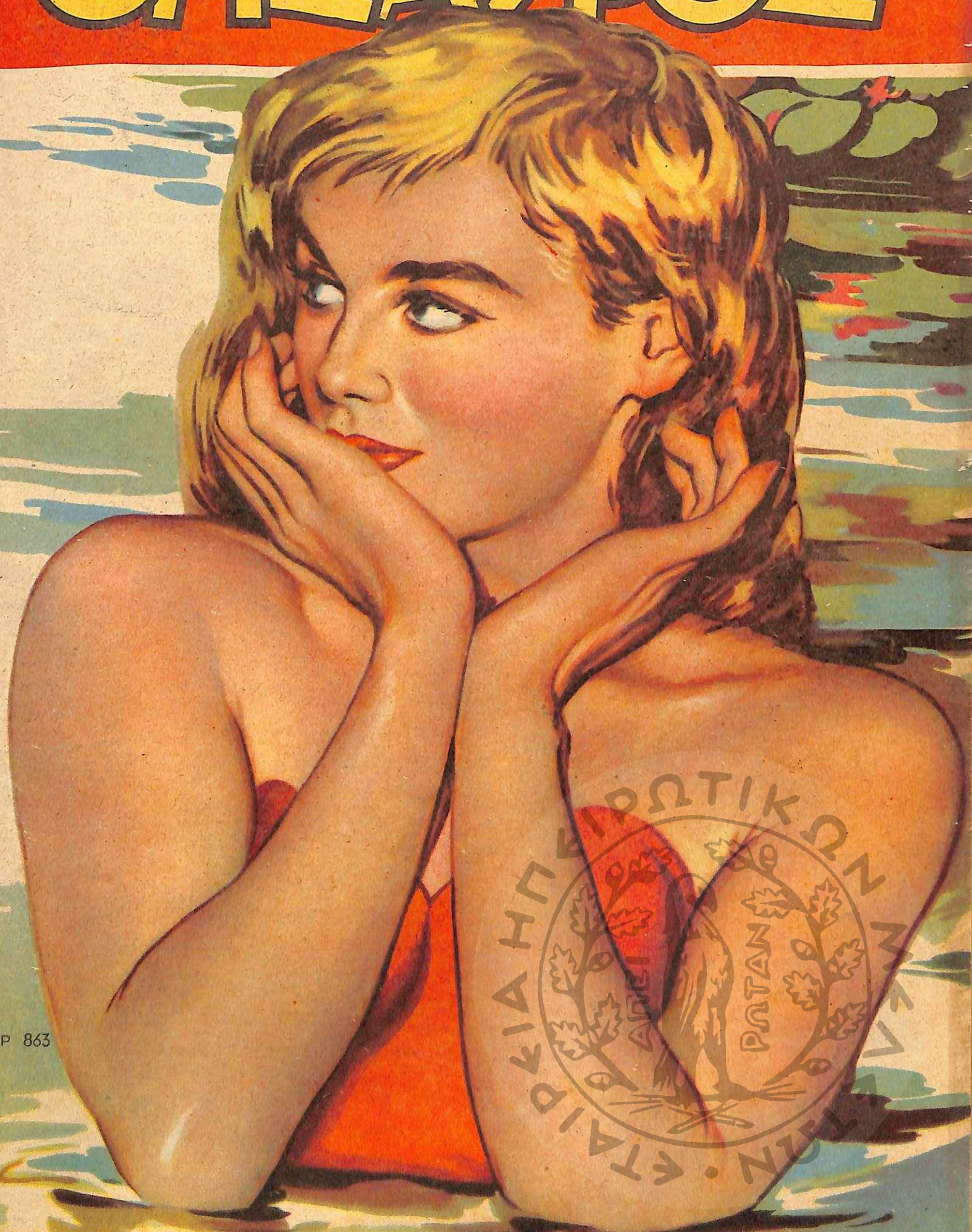

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Τα δρώματα της καρδιάς

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΔΩΡΟ

—Θα γυρίσω γρήγορα, Λουσιέν, θα το βρεις, θα γυρίσω σε τρεις βδομάδες το πολύ.
—Ο Σάρλ χαιδεύει το αδύνατο πρόσωπο της γυναίκας του, ενώ αυτή τον κутτάει με τα γαλανά της μάτια, που έλαμπαν απ' τον περφόρ.
—Θα σε περιμένω, αγάπη μου, του είπε, και να μου γράψης γρήγορα...
—Ο Σάρλ έσκυψε και τη φίλησε.

—Επειτα κατέβηκε τη σκάλα της κλινικής, μπήκε στο αυτοκίνητό του και τράβηξε για την πόλη, όπου ήταν το γραφείο του. Δούλευε σε μία μεγάλη εταιρεία διαφημίσεων και κέρδιζε αρκετά χρήματα τώρα. Τον προηγούμενο χρόνο είχαν ζηήσει οι δύο τους πολύ εύχρηστοι, μα να, που τον τελευταίο καιρό, η γυναίκα του είχε αρρωστήσει ξαφνικά, είχε αδυνατίσει κι' ο γιατρός είχε συστήσει να τη μεταφέρουν στο βουνό, στον καθαρό αέρα, όπου έπρεπε να μείνει τουλάχιστον έφτα-όχτω μήνες.
—Όταν ο Σάρλ έφτασε στο γραφείο του, βρήκε μία άλλη γραμμάτσα.

—Είμαι η 'Ελένη Μαρτέν, του είπε, εκείνη. 'Η γραμμάτσα σου απουσιάζει, γιατί είναι άρρωστη. Είμαι εδώ από τρεις ημέρες και περίμενα να γυρίσεις για να μου εξηγήσεις ώριμα πράγματα σχετικά με τη δουλειά...
—Η φωνή της ήταν γλυκιά κι' ο Σάρλ την κούταξε σαν μαγνητισμένος. 'Ηταν λίγο πιο ψηλή απ' τη γυναίκα του, τη Λουσιέν, αλλά το ίδιο ωραία, μελαχρινή σαν τα γιγάντια, όλη λάμψη και γοητεία.

—Είχε περάσει κάπου ένας μήνας από τότε που η 'Ελένη είχε προσληφθεί στην εταιρεία. 'Ηταν σπουδαία υπάλληλος κι' ο Σάρλ ήταν ευχαριστημένος από τη συνεργασία της. Δίχως ν' αντιλλάσσουν ποτέ παρά λόγια τυπικά, για τη δουλειά του γραφείου, αισθανόταν και οι δύο ταράχη, όταν συναντιόταν.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Απρόοπτον

Χθές του 'Ηλίου δύσαντος μετέβην εις τὸ Ζάνπειον κι' ὑπὸ Σελήνῳ ἀργυρῶν λαμπροφλογολοῦσαν ἀνέμενον ἐπ' ἄρκτον ὡς πονηρὸν ζουλιπὸν ἀναστῆν ἐν τῇ νυκτὶ περιπαθῶν Μουσαν. Τούτεστιν εἰς παγκύκλιον εὐθὺς ἐκαθεσάμην καὶ παριστάνων συνάφην τὸν ἑρῶτος τὸν βλάμην ἀνίκανον τὰς ἀτραπὸς πρὸς δὲ καὶ τὰς πλατείας μετὰ ποδὸς ἐξωτικῆς καὶ πλήρους γοητείας.

—Ότε ὡ παῖδες, ζαφνικῶς εἰς ὦραν ἐμνησμένην εἶδον μακρόθεν πομπὴν δὺς γυνὴν διερχομένην κι' ἀναπνέουσα ἐπευσεύον τὰ βήματα μου οὐρῶν ἀναφωνῶν: «Ὁ Μούσα μου! Ὁ κόρη τῶν ὀνείρων!» Τούτεστιν πρὸς συνάντησιν ἐπευσεύον τῆς γυνὸς ὑπολογίζων οὐθενάρως κι' ἔκων σοφὴ ἐλπίδα ὅτι ἀομένως χάριτι τῆς τυχερῆς τῆς δεξιῆς ἐντὸς ὀλίγου συνοδὸν θὰ εἶκον θείαν Δίδα. Καὶ φθάσας ταύτην ἔκραζον: «Στῆθι (ὦρατα Μίσις)»

Κι' ἐστάθη, ὡ τοῦ θαύματος, ἡ Μούσα (μου ἐν τούτοις καὶ τὰς διόπτρας μου βάλων, —Ὁ! εἰ (πον μεθ' ὀρμῆς καθ' ὃ ἡ ἔξοχος θεὰ ἦτο... ἐξήκον (τούτις «Ἀλλοίμονον!») ἐδόθησαν κραυγάζων (ἐκτενῶς καὶ προτροπῶν ἐφυγον κατὰ τὰ εἰώ (θότα, οὐδαμῶς συλλογιθεὶς ὁ βλάξ κι' (οὐτίανδρος ὅτι τὸν μέλανα ζωμὸν ἔχει ἡ... γράϊα (κόττα!)

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

του, στο σαντόριο, ὅλο και χειρότερες. Αποφάσισε γὰ πᾶν νὰ τὴ δῇ.

—Όταν ξαναείδε τὴ Λουσιέν, δὲν τὴν ἀναγνώρισε. Εἶχε πολὺ ἀδυνατίσει, μὰ διατηροῦσε πάντα τὸ γλυκὸ τῆς χ-μόγελο.

—Ξέρεις, Σάρλ, τοῦ εἶπε, ὁ γιατρός Μαρτέν μοῦ μίλησε γιὰ τὴν κατάστασί μου. Λέει πὼς μὴ ἐγγεῖρηται μὴ ποτε νὰ εἶναι ἀποτελεσματικὴ.

—Μακάρι, ἀγάπη μου, τῆς εἶπε ὁ Σάρλ.

—Ὁ γιατρός Μαρτέν σκέφτηκε. «Μὰ καὶ ἡ 'Ελένη λέγεται Μαρτέν».

—Ξέρεις κατὶ, συνέχισε ἡ ἀρρώστη, ἡ κόρη τοῦ γιατροῦ Μαρτέν, ἡ 'Ελένη Μαρτέν, εἶναι μὴν γυναίκα νῆα καὶ πολὺ ὠραία. Εἶχε ἔρθει, τις προάλλες ἐδῶ, γιὰ νὰ δῇ τὸν πατέρα της.

—Μὰ κράττει συντροφιά καὶ γινηκὰ φίλες...
—Ὁ Σάρλ δὲν τὴν ἀκούει πιά. Ἰσως ἡ γυναίκα του γὰρ καταλάβε τὴν ἀλήθεια. Τώρα πᾶν ὅλα ἦταν ἐκείνη. Γι' αὐτὸ ἡ 'Ελένη εἶχε ἀλλάξει ἀπέναντί της. Εἶχε καταλάβει τὴν ἀντιπροσώπευε ὁ Σάρλ γιὰ τὴν ἀρρώστη γυναίκα του. Καὶ δὲν ἤθελε νὰ φανῇ σκληρὸς ἀπέναντί της. «Ἦξερε πὼς ἡ 'Ελένη τὸν ἀναποδοκίμαζε πάντα, δὲν ἤθελε νὰ κανένας τρόπο νὰ γίνῃ ἀφορμή, ὥστε ἡ Λουσιέν νὰ χεραιοτηρῇ ἀπ' τὴν ἀπελπισία της.

—Ὁ μοῖρα ὅμως εἶχε ἀποφασίσει ἄλλοιῶς. «Εἶπετα ἀπὸ λίγες μέρες, ἔγινε ἡ ἐγγείρησι. Παρ' ὅλ' αὐτὰ, οἱ γιατροὶ εἶπαν στὸν Σάρλ πὼς ἡ ζωὴ της βρισκόταν σὲ κίνδυνο. Μ' ὅλη τὴν πλευροεκτομή, λίγες ἐλπίδες ὑπῆρχαν. Ἡ Λουσιέν εἶχε παῖσι τὴ ζωὴ της γιὰ νὰ σωθῇ, γιὰ νὰ σώσῃ τὴν ἀγάπη της, ἀλλὰ, τώρα, καταλάβαινε πὼς ἦταν καταδικασμένη. Σὲ λίγο, ὁ Σάρλ θὰ ἦταν ἐλεύθερος.

—Ὁ ἀπόγεμα, πού, ἀνῆλθε, ὡς, καθόταν κοντὰ της, ἡ Λουσιέν τοῦ εἶπε: —Μπορεῖ σὲ λίγο, Σάρλ, νὰ εἶσαι εὐτυχισμένος. Ξέρεις, τὸ ἐπιθυμῶ πολὺ, πιστέψτε με, τὸ θέλω! Πρέπει νὰ μοῦ τὸ ὑποσχεθῇς, γιὰ νὰ φύγω ἡσυχῇ...
—Ὁ φωνὴ της ἦταν ἀδύνατη, ὡς φθόγγος. Ὁ Σάρλ ὅμως δὲν καταλάβαινε τί τοῦ ζητοῦσε νὰ τῆς ὑποσχεθῇ.

—Ἀκούσε με, Σάρλ, ξαναεἶπε ἡ ἀρρώστη μὲ κόπο, γνωρίζω τὴ γυναίκα πού ἡ μοῖρα ἔφερε στὸ δρόμο σου. Ἡ γυναίκα αὕτη εἶναι γιὰ σένα. Τὴν θέλω νὰ εἶναι στὸ πλευρό σου, γιὰ τὴν ἔξω πὼς θὰ σ' ἀγαπήσῃ ὡς σ' ἀγάπησα κι' ἐγώ. Εἴχαμε καὶ μεῖς οἱ δύο τίς εὐτυχισμένες ὥρες μας. Ψέματά, Σάρλ; Θέλω νὰ εἶσαι εὐτυχισμένος...

—Ὁ Σάρλ τῆς ἔπιασε τὰ χέρια. Τὸ πρόσωπο τῆς Λουσιέν ἦταν ἀκίνητο. Ἀκίνητα καὶ τὰ μεγάλα γαλανὰ της μάτια. «Ὁ γλυκὸ χαμόγελο ἦταν ἀπώλειο στὰ ὠχρὰ χεῖλῃ της.

—Ὁ Σάρλ πλησίασε πολὺ κοντὰ της, πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι της. Ἡ ἀδύνατη φωνὴ τῆς εἶπε σὲ μὴν τελευταία νύχτα: —Σ' ἀγάπησα τόσο πολὺ... Σάρλ!

—Ὁ Λουσιέν ἔφυγε γιὰ πάντα, καὶ ἡ ἀνάμνησις τῆς ἔμεινε πάντα ζωντανή στὴν καρδιά τοῦ Σάρλ. Τώρα πὼς ἐκείνη εἶχε διαβάσει στὴν ψυχὴ του, τώρα πὼς τοῦ εἶχε ὑποδείξει τὴν γυναίκα πού ἤθελε γι' αὐτὸν στὸ πλευρό του, καταλάβε πόσο ἡ καρδιά τῆς Λουσιέν ἦταν μεγάλη, πόσο εἶχε ὑποφέρει σιωπηλὰ, δίχως παράπονο. Κατάλαβε πὼς ζητούμενος του νὰ παντρευτῇ τὴν 'Ελένη γιὰ νὰ ζῇσιν μὴ εὐτυχισμένη ζωὴ μαζὶ της, ἡ ἀμοιρῇ Λουσιέν τοῦ εἶχε κάνει τὸ πῶς μεγάλο, τὸ πῶς ὠπρόχο, τὸ τελευταῖο δῶρο της!...

ΠΙΕΡ ΜΑΡΤΕΝ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντικο ρεπερτάζ

—Γιὰ τὰ μέσα Ἰουνίου ἀναγγέλλεται ἡ ἐναρξὶ τῶν παραστάσεων τοῦ θερινοῦ θεάτρου τῆς Λυρικῆς Σκηνῆς στὴν Λεωφόρο Ἀλεξάνδρας, μετὰ τὸν «Κορυδαλλὸς» τοῦ Λέχαρ, πὺς μετεφύρασε ὁ συνεργάτης μας κ. Δ. Γιαννουκάκης.

Στὸν «Κορυδαλλὸς» θὰ ἐμφανισθῇ ἐκτὼς πρὸςληφθεὶς ἀπὸ τὴν Κρατικὴ Μουσικὴ Σκηνὴ ὁ κωμικὸς Χρήστος Εὐθυμίου.

Ἐπίσης στὴν ἴδια ὀπερέττα θὰ ἔξῃ ἡ 10 διαφορετικὴ ἐμφανισθῇ τὸ ὑπαλῆτος τῆς Λυρικῆς Σκηνῆς. Ἰδιαίτερος φαντασμαγορικὸς θὰ εἶναι ἡ τσιγγάνικη καὶ μὴ ταραντέλλα στὴν ὁποία θὰ ἐμφανισθῇ καὶ ὁ ἴδιος ὁ χορογράφος Ἀγγελος Γριμάνης.

Μετὰ τὸν «Κορυδαλλὸς» ἡ Λυρικὴ Σκηνὴ θὰ ἀνεβάσῃ τὴν «Μπαγιαντέρα» τοῦ Κάλμαν.

Ἡ ἀρχαία τραγωδία, ξαναγυρίζει στὴν πρώτη σειρά τοῦ ἐνδιαφέροντος. Ἐστὶ ἐκτός ἀπὸ τὸ κρατικὸ συγκρότημα πὺς θὰ δώσῃ τὸν ἐρχόμενο μῆνα παραστάσεις στὴν Ἐπίδαυρον, τὸ συγκρότημα τοῦ Λίνου Καρζῆ, πὺς θὰ παίξῃ στὸ θέατρο Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ καὶ τὸν 6-μῖλο τῆς Κρινιδῆς Παππά καὶ τὸν Σπύρου Μουσούρη, πὺς θὰ δώσῃ σειρά παραστάσεων στὴ Θεσσαλονικί, καὶ τέταρτος ὁμοίως με ἐπὶ κεφαλῇ τῆ Βάσω Μεταξά καὶ τὸν Ι. Μαρῖνο θὰ δώσῃ παραστάσεις ἀρχαίας τραγωδίας στὴς ἑπαρχίες.

—Ὁ «Ἀγαπητικὸς τῆς Βοσκοπούλας», πὺς εἶχε τόση ἀπῆλξη στὴς λαϊκὲς τάξεις ὅταν πρωτοπαίχθηκε τὸν περασμένο μῆνα γιὰ πρώτη φορά στὸ ὑπαίθρο στὸ Ἀργος, εἶναι ἀφορμὴ ἐπαγγελματικῶν ἀνταγωνισμῶν μεταξὺ δύο θιασαρχῶν, τοῦ Αἰ. Λεμού καὶ τοῦ Μ. Κατράκη.

Τελικὰ ὅμως θὰ παίξῃ καὶ ἀπὸ τοὺς δύο ἀπὸ τὸν πρῶτο στὸ Φιλοπύργου καὶ ἀπὸ τὸν δεύτερο στὸ Πεδίον τοῦ Ἀρεως.

—Τὸ Παγκράτι ἀποκτὰ ἕνα καινούργιο θερινὸ θέατρο. Σὲ κεντρικώτατο οἰκόμετο χιλίων τετραγωνικῶν πηχῶν καὶ σὲ σχέδια τοῦ ἀρχιτέκτονος κ. Σαβῆκη θὰ λειτουργήσῃ ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο ἔτος.

—Οἱ ἀδελφεὲς Καλοῦτᾶ ἐπράγματ-ποιήσαν στὴν Μυτιλήνῃ ἕνα σπάνιο ρεκόρ. Οἱ δύο τους μετὰ τὸν κωνσταντῆ Ζούνη ἐδύσαντο παραστάσεις στὸ ἐκεῖ θέατρο «Ἀρίων» διαρκείας 2½ ὥρων, με σκέτε νοῦμερα καὶ τραγούδια.

Τὸ βράδυ τῆς προειρημένης τὸς ἀνέβηκε στὴ σκηνή, ὁ ἐγκατεστημένος στὴν Μυτιλήνῃ καὶ ἡλικίας 80 χρόνων πατέρας τοῦ μαέστρου Ραπτή, παλαιῶν συνεργάτων τῶν ἀδελφῶν Καλοῦτᾶ. Γεμάτος συγκίνησι τὶς ἀγκάλιασε καὶ τίς φίλησε.

Στὴ Μυτιλήνῃ ἐπίσης ἔκαμε μεγάλη ἐντύπωσι τὸ στιγμιαῖο ὀκτατίχο τοῦ κωνσταντῆ Ζούνη. Σὲ τόσο μαλίστα Βαθμῷ, πὺς πολλοὶ καθηγηταὶ καὶ λογοτέχνες στοιχημάτιζαν ὅτι εἶχε ἀπὸ πρῶτον κανονισμένες τίς λέξεις.

Τὴν ἐπομένη ὅμως ὁ Ζούνης τοὺς διέψευσε πανηγυρικὰ με ἕνα νέο ὀκτατίχο.

—Μία νέα χορεύτρια τῆς σχολῆς Ζουρούδη, ἡ Βίκυ, θὰ κἀν τὴν ἐμφανιστῇ τῆς προσεχῶς. Θὰ ντεμπουτάρῃ σὲ ἕνα τσιγγάνικο χορὸ, μετὰ τὸ χαρακτηριστικὸ κοστούμι τοῦ Σκαλιντῶ, πὺς εἶχε φιλοτεχνήσει πρῶν μερικὰ χρόνια γιὰ τὴ Λιλὴ Μπερόδε.

—Ὁ ντιζέξ Νίτσα Παπαϊωάννου πὺς ἐπανέκτησε τὰς τῆς φωνῆς της, ὕστερα ἀπὸ συστηματικὴν θεραπείαν, ἐμφανίζεται τελευταία με πολλὴ ἐπιτυχία στὴν Κρήτη.

—Ὁ Ἑλληνας ἀκροβάτης Ζῶρς (Γιῶργος Πρίντζης) μοναδικὸς στὸν κόσμον γιὰ τὴν ἰσορροπία ἐπὶνὰν σὲ ἕνα δάκτυλο στὸ Ἀμβούργο ὅπου ἐμφανίστηκε τὰς μετὰ πολλὴ ἐπιτυχία. Ἐκλείει συμφωνία μετὰ τὴν ἐπιτυχία. Ὁνάση, πὺς ἔμεινε κατὰ ἐξοχίαν ἀπὸ τὴν ἐπιδείξι του αὕτη, ὅταν ἀπαρκολλοῦθησε στὸ κέντρο «Καζάν-βας», γιὰ μὴν σειρά ἐμφανίσεων στὸ «Καζάν» τοῦ Μόντε Κάρλο.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΣΤΟ σαλόνι τοῦ ὁδοντογιάτρου καθότανι τρεῖς πελάτες καὶ ἡ κ. Ξανθίππη — ἐ-φτά! Τρεῖς καὶ μὴ κάνουν, βέβαια, σύμφωνα με τὴ στοιχειώδη ἀσθητικὴ τέ-σερις, ἀλλὰ ὅταν ἡ τέταρτη εἶναι ἡ Ξαν-θίππη, τότε τὸ ἀποτέλεσμα — ἡ μάλλον τὸ ἀόριστομα — εἶναι ἀρ-θρῶς ἐφτά, γιὰτὶ ἡ τέταρτη πελάτις καὶ ἐκ-ιδῶς γιὰ τέ-σερις! Κι' αὐτὸ ὅχι, βέβαια, τόσο γιὰ τὸν ὄγκο πὺς καταλαμβάνει ἡ πολυθρόνη τῆς Ξανθίππης, ὅσο κυρίως γιὰ τὴν φασαρία πὺς δημιουργεῖ.

Οἱ τρεῖς πελάτες εἶναι δύο κύριοι καὶ μὴ κυρία. Ὁ ἕνας κύριος εἶναι ἕνας τύπος σιωπηλός, πὺς εἶναι βυθισμένο τὸ ρύγχος του σ' ἕνα πανόχαλο περιόδικό, ἀπ' αὐτὰ πὺς βρισκονται συνήθως στὰ σαλόνια τῶν ὁδοντογιάτρων. Ὁ ἄλλος κύριος εἶναι ἕνας στρουμπουλὸς τύπος, μελαγχολικός, μετὰ πρῶτο μαγούλο, πὺς κούταται τριγύρω του περιούλπος. Ἡ κυρία εἶναι μὴν προθυ-μότητα καὶ εὐγεῖστατη γυναίκα πὺς με-ιδιὰ ἀόριστο, μόλις συναντὰ τὰ βλέμματα τῶν ἄλλων δύο κυρίων. Οἱ τέσσερις ὑπὸ-λοιποὶ πελάτες — εἶπαμε — ἀντιπροσω-πεύονται ἀπὸ τὴν κ. Ξανθίππη, πὺς καθε-ται σὲ ἀνεμὴν κάθουνα, ψυὰ καὶ ξε-ψυὰ, παίρνει τὰ περιόδικα, ἀερίζεται, τὰ πετὰ καὶ ἀνακατεῖ, γιὰτὶ ὁ γιατρός ἀγογεῖ πολὺ νὰ τὴν δεχθῇ.

—Μὴ χειρότερα, Παναγιὰ μου!... Ποιὸν ἔχει μέσα ὁ γιατρός καὶ κάνει τόση ὥρα; Ὁ στ-ουμπουλὸς κύριος μετὰ τὸν προση-μένο μαγούλο κούτᾳ περιούλπος τὴν κλεισμένη πόρτα τοῦ ἱατροῦ διχῶς ν' ἀπαντᾷ. Ὁ ἄλλος κύριος ἐκκολλὰ λίγο τὴν μύτη του ἀπ' τὸ περιόδικό καὶ τὴν ξανακολλᾷ. Καὶ

—Ὁ γιατρός; —Ὁχι. Ὁ... γλυμένος! —Νὰ τὸν χαίρεστε. Πιὸ ἄνοστο πλάσμα δὲν ἔχω δὴ στὸν κόσμο.

Ἡ εὐγενικὴ κυρία παγώνει, κοκκινίζει καὶ μειδιὰ ἀπὸ ἀμνηχανία, ἐνῶ ὁ προσημένος γίγεται πὺς περιούλπος καὶ ἡ Ξανθίππη ἀρ-χίζει τὴν γκόνια γιὰ τὸ δόντι της: —Ὡωωω, τὸ ἀφιλότιμο!

Κι' ὕστερα: —Μ' ἐτάραξε ὅλη νύχτα!

μόνο ἡ πρόθυμη κι' εὐγενικὴ κυρία προσφέ-ρεται νὰ λύσῃ τὴν ἀπορία τῆς Ξανθίππης: —Εἶναι μὴν δεσποινίδα μέσα.

Χρεμετίζει ἡ Ξανθίππη: —Ἀ, δεσποινίδα! Ἀμα ἔχουν νὰ θεραπεύσουν νόστιμες δεσποινίδουλες οἱ γιατροὶ ξεχνιοῦνται!

Κι' ὕστερα: —Μὰ πόση ὥρα ἔχει μέσα; Κι' ὕστερα: —Πολὺ νόστιμη εἶναι αὕτη ἡ δεσποινί-δουλα:

—Ὁ λιγνὸς κύριος χώνει ὅλο καὶ περισσό-τερο τὸ ρύγχος του στὸ περιόδικό, ὁ στρουμπουλὸς κύριος μετὰ τὸν προσημένο μα-γούλο κούτᾳ ὅλο καὶ πὺς περιούλπος τὴν πόρ-τα καὶ ἡ εὐγενικὴ κυρία, τρομαγμένη, προ-σπαθεῖ νὰ καλύψῃ τὴν ἀδμονία τῆς Ξαν-θίππης. Ἡ ὁποία, ὅμως, Ξανθίππη εἶναι ἀδύνατο πὺς νὰ συγκρατηθῇ, σηκώνεται, ψυσμανὰ, κάνει βολτες ἀπάνω κάτω, ὡ-πὺς σὲ λίγο ἀνοίγει ἡ πόρτα τοῦ ἱατροῦ καὶ βγαίνει ἡ νόστιμη δεσποινίδα μὴ χαμόγελο —σεῖσμένη κουνάμενη— καὶ ὁ γιατρός ὑποκλίνεται:

—Ὡεεεε, δεσποινίς, ὠρεδουάρ... Ἡ Ξανθίππη γρυλλίζει, τὸν ἀγριοκυντὰ καὶ μουρμουρίζει: —Μάζεψε τὰ σορόπια σου καὶ μένε!

—Μάζεψε τὰ σορόπια σου καὶ μένε! —Μάζεψε τὰ σορόπια σου καὶ μένε! —Μάζεψε τὰ σορόπια σου καὶ μένε!

—Ὁ γιατρός, εὐτυχῶς, δὲν ἀκούει καὶ, παίρνοντας ἀπότομα ὕψος σοβαρὸ στρέφε-ται στοὺς ἀνεμῶντες: —Ποῖος ἔχει, παρακαλῶ, σειρά; Σηκώνεται ὁ λιγνὸς, παρατὰ τὸ περιο-δικό καὶ μπαίνει στὸ ἱατεῖο, τοῦ ὁποῦ ἡ πόρτα κλείνει. Γρυλλίζει πάλι ἡ Ξανθίππη: —Εἰ μὴ αὐτὸν τὸν γλυμένο πιά, ἐπί-τω νὰ τελειώσῃ γρήγορα!

Σηκώνει ὁ στρουμπουλὸς τὸ κεφάλι καὶ τὴν κούτᾳ πάντα περιούλπος: —Ἀδελφός μου εἶναι! λέει.

Στὸν ὁδοντογιάτρο

—Ὁ γιατρός; —Ὁχι. Ὁ... γλυμένος! —Νὰ τὸν χαίρεστε. Πιὸ ἄνοστο πλάσμα δὲν ἔχω δὴ στὸν κόσμο.

Ἡ εὐγενικὴ κυρία παγώνει, κοκκινίζει καὶ μειδιὰ ἀπὸ ἀμνηχανία, ἐνῶ ὁ προσημένος γίγεται πὺς περιούλπος καὶ ἡ Ξανθίππη ἀρ-χίζει τὴν γκόνια γιὰ τὸ δόντι της: —Ὡωωω, τὸ ἀφιλότιμο!

Κι' ὕστερα: —Μ' ἐτάραξε ὅλη νύχτα!

—Μάζεψε τὰ σορόπια σου, καὶ μένε! Σε-λιγώθηκε! μουρμουρίζει ἡ Ξανθίππη τοῦ γιατροῦ.

Καὶ δώστου πάλι: —Δὲν εἶναι ἕνας μῆνας πὺς τὸ σφοδρί-σα σ' ἕνα ἀλμπάν, παναθεμάτο! Μοῦ πῆρε τοῦ κόσμου τὰ λεπτά καὶ τὰ χατὰ τὸ θε-ράπτευσέ. Μὰ νὰ τὸ πάλι, πὺς μετὰνε!...

Κι' ὕστερα: —Τὸ ὠωωω, τὸ ἀφιλότιμο! Καὶ δώστου πάλι: —Τὶ θὰ γίνῃ; Θὰ τελειώσῃ καμιά φο-ρὰ αὐτὸς ὁ σαχλαμάς μ' ἐκείνον τὸν γλυ-μένο;

Περνοῦν δέκα λεπτά. Περνάει ἄλλα δέκα. Καὶ πὺς νὰ τελειώσῃ ὁ... γλυμένος! Κάθε-ται, σηκώνεται, ψυσμανὰ ἡ Ξανθίππη, ζυ-γώνει τὴν πόρτα κι' εἶναι σὲ μὴν τέτοια κατάστασι ἐκρηκτικὴ πὺς ὁ προσημένος κύ-ριος σηκώνεται σιγά-σιγά καὶ στρίβει. Κύριος ὀδετὶ φοβούμενος. Στὸ μετὰ, ὁ-μως, μπαίνει καὶ ἄλλοι πελάτες καὶ τὸ σαλόνι γεμίζει γιὰ καλὰ. Ἐπὶ τέλους, ὁ-μως, νάτος πὺς βγαίνει ὁ γλυμένος.

—Δόξα σοὶ ὁ Θεός!... λέει ἡ Ξανθίππη. —Ποῖος ἔχει σειρά; λέει ὁ γιατρός.

Σειρά ἔχει ἡ εὐγενικὴ καὶ καλογέλαστη κυρία, ἀλλὰ τὴν προσφέρει εὐχαρίστως στὴν Ξανθίππη: —Περάστε, κυρία μου.

Καὶ μπαίνει ἡ Ξανθίππη στὸ ἱατεῖο. Ποτὲ ὅμως πελάτης δὲν κούταζε μετὰ τὴν ἐξθεόπτη γιατρό, ὅσο ἡ Ξανθίππη τὸν νε-αρόν ὁδοντοδόκτορα, πὺς τὴν δειχνεῖ τὴν κα-ρέκλα:

—Καθίστε, μαντάμ. Τί ἔχετε; —Δοντόπονο ἔχω. Τί νάχω;

—Ἀνοίξτε τὸ στόμα σας νὰ δῶ. —Ἀνοίγει τὸ στόμα τῆς ἡ Ξανθίππης καὶ ὁ γιατρός ἀπλώνει ἕνα τσιμπιδάκι. —Μήνην! τσιρίζει ἡ Ξανθίππη. —Πονάτε; —Μὰ εἶσαι τρελλός, Χριστιανέ μου! Μὴ χειρότερα. Παναγιὰ μου! Πρωτῶς εἶσαι; Ξεροκαταπίνει ὁ γιατρός, τραδιέται, ξα-ναπλώνει τὸ τσιμπιδάκι. —Μήνην! ξανατσιρίζει ἡ Ξανθίππη. Κοκκινίζει ὁ γιατρός: —Πονάτε πολὺ; —Μὴ χειρότερα, Παναγιὰ μου, μὴ χει-ρότερα! Γιὰ καλὸ ἦλθα σὲ σένα, Χριστια-νέ μου!

Ξεροκαταπίνει πάλι, ἰδρώνει ὁ γιατρός, στρέφει, παίρνει ἄλλο ἐργαλεῖο καὶ ζυγώ-νει πάλι τὸ ἀνοικτὸ στόμα τῆς Ξανθίππης. —Μήνην! οὐρλιάζει πάλι ἡ Ξανθίππη. —Μὰ πονάτε τόσο πολὺ; λέει ὁδοῖσμε-νός ὁ γιατρός.

—Μὰ δὲν τὸ καταλαβαίνεις, Χριστια-νέ μου; —Τὸ δόντι σας εἶναι λιγάκι ἐρεθισμένο. Φουσκώνει, ξεφουσκώνει ὁ γιατρός, τὸν ἀγριοκυντᾷ ἡ Ξανθίππη, πηγαίνει στὴν βίτρινά του, παίρνει ἄλλο τσιμπιδάκι λίγο μπαμπακάκι, τὸ βουτᾷ σ' ἕνα ιπποκαλάκι κι' ὕστερα ζυγώνει τὴν Ξανθίππη:

—Ἀνοίξτε, παρακαλῶ. —Τί εἶναι αὐτό; —Τίποτα. Λίγο καταπραυντικό.

—Ἀνοίγει τὸ στό-μα ἡ Ξανθίππη — πῶς τὸ κεφάλι, τὰ μάτια, ἀγριεμένα στὸ ταβάνι — κι' ὁ γιατρός πλησιάζει τὸ τσιμπιδάκι μετὰ τὸ μπαμπακάκι στὸ πονεμένο δόντι.

—Μήνην! Μὲ

—Μήνην! Μὲ

—Μήνην! Μὲ

—Μήνην! Μὲ

—Μήνην! Μὲ

—Μήνην! Μὲ

—Μήνην! Μὲ

—Μήνην! Μὲ

—Μήνην! Μὲ

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Στην αρχή του περασμένου αιώνα, η Καχουμάνο, η βασίλισσα της Χαβάης, που ήταν πια φαρανταπέντε χρόνων και είχε περάσει τη νεανική ηλικία της με άπειρες ερωτικές περιπέτειες, είχε έρωτα με ένα νεαρό κι όμορφο φάρ, τον Ζάμπα. Εκείνος όμως αναπόσπαστη την πιο όμορφη απ' όλες τις κοπέλλες, τη μικρή Λιλιουβάνα. Η έρωτευμένη βασίλισσα προσπαθούσε με κάθε τρόπο να κάνει το Ζάμπα να την αγαπήσει, χωρίς να το κατορθώσει. Σε λίγο έφτασαν στη Χαβάη μερικοί Άγγλοι ιεραπόστολοι μ' επικεφαλής τον αυστηρό πάστορα Ρίτσαρντ. Οι ιεραπόστολοι επισκέφθηκαν τη βασίλισσα και ο Ρίτσαρντ της εξήγησε ότι ο έλεος της βασίλισσας προς τον νεαρό νόμο του πολιτισμένου κόσμου. Η Καχουμάνο τότε υπόγραψε ένα νόμο που απαγόρευε την ελεύθερη αγάπη, ορίζοντας αυστηρές τιμωρίες για τους παραβάτες, για να εκδικηθεί έτσι τον Ζάμπα και την αγαπημένη του. Ο ύψαιος φάρας ωστόσο εξακολουθούσε να συναντιέται κρυφά με τη Λιλιουβάνα και ν' αρνιέται να πάρει την πλουσία νύφη, που ήθελε ο πατέρας του. Εκείνος τότε ζήτησε και τους συγγενείς. Στη δική του έγινε, η Καχουμάνο δήλωσε ότι ο γέρο-Χίτο την ικετεύει να επεμείνει για να σώσει το γιό του.

— Τότε, αποφάσισα κι' εγώ να εφαρμόσω το νόμο για πρώτη φορά! είπε με αυστηρό ύφος η βασίλισσα. Αφού κατάλαβα πως πραγματικά ο έρωτας των δύο αυτών νέων, είναι παράνομος, έπειδή δεν έχουν καμιά πιθανότητα να παντρευτούν κι' επειδή ο πατέρας του νέου εναντιώνεται στο γάμο, πρόσταξα να συλληφθούν. Και τώρα βρίσκονται μπροστά στο δικαστήριο σας. Δεν έχετε παρά να τους κρίνετε.

Οι γέροι σύμβουλοι της βασίλισσας, κουνούσαν το κεφάλι τους. Ήσαν καλά το μάθημά τους... Τους το είχε πη ο Κονχίτο. Πώς ήταν ρητή διαταγή της βασίλισσας να εφαρμόσει κατά γράμμα ο νόμος. Ο Κονχίτο όμως δεν ήξερε όλη την αληθινή ιστορία. Μονάχα ο Ρίτσαρντ τα ήξερε όλα. Πώς ο γέρο-Χίτο δηλαδή είχε πέσει στα πόδια της βασίλισσας, για να συλλάβουν το παιδί του, αλλά να μη το τιμωρήσουν.

— Μονάχα ο φόβος θα τον ανάγκασε να σταματήσει πια αυτές τις σχέσεις, είχε πη ο πατέρας του Ζάμπα. Να τον συλλάβει, να φοβηθεί, να τρομοκρατηθεί, κι' η κοπέλλα. Κι' έπειτα, κανένας πώς είσαι επιεικής βασίλισσα. Χάρισε τους την τιμωρία. Έπειδή, βέβαια, δεν μπορείς να φανταστείς πώς βαστάει η καρδιά ενός πατέρα να δει το γιό του να τον μαστιγώνουν στην πλατεία!...

Η Καχουμάνο δεν του είχε δώσει ρητή απάντηση σ' αυτό. Απέφυγε να δεθεί με ύπαρξη. Και του είχε αορίστα: — Θα το αναφέρω στους υπουργούς μου, και θα κάνουμε ό,τι μπορούμε για να σε βοηθήσουμε, γέρο-πατέρα...

Έπειτα τούδειξε τους φρουρούς, για να φανή πως αυτός τους βοηθούσε να συλλάβουν το παιδί του.

Αυτή ήταν η συμβουλή του Ρίτσαρντ. Να φανή πως ο ίδιος ο πατέρας του Ζάμπα το ζήτησε. Κι' έτσι σωζόντουσαν τα προσχήματα. Η βασίλισσα φαινόταν καλή και αγαθή, ως την τελευταία στιγμή.

Η διδασκαλία όμως είχε γίνει στους συμβούλους της βασίλισσας, να φανούν άβυσσώπητοι.

— Έχεις τίποτ' άλλο να πής, Ζάμπα; ρώτησε ο Κονχίτο. Ο νέος κύτταξε τη βασίλισσα με μίσος.

— Έχω να πω ακόμα, πως ο νόμος αυτός είναι κακός και άδικος! είπε.

— Σάπα! φώναξαν όλοι. Τολμάς να κρίνεις κιόλας; Δεν φτάνει πώς έφταιξες...

— Σάπα!... του ψιθύρισε με δάκρυα η Λιλιουβάνα.

Και τότε, σαν να ξύπνησε ο Ζάμπα, θυμήθηκε πως με το δικό του φέροισμο, τραβούσε την τιμωρία και στο κεφάλι της αγαπημένης του.

Τότε άλλαξε με μιάς ύφος.

— Έσκυψε το κεφάλι και, με φωνή γεμάτη συγκίνηση, πρόφερε βραχνά:

— Συγχωρήστε τα απότομα λόγια μου. Ο πόνος με τρελλάνει. Δεν ζητώ για τον εαυτό μου έπαικα. Σας παρακαλώ μονάχα, να τιμωρηθώ μόνο εγώ. Η Λιλιουβάνα είναι μικρή, παιδί σχεδόν ακόμα. Δεν φταίει...

— Όχι! πρόφερε με λύπη ο Κονχίτο. Ο νόμος δεν κάνει διακρίση. Η Λιλιουβάνα δεν είναι μικρή, αφού έμαθε την αγάπη. Θάπρεπε κι' αυτή να αντισταθεί στον πειρασμό...

— Δεν τόλμησε! είπε ο Ζάμπα με σπαργαμό. Τη στιγμή που εγώ επέμενα, πως θα μπορούσε αυτή, αδύνατη κοπέλλα;... — Τι έχεις να πής εσύ; ρώτησε με φωνή κρύα η βασίλισσα την κοπέλλα.

Σήκωσε εκείνη τα μάτια της ικετευτικά στην Καχουμάνο.

— Λυπήσου με! ψιθύρισε.

Ο Ντούγκλας ένοιωσε τη ματιά αυτή σαν μαχαίρα στην καρδιά του. Η φωνή της κοπέλλας τον αναστάτωσε. Έφερε το

χέρι του στο λαιμό του, και με κόπο συγκράτησε μιά κραυγή φρίκης.

— Λιλιουβάνα, είπε η Καχουμάνο αδυσώπητα. Αυτή τη στιγμή, δεν μπορώ να κάνω τίποτα για σένα. Θάπρεπε να ξέρεις πώς, όταν συνέλθω το δικαστήριο, η βασίλισσα δεν έχει πια να πη τίποτα. Ο λόγος πέφτει στους δικαστές σου.

Γύρισε τα μάτια της στους άλλους. — Όλοι, όμως, στέκονταν με μάτια γυάλινα, με χείλη σφιχτά.

— Λυπηθήτε με! ψιθύρισε μονάχα η κοπέλλα.

Εκείνοι έσκυψαν και κάτι ψιθύρισαν μεταξύ τους. Κι' ο Κονχίτο σηκώθηκε.

— Η απόφασις του δικαστηρίου! είπε επίσης.

Και, καθαρίζοντας τη φωνή του, που ήταν παράξενα βραχνή, πρόφερε:

— Σύμφωνα με το νόμο, ο Ζάμπα κι' η Λιλιουβάνα καταδικάζονται να υποστούν στην πλατεία την τιμωρία του μαστιγώματος, ώσπου να τρέξει το αίμα από τα σώματά τους. Η τιμωρία θα γίνει σήμερα τ' απόγευμα...

Πριν προφθάσουν ν' ανοίξουν το στόμα τους οι κατάδικοι, μιά φωνή ακούστηκε, τσακισμένη, ικετευτική:

— Βασίλισσα!...

Ο γέρο-Χίτο είχε κωθή σε μιαν άκρη της αίθουσας και, χλωμός τώρα, κύτταξε την Καχουμάνο με μάτια μεγάλα, σαν να τη ρωτούσε τί εσήμαινε αυτή η απόφασις. Η βασίλισσα τον κύτταξε με μάτια κρύα.

— Λυπάμαι, Χίτο, του είπε. Άλλα από τη στιγμή που παρέδωξες το γιό σου στη δικαιοσύνη, ούτε εγώ έχω το δικαίωμα να κάνω τίποτα, για να τον γλυτώσω από την τιμωρία...

— Βασίλισσα Καχουμάνο, εγώ που τον κατήγγειλα, σε παρακαλώ τώρα να του δώσεις χάρη, είπε ο πατέρας. Σ' ένα νεύμα της Καχουμάνο, σηκώθηκε ο Κονχίτο.

— Γέροντα, είπε αυστηρά, δεν ταιριάζει σ' ένα άντρα σαν κι' εμένα να θέλω να καταστρατηγήσω το νόμο. Είναι η πρώτη εφαρμογή του! Πρέπει να καταλάβεις τη θέση σου. Ούτε εγώ να αποφύγουνε τη δικαιοσύνη. Όχι, και να πής, όσο και καιη τιμωρία, οι κατάδικοι θα την υποστούν. Κι' αυτό ως γίνη μάθημα σ' όλους τους νέους μας. Για να μη μας φέρουν στη δύσκολη θέση να τους τιμωρούμε έτσι σκληρά.

Ο Ζάμπα έσφιγγε τις γροθιές του με βουδή λυσσα. Καταλάβαινε πως κάθε λέξη ήταν πια περιττή. Μέσα στα μάτια της Καχουμάνο, διάβαζε τα λόγια που μονάχα αυτός μπορούσε να καταλάβει.

«Ζάμπα! έλεγε η βουδή ματιά της, ανέλαβε σκληρό αγώνα. Θέλησες να πολεμήσεις τη βασίλισσά σου. Αυτό, λοιπόν, ήταν το αποτέλεσμα, να νικήσης! Τώρα, τι μπορείς να κάνης; Προτίμησες να με μίσησης, παρά να με αγαπήσης. Είδες όμως πως ξέρε η βασίλισσα Καχουμάνο να εκδικηθεί!...»

Μέσα στα μάτια της, που γυάλιζαν παράξενα, διάβαζε ακόμα μιά άγρια αγάπη, που συγγένευε με το μίσος.

Η Λιλιουβάνα είχε κρύψει το πρόσωπό της με τα χέρια της κι' έκλαιγε σπαρακτικά.

Σ' ένα νεύμα της βασίλισσας, ένας φρουρός, πήγε κοντά τους.

— Έμπρός! πρόσταξε βάνουσα.

Κι' οι άλλοι φρουροί τους κυκλώσαν και τους ώθησαν πάλι στη φυλακή.

Μαρτυρικές ώρες

— Αν τους πήγαιναν κατ' ευθείαν στην πλατεία για την τιμωρία, δεν θα είχαν καιρό να σκεφθούνε τη συμφορά τους. Οι ώρες που τους άφησαν μόνους, μεγάλωσαν την αγωνία τους.

Η Λιλιουβάνα ήταν μισοπεθαμένη από το φόβο της.

— Δεν θα το βαστάσω, έλεγε και ξανάλεγε. Δεν θα το βαστάσω, Ζάμπα. Στο πρώτο χτύπημα, θα πεθάνω.

— Όχι, γλυκεριά μου αγάπη, προσπαθούσε αυτός να την παρηγορήσει. Πρέπει να φανής γενναία. Προσπάθησε ν' άψηψης τον πόνο. Για να μη χαρή η Καχουμάνο, προσπαθούσε να δείξης πως δεν λογαριάζεις τον πόνο του κορμιού.

— Δεν θα μπορέσω, έλεγε τρέμοντας η κοπέλλα. Ο πόνος κι' η ντροπή θα με σκοτώσουν.

— Άχ, αν ήξερα τί μπορούσα να κάνω για να σε σώσω, για να σε σώσω εμένα μονάχα, αγαπημένη μου.

— Τώρα, τίποτα δεν μ'άς γλυτώνει! είπε η Λιλιουβάνα. Δεν είδες την Καχουμάνο; Τα μάτια της είναι σαν μαχαίρια. Τίποτα δεν μ'άς σώζει, αγαπημένη μου. Εγώ σκέπτομαι το δικό σου τον πόνο.

— Τον πόνο του κορμιού, μη το λογαριάζεις για μένα, γλυκεριά μου. Άντρας είμαι, έχω δύναμη να τον βαστάσω. Άλλα τη ντροπή, την ντροπή...

Πέρασε τα χέρια της στο λαιμό του.

— Δεν είναι ντροπή, αγαπημένη μου, του ψιθύρισε γλυκά. Τί κακό κάναμε; Δεν είναι ντροπή καμιά. Αν δεν φοβόμουν τον πόνο, θα ήμουν ήσυχη.

— Λιλιουβάνα, έκλεινε την ώρα να λές μέσα σου πως θα περάσει κι' αυτή η άσχημη μέρα. Κι' έπειτα, θα κυττάζουμε να φύγουμε. Κάπως θα τα καταφέρουμε, γλυκεριά μου αγάπη.

Έτσι πέρασαν οι μαρτυρικές ώρες. Ο ήλιος ανέβηκε ψηλά στο στερέωμα, κι' έπειτα έγειρε κατά τη δύση.

Μέσα από τη φυλακή τους οι δύο νέοι άκουσαν θόρυβο έξω, στο δρόμο.

— Τι είναι; ψιθύρισε με φόβο η κοπέλλα.

Πέρασε αυτός το χέρι του γύρω στους ώμους της.

— Τώρα πρέπει νάχης θάρρος, γλυκεριά μου. Δεν καταλαβαίνεις; Τόμαθε ο λαός. Σίγουρα θάβалу το δημόσιο κήρυκα να το αναγγείλουν. Και μαζεύονται για να δουν την τιμωρία μας.

— Θα μαζεύουν τον κόσμο; ρώτησε η κοπέλλα κι' όλο το αίμα έφυγε από το πρόσωπό της.

— Γίνεται αλλοιώτικα; — Όπως όταν τιμωρούν κανένα κλέφτη ή κανένα φονιά.

— Αφού παραβήκαμε τη διαταγή, είμαστε κι' έμεις σαν τους άλλους, γέλασε πικρά ο παλληκάρι.

— Έξω ο θόρυβος δυνάμωνα. Καθώς καταλάβαιναν, θα μαζεύονταν πολλός κόσμος. Η Λιλιουβάνα έτρεμε όσο πήγαινε και πιο πολύ. Κι' ο Ζάμπα προσπαθούσε να της δώσει θάρρος. Καταλάβαινε όμως κι' αυτός, πως άθελά του τα γόνατά του λυγίζαν. Θύμωνε με τον εαυτό του, μα δε μπορούσε να πη πως δεν περίμενε με αγωνία την άσχημη στιγμή.

— Έπί τέλους, κάποτε η πόρτα της φυλακής τους άνοιξε. Ο αρχηγός των φρουρών μπήκε μέσα, και πίσω του οι στρατιώτες.

— Ζάμπα, είπε, κι' εσύ Λιλιουβάνα, ακολουθήστε με. Αν φερθήτε λογικά και φρόνιμα, δεν θα σας δώσω τα χέρια.

— Δεν θα σου φέρουμε καμιά δυσκολία, είπε ο Ζάμπα, και πέρασε το χέρι του γύρω στη μέση της αγαπημένης του.

Η συνοδεία σχηματίστηκε και προχώρησαν έξω, προς τη πλατεία.

Το μαστίγωμα

Σαν μέλισσες είχαν μαζεuth οι άνθρωποι τριγύρω. Οι φρουροί με δυσκολία τους συγκρατούσαν στις άκρες της πλατείας.

Ο ήλιος, στο βασίλειμά του, έριχνε δλόχρους άχτίδες παντού. Στις καλύβες, στις άνοιγμένες χουμαδιές, στα φλογισμένα μάγουλα των κοριτσιών. Ο ήλιος τύλιξε το δυστυχισμένο ζευγάρι, το φώτισε άπληχνα.

— Ενοίωσε η Λιλιουβάνα πως οι άχτίδες του ήλιου κι' οι περίεργες ματιές ενώνονταν και τη γύμνωναν.

Στη μέση της πλατείας, ήταν δυο δέντρα. Εκεί τους ώθησαν.

Η Καχουμάνο, έχοντας δίπλα της τη Σουρούϊ και τον πρωθυπουργό Κονχίτο, καθόταν σε μιά εξέδρα. Πίσω της οι σύμβουλοι της κι' οι νεαροί ιεροκήρυκες. Τριγύρω ο λαός.

Ο Ζάμπα έριξε μιά ματιά γεμάτη πείσμα και περιφρόνησι στη βασίλισσα. Αυτή έκανε πως δεν τον έδλεπε.

Η Λιλιουβάνα κύτταξε γύρω της σαν φοβισμένο άγριμι. Έδλεπε και γνωστά πρόσωπα. Φίλες της κι' ανάμεσά της την άδερφούλα της τη Βελιού, χλωμή σαν πεθαμένη. Παλληκάρια που της έλεγαν πως την αγαπούσε, άλλους συγγενείς.

— Όλα αυτά τα αγαπημένα πρόσωπα της φαινόταν τώρα σαν ξένα. Γιατί ο φόβος της πάγωνε την καρδιά. Ο φόβος ίσως ν' άλλαζε και τα δικά τους τα πρόσωπα, γιατί αυτό της φαινόταν παράξενα και αλλοιώτικα.

Δίπλα στα δέντρα στεκόταν ένας άντρας. Ένας ψηλός και δυνατός άντρας, με το κορμί γυμνό ίσα με τη μέση. Κρατούσε στο χέρι του ένα μεγάλο, βαρύ μαστίγιο.

Μόλις το αντίκρυσε η Λιλιουβάνα, έκλεισε τα μάτια της και, για μιά στιγμή, είχε την έντυψη πως θάπεφε ανίστητη. Έπειτα τ' άνοιξε πάλι και τα στήλασε στο μαστίγιο που της φαινόταν όλο φοβερό.

Σ' ένα νεύμα της Καχουμάνο, ο πρωθυπουργός σηκώθηκε. Έκανε νόημα στο λαό, πως θέλει να μιλήσει, κι' άμέσως νεκρική σιγή άπλώθηκε παντού.

— Λάε της Χαβάης, είπε ο Κονχίτο. Σας κάλεσε η βασίλισσά μας να παρακολουθήσετε ένα θλιβερό θέαμα...

— Παιδιά νέα κι' άμυαλα! Αν καταλαβαίνετε πόση θλίψη νοιώθει για σας αυτή τη στιγμή η καλή σας η βασίλισσα, θα μετανοώνατε δυο φορές για το φταίξιμό σας. Είναι σαν τη μάνα που αναγκάζεται να χτυπήσει το παιδί της και νοιώθει αυτή πιο σκληρά τα χτυπήματα μέσα στην καρδιά της.

Δεν πρέπει να φαντασθήτε πως η τιμωρία που θα υποστείτε τώρα είναι μια ταπεινή εκδίκηση. Μιά βασίλισσα δεν έχει ποτέ λόγο να εκδικηθεί. Είναι μιά νομική! Μιά μητρική νομική! Λίγο σκληρή, βέβαια, και άδουλη. Άλλά, παιδιά μου, πρέπει να ύψώσετε τις καρδιές σας και να σκεφθείτε πως σείσις οι δυο που θα υποστείτε πρώτοι την τιμωρία, θα κάνετε καλό σ' όλους τους συμπατριώτες σας. Το δικό σας το παράδειγμα θα βάλει όλους τους νέους και τις νέες της Χαβάης στη σωστή σκέψη!

— Γιατί να φερώμεθα έτσι; Γιατί να μη διαφέρουμε από τα ζώα; Για να μάς επιβάλει τόσο σκληρή τιμωρία η βασίλισσά μας, σημαίνει πως το φταίξιμό μας είναι πολύ βαρύ. Κι' αν δεν το καταλαβαίνουμε ακόμα, αν η καρδιά μας είναι πνιγμένη μέσα στις κακές συνήθειες, πρέπει με τυφλή εμπιστοσύνη να εκτελούμε τη διαταγή της καλής μας μητέρας. Δυστυχισμένα μου παιδιά, τώρα, όλοι, θα είμαστε με θάρος. Θα περάσετε λίγες κακές στιγμές. Άλλά όλα περνούν σ' αυτό τον κόσμο. Φοοντίστε μονάχα το μάθημα αυτό να σας ώφελήσει, έπειδή ξέρετε πως, αν υποπέσετε και δεύτερη φορά στο ίδιο αμάρτημα, η τιμωρία θάναυ πολύ πιο σκληρή!...

Μ' ένα ύφος συντριμμένο, πήγε ο Ρίτσαρντ και καθήσε στη θέση του. Ο κόσμος δεν σάλευε, λές και τα λόγια

— Λάε της Χαβάης, είπε ο Κονχίτο. Σας κάλεσε η βασίλισσά μας να παρακολουθήσετε ένα θλιβερό θέαμα...

— Λάε της Χαβάης, είπε ο Κονχίτο. Σας κάλεσε η βασίλισσά μας να παρακολουθήσετε ένα θλιβερό θέαμα...

— Λάε της Χαβάης, είπε ο Κονχίτο. Σας κάλεσε η βασίλισσά μας να παρακολουθήσετε ένα θλιβερό θέαμα...

— Λάε της Χαβάης, είπε ο Κονχίτο. Σας κάλεσε η βασίλισσά μας να παρακολουθήσετε ένα θλιβερό θέαμα...

— Λάε της Χαβάης, είπε ο Κονχίτο. Σας κάλεσε η βασίλισσά μας να παρακολουθήσετε ένα θλιβερό θέαμα...

— Λάε της Χαβάης, είπε ο Κονχίτο. Σας κάλεσε η βασίλισσά μας να παρακολουθήσετε ένα θλιβερό θέαμα...

— Λάε της Χαβάης, είπε ο Κονχίτο. Σας κάλεσε η βασίλισσά μας να παρακολουθήσετε ένα θλιβερό θέαμα...

— Λάε της Χαβάης, είπε ο Κονχίτο. Σας κάλεσε η βασίλισσά μας να παρακολουθήσετε ένα θλιβερό θέαμα...

— Λάε της Χαβάης, είπε ο Κονχίτο. Σας κάλεσε η βασίλισσά μας να παρακολουθήσετε ένα θλιβερό θέαμα...

— Λάε της Χαβάης, είπε ο Κονχίτο. Σας κάλεσε η βασίλισσά μας να παρακολουθήσετε ένα θλιβερό θέαμα...

— Λάε της Χαβάης, είπε ο Κονχίτο. Σας κάλεσε η βασίλισσά μας να παρακολουθήσετε ένα θλιβερό θέαμα...

— Λάε της Χαβάης, είπε ο Κονχίτο. Σας κάλεσε η βασίλισσά μας να παρακολουθήσετε ένα θλιβερό θέαμα...

— Λάε της Χαβάης, είπε ο Κονχίτο. Σας κάλεσε η βασίλισσά μας να παρακολουθήσετε ένα θλιβερό θέαμα...

— Λάε της Χαβάης, είπε ο Κονχίτο. Σας κάλεσε η βασίλισσά μας να παρακολουθήσετε ένα θλιβερό θέαμα...

— Λάε της Χαβάης, είπε ο Κονχίτο. Σας κάλεσε η βασίλισσά μας να παρακολουθήσετε ένα θλιβερό θέαμα...

— Λάε της Χαβάης, είπε ο Κονχίτο. Σας κάλεσε η βασίλισσά μας να παρακολουθήσετε ένα θλιβερό θέαμα...

— Λάε της Χαβάης, είπε ο Κονχίτο. Σας κάλεσε η βασίλισσά μας να παρακολουθήσετε ένα θλιβερό θέαμα...

— Λάε της Χαβάης, είπε ο Κονχίτο. Σας κάλεσε η βασίλισσά μας να παρακολουθήσετε ένα θλιβερό θέαμα...

— Λάε της Χαβάης, είπε ο Κονχίτο. Σας κάλεσε η βασίλισσά μας να παρακολουθήσετε ένα θλιβερό θέαμα...

— Λάε της Χαβάης, είπε ο Κονχίτο. Σας κάλεσε η βασίλισσά μας να παρακολουθήσετε ένα θλιβερό θέαμα...

— Λάε της Χαβάης, είπε ο Κονχίτο. Σας κάλεσε η βασίλισσά μας να παρακολουθήσετε ένα θλιβερό θέαμα...

— Λάε της Χαβάης, είπε ο Κονχίτο. Σας κάλεσε η βασίλισσά μας να παρακολουθήσετε ένα θλιβερό θέαμα...

— Λάε της Χαβάης, είπε ο Κονχίτο. Σας κάλεσε η βασίλισσά μας να παρακολουθήσετε ένα θλιβερό θέαμα...

— Λάε της Χαβάης, είπε ο Κονχίτο. Σας κάλεσε η βασίλισσά μας να παρακολουθήσετε ένα θλιβερό θέαμα...

— Λάε της Χαβάης, είπε ο Κονχίτο. Σας κάλεσε η βασίλισσά μας να παρακολουθήσετε ένα θλιβερό θέαμα...

— Λάε της Χαβάης, είπε ο Κονχίτο. Σας κάλεσε η βασίλισσά μας να παρακολουθήσετε ένα θλιβερό θέαμα...

— Λάε της Χαβάης, είπε ο Κονχίτο. Σας κάλεσε η βασίλισσά μας να παρακολουθήσετε ένα θλιβερό θέαμα...

— Λάε της Χαβάης, είπε ο Κονχίτο. Σας κάλεσε η βασίλισσά μας να παρακολουθήσετε ένα θλιβερό θέαμα...

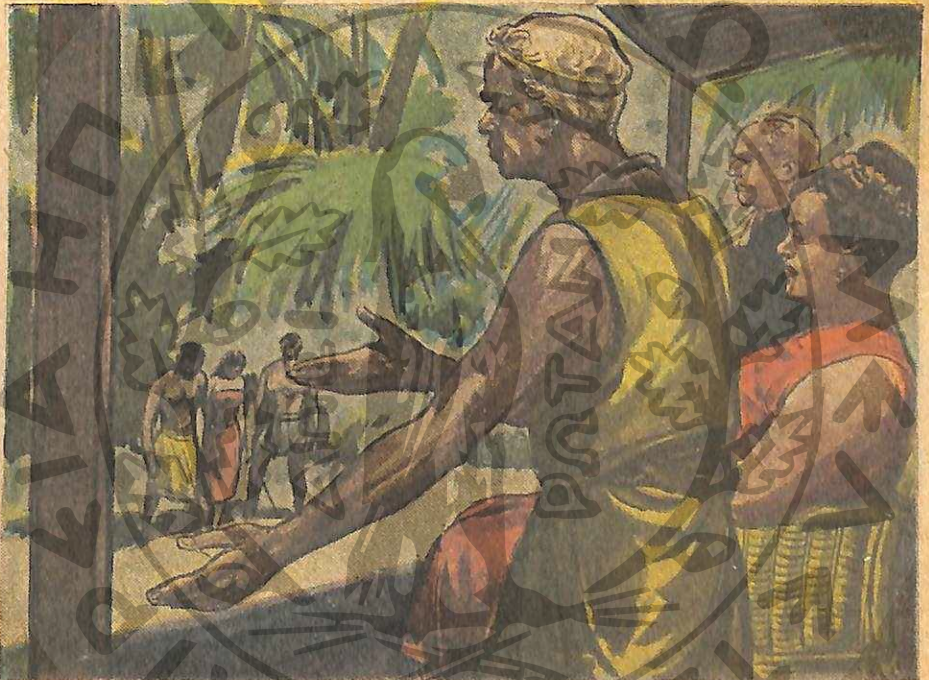
— Λάε της Χαβάης, είπε ο Κονχίτο. Σας κάλεσε η βασίλισσά μας να παρακολουθήσετε ένα θλιβερό θέαμα...

— Λάε της Χαβάης, είπε ο Κονχίτο. Σας κάλεσε η βασίλισσά μας να παρακολουθήσετε ένα θλιβερό θέαμα...

— Λάε της Χαβάης, είπε ο Κονχίτο. Σας κάλεσε η βασίλισσά μας να παρακολουθήσετε ένα θλιβερό θέαμα...

— Λάε της Χαβάης, είπε ο Κονχίτο. Σας κάλεσε η βασίλισσά μας να παρακολουθήσετε ένα θλιβερό θέαμα...

— Λάε της Χαβάης, είπε ο Κονχίτο. Σας κάλεσε η βασίλισσά μας να παρακολουθήσετε ένα θλιβερό θέαμα...

του πρωθυπουργού και του πάστορος τόν είχαν μαρμαρώσει.

Ο δήμος κύτταζε τη βασίλισσα στα μάτια. Αυτή έκανε ένα νεύμα.

Τότε οι φρουροί άσπαξαν το Ζάμπα και, πριν προφθάσει ν' αντισταθεί, τόν έδεσαν στον κορμό του ενός δέντρου. Μετά προχώρησαν στη Λιλιουβάνη.

Η κοπέλλα γονάτισε. Σήκωσε τα χέρια της ίκετευτικά και ξεφώνισε:

— Λυπήσου, βασίλισσα Καχουμάνο! Λυπήσου!

Τήν έδεσαν όμως κι' αυτή στον κορμό του άλλου δέντρου, με την πλάτη γυρισμένη προς τόν κόσμο. Κι' η Καχουμάνο έκανε πάλι ένα νεύμα.

Ο δήμος πλησίασε. Ήταν ένας άντρας ως πενήντα χρονών και από καιρό εκτελούσε αυτή τη δουλειά. Άλλα σπανία χρειάζονταν η βασίλισσα τις υπηρεσίες του. Γιατί οι κατοικοί της Χαδάης πολύ σπανία σκέπτονταν να κάνουν κανένα αδικήμα. Συνήθως, τα μόνα αδικήματα που έκαναν, ήταν μικροκλοπές. Κι' αυτές τις τιμωρούσε ο δήμιος με λίγα μαστιγώματα. Μια φορά, όσο θυμούνται οι παλαιότεροι, είχε τύχει να θανατωθεί ένας κατάδικος. Κάποιος ξένος, που είχε σκοτώσει δυο εμπόρους για να τους ληστέψει. Οι νεώτεροι είχαν χρόνια να δουνε μια τιμωρία. Γι' αυτό κυττάζαν με πρόσωπα χλωμά, με άναπνοες κομμένες, τόν ψηλό και βαρύ άντρα που ζύγωνε την κοπέλλα.

Σήκωσε το χέρι του. Τό μαστίγιο σφύριξε στον αέρα. Έπειτα έπεσε τσουχτερό πάνω στο λεπτό, χρυσαφένιο κορμί.

Μιά σπαραχτική κραυγή ξέφυγε από τα χείλη της Λιλιουβάνης.

Ποτέ κανείς δεν την είχε χτυπήσει. Είχε ανατροφή στην ορφάνια, με τη Βελιού, τη μεγαλύτερη της αδελφή. Μιά γρηά θεία τις είχε μεγαλώσει με χάδια και με καλωσύνη. Έπειτα πέθανε κι' αυτή κι' οι δυο κοπέλλες έμειναν μόνες. Ποτέ κανείς δεν τις είχε φερθή βάνουσα.

Γι' αυτό, το κορμί της, ασυνήθιστο, σπάραιε πιο πολύ σ' αυτό το πρώτο χτύπημα.

Η κραυγή της, κραυγή πόνου, έκανε τόν Ζάμπα να τιναχτεί σαν το δεμένο λιοντάρι. "Αν δεν τόν είχαν δέσει τόσο γερά, σίγουρα θα σπαζέ τα σχοινιά που τόν κρατούσαν.

Η κραυγή του πόνου της Λιλιουβάνης μπήκε σαν μαχαιριά και στην καρδιά του Ντούγκλας. Έχωσε τα νύχια του στις παλάμες του, ώπου μάτωσαν. Έβαζε όλη του τη δύναμη για να φανή ψυχραιμός. Και φοβόταν πως ο ιδρώτας της αγωνίας που στάλαζε στο δικό του το μέτωπο, θα τόν πρόδιδε.

Τό μαστίγιο όμως δεν σταμάτησε. Κατέβηκε και δεύτερη φορά, άργα. Θαλέγε

κανείς πως κι' ο ίδιος ο δήμιος λυπόταν την κοπέλλα. Πώς περίμενε κάθε φορά μη τού φωνάξουν πως της δίνουν χάρη, να σταματήσει.

Η Λιλιουβάνη ούρλιαζε πιο σπαρακτικά. Ο κόσμος φρίκισε. Η βασίλισσα Καχουμάνο όμως στεκόταν σαν πέτρινο άγαλμα, κι' έβλεπε με άπαθεια.

Γιά τρίτη φορά, έπεσε το μαστίγιο πιο δυνατά. Σαν να της είχαν τραβήξει την καρδιά, έβγαλε η κοπέλλα ένα μακρόσυρτο ουδίσιαχο.

Τότε ακούστηκε η φωνή του Ζάμπα, άγρια, τρελή από πόνο:

— Χάρη! Δώστε της χάρη! Και δέχομαι εγώ να με μαστιγώσετε ώπου να πεθάνω.

Ο δήμιος κύτταζε τη βασίλισσα. "Όλα τα μάτια καρφώθηκαν πάνω της.

Μέσα στην νεκρική σιγή που την τύλιζε, η φωνή της Καχουμάνο ακούστηκε κρύα:

— Νά έκτελεσθ' ο νόμος! Μαστιγώμα ώπου να τρέξη αίμα!

Τότε ο δήμιος, λές και θύμωσε ή λές και λυπήθηκε να παρατείνει το μαρτύριο της κατάδικης, κατέβασε το μαστίγιο στη ράχη της μ' όλη του τη δύναμη.

Η Λιλιουβάνη σφάδαξε, κι' έπειτα έμεινε ακίνητη, λιπόθυμη. Το αίμα έτρεξε με μία κόκκινη αλκακία, στην πλάτη της.

Τα μάτια της Καχουμάνο γυάλιζαν άγρια στην ακινησία τους.

— Τώρα, τόν άντρα! πρόσταξε ο Κονχίτο.

Ακίνητος, χωρίς να βγάλη ούτε μιλιό από τα χείλη του, δέχτηκε το μαρτύριο ο Ζάμπα. Ο δήμιος τόν χτύπησε άγρια από την αρχή, και το αίμα έτρεξε γρήγορα στην πλάτη του.

Όταν τόν έλυσαν, τα μάτια σπληνώθηκαν μαύρα, σκοτεινά στην Καχουμάνο. Δεν μπόρεσε όμως να συναντήσει τη ματιά της.

Έλυσαν και τη Λιλιουβάνη. Για λίγες στιγμές, έμεινε ακίνητη η κοπέλλα, αναίσθητη. Έπειτα, άνοιξε τα μάτια της. Ένα σύγκρου περνούσε σ' όλο της το κορμί.

Έσκυψε ο Ζάμπα πάνω της. Η φωνή του ακούστηκε γεμάτη συγκίνηση στο ατί της:

— Πονείς πολύ, αγαπημένη μου!

Τό προσωπάκι της φωτίστηκε και τα δάκρυα κύλησαν λυτρωτικά στα μάγουλά της.

Ντούγκλας, είπε ο πάστορ Ρίτσαρντ στο νερό ιεραπόστολο, τώρα αυτά τα δυο αμαρτωλά παιδιά, έχουν ανάγκη συμβουλής και παρηγορίας. Σου αναθέτω να τ' αναλάβεις εσύ. Φρόντισε να μη μείνι πικρά μέσα στην ψυχή τους από αυτή την τιμωρία. Να μείνι μονάχα το ήθικό δίδαγμα. Πήγαινε και φρόντισε να βάλουν κανένα φάρμακο στις πληγές τους για να ελαφρώσει ο πόνος τους.

Εσφίξε ο νέος τα χείλη του, για να εμποδίσει το τρεμουλιασμά τους. Καί, κάτω από τα βλέμματα του περιεργού πληθους, προχώρησε προς τούς δυο κατάδικους.

— Μ' έστειλαν για να σας βοηθήσω, είπε σιγά, χωρίς να κυττάει την κοπέλλα. Αυτή τόν κύτταζε με μάτια πνιγμένα στα δάκρυα.

Ο Ζάμπα, με πρόσωπο γεμάτο μίσος, αποκρίθηκε:

— Φύγε, ξένη. Δεν έχουμε καθόλου ανάγκη από τη βοήθειά σου!...

— Ζάμπα! στέναξε η Λιλιουβάνη, δεν φταίει ο Ντούγκλας. Αυτός είναι καλός.

Στό μεταξύ, τούς πλησίασε ένας φρουρός.

— Είσαστε ελεύθεροι, τούς είπε. Μπορείτε να πάτε όπου θέλετε. Μονάχα, τού σας, "Από τώρα και στο εξής, ούτε να μιλάτε μεταξύ σας πρέπει πιά. Έκτός αν αποφασίσουν να παντρευτήτε.

Τό τύμπανο του κήρυκα ακούστηκε, κι' η φωνή του πρόσταξε:

— Η τιμωρία του Ζάμπα και της Λιλιουβάνης, σύμφωνα με τόν νόμο, τέλειωσε. Ο λαός να διαλυθ' άμέσως και κανένας να πάη στη δουλειά του. Και κανένας να μη λημονήσει το μαθήμα που είδε!

Τό πλήθος φαινόταν σαν μαρμαρωμένο. Αυτή η σκηνή είχε γεμίσει τις καρδιές με τόση λύπη, που κανένας δεν είχε διαθέσει ούτε να δουλέψει. Κι' αναγκάστηκαν οι φρουροί να επέμβουν για να πουνε πάλι στο πλήθος πως έπρεπε όπωσδήποτε να διαλυθ'.

Έκανε να στηριχθ' στο μπράτσο του αγαπημένου της η Λιλιουβάνη, για να προχωρήσει. Η Βελιού όμως έτρεξε κοντά της και της φώναξε με αγωνία:

— Τι κάνεις, αδερφούλα μου; Τό έχασες κιόλας! "Αν σε δούνε ν' ακολουπάς άπάνω του, θα σε τιμωρήσουν πάλι!...

Τραβήχτηκε με τρόπο η κοπέλλα.

— Πρέπει να χωριστούμε, είπε ο Ζάμπα. Λιλιουβάνη, πήγαινε σπίτι σου, πεσε στο κρεβάτι σου, και προσπάθησε να κοιμηθής. Νά ξεχάσεις.

Τα μάτια της, δακρυσμένα, πονέμενα, βυθίστηκαν στα δικά του μάτια. Τα χείλη της αναδεύτηκαν. Μά οι λυγμοί την έπνιξαν. Έπεσε στην αγκαλιά της αδελφής της και βόγγηξε.

Πήγαινε, Ζάμπα. Προσπάθησε κι' εσύ να ξεχάσεις.

Ο Ζάμπα απομακρύνθηκε. Οι φίλοι του τόν κύκλωσαν. Τώρα, που ή φρίκη είχε διαλυθ' , εύρισκαν πάλι τη δύναμη να μιλήσουν. Τούβειξαν συμπτώνα και θαυμασμό. Τα λόγια τους ήταν σαν βολανόμο στις πληγές τους!

Δεν τολμούσαν να φωνάξουν. Οι φωνές τους όμως ήταν γεμάτες αγανάκτηση και πείσμα.

— Μπράβο, Ζάμπα! Στάθηκες σαν αληθινός άντρας!...

— Τό ίδιο. Θα κάνουμε κι' εμείς! "Ας μάς μαστιγώσουν όλους στην πλατεία! Κανένας μας δεν θ' άπαρνηθ' την αγάπη του!...

Λίγο-λίγο, η επαναστατική διάθεση φούσκωνε τις νεανικές καρδιές.

— Δεν μπορούν να μας πιάσουν όλους. Ποιόν θα πρωτοφυλάνε;...

— Οι νύχτες είναι μεγάλες και τó σκοτάδι βαθύ. Δεν μπορούν να κρύβονται σε κάθε στενό, σε κάθε σπίτι και να μάς φυλάνε!...

Ο Ζάμπα δεν μιλούσε. Προχωρούσε βουβός, προς τó σπίτι του. Μέσα στην άγνη, γενναία καρδιά του, φούσκωνε τó μίσος.

Τό μίσος για την Καχουμάνο και κοντά σ' αυτό τó μίσος, ή αγάπη του για τη Λιλιουβάνη θέρριε, γινόταν μία δύναμη ασυγκράτητη που τόν έκανε να τρέμει σύκορμος και να συλλογίζεται από την πρώτη κιόλας στιγμή με ποιόν τρόπο θα μπορούσε να έκδικηθ' την Καχουμάνο.

— Ένας ταραχμένος ιεραπόστολος

Λιπόθυμη σχεδόν, έβασε η Λιλιουβάνη στο σπίτι της. Τήν κρατούσαν από ένα μέρος ή Βελιού κι' από τó άλλο ή Νολίτα, πουκλαίγαν κι' αυτές με λυγμούς.

Τις ακολουθούσε ο Ντούγκλας, σαν μαγνητισμένος. Δεν μπορούσε να ξεδιαλύει τó μυαλό του αν πραγματικά έκτελεσε

τη διαταγή του Ρίτσαρντ ή αν μόνος του ένοιωσε την ακατανίκητη επιθυμία να τη συνοδεύσει.

Στό σπίτι, ξάπλωσαν την κοπέλλα και μερικές γειτόνισσες ήρθαν με βότανα να γιατρέψουν την πληγή της στην πλάτη.

Όλο της τó κορμί έκαιγε και τα δάκρυα δεν έλεγαν να σταματήσουν από τα μάτια της.

Ο Ντούγκλας καθόταν σε μιάν άκρη και καμιά από τις γυναίκες δεν φαινόταν να τόν προσέχει. Μά κι' η Λιλιουβάνη ούτε γυρίε τα μάτια της σ' αυτόν.

Όταν όμως έφυγαν οι γειτόνισσες για ν' αφήσουν την κοπέλλα να ήσυχάσει κι' έμειναν κοντά της μόνον ή Βελιού κι' ή Νολίτα, ο Ντούγκλας σηκώθηκε και τήν πλησίασε.

— Λιλιουβάνη, είπε σιγά. Τι μπορώ να κάνω για σένα;

Τα μάτια της, άστραφτερά από τόν πυρετό, σπληνώθηκαν άπάνω του, γεμάτα πόνο.

— Αυτό που θάθελα, δεν μπορείς να τó κάνεις, Ντούγκλας, τού είπε με πικρία.

— Πες μου, Λιλιουβάνη!...

— Μπορείς ν' αλλάξεις τη γνώμη της βασίλισσας; Μπορείς να την πείσεις πως ή αγάπη του Ζάμπα δεν είναι κακό πράγμα; Μπορείς να τήν κάνεις ν' άκυρώσει πίσω τη διαταγή της;

— "Αν μπορούσα, Λιλιουβάνη!...

— "Όχι, Ντούγκλας, δεν μπορείς. Γιατί τα δικά σας τα λόγια, τα δικά σου και τού πάστορα Ρίτσαρντ, τήν έκαναν να πάρη αυτή την απόφαση.

— Τότε πρέπει να με μισής, Λιλιουβάνη!...

Κούνησε ή κοπέλλα θλιμμένη τó κεφάλι της.

— "Όχι. Η καρδιά μου δεν ξέρει να μισή. Άλλά, βλέπεις πόσο δυστυχισμένη μ' έκαναν τα δικά σας τα λόγια;...

Δεν μίλησε κάμποση ώρα ο νέος. Ένοιωσε πως τα λόγια της ήταν σωστά, κατά βάθος. Ένοιωσε πως ποτέ δεν θα μπορούσε να παραδεχθ' ή κοπέλλα αυτή πως τó κήρυγμα τους δεν είχε φέρει τη μεγαλύτερη δυστυχία στον τόπο.

Κι' ένοιωσε, εκείνη τη στιγμή ακόμα, πως θα ήταν έτοιμος ο ίδιος ν' άπαρνηθ' ή κάθε του πεποίθηση, να πάρη πίσω τα λόγια της διδασκαλίας του, μόνο και μόνο για να δ' ή τη χαρά να λάμψη στα ώραια πονέμενα της ματιάς.

Θάθελε να είναι μόνος μαζί της. Θάθελε ν' αγκαλιάσει τó πληγωμένο της κορμάκι, να σβύσει με τα φιλιά του τη φλόγα που τόκαίγε, να μαλακώση με τα χάδια του τόν πόνο της.

Της πήρε δειλά τó χέρι.

— Έχεις πυρετό, της είπε, προσπαθώντας να φανή ψυχραιμός.

— Ναι, έκανε απελπισμένη ή Βελιού. Κάίγεται από τόν πυρετό.

— Θάρθω τó βράδυ, να σου φέρω ένα φάρμακο, είπε ο νέος.

— Είσαι γιατρός; τόν ρώτησε γλυκά ή Λιλιουβάνη.

— Λιγάκι. Ξέρω να γιατρέψω και τó κορμί και τήν ψυχή!...

— "Αν ξέρης να μου γιατρέψεις τήν ψυχή, είπε ή κοπέλλα άχνη, τότε θα γιατρευτ' ή μόνο του και τó κορμί μου. Γιατί πιο πολύ πονάω εδώ, παρά στη ράχη, που με χτύπησάν.

Κι' έδειξε στο μέρος της καρδιάς της.

— Τώρα ήσυχασε, είπε ο Ντούγκλας. Τό βράδυ θάρθω να σου φέρω τó φάρμακο για τó κορμί, και να σου πω τα λόγια που γιατρεύουν τήν ψυχή!...

Πραγματικά, τή νύχτα γύρισε στο σπίτι τών δυο κοριτσιών. Είχε φέρει ένα γιαιτρικό κι' ή Λιλιουβάνη τó ήπιε μ' εύγνωμοσύνη.

— Βελιού, είπε ο Ντούγκλας έπειτα, είσαι κουρασμένη κι' εσύ. Κοιμήσου. Θα ξαγρυπνήσω εγώ κοντά στην αδελφούλα σου. Τόν κύτταζε παραξενεμένη ή κοπέλλα.

— Τό λές σοβαρά; ρώτησε.

— Ναι, Βελιού!...

— Μά... μά είσαι νέος. Κι' ο νόμος!...

— Ο νόμος άπαγορεύει μόνο τόν έρωτα, είπε ο Ντούγκλας, προσπαθώντας να τ' άρει τόν αυστηρό. Η δική μας ή δουλειά είναι να ξαγρυπνούμε δίπλα στους άρρώστους και στους πονεμένους, να δίνουμε έρωτες στους λυπημένους και συμβουλές

σ' εκείνους που δεν έχουν βοή τόν ίσιο δρόμο!...

— Τότε θα κοιμηθώ!... αναστέναξε ή κοπέλλα. Είμαι αλήθεια τσάκισμένη κι' εγώ σήμερα.

Και δίχως άλλη διαδικασία, ξαπλώθηκε σε μιά ψάθα, παρά πέσα. Σε λίγο ή άναπνοή της άκούγεται κανονική, βαθεία. Κοιμόταν.

Λόγια τρελλά

Η Λιλιουβάνη κύτταζε τó Ντούγκλας, με μάτια γεμάτα προσδοκία.

— Σ' άκούω, τού είπε σιγά. Τι έχεις να μου πής; Τι λόγια μπορείς να μου πής που να με κάνουν να μ'ήν πονώ;...

— Λιλιουβάνη, άρχισε ο νεαρός ιεραπόστολος σοβαρά. Πρέπει να καταλάβεις πως ή αληθινή ζωή δεν είναι αυτή που ζούμε εδώ. Υπάρχει κι' άλλη ζωή!...

Και, προσπαθώντας να συγκεντρώσει τις σκέψεις του, άρχισε να τής μιλάει για τήν χριστιανική πίστι, για τις ιδέες τού χριστιανισμού.

Η κοπέλλα τόν άκουγε μ' ορθάνοιχτα μάτια. Όταν τής μίλησε για τή θυσία τού Ίησού, τ' άδερμα άρχισαν να τρέχουν στα μάγουλά της.

Κι' όταν, επί τέλους, σταμάτησε ο νεαρός ιεραπόστολος τó κήρυγμά του, έκεινη τόν ρώτησε παιδιάτικα:

— Πες μου, Ντούγκλας, ο καλός αυτός Χριστός, που θυσιάστηκε για τούς ανθρώπους, είναι ευχαριστήμενος τώρα που πονάω εγώ; Βρίσκει αλήθεια πως τó φταίξιμο μου ήταν τόσο μεγάλο; Κι' αν ήταν εδ'ό στη γη, θα μου επέβαλλε μιά τόσο σκληρή τιμωρία;

— Πες μου, Ντούγκλας, ο καλός αυτός Χριστός, που θυσιάστηκε για τούς ανθρώπους, είναι ευχαριστήμενος τώρα που πονάω εγώ; Βρίσκει αλήθεια πως τó φταίξιμο μου ήταν τόσο μεγάλο; Κι' αν ήταν εδ'ό στη γη, θα μου επέβαλλε μιά τόσο σκληρή τιμωρία;

— Τά χείλη της έτρεμαν έλαφρά, και τó προσωπάκι της, είχε μιά παιδιάτικη έκφραση, γεμάτη πόνο κι' έμπιστοσύνη.

Μιά τρελή επιθυμία ήλθε στο Ντούγκλας να σκύψη και να φιλήσει αυτό τó προσωπάκι τó πονεμένο, αυτά τα χείλη που τρέμαν. Μά συγκρατήθηκε.

— Λιλιουβάνη, αποκρίθηκε, ο Χριστός συγχωρά! Ξέρει να συγχωρή.

— Τότε, γιατί ο πάστορ Ρίτσαρντ δέχθηκε να με τιμωρήσουν;

— Είναι πολύ δύσκολα αυτά τα πράγματα, για να καταλάβεις εσύ, μικρή μου.

— Ίσως. Τό μόνο που καταλαβαίνω, είναι πως είμαι πολύ δυστυχισμένη! στέναξε ή κοπέλλα.

Ο Ντούγκλας ένοιωσε τó αίμα να κυλάει στις φλέβες του με γοργό ρυθμό. Της πήρε τó χέρι, τó σκέπασε με φιλία.

— Λιλιουβάνη, της είπε ξαφνικά, με φωνή βραχνή από τó πάθος. Έγώ σε νοιώ-

θω. Γιατί από τόν καιρό που σε γνώρισα, δεν πιστεύω πιά στα λόγια που σου λέω.

Τόν κύτταζε με μάτια τρομαγμένα.

— Δεν πιστεύεις στα λόγια που μου λέγες τόση ώρα;

— "Όχι, πεντάμορφη κοπέλλα. Πιστεύω μονάχα στην όμορφιά σου. Πιστεύω σ' αυτά που πιστεύεις κι' εσύ.

— Τότε;... ρώτησε και τα χείλιά της σούφρωσαν παραπονεμένα. Τότε, γιατί να με τιμωρήσουν;...

— Γιατί μονάχα εγώ πιστεύω στα δικά σου τα λόγια. Μονάχα εγώ έχασα τήν πίστι μου. Μονάχα εγώ, Λιλιουβάνη, κανω τó μεγάλο έγκλημα να σ' αγαπάω!...

— Ντούγκλας, σου είπα, πως δεν μπορώ να σ' αγαπήσω εγώ. Δεν μπορώ, άφου αγαπάω τó Ζάμπα.

— Έκανες ό,τι μπόρεσες γι' αυτόν, θυσιάζτηκαν Λιλιουβάνη. Τώρα πιά δεν μπορείς να τόν αγαπάς άλλο. Τώρα, αν σας θανατώσσουν, ή τιμωρία σου θα είναι φρικτή, τó ξέρεις!

— Τό ξέρω, μουρμούρισε ή κοπέλλα άνατριχιάζοντας.

— Τότε, γιατί δεν αγαπάς έμένα;...

Τόν κύτταζε παραξενεμένη.

— Ντούγκλας, αν αγαπήσω έμένα, δεν θα με τιμωρήσουν; Άφου δεν επιτρέπεται ν' αγαπιούνται δυο νέοι, χωρίς να παντρευτούν;

Τά μάγουλα τού Ντούγκλας έγιναν κόκκινα σαν φλόγες, καθώς της ψιθύρισε γογγύοντας:

— Δεν θα τó σκεφθώ ποτέ πως αγαπιόμαστε έμεις. Θάρχωμαι να σε βλέπω για να σε παρηγορώ και να σε βάλω στον ίσιο δρόμο.

— Μά... θάρχεσαι έπειδή μ' αγαπάς;

— Ναι, Λιλιουβάνη! στέναξε ο Ντούγκλας, κι' έκρυψε τó προσωπό του με τα χέρια του. Μη με κυττάς. Ντρέπομαι που τó λέω. Δεν μπορείς να καταλάβεις έσύ πόσο μεγάλο είναι τó άμάρτημά μου!...

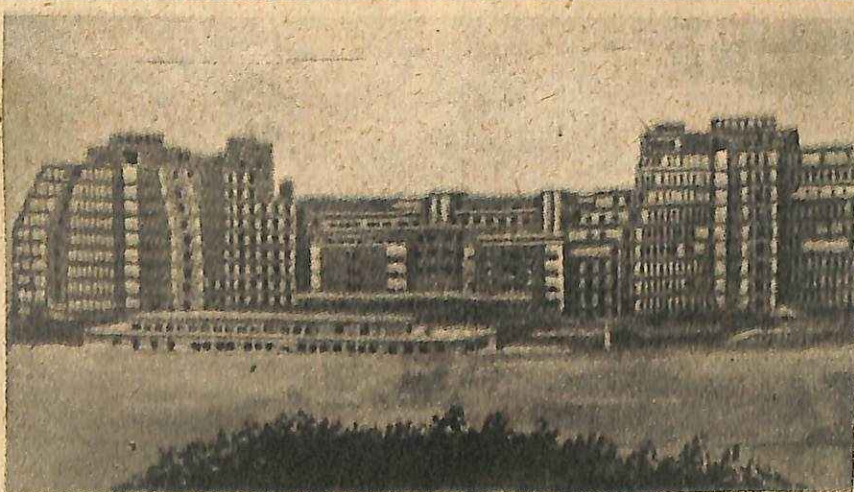
— Άπλωσε τó χέρι της, τού χάιδεψε τα δόξαξανα μαλλιά.

— Ναι, Ντούγκλας, δεν μπορώ να καταλάβω πόσο μεγάλο είναι τó άμάρτημά σου. Κι' εγώ θα μπορούσα να σ' αγαπήσω, έπειδή είσαι όμορφος και καλός. Αν δεν αγαπούσα τόν Ζάμπα. Άλλά, μη βασανίζεσαι πιά. Ένα πράγμα, όταν δεν μπορεί να γίνη, δεν πρέπει να μάς βασανίζει. Η καρδιά μου είναι δοσμένη όλη κληρη στον Ζάμπα, σ'ό έ είπα!...

Τό άγνό της χέρι τόν αναστάτωσε. Της πήρε τó χέρι, τó σκέπασε με φιλία.

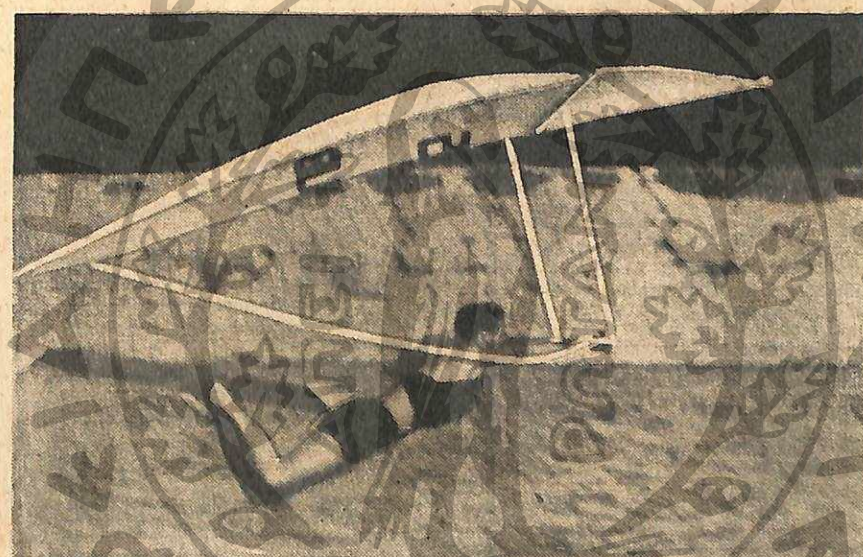
— Λιλιουβάνη, λυπήσου με!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Τό νοσοκομείο της γαλλικής πόλης Λιλλης, που εγκαινιάστηκε μόλις πρό ήμερών, είναι τó μεγαλύτερο της Ευρώπης. Έχει συνολικά 2400 κρεβάτια για άρρώστους και ιδιαίτερα δωμάτια για τούς γιατρούς, τούς νοσοκόμους και τούς φοιτητές, που σπουδάζουν ιατρική στο πανεπιστήμιο της Λιλλης. Μέσα στο τεράστιο συγκρότημα του υπάρχουν επίσης παντός είδους καταστήματα. Ο ηλεκτροφωτισμός του εξασφαλίζεται από δική του ηλεκτρική εγκατάσταση.

ΕΝΑ ΝΕΟ ΣΠΟΡ

Τό καινούργιο καλοκαίρινο σπορ τών Αμερικανών είναι τó εϊπτόμενο θαλασσινό σκί. Ο άθλητής σέρνεται αντίθετα προς τόν άνεμο, από μιά βενζινοκίνητη και κατευθύνει έτσι να κινή με τήν βοήθεια τών τεχνητών φτερών που άλλιστα ύψους 15 και μήκους 75 μέτρων!...

ΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΤΟΥ ΟΞΥΓΟΝΟΥ

Στους δύτες, στα μωρά και στους αθλητές

Δίχως το οξυγόνο, δεν θα μπορούσαν να εφαρμοσθούν οι νεώτερες μέθοδοι ναρκώσεως, που μεταχειρίζονται μίγματα αναισθητικών μ' αυτό το αέριο. Έπίσης, θα πέθαιναν οι περισσότεροι από τους καρδιακούς, που παθαίνουν σοβαρές κρίσεις. Το οξυγόνο έχει σώσει αμέτρητες ζωές.

Το ίδιο όμως αέριο, το τόσο ευεργετικό, μπορεί να βλάψει, αν χρησιμοποιηθεί με ακατάλληλο τρόπο. Η πρώτη σχετική παρατήρηση έγινε όταν δοκιμάστηκε η χρησιμοποίησή του για τους δύτες. Πραγματικά, αν χορηγηθεί σε δύτες καθαρό οξυγόνο αντί για αέρα, σε βάθος μεγαλύτερο από 20 μέτρα, τους προκαλεί σπασμούς, που μπορεί να φέρουν άμεσως το θάνατο.

Σε μικρότερα βάθη, φέρνει μία πνευματική σύγχυση και κράμπες στους μύς.

Εξ άλλου, το οξυγόνο με πίεση — όπως χορηγείται στους δύτες — κάνει να συσπώνται τα αιμοφόρα αγγεία του εγκεφάλου κι ελαττώνει πολύ την κυκλοφορία του αίματος στην παρεγκεφαλίδα. Έτσι μπορεί να εξηγηθεί μία νέα μορφή τυφλώσεως, που πρωτοπαρατηρήθηκε το 1942. Ονομάζεται «όπισθοφαικική ίνσουλαισία» και παρατηρείται ολοένα συχνότερα.

Τρεις διακεκριμένοι Αμερικανοί γιατροί, σε μία επιστημονική ανακοίνωσή τους, υποστηρίζουν την άποψη, ότι η πάθηση αυτή έχει γίνει «το σπουδαιότερο πρόβλημα, δεύτερο μετά το θάνατο, για τα πρόωρα γεννημένα παιδιά».

Οι σχετικές μελέτες ώδηγησαν στο συμπέρασμα, ότι την προκαλεί η υπερβολική χορήγηση οξυγόνου στα παιδιά αυτά, που γίνεται με ειδικές συσκευές, για την εξασφάλιση της αναπνοής τους. Κι' ότι αποφεύγεται με τον έπιμελμένο περιορισμό αυτής της οξυγονοθεραπείας. Δεν πρέπει δηλαδή να χορηγείται καθαρό οξυγόνο στα νεογέννητα παιδιά, παρά μόνο στις περιπτώσεις και στις ποσότητες που κρίνει ο γιατρός αναγκαίες.

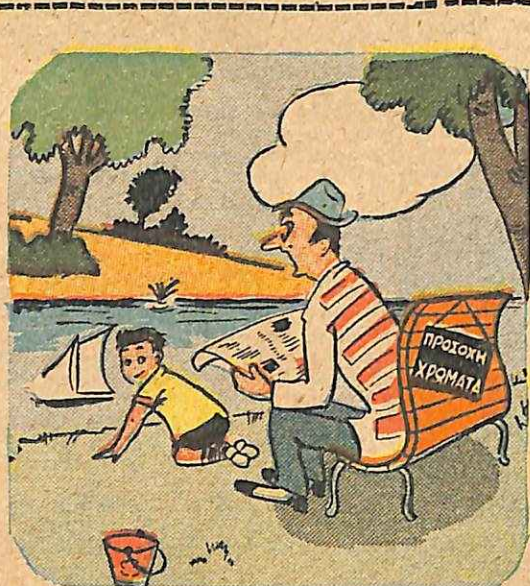
Αλλά και στους ενηλίκους ασθενείς έχει παρατηρηθεί, ότι ενδέχεται να χειροτερεύει η κατάσταση τους, αντί να καλύτερη, με τη χορήγηση οξυγόνου. Γι' αυτό, το συνιστούν τώρα οι γιατροί μόνον όταν υπάρχει εξακριβωμένη ανάγκη.

Πριν από λίγα χρόνια, έπικρατούσε η ιδέα, ότι οι εισπνοές οξυγόνου ώφελουν στους πονοκεφάλους, την κόπωση και τη γενική κατάπτωση, φέρνοντας μία διεγερσιή του οργανισμού. Αυτό όμως δεν αποδείχθηκε με επιστημονικά δεδομένα.

Ειδικά για τους αθλητές, υποδείχθηκε το οξυγόνο σαν ένα μέσον για να καλύτερουν τα рекор τους. Υπάρχει δε κάποια βάση σ' αυτή τη μέθοδο. Αποδείχθηκε π. χ., ότι οι εϊπνοές οξυγόνου, άμεσως πριν από τον αγώνα, αύξησαν την ταχύτητα των κολυμβητών στα 100 μέτρα. Αν όμως μεσολαβήσει ένα διάλειμμα 4 - 5 λεπτών, περνάει πιά η επίδραση του οξυγόνου.

Γενικά, για να φέρουν κάποιο αποτέλεσμα στους αθλητές, οι εισπνοές οξυγόνου, πρέπει να γίνονται άμεσως, πριν αρχίσουν τον αγώνα, αλλιώς δεν έχουν πια καμιά αξία.

Εξ άλλου, άμεσως μετά τον αγώνα, οι εισπνοές αυτές επιταχύνουν την απόκατάστασή του κανονικού σφυγμού και του ρυθμού της αναπνοής.

— Λάκη!... Πρόσεξε να μη λερωθής και φωνάζει πάλι η μαμά σου!...

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΜΑΥΡΑ ΓΥΑΛΙΑ

Τα μαύρα τα γυαλιά, τί τα φοράς
και κρύβεις τα ματάκια τὰ γλαρά σου;
Τὰ μάτια μὲ τὴ λάμψη τῆς χαρᾶς,
τὰ δὺο ἀστέρια αὐτὰ, τὰ λαμπερά σου;
Τί τα φοράς τὰ μαύρα τὰ γυαλιά
και κρύβεις τὼν φλεγματῶν σου τὴ λαύρα;
Ἀλήθεια σὲ πειράζει ἡ ἐντελὴ
ἢ θέλεις νὰ τὰ βλέπης ὅλα μαύρα;

Τὰ μάτια σου, πὸν εἶναι σὰν ἀστέρια,
τὰ θέλεις νάναι πάντα σκοτεινὰ
κι' ἐνὸς καρδιᾶς ἐσθίζουν σὰν νυστέρια
σ' ἀρέσει νάναι τόσο ταπεινὰ,
σ' ἀρέσει νὰ μὴ δείχνουν ἕνα βλέμμα,
μήπως κανένας ἐξυπνος ψαράς
ψαρεύῃ στὴ ματιά σου κάποιον ψέμμα
καὶ θέλεις γυαλιά μαύρα νὰ φοράς.

Μὰ βγάλτα αὐτὰ τὰ μαύρα τὰ γυαλιά σου
καὶ κύταξε τὸν κόσμον καθαρά,
ἄσε νὰ μᾶς φωτίσῃ αὐτὴ ἡ ματιά σου,
ἄσε νὰ μᾶς χαρίσῃ τὴ χαρά.
Βγάλ' τὰ γυαλιά σου... Ἄσε μας νὰ δοῦμε
τὸ φῶς μέσα στὰ μάτια σου, τὸ φῶς,
μ' αὐτὸ τὸ φῶς νὰ παρηγορηθοῦμε,
ποὺ ἔχει γίνεϊ πόθος μας κρυφός.

Τί τα φοράς τὰ μαύρα τὰ γυαλιά;
Δὲν θέλεις πυρκαγιᾶς τυχὸν ν' ἀνάψῃς;
Τί κρύβεις δὺο ματάκια μιμνρημένα
καὶ ὅλο κινδυνεῖς νὰ σκοτῶνῃς;
Τί τα φοράς; Σὲ τί σὲ ὠφελοῦν;
Θέλεις νὰ κρύβῃς ἔτσι ἀπεγνωσμένα
τὰ δὺο σου μάτια σὰν κρυφογελοῦν
ἢ μήπως ὅταν εἶναι βουρκωμένα;

Βγάλτα λοιπὸν τὰ μαύρα τὰ γυαλιά
κι' ἐλεύθερο τὸ βλέμμα σου ἀφῆσ' ἐν
τὰ μάτια ἄς εἶν' ἐλεύθερα πουλιά,
στὸ λέω αὐτὸ κι' ἂν θέλῃς πιστεῖς το...
Βγάλτα λοιπὸν χωρὶς νὰ πῇς μιλιὰ
νὰ ἰδῷ τὸ λατρετὸ μου αὐτὸ σου βλέμμα
γιατὶ ἔτσι μόνον θὰ μὲ κἀνῃς βασιλεῖα!
σὰν βλέπω τῆς ἀγάπης μου τὸ στέμμα!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΤΙΜΩΡΙΕΣ ΓΙΑ ΚΑΚΟΥΣ ΣΥΖΥΓΟΥΣ

Τὰ λευλεύδια, τὸ ποδοφίλημα
κι' οἱ σερενάτες

Ὅταν ἕνας σύζυγος ἀργήσει ἕνα βράδυ νὰ γυρίσῃ στὸ σπῆτι του, ἡ γυναίκα του ἀγανάκτησε καὶ τὸν ρώτησε πού ἦταν. Ἐκείνος ἀρνήθηκε νὰ τῆς πῇ. Μάλωσαν τότε, κι' ὁ ἀντρας πάνω στὸ θυμὸ του ἀρπάξε ἕνα τηγανὶ καὶ τὸ κοπάνησε στὸ κεφάλι τῆς συμβίας του! Τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ συνέβη στὴν Αὐστρία.

Ἡ παθούσα κατέφυγε στὰ δικαστήρια. Κι' ὁ δικαστὴς εἶπε αὐστηρὰ στὸ δόρατι:

— Ἐχετε ἄδικο, καὶ τὸ ξέρετε καλά. Δὲν θὰ σᾶς φυλακίσω ὡστόσο, Σὰς καταδικάζω ὅμως νὰ προσφέρετε στὴ γυναίκα σας κάθε Σάββατο, ἐπὶ τρεῖς μῆνες, ἕνα μικροῦτο ἀκριβὰ λουλούδι, μ' ἕνα μπλιέτο πού θὰ γράφῃ: «Στὴ γυναίκα μου, εἰς ἐνδεικνὴν ἀγάπης καὶ μετανοίας».

Ὁ σύζυγος αὐτὸς ἐξακολουθεῖ ἀκόμη νὰ «κάνῃ τὴν ποιήν του». Φαίνεται δὲ ὅτι ἡ μέθοδος τῶν λουλουδιῶν θαυματουργεῖται κι' ὅτι τὸ ἀντρόγυνο εἶναι τὸ πιὸ ταιριασμένο ὄλῃς τῆς περιφέρειᾶς!

Πραγματικά, κατὰ τέτοιες παράξενες «καταδικές» συζύγων ἀποδεικνύονται συχνὰ ἀποτελεσματικότερες ἀπὸ τὴς κλασικῆς. Ἐνας Γερμανὸς ἀπᾶλλῃλος ἔδωσε ὅσα κέρδιζε στὸ πιστό κι' ἄφινε τὴν οἰκογένειά του πεινασμένη. Ἡ ἀστυνομία λοιπὸν τοῦ κρέμασε στὸ λαιμὸ μιὰ ἐπιγραφή: «Σπατάλησα στὶς ταβέρνες τὸ μισθὸ μου καὶ παραμέλησα τὴ γυναίκα μου καὶ τὰ παιδιά μου» καὶ τὸν γύριζε ἔτσι ἐπὶ τρεῖς ὧρες στὸν κεντρικὸν δρόμον τῆς πόλεως.

Ἀπὸ τότε, ἔβαλε μαυλὸ.

Στὴ δίκη κάποιου ἄλλου, πού ἔδερνε τὴν σύγγό του, στὸ Σικάγο, ὁ δικηγόρος τῆς παθούσης εἶπε γιὰ τὸν κατηγορούμενον ὅτι «δὲν ἦταν ἄξιος νὰ φιλήσῃ τὰ πόδια τῆς γυναίκας του». Τὰ λόγια αὐτὰ γέννησαν μιὰ ἐμπνευστὴν στὸ δικαστή.

Γιὰ τιμωρία σας, εἶπε στὸν κατηγορούμενον, θὰ φιλήσετε τώρα ἀμέσως τὰ πόδια τῆς γυναίκας σας τρεῖς φορές. Ἄν τὴν ξαναχτυπήσετε δὲ, θὰ διπλασιασθῇ ἡ θὰ τριπλασιασθῇ ἡ ποινή!

Ὁ σύζυγος θέλοντας καὶ μὴ γονάτισε κι' ἄγγιξε μὲ τὰ χεῖλιά του τρεῖς φορές τὰ κομψὰ παπούτσια τῆς συμβίας του! Ἀπ' τὴν ἡμέρα δὲ ἐκείνη, δὲν ἄπλωσε τὸ χερί του πάνω τῆς.

Ἄλλος σύζυγος, πού κατηγορεῖτο γιὰ κακομεταχείρισι τῆς γυναίκας του, ὡμολόγησε πὺς εἶχε νὰ τὴ φιλήσῃ τρία ὀλόκληρα χρόνια! Κι' ὁ δικαστὴς τοῦ ἐπέβαλε νὰ τὴ φιλήσῃ τακτικὰ κάθε πρωὶ ἐπὶ ἑξὶ μῆνες.

Στὴ δίκη κάποιου ἄλλου, γιὰ τὸν ἴδιον λόγο, ὁ δικαστὴς τὸν προειδοποίησε ὅτι, τὴν προσεχὴ φορά, θὰ τὸν ἐστελνε φυλακή. Διέταξε δὲ ἕνα ἀστυνομικὸ νὰ τοῦ δείξῃ τὰ κελιά τῆς φυλακῆς καὶ νὰ τὸν κλείσῃ μάλιστα γιὰ λίγο σ' ἕνα απ' αὐτὰ, γιὰ νὰ τὸ δοκιμάσῃ! Ἐπειτα ἀπ' αὐτὸ, ὁ σύζυγος ὑποσχέθηκε νὰ φέρονται πάντα καλὰ στὴ γυναίκα του, καὶ κράτησε τὴν ὑπόσχεσί του.

Κάποιος Ἀμερικανὸς δικαστὴς ὑποχρέωσε ἕνα ἀμελὴ σύζυγο νὰ τηγανίσῃ τὴν γυναίκα του μιὰ φορά τὴ βδομάδα στὸν κινηματογράφον, ἐπὶ ἕνα χρόνον, καὶ νὰ τῆς κρατᾷ τὸ χερί σ' ὅλη τὴν παράστασι.

Τέλος, κάποιος καλλιφώνος σύζυγος δὲν ἐννοοῦσε νὰ τραγουδήσῃ στὸ σπῆτι του, γιὰ τὴν γυναίκα του, ἐνὸς τραγουδοῦσε συχνὰ γιὰ μιὰ ἄλλη γυναίκα. Ἐνὰς δικαστὴς λοιπὸν τοῦ ἐπέβαλε νὰ κἀνῃ κάθε νύχτα, ἐπὶ ἕνα μῆνα, σερενάτια στὴ γυναίκα του μὲ ἑρωτικὰ τραγούδια!

ΕΙΔΕΤΟΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

ΣΤΙΣ 17 Μαΐου εἶναι ἡ ἑορτὴ σου, Ἀνδρόνικε, μοῦ εἶπε ἡ Βάσω ἔκείνο τ' ἀπόγευμα. Τὴ δῶρο θέλεις νὰ σοῦ κάνω; Τίποτα, Βάσω μου. Μὲ φτάνει ἡ ἀγάπη σου.

— Αἱ ὀχι. Εἰς ὅσον ἐορτάζεις, τὸ δῶρο θὰ γνῇ. Κατανοῦν, βέβαια, δὲν πρέπει νὰ σοῦ τὸ πῶ, ἀλλὰ στὸ λέω γιατί θέλω τὴ γνώμη σου. Σὰν τί νομίζεις ὅτι...

— Δὲν νομίζω τίποτα. Λοιπὸν κι' ἐγὼ θὰ σοῦ ἀγοράσω μιὰ γραβάτα.

Τινάχτηκε. — Ὄχι γραβάτα, πρὸς Θεοῦ! φώναξε. Ὄχι ἄλλο νάναι, ἐκτός ἀπὸ γραβάτα.

Φαίνεται πὺς εἶχε πάρει πολὺ παράξενη κι' ἀνίσχυρη ἐκφρασί, γιατί ἡ Βάσω μὲ κύταζε μὲ ἀπορία καὶ ὑποψία μαζί.

— Γιατὶ ὀχι γραβάτα; μὲ ρώτησε. — Εἶν' ἕνα εἶδος πού τὸ ἀντιπαθῶ.

— Κι' ὅμως φοράς. — Αὐτὸ εἶναι ἄλλο ζήτημα.

— Ἀνδρόνικε, κατὰ μοῦ κρύβεις. Κάτι ἄλλο ὑπάρχει στὸ βάθος κι' ἔχω ἀπαίτησι νὰ μοῦ τὸ πῇ!

— Δὲν ὑπάρχει τίποτα, Βάσω. Πῶς πὺς εἶναι μιὰ ἰδιότητα.

Τὸ ὅρος μου δὲν τὴν ἐπείθε. Φαίνεται πὺς ἡ Βάσω ἦταν καλὴ μυχολόγος. Καὶ μοῦ εἶπε: — Ἀφοῦ δὲν μοῦ λές, κι' ἐγὼ θὰ σοῦ πάρω γραβάτα.

Ἐοῦ τὴν ἰδιότητα σου κι' ἐγὼ τὴ δική μου. — Βάσω, σὲ παρακαλῶ μὴν τὸ κάνῃς αὐτὰ, ἂν θέλῃς τὸ καλὸ μας.

Χαμογέλασε, χωρὶς νὰ μοῦ δώσῃ ἀπάντησι. Κι' ἔτσι χωριστήκαμε ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἐκείνη μὲ τὴν ἐπιμονή τῆς κι' ἐγὼ μὲ τὰ πιὸ σκούρα προσώπηματά.

Ὅχι, ἡ γραβάτα δὲν εἶναι κανένα εἶδος πού τὸ ἀντιπαθῶ, κάθε ἄλλο. Μ' ἀρέσει πολὺ αὐτὸ τὸ ἐξάρτημα τοῦ ἀνδρικοῦ ἀναστάμῃ καὶ τὸχως σὲ μεγάλη ἐκτίμησι. Ἀλλὰ ἡ γραβάτα εἶναι μιὰ ἐξαιρετικὰ λεπτὴ ὑπόθεσι. Μιὰ καλοδιαλεγμένη γουστὸς καὶ σκερπὸς γραβάτα, προσάβει σ' ἕνα κύριο. Καὶ πρέπει νὰ ταιριάζῃ ὀχι μόνον μὲ τὸ κοστούμι καὶ τὸ ποικίμισο, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ στυλ τοῦ κυρίου πού τὴ φορεῖ. Κι' ἐνὸς αὐτὴ ἡ γραβάτα προσάβει, ἡ κακὴ καὶ ἀγούστη ἀφαιρεῖ καὶ στρασιτσάρει.

Κι' ἔχω παρατηρήσει, λοιπὸν — καὶ σὲς τὸ ἴδιο, πιστεύω — ὅτι τὸ πιὸ ἀσχημὸ γούστο στὶς γραβάτες τὸχως οἱ γυναῖκες. Ἐνὸς μποροῦν νὰ ἐκτιμῇσουν μιὰ ὁμορφὴ καὶ ταιριαστὴ γραβάτα, ὅταν τὴ φοράς, ὅταν πᾶνε νὰ διαλέξουν μιὰ γιὰ νὰ σοῦ τὴν κάνουν δῶρο.

θὰ καταλήξουν στὴ χειρότερη. Πὺς τὰ καταφέρνουν ἔτσι, μυστήριον πράγμα.

— Σοῦ πήρα μιὰ γραβάτα! Τὴ βλέπεις κι' ἀνατριχιάζεις. Κι' ἔχουν τὴν ἀξίωσι νὰ τὴ φοράς κι' ὅλας καὶ νὰ σὲ καμαρώνουν κι' ἐσύ, ἂν τοὺς κάνῃς αὐτὸ τὸ χατήρι, αἰσθάνεσαι σὰν νὰ σοῦχουν περᾶσει θηλειὰ στὸ λαιμὸ.

— Σ' ἀρέσει χρυσὸ μου; Πὺς νὰ τῆς ὀχι; Κι' ἐξ αἰτίας τῆς γραβάτας, λοιπὸν, ἐμένα μοῦ ἔτυχε νὰ πάθω πολλὰς αἰσθηματικῆς ἀπογοητεύσεις. Κάτι μπλεξίματα πού εἶχα κι' ἐγὼ, σὰν ὑπολογισμοὺς κύριος τέλος πάντων, εἶχαν κακὴ καταλήξει καὶ διαλύθηκαν μὲ ἀδιορθώητο τρόπο, γιὰ μιὰ γραβάτα!

Αὐτὸ εἶχα στὸ νοῦ μου ὅταν εἶπα στὴ Βάσω ὀχι γραβάτα, πρὸς Θεοῦ! Κι' ἔτσι μὲ ὅλας μοῦ πὺς μιὰ γραβάτα ἐκ μερὸς τῆς, θὰ μᾶς ἔφερνε ἰκατὰ μοῦλεγε νὰ πῇς ὅτι ἡ γραβάτα ἐκ μερὸς τῆς, θὰ μᾶς ἔφερνε ἀτυχία. Ἀλλὰ πὺς νὰ τῆς φανερώσω τὸ μυστικὸ μου; Πρῶτα-πρῶτα τῆς εἶπα δὲν εἶχε ἀναστήσει καμμιὰν ἄλλη πρὶν ἀπὸ δαυτὴν. Τῆς εἶπα ἂν τῆς ἔλεγα πὺς δὲν εἶχα ἐμπιστοσύνη στὸ γούστο τῆς, κι' ἔτσι πᾶνε γιὰ προσβολή. Εἶναι ἡ μεγαλύτερη προσβολὴ πού μπορεῖς νὰ κάνῃς σὲ μιὰ γυναίκα, ν' ἀμφισβητήσῃς τὸ γούστο τῆς. Πολὺ πὺς νὰ μὲ γέλασε ἀκόμα κι' ἀπὸ τὸ νὰ τὴν πασαλειψῇς μὲ γυαυρὸν. Γύρισα βαρύνθους στὸ σπῆτι μου κι' ἀναθυμῆθηκα τὰ ἄτυχα γραβάτικὰ μου περιστάτικα.

Κάμποσα χρονάκια πρὶν ἀπὸ τὴν ὥρα τούτῃ πού μιλάμε, τὸ δισμὰ τῆς Ντόλλυ καὶ ὁ τύπος τῆς ἀνάλογος, Ζωηροῦτακη, πεταχτοῦσακη, πολυμυλοῦσακη καὶ πνευμα ἀνιπαλόνιας. Ἐορτὴ μου ἦταν καὶ τότε καὶ μοῦ ἦρε μ' ἕνα μεγάλο φάκελλο μὲ φίρμα.

— Σοῦ πήρα αὐτὸ τὸ δῶρο γιὰ τὴ γιορτοῦλα σου, χρυσὸ μου. Χαμογέλασε γλυκύτατα.

— Σ' ἐγχαρίστη πολὺ, Ντόλλυ. Δὲν ἦταν καμμιὰ ἀνάγκη. Μὲ φτάνει ἡ ἀγάπη σου.

— Ἀνοῖξέ τῇ, σὲ παρακαλῶ. Ὅχι, ὀχι, δώσε μου νὰ τὴν ἀνοῖξω ἐγὼ.

Ἄνοιξε τὸ φάκελλο. Καὶ τράσῃξε μιὰ γραβάτα πού τὴν εἶδα κι' ἐφρίξα. Σ' ἕνα φόντο κόκκινο σὰν φωτιά, σκορπισμένες κίτρινες μαργαριτοῦλες.

— Σ' ἀρέσει; Μὰ δὲν εἶναι θαύμα; Φαντάσου ὅτι γύρισα ἐξ ἡ μογαζιά γιὰ νὰ τὴν πετύχω. Τὴ διόλεξα ἀνάμεσα σὲ πετακόσες... Ἀ! Καὶ τί ὁμορφὰ πού σοῦ πᾶει.

Τὴν ἔδωσε κάμπο πρᾶγμα καὶ τὴν τοποθέτησε μπροστὰ σὲ κεινὴ πού φοροῦσα.

— Θαύμα, θαύμα. Μ' αὐτὸ τὸ γκριζὸ κοστούμι, μάλιστα, εἶναι ἀριστεύρημα. Ὁ πὺς πετυχημένος συνδυασμός. Δὲν μπορεῖς νὰ πῇς πὺς δὲν ἔχω γούστο...

Ἄν εἶχε γούστο! Εἶχε, σὺν ἑαυτὸ τῆς καὶ μὲ τὸ παραπάνω. Τὸ ντύσιμό τῆς ἦταν ἀληθινὰ νὰ τὸ ζηλεύῃς γιὰ τὴν καλαισθησία της. Καὶ εἶναι ν' ἀπορῇς ἀλήθεια πὺς καταφέρνουν μερικὲς γυναῖκες, πού δείχνουν τόσο λεπτὸ γούστο σὺν ἑαυτὸς τους, νὰ εἶναι τόσο φρυχτὲς στὴν ἐκλογὴ τῆς γραβάτας.

Ἐκῶνα τὸν ἐνθουσιασμόν μου. Μὰ δὲν τὴ φόρεσα. Καὶ εἶχα παρᾶπονα στὸ ἐπόμενο ραντεβού μας.

— Γιατὶ, χρυσὸ μου, δὲν φόρεσες τὴ γραβάτα πού σοῦ χάρισα;

— Δὲν ταίριαζε μὲ τὸ σημερινὸ μου κοστούμι.

Ὅτε καὶ μὲ τ' ἄλλο ταίριαζε. Τὴν ἄλλη φορὰ βρήκα ἀλ-λουάτικη δικαιοσύνη. Ἐνὸς τὴν εἶχα βγάλει ἀπὸ κἀνὸς γιὰ νὰ τὴν κορντίσω, μοῦ τὴν πήραν στὸ σπῆτι γιὰ νὰ τὴν δερᾶσουν. Καὶ μάλιστα, χωρὶς νὰ χρειάζεται σιδεράκι. Ἐπειτα ἀκολουθήσαν ἄλλες δικαιοσύνες, ἡ μιὰ χειρότερη ἀπὸ τὴν ἄλλη. Τέλος πάντων μιὰ φορὰ πήρα τὴ μεγάλη ἀπόφασι νὰ τῆς κάνω τὸ χατήρι. Τὴν ἔδωσα, ἀποφεύγοντας νὰ κυ-ταχτῶ στὸν καθρέφτη. Ἀλλὰ μόλις βῆκα στὸ δρόμο, ἔπεσα ἀπᾶνα σ' ἕνα φίλο μου. Ἐκείνος ξαφνιάστηκε:

— Βρὲ Ἀνδρόνικε, τί αἰσχος εἶν' αὐτὸ πού φοράς; Ἐοῦ

διακρίνεσαι γιὰ τὶς γραβάτες σου. Πὺς ἔβαλες αὐτὸ τὸ παρᾶπονα πρᾶμα; Δὲν ντρέπεσαι νὰ βγαίνῃς ἔτσι στὸ δρόμο;

Κατασπράγκα. Γύρισα καὶ τὴν ἔβγαλα. Ἡ Ντόλλυ μὲ εἶδε πάλι χωρὶς τὴ γραβάτα πού μοῦ εἶχε χάρισει καὶ ἔβλεπε τὸ μοναχάκι τῆς.

— Εἶναι φανερό πὺς δὲν σ' ἀρέσει, μοῦ εἶπε.

— Ὅχι, Ντόλλυ μου. Μ' ἀρέσει.

— Τότε γιατί δὲν τὴ φοράς; Εἶναι δὺο μῆνες τώρα πού σοῦ τὴν ἔδωσα καὶ δὲν τὴν ἔβαλες οὔτε μιὰ φορά.

Ἀναγκάστηκε τότε νὰ τῆς πῇ τὴ μισὴ ἀλήθεια.

— Ἐρεῖς, Ντόλλυ μου, στὶς γραβάτες τὰ γούστα τῶν ἀνδρῶν εἶναι διαφορετικὰ ἀπὸ τὰ δικὰ σας. Ἐκεῖνο πού ἐρεῖς νομίζετε ὁμορφ...

Περᾶχτηκε: — Αἱ! Ἐτσι πᾶς μου, ντὲ. Θέλεις νὰ πῇς, δηλαδή, ὅτι δὲν ἔχω γούστο.

— Δὲν θέλω νὰ πῶ ἀκριβῶς αὐτὸ...

— Ἀλλὰ αὐτὸ λές. Ὅτι δὲν ἔχω γούστο.

— Γούστο ἔχεις σὲ ὅλα. Ἀλλὰ στὶς γραβάτες, δὲν ἔχεις, Ντόλλυ. Ὅχι μόνον ἐσύ, ἀλλὰ...

... Ἀλλὰ εἶχε κοκκινίσει σὰν ἀστακός, εἶχε ἐξαγριωθῇ-μπορᾷ νὰ πῇ, σὰν νὰ τὴν εἶχε προσβάλει θανάσιμα.

— Κι' ἐφ' ὅσον δὲν ἔχω γούστο στὶς γραβάτες, δὲν ἔχω σὲ τίποτα. Κι' ἐφ' ὅσον δὲν ἔχω οὔτε στυλ, δὲν ἔχω καὶ στοὺς ἀντρες. Κι' ἐφ' ὅσον δὲν εἶμαι οὔτε στυλ, δὲν ἔχω καὶ γιὰ σένα. Ἄρα τὸ πού σὲ διόλεξα, σημαίνει πὺς ἔχω κακὸ γούστο...

Ὅλ' αὐτὰ τᾶλεγε γρήγορα καὶ νευρικά, τὰ λόγια τῆς ἔτρεχαν σὰν ἀμαρτωποῦνις σὲ κατηγοροῦ.

— Ντόλλυ...

Ἐπικώθηκε παραγγιμένη.

— Περιττόν. Συμφωνῶ ἀπολύτως. Καὶ σὲ πληροφοροῦ ὅτι τὸ παρᾶπονα καὶ ὅτι ἀπὸ αὐτὴ τὴ στιγμή θ' ἀλλάξω γούστο. Θάχω καλὸ-τερο. Γιατὶ σοῦ, γραβάτικα!

Αὐτὸ ἦταν τὸ φινάλε.

Κάμποσος καιρὸς ἀργότερα. Ἡ Φλόρα. Ὁ τύπος τῆς σχετικὸς μὲ τ' ἀνομά τῆς. Παραγουλοῦσακη, ἐσθιαὶ καὶ ραυμοντική. Καὶ τὰ πηγαίναμε μιὰ χωρὰ, μέχρι τὴν ἡμέρα πού τῆς ἦρε ἡ ἐμπνευσι νὰ μοῦ ἀγοράσῃ μιὰ γραβάτα, γιὰ πρωτοχρονιάτικον ἱμῶνα.

— Ἐνα μικρὸ δῶρο γιὰ σένα, Ἀνδρόνικε.

Ἦταν μὲ ἀπὸ τὴν πιὸ διαβολικὴς συμπεριφορᾶς πού μποροῦν νὰ τὸ-χουν σὲ ἀνδρῶτο. Αὐτὴ τὴ γραβάτα τὴν εἶχα ἰδῇ καὶ προσάβει ἕνα πρᾶ-μ.

Μορφασμοί για την όμορφη

Για να τονώσετε τους μύς του προσώπου και του λαιμού

Στην εποχή μας δεν βλέπει κανείς παρά νέους και νέες που μασσουλάνε όλη την ώρα τσιγκές. 'Ανεξάρτητα από το ότι η συνήθεια αυτή είναι αντίαισθητική, έχει τουλάχιστον τα πλεονεκτήματα που της αποδίδουν; 'Η γενική αντίληψη είναι, ότι αυτό το αδιάκοπο ανέδοκατέβασμα των σιαγόνων τονώνει τους μύς που τις συγκρατούν και δεν τους αφήνει να γίνουν χαλαροί και άστοχοι. Με την ίδια λογική, όμως, θα μπορούσαμε να περπατάμε από το ένα πρωί ως το άλλο, για να ισοχυροποιήσουμε μ' αυτόν τον τρόπο τους μύς των ποδιών μας...

Κι' άλλωστε, οι ειδικοί παρατηρούν, ότι αυτό το αδιάκοπο μασσούλισμα εξασθενίζει τους μύς αντί να τους τονώνει. Χωρίς να λογαριάζουμε, ότι με τον τρόπο αυτό εξαναγκάζουμε τους σιελογόνους αδένες σε μια εξαντλητική υπερπαραγωγή σιέλου, πράγμα που είναι πολύ βλαβερό και μπορεί να έχει σοβαρότατες συνέπειες.

Αλλά δεν είναι απαραίτητο να μασσουλάτε τσιγκές, για να δώσετε στους μύς του προσώπου σας μια αρμονική διάπλαση και να τους ισχυροποιήσετε. Μπορείτε να κάμτε κάτι καλύτερο: μερικούς μορφασμούς...

Γελάτε;... Θά έχετε ακούσει, βέβαια, ότι οι μορφασμοί είναι οι μεγάλοι έχθροι της όμορφιάς σας κι' ότι πρέπει με κάθε τρόπο να τους αποφεύγετε. Κι' αυτό είναι σωστό. 'Υπάρχουν, ωστόσο, μερικοί μορφασμοί, που όχι μόνον δεν βλάπτουν, αλλά τούναντιόν ωφελούν.

Αυτούς ακριβώς τους ευεργετικούς μορφασμούς, που θα σας ωφελήσουν περισσότερο από όλες τις τσιγκές του κόσμου, πρόκειται να σας υποδείξουμε.

Προσέξτε, όμως! 'Εκείνο που σας συμβουλεύουμε, δεν είναι ν' αποκτήσετε την κακή συνήθεια να κάνετε μορφασμούς. Σας υποδεικνύουμε μόνον μερικές ασκήσεις που εκτελούνται με μορφασμούς.

Είναι αυτονόητο, ότι καθένας απ' αυτούς τους μορφασμούς, πρέπει να γίνεται όπως και μια γυμναστική άσκηση. Δηλαδή με τρόπο τέλει και αμωγο. Γιατί τότε μόνον θα αποδώσει τα αποτελέσματα που περιμένετε.

Νά, λοιπόν, ποιοι είναι αυτοί οι ευε-

ργητικοί για την όμορφη σας μορφασμοί:

1.— Θά πιέσετε με τα δάκτυλά σας τις εξωτερικές άκρες των χειλιών σας σε τρόπο που να σχηματίσετε ένα όκτώ. Προσέξτε! 'Η πίεση πρέπει να είναι πολύ ελαφρή. Διαφορετικά, θ' αφήσετε σημάδια στο πρόσωπό σας.

Στη θέση αυτή θά παραμείνετε επί 30 δευτερόλεπτα.

'Η μικρή αυτή άσκηση θά σας κάμη ν' αποκτήσετε ζωηρά και κόκκινα χείλια.

2.— Στρογγυλέψτε τα χείλη σας και βγάλτε έξω τη γλώσσα σας.

'Η άσκηση αυτή ενδείκνυται κυρίως σ' εκείνες που έχουν διπλό σαγόνι, ή φοβούνται ότι πρόκειται ν' αποκτήσουν.

Θά την επαναλάβετε 8 φορές στη σειρά. Κάθε φορά θά μένετε με τη γλώσσα βγαλμένη έξω επί 30 - 60 δευτερόλεπτα.

3.— Ρίξτε το κεφάλι πρὸς τὰ πίσω και στρογγυλέψτε το στόμα σας σαν νά πρόκειται νά σφυρίξετε.

'Η άσκηση αυτή θά κάμη εύλυγιστο το λαιμό σας και θά διώξη τὰ λίπη που έχουν συγκεντρωθῇ στὸν τράχηλο.

Θά την επαναλάβετε 12 φορές στη σειρά. Διάρκεια: 30 - 60 δευτερόλεπτα την κάθε φορά.

4.— Ρίξτε και πάλι το κεφάλι πρὸς τὰ πίσω και ανοίχτε διάπλατα το στόμα σας.

'Η άσκηση αυτή θά τονώσει τους μύς του λαιμού και του σαγονιού. Θά τεντώνετε τὰ σαγόνια σας ὡς ἐκεῖ που δὲν παίρνει παραπάνω.

Θά επαναλάβετε αὐτή την άσκηση 12 φορές στη σειρά.

5.— Σφίξτε τὰ χείλη σας και στριφογυρίστε τὰ μάτια σας πρὸς όλες τις διευθύνσεις ἐπὶ 30 δευτερόλεπτα.

'Η άσκηση αυτή είναι τὸ καλύτερο μέσον για νά δώσετε στὸ βλέμμα σας λάμψη και ζωηρότητα.

6.— Γεμίστε τὸ στόμα σας με ἀέρα και κατόπιν βγάλτε τον σιγά-σιγά, ἔνω ταυτόχρονα θά παρεμποδίζετε την ἐξοδὸ του με τὸ δάκτυλό σας.

'Η άσκηση αυτή θά δώσει ἀρμονία και πλαστικότητα στὶς γραμμὲς τοῦ προσώπου σας και θά στρογγυλέψῃ τὰ μάγουλά σας. Τὴν άσκηση θά την επαναλάβετε 4 φορές στη σειρά.

1) Αυτός ο μορφασμός θα σας δώσει ζωηρά και κόκκινα χείλη. 2) Να πῶς θα προλάβετε τὸ διπλό σαγόνι ἢ, ἂν ἔχετε, θά τὸ ἐξαφανίσετε. 3) 'Η άσκηση αὐτή θά διώξῃ τὰ λίπη που ἔχουν συγκεντρωθῇ τυχόν στὸ λαιμό σας. 4) Μία ἀκόμη άσκηση για τοὺς μύς τοῦ λαιμοῦ και τοῦ σαγονιού. 5) Γουρλώνοντας τὰ μάτια σας με τὸν τρόπο που σας υποδεικνύουμε στὸ κείμενο, θά δώσετε στὸ βλέμμα σας λάμψη και ζωηρότητα. 6) Νά ἀκόμη ἕνας μορφασμός που θά στρογγυλέψῃ τὰ μάγουλά σας.

Θερπὸ Ξεφάνωμα

'Ο κόσμος, λένε, ἄλλαξε κι' ἄλλάζουν οἱ καιροί, ἀφοῦ οἱ βόμβες πέφτουνε ἀράδα στὴ Νεφέδα κι' ἐνὶ θά νάχνῃ ὁ ἄνθρωπος νὰ βοῇ με τὸ... κερὶ και μέσα στὸν 'Ιούλιο, ἐλάχιστη λιακάδα! 'Αλλὰ οἱ προφητείες τους διανευστήκαν ὅλες και πρὶν ὁ μήνας Μάιος ἀκόμη νὰ τελειώσῃ, φωτιὲς οἱ νύχτες γίνανε, οἱ μέρες φλογόβολες και σὰν... κερὶ ἐβλήθηκε ἡ ζέστη νὰ μᾶς λυώσῃ!

Τὸ καλοκαίρι φούντωσε προῶτως, μ' ἄλλους λόγους, και... βοᾷει τοῦ αἰῶνος μας τους μετεωρολόγους, πρᾶγμα πὺν ὅλοι, γύρω μας, τὸ μαρτυροῦνε πλέον κι' ἰδίως ἡ ἐμφάνισις τῶν πυλὶ πολλῶν θηλέων. 'Εμφάνισις ἀπερίγραπτη ἡ μᾶλλον πὺν δὲν λέγεται πὺν τὴν κυτὰ καθέναν μας και πᾶρα πάνω... φλέγεται και πὺν συχνά, συχνότατα, ἡ και ἀνάρια, ἀνάρια θαρρεῖ πὺς ἐπιδίδεται κι' αὐτὸς... σὶ ἀναστενάρια!

Προσέχει ἔξω γόνατα, πλατίτσες, ὤμους, μπράτσα και ζωντανὲς ἡμίγυμνες σειρήνες στὴν ταράτσα, κι' ἐνὸς μορβῆ, τέτοιες στιγμὲς, γι' ἀέρα δροσερό, ὅλο φρεσκά και ξεφρεσκά σὰν νᾶναι... φρεσρό. «Φατῖες στά... πέριξ», δηλαδή συνέχεια προσέχει και τὸν μεγάλο κίνδυνο, συνήθως διατρέχει νὰ φτάσῃ στὸ κλατάρισμα, με τέτοιες ἐπιδείξεις και τοῦ Λὰς Βέγκας και αὐτὸς ν' ἀρχίσῃ τίς... ἐκρηξίσεις!

Τὸν θέρους, ὅπως εἶπαμε, φουντώνει τὸ καμῖνι και τὸ κοινὸν τὸ σκέπτεται στὸ 'Αστὺ μας νὰ μείνῃ, γιατί τὸ καλοκαίρι του στὴν πόλι ἂν περάσῃ, σὰν... πῖσσα, ὅπως ὀδηγοῦτε, στήν... ἀσφαλτο θά βράσῃ! Προτοῦ λοιπὸν, ἀργότερα, νὰ στάξῃ σὰν λαγῆνι και μέσα στὴν 'Ομόνοια... ντονέερ-κεμπὰπ νὰ γίνῃ, παίρνει, με μᾶς, τὰ μάτια του τὰ «σέα και τὰ μέα» κι' ἀράζει ὡς τὸν 'Οκτώβριο σὲ κάποια προκυμαία!

'Αντίο λέει... ὁλόθερμο στοῦ 'Αστεωῆ τὴν πόλι και πᾶναι νὰ βορολίξεται κι' οἰκτρῶς νά... τσουρσουφλίζεται ἀπὸ τὸν ἀσυνκίνητο και λαῦρο... παγοπώλη! 'Απ' τὸ Σωτήρη, φέρε' εἰπεῖν, πὺν δειχνεται ἀπτόπτος, ἡ λόγω περιττάσας, σοῦ παίρνει πόδα... γόητος και λίγο... πάγο ἐννοεῖ μονάχα ν' ἀποκτήσουν οἱ... φλογερεὲς οἱ γόησσες πὺν θά τὸν κατακτήσουν!

Τὸν καύσωνος τ' ἀμέτρητα κι' ἀφόρητα δεινὰ τὸν πληθυσμὸ τοῦ 'Αστεωῆς, εὐλόγως ἀραιοῶνουν και τὸν ὑποχρεῶνουν νὰ παίρνῃ τὰ... βουνά!

Νὰ στήνῃ τὸ τσαντήρι του, στὴν Πάρνηθα, στὴν Τσοῦκα και νὰ περᾶν τὸν καιρὸ τὸν καυτερό και φλογερό χωρὶς κολοκυνθοσπορο... ζεστό τοῦ τσάνα - τσοῦκα. Νὰ βρῖσκη τὴν ὕγεια του στὰ σκιερὰ τὰ δέντρα, στὴ βρῦσι νὰ δροσίξεται και στὴν κρυοπληγὰ και νὰ ξεχάσῃ ὅσο μπορεί τὰ σῆγχρονα τὰ κέντρα, πὺν θά σερίδουν, γιὰ δροσιά... κερτινο-τεραντζάδα!

Δροσιά ἐπιδιώκουνε νὰ βροῦνε, τέλος, ὅλοι των καθὼς και τὴν γαλήνη των τὴν πλῆξη και ἀπόλυτον ἐκτὸς ἂν ἔχουν, βέβαια, μαζὶ και τὴν κρυά τους και τὴν γλωσσὸν κατ' ἐξοχὴν και στρίγγλα πεθερά τους. 'Οπότε πὺν νὰ νοιώσουνε τὸν δροσερὸν ἀέρα, ἀφοῦ «ἐν μέσω δύο... πυρῶν» θά εἶναι νύχτα - μέρα!

Εἰσορηγοῦμεν
(Μα. Γάβρια ο Σινεργάτσος Γ.)

ΜΙΑ ΗΡΩΪΚΗ ΣΕΛΙΔΑ

Ο ύπολοχαγός Τζών Θεοφίλου ήρθε στην Ελλάδα το δεύτερο μήνα της κατοχής, ως μουσικός απεσταλμένος του συμμοτικού στρατηγείου της Μ. Ανατολής. Ένα υποδύο των άρπης μιά κατασκοπευτική νύχτα σε μιά ερμητική ακτή της Εύβοιας, κοντά στο Σπυροχώρι. Ο σκοπός του ήταν να συγκινηθεί όλους τους Άγγλους φυγάδες που βρίσκονταν εκεί και να τους φυγαδεύσει στα τουρκικά παράλια. Ο Θεοφίλου έρχονταν για πρώτη φορά στην Ελλάδα. Ο πατέρας του ήταν Έλληνας, η μητέρα του Άγγλίδα κι' ο ίδιος είχε μεγαλώσει στο Γιορκαόφρ και σπούδασε στο Λονδίνο.

Όταν κηρύχθηκε ο πόλεμος, κατατάχθηκε στο στρατό με το βαθμό του έφεδρου ύπολοχαγού, σ' ένα από τα συντάγματα, που διοικούσε ο Μοντγκόμερι. Γρήγορα όμως τον κάλεσε η υπηρεσία του και του πρότεινε αν ήθελε ναρθεί μουσικά στην Ελλάδα.

— Η απόστασις σας θα είναι εξαιρετικά δύσκολη, του είπαν. Θα κινδυνεύετε ίσως πολλές φορές τη ζωή σας. Σας διαλέξαμε όμως μεταξύ εύκολων, ως τον πλέον κατάλληλο. Πάντως είσατε ελεύθερος ν' αρνησθήτε, αν η πρότασις μας δεν σας ενδιαφέρει...

— Η Ελλάδα είναι πατρίδα μου, απαντήθηκε ο Τζών Θεοφίλου. Πότε πρέπει να φύγω;

— Σε δύο μέρες το αργότερο. Έλατε μαζί μου...

— Ένας αξιοπρεπής, ο ταγματάρχης Μάκ Ρόου, τον πέρασε σ' ένα δεύτερο γραφείο και του ανέλυσε με κάθε λεπτομέρεια το πρόγραμμα της αποστολής του: Από πληροφορίες που είχαν συγκεντρώσει, έμαθαν

τά βγάλη πέρα. Σ' ένα χωριούκι της Σκοπέλου, στη Γλώσσα —που βρίσκεται ακριβώς απέναντι στην Εύβοια— ήταν συγκεντρωμένοι πολλοί Βρετανοί. Οι νησιώτες τους βοηθούσαν με κάθε τρόπο. Έπρεπε όμως και να τους φυγαδεύσουν. Άλλοι ο κίνδυνος και οι δυσκολίες για μιά τέτοια επιχείρησις, ήταν μεγάλες. Τις μέρες εκείνες, στο λιμανάκι της Γλώσσας, το Λουτράκι, υπήρχαν πολλά πετρελακίνητα. Κανένας όμως πλοίαρχος δεν ήθελε να γίνει στόχος των γερμανικών αεροπλάνων.

— Ωστόσο μιά επιτροπή, μ' επί κεφαλής το δικηγόρο Νίκο Άντωνιου, κατέφερε να πείσει τον πλοιοκτήτη Γιάννη Γιολλάση, να τους παραχωρήσει το πετρελακίνητο «Αλμπέρτα». Σ' αυτό επιβιβάστηκαν οι Άγγλοι και την ίδια εκείνη νύχτα ξεκίνησαν σιωπηλά και άθροισα, για το μεγάλο κι' επικίνδυνο ταξίδι τους. Με το πλεούμενο, έφυγαν και μερικά παλληκάρια του νησιού, άλλα για να ξεναγήσουν πίσω το καΐκι κι' άλλα για να συνεχίσουν τον πόλεμο στην Αίγυπτο. Ανάμεσα στα ηρωικά αυτά παιδιά, ήταν ο Θεοδόσης Κουρούσης, ο Γιάννης Μελοχρονάκης, ο Γιάννης Άγγελος κι' ο Βαγγέλης Τριανταφύλλου.

Στο μεταξύ το χωριό είχε πλημμυρίσει από καινούργιες ομάδες Άγγλων. Έπειδή το «Αλμπέρτα» δεν είχε επιστρέψει ακόμη, οι νησιώτες τους έστειλαν στη Σκόπελο ή στην Αλόννησο. Από το τελευταίο αυτό νησί, περνούσαν στη Σκόπελο κι' από εκεί ακολουθούσαν ειδικό δρομολόγιο, για να φτάσουν στις Μικρασιατικές ακτές. Στις 11 Ιουνίου 1941, φάνηκαν στη Γλώσσα τρεις Αυστραλοί κι' ένας Νεοζηλανδός. Αυτοί που ανέλαβαν την εφύθυνη και τη διατροφή τους, ήταν ο Άλέκος Μακρής, τηλεγραφητής (υπάλληλος του ΟΤΕ σήμερα στην Κοζάνη) τα δύο αδελφάκια του, Κωστής και Θεοδόσης, οι αδελφοί επίσης Κωνσταντίνης —από το γειτονικό χωριό Κλήμα— ο Γιώργος Καραγιώργος, που έγινε αργότερα παπάς, και Πήλιος, και μερικοί άλλοι.

Στο διάστημα αυτό το «Αλμπέρτα» είχε γυρίσει. Μά δεν μπορούσε προς το παρόν να ξεναγήσει, γιατί οι Γερμανοί παρακολουθούσαν όλα τα δρομολόγια των καϊκιών. Σ'α μέρα Αυγούστου, έφτασε στη Σκό-

— Από φόβο μήπως πέσουν πάνω σε τίποτε εχθρικές περιπολίες, τους μετέφεραν ανάμεσα από στενωπόκακα και μονοπάτια, σε κάποιο έξοχο σπιτί και ακριβώς στη θέση «Έλεος», που ήταν ιδιοκτησία του Νίκου Ραδανού. Εκεί τους παρέβησαν κάθε δυνατή βοήθεια. Ως την ημέρα που έφτασε το πλοίο, οι καπετάνιοι Μιχάλη Παντελή, για την παραλαβή τους.

— Ένα βράδυ, άρχες πιά του 1942, στο χωριό παρουσιάστηκε μιά ομάδα Έλλήνων, με σκοπό να δραπέτευση για τη Μ. Ανατολή. Μαζί τους είχαν οχτώ Άγγλους και τον τότε λοχαγό Κετσέα. Άλλα το πλεούμενο του καπετάν Παντελή —που ήταν έτοιμο να φύγει με άλλους επιβάτες— μόλις και χωρούσε δεκαπέντε άτομα. Τους απέκλεισε λοιπόν ο λοχαγός — κάνοντας εξαίρεσις μονάχα για το λοχαγό Κετσέα που τον κυνηγούσε η Ιταλική αντιναυτοκροσία — με την υπόσχεσι να τους παραλάβει στο επόμενο ταξίδι του. Έτσι κι' έγινε.

Τότε όμως μεσολάβησε ένα άπιστευτο γεγονός. Κάποιος απ' αυτούς που δεν έφυγαν, πράγματι έστα στην Καραμυτινερία του Βόλου και πρόδωσε τους πάντες και τα πάντα. Και η τραγωδία άρχισε. Πρώτος πιάστηκε ο κυριώτερος παράγοντας της οργανώσεως, τελώνης Βαγγέλης Χουσοφάκης. Ύστερα η γυναίκα του, η ηρωική Καλλιόπη, που έπαιρνε μέρος στις διαφυγές. Οι φασίστες πήραν το Χρυσόφραγκι και ξεκίνησαν για τη Γλώσσα. Μέσα στη φλεβιαστική παγωνιά, τον έβρισαν μ' ένα σκουπίδι από τη μέση, τον πείσαν να υπάκουσε κι' άρχισαν να τον σέρνουν πίσω από τη βενκινάκα. Τον ανέλαβαν κατόπιν στο κασάτρωμα και τον άφησαν εκεί, πίσω απ' αχέρον, στο χειμαλωτικό ξεροδάκι. Όταν την αυγή έφτασαν στο Λουτράκι, της Γλώσσας, μερικοί που τον είδαν δεν τον άναγνώρισαν. Το πρόσωπό του ήταν γεμάτο αίματα και πληγές.

— Κι' όμως ο ηρωικός αυτός άνθρωπος, δεν λύγισε και δεν μαρτύρησε τίποτα. Ωστόσο, για καλή τύχη των νησιωτών, ο προδότης δεν ήξερε πολλά πράγματα. Έτσι υπέδειξε μονάχα το σπίτι που έφταναν συλλήψεις ο Άλέκος Μακρής, ο καπετάν Μιχάλης Παντελής κι' ο λοχαγός Κετσέας, τη βραδιά που άρκεται να φύγει το πλοίο. Είχε δώσει ακόμη στους φασίστες και μερικές πληροφορίες που δεν ανταποκρίνονταν στην αλήθεια, όπως π.χ. ότι σ' ένα δωμάτιο του σπιτιού υπήρχε ασύρματος. Το τελευταίο αυτό το συμπέρασμα ο προδότης, όταν τυχαία άκουσε τον καπετάν Παντελή να φωνάζει το Μακρή, άφης Άλέκο, τηλεγραφητή. Κι' ο προδότης άπαι για τηλεγραφητή τον κατέδωσε ως «ασυρματιστή».

Οι φασίστες, που δεν βρήκαν στο Λουτράκι ό,τι περιμένα να βρουν, άρχισαν τις ανακρίσεις τους πρώτα από το Βαγγέλη Παναγιώτα, ένοικοσπιτιού του σπιτιού που έγινε η συνάντησι. Αυτός δήλωσε πως δεν έλαβε την αλήθεια, αλλά ότι ο σπιτιού του είχε νοικιασμένο στην έταπειρα ΕΡ - ΘΑ, που πριν τον πόλεμο είχε αναλάβει την κατασκευή του λιμανιού. Έπομένως αυτός δεν μπορούσε να ξέρει απολύτως τίποτε. Κλήθηκαν κατόπιν ο Μιχάλης Πολύδης, φύλακας της απολύτως τίποτε. Κλήθηκαν με το περισπώρο από μέτωπο, τον απείλησαν ότι θα τον τιμωρούσαν τα μυαλά στον άέρα αν δεν έλεγε την αλήθεια, αλλά αυτός διατήρησε την ψυχραιμία του και η κατάθεσι του έγινε με θάρρος και με ηρωική φωνή.

Είπε ότι φιλοξένησε με τον λοχαγό Κετσέα, αλλά πως ο τελευταίος είχε έρθει στο νησί μιά... έμπρησι.

— Η φιλοξενία για μιά μέρα τους Έλληνες είναι καθήκον ιερό, συνέχισε. Αν πρόκειται να με τιμωρήσετε γι' αυτό, τιμωρήστε με. Δεν είμαι καμμία πορνομα...

Κάλεσαν κατόπιν τους άγροφύλακες Γιάννη Σταματίου, Νίκο Σπύρο και Γιάννη Στοιματίου και τους έπασαν στο έζλο. Τίποτε όμως έκείνοι, λέει δεν έβγαλαν από το στόμα τους. Ύστερα από λίγο, οι φασίστες έφυγαν από το Λουτράκι, ανέβηκαν στη Γλώσσα και τράβηξαν κατευθείαν στο τηλεγραφείο. Ο Άλέκος Μακρής, που ήταν εκεί, νόμισε πως είχε φτάσει η τελευταία του ώρα. Μά οι Ιταλοί ζήτησαν άπλως να τους συνδέσει με τη Χωροφυλακή Σκοπέλου. Έπειτα του είπαν να φύγει.

Παρ' όλο τον κίνδυνο που διέτρεχε, ο Μακρής μίλησε στο διπλανό δωμάτιο από εκεί, παρακολουθώντας όλη τη συζήτηση που έγινε μεταξύ διερμηνέα και του Έλληνα διοικητή της Χωροφυλακής Σκοπέλου. Οι φασίστες έδωσαν διαταγή στον τελευταίο, να συλλάβει άμέσως και υπό άπόλυτη εφύθυνη του για την εκτέλεσι της διαταγής, το Γιάννη Χανιά και το Γιώργο Καραδόη.

Μόλις ο Μακρής άκουσε τη διαταγή, κατέβηκε άκροπατώντας τη σκάλα κι' έφυγε.

Λίγο αργότερα, ο διοικητής της Χωροφυλακής Σκοπέλου, πήρε τους

φασίστες στο τηλεφώνιο και τους δήλωσε κατηγορηματικά ότι οι δύο καταζητούμενοι δεν άναγνώρισαν κι' ότι έπρεπε να πάνε εκεί να ενεργήσουν... από κοινού. Έτσι ο τιμός αυτός Έλληνας, με άληθινό κίνδυνο της ζωής του, έδωσε καιρό στους δύο πατριώτες να δραπέτεύσουν στην Τουρκία.

Οι φασίστες όμως έκαναν άρκετες συλλήψεις. Έπιασαν κι' έναν Άγγλο ύπολοχαγό, τον Τζών Σπέντον, ο όποιος κατώρθωσε να δραπέτευση την έπομένη. Όταν τελείωσαν με τη Σκόπελο, πήγαν στην Αλόννησο και συνέλαβαν το Μήτσο Δροσάκη και μερικούς άλλους.

Σε λίγες μέρες έγινε η δική τους στο Βόλο —εκτός του Βρετανού αξιωματικού— και καταδικάστηκαν όλοι τους σε πολλά χρόνια φυλακή. Ύστερα τους έστειλαν στα κάτεργα της Ιταλίας, απ' όπου λευτερώθηκαν από τους συμμάχους.

— Ένώ όμως συνέβαιναν τα δραματικά αυτά γεγονότα στη Σκόπελο, στην Κύμη, ο Τζών Θεοφίλου κι' ο Αντρέας Μιχαήλ, συνέχιζαν άκούραστα το δικό τους έργο. Μιά νύχτα, ο καπετάν Άλέκος Μακρής, τους έφερε με το καΐκι του ένα καταπνέον μήνυμα από το Κάιρο: «Έπρεπε να φύγουν άμέσως για τη Σκόπελο».

— Σ' αυτόν τον περίεργο πράγματι εκεί, συνέχισε ο θαλασσοδύκος. Πέρα από ηρωικό αυτό νησί, υπήρχε μέχρι προχτές μιά πατριωτική ομάδα που έδινε για εκάστη Άγγλους φυγάδες. Άλλα όπως φαίνεται πιάστηκαν όλοι ή κρύβονταν για να μην πιαστούν...

— Και μεις τί θα κάνουμε εκεί; ρώτησε ο Αντρέας Μιχαήλ.

— Είναι άνάγκη να εξακριβώσετε τί συμβαίνει. Θα προσπαθήσετε να έπικοινωνήσετε με κάποιον τηλεγραφητή Άλέκο Μακρή, στη Γλώσσα. Αν δεν βρήτε αυτόν, τότε θάσθετε σ' έπαρ ή με τον τελωνειακό υπάλληλο Βαγγέλη Χουσοφάκη, στη Σκιάθω. Ίσως χρειάζονται βοήθεια οι άνθρωποι. Εγώ θα αναλάβω να σας περάσω στη Σκόπελο με το καΐκι μου...

Κανόνισαν να φύγουν την επομένη το βράδυ, έπειδή ο καιρός ήταν άπαισιος.

Μά λίγο προτού ξεκινήσουν, ήρθε ένας συνεργάτης τους —Άθηνάιος κι' αυτός— ο Σέργιος Κανδής και τους είπε ότι σε κάποιο σπιτάκι της Χαλκίδας κρυβόταν ένας Άγγλος ύπολοχαγός, με τ' όνομα Τζών Σπέντον, που μόλις είχε δραπέτευσει από τα χέρια των φασιστών. Ήταν ο ίδιος που είχε πιασθή στη Σκόπελο.

Οι δύο σύντροφοι άποφάσαν τότε να πάνε να τον παραλάβουν προτού φύγουν για τη Σκόπελο. Πραγματικά, βρήκαν εκεί το Βρετανό και τον πήραν μαζί τους. Μά πάνω που ήταν έτοιμοι να ξεκινήσουν για την Κύμη —με το καΐκι πάνω του καπετάν Φραγκιά— ένας σχεδόν δολοφόνος λόχος φασιστών τους κλώσισε με τα πιστόλια στο χέρι.

— Αν άγαπάτε τη ζωή σας, έλατε μαζί μας ήσυχα, τους είπαν. Ξέρουμε ποιοι είσατε και ποιά η δουλειά σας. Κάθε αντίστασι θα είναι εις βάρος σας...

Ήταν περίεργο. Οι φασίστες ήξεραν με κάθε λεπτομέρεια την αποστολή τους.

Γι' αυτόν άκόμη και το ψευδώνυμο του Θεοφίλου — ο «Μαύρος» — που του το είχαν κολλήσει στη Μ. Ανατολή, έπειδή μ' όλο που ήταν από μητέρα Άγγλίδα, ήταν πολύ μελοχρονός. Ποιος τους είχε προδώσει; Μυστήριο. Μυστήριο, γιατί και μετά την άπελευθέρωσι που έγιναν έφρευσ γύρω από την υπόθεσι αυτή, δεν κατορθώθηκε να εξακριβωθεί το παραμικρό.

Οι συλληθέντες —δολοφόν ο Τζών Θεοφίλου, ο Αντρέας Μιχαήλ, ο καπετάν Άλέκος Φραγκιάς, ο Σέργιος Κανδής και ο ύπολοχαγός Τζών Σπέντον— μαρτύρησαν κυριολεκτικά στα χέρια των φασιστών. Τού Σπέντον, έπειδή τους έβρισαν δειλούς και τιποτένιους, του έκοψαν τη γλώσσα με κλωδευτήρι. Ο δυστυχισμένος Βρετανός έπαθε τέτοιο άπ' το φοβερό τραύμα και πέθανε έπειτα από πέντε μέρες μέσα σε φριχτούς πόνους.

Οι ύπόλοιποι τέσσερις, καταδικάστηκαν σε θάνατο από το Ιταλικό στρατοδικείο Αθηνών. Τους έδωσαν όμως χάρη και τους κράτησαν προσωρινά στις φυλακές Αβέρωφ, άποπου να τους στείλουν στα κάτεργά τους.

Στο μεταξύ όμως κατέρρευσε η Ιταλία και τους παρέλαβαν οι Γερμανοί, που τους έφεραν στην άμνη, έπειδή δεν ήξεραν πως έπρόκειτο για Μεσανατολίτες. Και στις 2 Δεκεμβρίου 1943, ύστερα από ένα συμπότι που έγινε στο περίχωρο της Αττικής, τους τουφέκισαν μαζί με άλλους σαραπατζή πατριώτες στην Καισαριανή. Έτσι γράφτηκε με αίμα, άλλη μιά ηρωική σελίδα στη δραματική ιστορία της Κατοχής...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΤΟ ΑΓΓΕΛΙΟ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ

— ότι πολλοί Άγγλοι φυγάδες, που είχαν κοπή από το κύριο σώμα τους τον Απρίλιο του 1941 με την υποχώρησι, βρίσκοντοσαν διασκορπισμένοι στα παράλια της Εύβοιας. Από εκεί προσπαθούσαν να περάσουν στα νησιά, που βρίσκονταν πλησιέστερα προς τις Μικρασιατικές ακτές.

— Οι Έλληνες κάνουν ό,τι μπορούν για να τους βοηθήσουν, συνέχισε ο Ρόου, αλλά αυτό δεν είναι άρκετό. Πρέπει να οργανωθεί ειδική υπηρεσία διαφυγών. Κι' αυτό θα το αναλάβετε εσείς...

Μόλις ο Θεοφίλου έφτασε στην Εύβοια, κατέβηκε στη Χαλκίδα. Η πρώτη δουλειά του ήταν να συναντήσει τον Αντρέα Μιχαήλ, άσυρματιστή του Ε. Ναυτικού, που είχε ταξιδέψει κι' αυτός από την Αθήνα για να συναντηθεί με τον απεσταλμένο της Μ. Ανατολής. Ο Μιχαήλ, μέχρι την κηρύξι του πολέμου, δούλευε σε μιά άγγλική ναυτική έταπειρα, στο Σάουθμπτον. Ήταν νέος, τολμηρός κι' έξυπνος, καθαρόσκαμος Έλληνας. Ένα πρωί τον κάλεσε ένας αξιωματικός της Ιντέλλιτζενς Σέρβης στο Λονδίνο και χωρίς πολλά λόγια, του πρότεινε αν ήθελε να δουλέψει για λογαριασμό της υπηρεσίας τους. Θά τον έστελναν στην Αθήνα, στο σπιτί του, με ασύρματο για να τους πληροφορή για την κίνησι των Γερμανοιτών.

— Σε μιά βδομάδα το πολύ, οι Γερμανοί θα έχουν καταλάβει την πατρίδα σου, του είπε ο αξιωματικός. Δυστυχώς, η άλληλική υποχώρησι άρχισε ήδη σε όλα τα μέτωπα. Μά ο πόλεμος δεν πρόκειται να σταματήσει ως εδώ. Χρειάζονται τολμηροί άνθρωποι να σταθούν σε όλα τα κατεχόμενα έδάφη της Εύρώπης. Δέχεται να είσαι ένας απ' αυτούς;

— Εγώ όσον είναι για την πατρίδα μου, βεβαίως και δέχομαι, απαντήθηκε ο Μιχαήλ. Είμαι έτοιμος να φύγω άμέσως...

Ο νεαρός άσυρματιστής ήξερε να κινή καλά τη δουλειά του. Τολμηρός από έπαρ καθώς ήταν, δεν σταματούσε, παρά ελάχιστες άρες την ημέρα τις έκομπε στο προς το στρατηγείο. Κι' όταν το τελευταίο, του άναγγεيلة την άφιξι του Θεοφίλου στην Εύβοια κι' ότι ήταν άνάγκη να φύγει μαζί του το ταχύτερο, τα παράττει όλα στη μέση κι' έφυγε άμέσως για τη Χαλκίδα, όπου είχε κανονισθή να συναντηθούν. Οι δύο πράκτορες άναγνωρίστηκαν γρήγορα μεταξύ τους, από τα συνήματα που τους είχε όρισει το στρατηγείο. Ο Θεοφίλου άναγγεيلة τότε στο συνάδελφό του, ότι είχε έντολη να διοργανώσει υπηρεσία διαφυγής κι' ότι έπρεπε να βρουν τους κατάλληλους ανθρώπους για να τους βοηθήσουν.

Τα πράγματα όμως δεν ήταν τόσο εύκολα. Οι Άγγλοι φυγάδες —κυρίως Νεοζηλανδοί— ήταν πολλοί και χρειάζονταν στέγες δολοφόνος καϊκιών, για να τους περάσουν στη Χίο κι' από εκεί στον Τσεσμέ της Σμύρνης. Ο Αντρέας Μιχαήλ, άναγκάστηκε τότε να ξεναγήσει στην Αθήνα και να είδοποιη με τον άσυρματιστή την υπηρεσία του για τα καθήκοντα. Εκείνη άπάντησε ότι στις 19 Ιουνίου 1941, θά έστειλε μερικά πλεούμενα σ' ένα άρισμένο σημείο της Κύμης, για να τους παραλάβει. Πραγματικά, τα καΐκια έφτασαν στην ώρα τους, μά ήταν μονάχα δύο και δεν μπορούσαν να πάρουν περισσότερα από τριάντα άτομα.

Οι καπετάνιοι ήταν Έλληνες, δύο θαλασσοδύκοι από τον Πειραιά, ο Κώστας Μαρβάνος κι' ο Άλέκος Φραγκιάς. Είχαν βρεθή στην Αλεξανδρία, όταν εισέβαλε οι Γερμανοί στην Ελλάδα κι' έτσι παρέμειναν στην υπηρεσία των Άγγλων. Στην άοχη, έκαναν μικρομεταφορές με τα καΐκια τους, από ένα λιμάνι στο άλλο. Μά όταν άκουσαν ότι σε όλες τις άλληλικές ακτές υπήρχαν συγκεντρωμένοι Βρετανοί, που ήθελαν να διαφύγουν την αλχημαλωσία, πρότειναν οι ίδιοι στους Άγγλους ν' αναλάβουν αυτοί τη μεταφορά τους. Δεν τους άκούσε ο κίνδυνος. Εκείνοι τους έστειλαν τότε στη Σμύρνη, με την έντολη να περιμένουν τη διαταγή τους. Έτσι, μόλις ο Μιχαήλ, τους ζήτησε πλεούμενα, τους είδοποίησαν να κατευθυνθούν στην Κύμη.

Οι δύο θαλασσοδύκοι έφτασαν στον πορτομάνι τους, χωρίς καμμία περιπέτεια σχεδόν. Όταν όμως ο Θεοφίλου τους είπε πως οι Νεοζηλανδοί ξεπερνάσαν τους έκατό, άντι να τρομάζουν με κείνο τον άπίστευτο άριθμό, χάρηκαν σαν μικρά παιδιά.

— Ωραία, είπαν, θά ταξιδεύουμε συνέχεια. Θά ζητήσουμε να μας δώσουν μεγάλα καΐκια, ώστε να μπορούμε να πείνουμε πολλούς. Αφού τώρα έχετε έκατό, φαντάσου τί θα γίνει αργότερα. Πότε πρέπει να ξεναδώσουμε πίσω;

Κανόνισαν τότε να έρχονται τακτικά κάθε δύο βδομάδες. Έτσι μέσα σ' ελάχιστο χρονικό διάστημα, ένα μεγάλο μέρος των Άγγλων φυγάδων, είχε διαφύγει στη Μ. Ανατολή. Ενώ όμως ο Θεοφίλου και ο Μιχαήλ έκαναν ό,τι μπορούσαν με τις φυγαδεύσεις, στην ίδια περίπου περίοδη, μιά άλλη ομάδα Έλλήνων πατριωτών, πολεμούσε μόνη της να

πελο ο Γιώργος Καραδής και ζήτησε να συναντηθή τον Άλέκο Μακρή. Χωρίς περιστροφές του δήλωσε τότε ότι γνώριζε πως φυγαδεύει Άγγλους κι' ότι κι' αυτός έκανε το ίδιο στη Σκόπελο και Αλόννησο με συνεργασία του Γιάννη Χανιά. Έπειδή ο Μακρής διαταξε κάπως ο Καραδής του φανέρωσε ένα έπιστομο έγγραφο της Μ. Ανατολής που βεβαίωνε ότι ήταν έπρωτο της άπόλυτης έμπιστοσύνης του στρατηγείου κι' ότι οι Έλληνες πατριώτες έπρεπε να τον βοηθούν στο έργο του χωρίς κανένα διαταγή.

Αυτό ήταν άρκετό. Ο Άλέκος Μακρής ήρθε άμέσως σε συνεννόησι με τους συνεργάτες του και με τους τέσσερις Άγγλους και την έπομένη έφευγαν από τη Γλώσσα —μ' ένα πλοίο του Γιάννη Χανιά— και άποιδίζονταν στην Αλόννησο. Από εκεί, την ίδια νύχτα, μίλησαν σε άλλο καΐκι και τράβηξαν για τον Τσεσμέ. Η έπαρ του Μακρή με το Χανιά, ήταν η άρχή μιάς πιο συστηματικής και πιο οργανωμένης δουλειάς. Το πετρελακίνητο του Αλγιάντη Μιχάλη Παντελή, έρχονταν τώρα κατευθείαν στο Λουτράκι της Γλώσσας και παραλάμβανε όσους Άγγλους έπεφταν προς τα εκεί. Στο μεταξύ ο Μακρής συνδέθηκε και με τον επί κεφαλής της οργανώσεως Σκιάθω, τελωνειακό υπάλληλο Βαγγέλη Χουσοφάκη και το Μήτσο Δροσάκη της Αλόννησου.

Στο έργο αυτό της άυταξέδιας αυτής οργανώσεως βοηθούσαν και οι μεμνημένοι Σταματίης Θεοδώρας —τηλεγραφητής Σκιάθω— και Φίκος Μαργαρίτης, τηλεγραφητής Σκοπέλου. Η δράσι των δύο τελευταίων περιοριζόταν κυρίως στο να κρατούν σε τηλεφωνική έπικοινωνία τα δύο προσανατομένα νησιά. Όταν η Σκιάθω είχε άρισμένο άριθμό Άγγλων να στείλει στη Γλώσσα, είδοποιούσε ο Θεοδώρας τον Άλέκο Μακρή με τη συνημμένη φράσι: «Απόψε φορτώνουμε όχτώ τουσούδια. Φροντίστε παραλαβήν». Η μεταφορά γινόταν με τις ψαρόβαρκες του Βασίλη Ράλλιου και του υακαρίτη Γιώργου Μπουρουδίου. Μόλις έφταναν στη Γλώσσα, παραλάμβαναν τους Άγγλους οι αδελφοί Μακρή.

— Αν άγαπάτε τη ζωή σας, έλατε μαζί μας, τους είπαν οι φασίστες. Κάθε αντίστασι θα είναι εις βάρος σας...

ΕΚΕΙΝΗ: "Ε, άρα! Λοιπόν;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Η Χαριτίμη κι' ο Πάυλος...
ΕΚΕΙΝΗ: Αυτοί ζουνε περίφημα!
ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι! Άλλά δεν είναι δυο, είναι τρεις! Κι' έχω στο γάμο μου δεν θέλω συνεταίρο!... Να συνεχίσω, λοιπόν...
ΕΚΕΙΝΗ: Περίττο να συνεχίσεις, τί θές να πής; "Ότι κι' αν ήμαστε παντρεμένοι, θα δυστυχούσαμε; Συμφωνώ! Θά δυστυχούσαμε μαζί, όπως δυστυχούμε και οι άλλοι! Αυτό σημαίνει γάμος. Να μοιράζεσαι και τις καλές μέρες και τις άσχημες. Γιατί, αν περιμένουμε, φίλε μου, ν' αποκτήσης πετρελαιοπηγές, δεν θα παντρευτούμε ποτέ!
ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά να περιμένουμε να προχωρήσω στην «καριέρα» μου...
ΕΚΕΙΝΗ: Θά προχωρήσεις παντρεμένος! Για φαντάσου ένας αξιωματικός να περιμένει να γίνει στρατάρχης για να παντρευτεί! "Η ένας δικαστής, πρόεδρος του Άρειου Πάγου! "Όλοι παντρεύονται από ανυπομονησία και πρωτοδίκες!
ΕΚΕΙΝΟΣ: Θέλεις να παντρευτούμε;
ΕΚΕΙΝΗ: Βέβαια! Τί λέμε τόσο άρα;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Σκέψου το καλά. Μετά οικονομικά που έχουμε, θα υποφέρουμε!...
ΕΚΕΙΝΗ: Μά τί περίφημη που είναι η λογική σου! Θά υποφέρουμε μαζί. Καί μήπως δεν υποφέρουμε και χώρια; Δηλαδή τώρα που είμαστε ανύπαντροι, ζούμε πλούσια;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά δεν είναι το ίδιο. "Ο γάμος δημιουργεί άλλες υποχρεώσεις. Πρέπει ν' ανοίξουμε σπίτι. Μπορεί ναρθουν παιδιά.
ΕΚΕΙΝΗ: Καλώς ναρθουν. Και σπíti θα ανοίξουμε και παιδιά θα κάνουμε και σ'ή δουλειά σου θα πιάς μπροστά κι' όλα θα τα βγάλουμε πέρα.
ΕΚΕΙΝΟΣ: Θαυμάζω την αίσιοδοξία σου.
ΕΚΕΙΝΗ: Καί πολύ καλά κάνεις. Οί φοβισμένοι άνθρωποι δεν πετυχαίνουν τίποτα στη ζωή. Θά δουλέψουμε κι' οι δυο και θα περάσουμε θαυμάσια. Έγώ γεροντοκόρη δεν γίνομαι. Τί να «γίνω» δηλαδή, που ξ'γινω;
ΕΚΕΙΝΟΣ: "Όστε το πήρες απόφαση να παντρευτούμε;
ΕΚΕΙΝΗ: Δεν τό συζητά καν!
ΕΚΕΙΝΟΣ: "Όπως νομίζεις. Έγώ πάντως, ό,τι έπρεπε να σου πώ, στο είπα. Δεν θέλω να μου λές αύριο «δεν έχω παπαύσια»...
ΕΚΕΙΝΗ: Δεν θά στο πώ ποτέ! Θά περπατάω, ζυπόλυτη!
ΕΚΕΙΝΟΣ: "Όραία είναι τ' άστέια, αλλά η ζωή δεν είναι παιχνίδι.
ΕΚΕΙΝΗ: Πάλι θ' άρχίσεις τη φιλοσοφική γκρίνια; (Σηκώνεται). Πάμε να παραγγείλουμε τις βέρες.
ΕΚΕΙΝΟΣ: "Ηθελα ναζέρα τ' θά γινόταν αν σου λέγα «όχι». "Αν επέμενα να κάνουμε ακόμα υπομονή;
ΕΚΕΙΝΗ: Έπειδη θά τό μάθης, θά στο πώ; Θά παντρευόμουν τον Πέτρο που μούκανε χτες πρόταση γάμου και περιμένει σήμερα οριστική απάντηση!
ΕΚΕΙΝΟΣ (κατάπληκτος): Θά τώκανε αυτό;
ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί να μην τώκανε;
ΕΚΕΙΝΟΣ: "Όστε δεν μ' άγαπάς;
ΕΚΕΙΝΗ: Λάθος κάνεις! "Ο Πέτρος είναι πλούσιος κι' έσύ φτωχός. Καί προτιμώ έσένα αφού σ' αγαπά. Αυτή είναι η άγάπη! Τί θές να σου πώ; Πώς θαμενα αιωνίως... «Ιουλιέττα» στο ράφι; "Όχι, αγαπήτέ μου! Καί πολύ περίμενα! Πάμε για τις βέρες.
ΕΚΕΙΝΟΣ (υποτακτικά): Πάμε! (Αυλαία).
Α. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Επίκαιροι διόχοι

ΘΑΛΑΣΣΟΠΟΙΗΣΙΣ

Δεν χωρεί άμφιβολία και άντρίπισος δεν μένει, ή κατάστασις πώς εινε τρομερά...φουρτουναισμένη αφού και οι ναυτεργάτες, λόγω φόρων και τιμών, ξεφωνίζουν τελευταίως: «Σώστε τας...ψυχάς ημών».

*
"Απεργία έτοιμάζουν δηλαδή κι' οι ναυτεργάτες, έπειδη δουλεύουν μόνον για μια ήκα πατάτες, κι' έπειδη, εν συντομία, στή φρικτή τους... τρικυμία προσκαλούνται να σηκώσουν και τή βαρή τέτοιων (φόρων), στή όποια δεν άντέχουν ούτε πλάτες άκροφόρων!

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

Δυστυχώς αν και παρήλθεν ένα δίμηνο και πλέον, τό μυστήριον άκόμα δεν έλυθη των έλαίων και του κάκου ψάχνεις ναύρους την νεώτερη Πυθία, για να μάθης ποιοί τήν κάνουν του λαδιού μας τήν (...νοθεία!

*
Οί μισοί παράγοντές μας λένε πως οι νοθευταί πιθανώτατα να είναι οι τρανοί προμηθευταί... Πιθανόν κι' ούχ ήττον όμως ισχυρίζονται οι άλλοι τήν νοθεία να τήν κάνη τό κορίτσι του μπακάλη!

*
Κατ' αυτόν λοιπόν τόν τρόπον, τό ταλαιπωρον και (νόν), στή φτωχή του τό στομάχι βάζει λάδι... μπχανών, έπειδη - άνενδοσίτως, - έγεννήθη εν Έλλάδι, όπου κάθε κατεργάρης έννοει να βγαίνη... λάδι!

«ΕΝΙΑΙΟΣ»

Γιά να μη πολυκοροάζω τό πολιτης τους έφόρους, με τή εισοδήματα του και με πόρους διαφόρους, «ένιαιον» φέρον πλέον, θα πηγαίνη να δηλώνη, «ένιαιος»... «ένιαιος» θ' άκούει και παντελόνι!

*
Πλήν αυτού ό «ένιαιος» καταργεί τήν άδικία και ή μέθοδος του θανά άποτελεσματική, για να μάς εξασφαλίση ένιαία κατοικία και να μάς στριμώξη όλους μέσ' στήν ίδια... φυ... (λακή)!

ΜΕΓΑΛΗ ΚΑ-Ι-ΛΑ

Τών άπόρων τό συνάφι και τό πλείστον του κοινού, που και κρέας, συνήθει, έστερείτο βωδινού, μία φορά τήν έβδομάδα ή τό μήνα μία φορά, με κατεφυγμένο κρέας τήν περνούσε μία χαρά!

*
Μά τήν χάνει πιά κι' έκείνη τή μικρή του τήν ά... (θάνα), έπειδη κι' αυτό τό κρέας φτάνει, αίσίως στίς τρι... (άντα)!

Πρός τή ύψη μ' άλλους λόγους, έχει άρχισει και (πετά και παρ' ό,τι παγωμένο, ή τιμή του ζεματά!

ΣΑΦΗΣ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ

Τήν «ήμέρα των νεκρών», των μεγάλων και μικρών, πρό δεκαήμερου μόλις είχαν οι Άμερικάνοι και όλίγου δειν τό πλήθος όλα λίμνα να τήν κάνουν!

*
Πήραν κι' έδωσαν, τουτέστιν, οι φρικτοί συνωσι... (σμοί), οι τροχοί των όχημάτων καθαρίζανε γραμμή κι' εξακόσιοι πολιτες πήγαν εις τό "Υπερέραν γιά ν' άποδειχθ πως, όντως, είχαν (των...νεκρών (ήμέραν)!

ΛΥΣΙΣ ΑΠΟΡΙΑΣ

Άχος βαρύς άκούεται στήν πόλι της Έδέσσας και τί να πής σκοτίζεσαι και τί να υποθέσης; «Μήνα, ρωτάς, οι καλάζες τό δέντρο της παράζου; ή μήνα τους κατοίκους της οι... (ράζουν);»

*
Κακό μεγάλο γίνεται, εν πάση περιπτώσει κι' αφού τους πάντας απειδουνε οι πάντες κι' έ... (ρωτώσι), ρωτάνε και τόν έφορο:

—Γιατί βογγά ή Έδέσσα;
—Διότι τους κατοίκους της τους πιά πολλούς τους (έδεσα!

ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΘΕΜΑΤΑ

Άφισες και μονόφυλλα παντού τοικοκολλούνται κι' οι πάντες στήν Έπίδαυρο δούντως προσκαλούν... (ται)

για να χαρούν παράστασι και ν' απολαύσουν ό... (λοι των τόν θρυλικόν άνεκαθεν κι' άθάναντον ("Ιππόλυτον).

*
Κυττά, λοιπόν, τήν έντρονη έκείνη τή ρεκλάμα, ό μισθώτος ό σύγχρονος, που έγινε για κλάμμα και λέει, εν περιλήψει:

—δλο καύμο και θλίψη;
—Γιά δες εκεί τί γίνεται για τόν παλόν 'Ιππόλυ... (τον κι' ούδεις ένδοιφέρεται για μένα... τόν ζυπόλυτον!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Πλάνες και προλήψεις ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΜΑΣ

Μπορεί ν' άποβούν καταστρεπτικές

"Όλη μας ή ζωή, γράφει ό δόκτωρ Καστελο, είναι γεμάτη από πλάνες και προλήψεις που αναφέρονται σιά ζητήματα της υγείας μας. Και προσθέτει: «Υπάρχουν πλάνες και προλήψεις άνόδους, όπως π.χ. εκείνες που αναφέρονται σε ζητήματα ασθητικής ή γνώσεων. Άλλ' οι προλήψεις και οι πλάνες που έχουν σχέση με τήν υγεία μας είναι πολύ επικίνδυνες και μπορούν ν' άποβούν καταστρεπτικές».

Να μερικές άπ' αυτές:
1) Για ν' άδυνατίσουμε πρέπει να καταργήσουμε τή ζάχαρη από τό φαγητό μας.

"Όχι. Η ζάχαρη είναι ευεργετική τροφή. Τρέφει τους μύς μας και μάς υποδύσθαι στήν εργασία μας. Συντελεί επίσης στήν πέψη των λιπών. Δεν είναι σωστό, λοιπόν, να καταργήσωμε τή ζάχαρη. Άλλά μπορούμε και πρέπει να τήν περιορίσωμε. 50-60 γραμμάρια ζάχαρη τήν ήμέρα είναι άπαραίτητα για τόν οργανισμό ένος ένήλικου. Αυτή ή δόσι δεν πρέπει να τήν περιορίσете. άκοίη και στήν περίπτωση που κάνετε απισχαντική διαίτα.

2) Το πάχος όρείλειται στους άδένες; Σπανώτατα. Μόνο σε ποσοτόν 1—2%, σύμφωνα με τις διεθνεις στατιστικές. Το πάχος οφείλειται κυρίως στο ότι τρώμε περισσότερο από ό,τι χρειάζεται ό οργανισμός μας. "Η πλεονάζουσα ποσότης μετασχηματίζεται σε λίπος.

3) "Η σοκολάτα είναι ό ύπ' άριθμ. 1 έχέρως του σπκοτού;
"Όχι. "Ο δόκτωρ Καρολί έχορήγησε τελευταία σε παιδιά σημαντικές δόσεις σοκολάτας ήμερησίως επί δύο μήνες. Σε καμμία περίπτωση δεν παρατηρήθηκε κόπωση του ήπατος ή όποιαδήποτε πεπτική άνωμαλία. Φαίνεται, τούναντιον, ότι ή σοκολάτα διεγείρει τις πεπτικές εκκρίσεις (του γαστρικού υγρού και του παγκρέατος ίδίως).

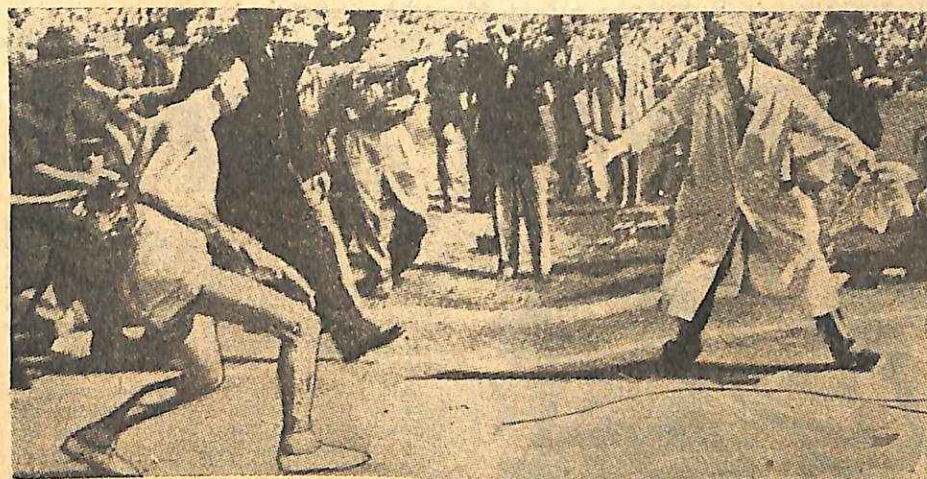
4) Το λεμόνι προκαλεί άπασδέστωσι του οργανισμού;
"Όχι. Συνδυάζεται τούναντιον με ώριμα έλατα και σχηματίζει βάσεις που ισορροπούν τά ύγρά που κυκλοφορούν μέσα στον οργανισμό μας. "Ο χυμός του λεμονιού, έξ άλλου, κάνει άλκαλικά τά ούρα.

5) Είναι κακό να τριβώμε τά παιδιά με κολώνια;
Ναι. Γιατί τό δέρμα των μικρών παιδιών μοιάζει με στυπόχαρτο και άπορροφά τήν κολώνια, που περιέχει, ως γνωστόν, οινόπνευμα. Οι έντρίδες αυτές είναι τό ίδιο σαν να δίνουμε στή παιδια να πούν ένα ποτηράκι οινόπνευμα. Μερικές άνεπαρκείες των παιδιών δεν έχουν άλλη αίτια άπ' αυτή.

6) Είναι καλό να φυσάμε πρώτα τήν ένα μας ρουθούνι κι' έπειτα τό άλλο, Είναι τούναντιον πολύ κακό. Γιατί ή συνηθεια αυτή μπορεί να προκαλέσει ή καλυμένη «σθένεια του μαντηλιού», δηλαδή έναν μόνιμο έρεθισμό του βλεννογόνου της μύτης. Αυτό γίνεται λόγω της μεγάλης πίεσης που εξασκώμε με τό δάκτυλό μας στή πίσω μέρος της μύτης. "Ο καλύτερος τρόπος είναι να φυσάμε ταυτόχρονα κι' από τά δυο ρουθούνα.

7) Δέν πρέπει ν' άποβούν πάρα πάνω από ένα λίτρο νερό και γενικά ύγρά τήν ήμέρα;
Αυτό τό όριο δεν είναι άπόλυτο. Οι άνάγκες μας σε νερό ποικίλουν κατά τά άτομα. Άλλά και τό ίδιο άτομο αίσθάνεται τήν ανάγκη να πιά άλλοτε περισσότερο κι' άλλοτε λιγώτερο. Τα πολλά ύγρά, πάντως, μπορούν σε ώριμους περιπτώσεις, να προκαλέσουν φλόγωση των νεφρών. "Από τό άλλο μέρος, τό λίγο νερό εύνοει τήν δυσκοιλιότητα.

8) Το να κουνιάμε τά βρέφη τά κάνει ν' άποκτούν κακές συνήθειες;
Αυτό δεν είναι σωστό. Συμφωνά με τους ψυχολόγους και τους ψυχιάτρους, πρέπει, τούναντιον, να κουνιάμε τά βρέφη. Μ' αυτό τόν τρόπο άναπτύσσουμε τόν συναισθηματισμό τους και τά οδηγούμε σιγά-σιγά σε μία φυσική και ψυχολογική ισορροπία. Ένα βρέφος που ή μητέρα του δεν τό κουνιάει στήν άγκαλιά της ή μέσα στή κούνια κρεβάτι του υπάرخει κίνδυνος μεγαλάνωντας να γίνει έγωίστης και άσταρχικός και να μην έχη τήν ικανότητα να προσεμμοσθή στή ζωή.

"Ο δραματικός θερμιασμός του Άγγλου Μαραθωνοδρόμου Τζιμ Πήτερς στους άγώνες της Βρετανικής Κοινοπολιτείας του Βανκούβερ. "Ο Πήτερς, όπως βλέπετε, μπαίνει τρικλίζοντας στο στάδιο.

"Ο Μαραθώνιος δρόμος είναι άπάνθρωπο άγώνισμα και θά πρέπει να καταργηθί! Πώς συμβαίνει, στήν εποχή μας, από τήν μια μεριά να λειτουργούν "Εταιρείες Προστασίας των Ζώων, και από τήν άλλη εκατομμύρια πολιτισμένων ανθρώπων να παρακολουθούν με ένθουσιασμό επικίνδυνα για τήν ανθρωπινή ζωή, αθλητικά θεατήρια, όπως ο Μαραθώνιος;»

Συνών έτυχε, στή τελευταία 25 χρόνια, ν' άκούσουμε διαμαρτυρίας αυτού του είδους, αλλά δεν προέρχονταν μόνο από υπερευαίσθητους φιλόθλους, αλλά και από ειδικευμένους στή αθλητική ζητήματα γιατρούς. Το θέμα της καταργήσεως του Μαραθωνίου από τά προγράμματα των άγώνων άνεκοινώθη πέρσι και επίσημως, στο συνέδριο των αθλητικών "Ομοσπονδιών, που συνήλθε στήν Έλβετία, υπό τήν αιγίδα της Διεθνούς "Ομοσπονδίας αθλητών.

"Ο Βέλγος γιατρός Ντυμπούα, χαρακτήρισε τόν Μαραθώνιο εξοντωτικό άγώνισμα για τόν ανθρωπινό οργανισμό και ζήτησε τήν κατάργησί του. Στο ίδιο συνέδριο, Έλβετία, γιατροί άνεφεραν 4 περιπτώσεις αιφνιδίων θανάτων κατά τήν διάρκεια διασπώνης άγώνων Μαραθωνίου. Τα νεκροτομικά δεδομένα, που παρουσίασαν οι Έλβετοί γιατροί, προκάλεσαν βαθεία έντυπια στους συνέδρους, που κατ' αρχήν ενέκριναν τήν πρόταση του Βέλγου γιατρού. Στήν άπόφαση αυτήν άντετάχθη ζωηρά ό Έλληνας αντιπρόσωπος αθλητών κ. Δ. Βασιλάς, που έπαισε τους συνέδρους να τήν ανακαλέσουν. Τελικά έδόθη ή έντολή στις άθλητικές "Ομοσπονδίες των Ευρωπαϊκών χωρών να μελετήσουν ιατρικά τό θέμα και να υποβάλουν τά συμπεράσματά τους στο προσεχές συνέδριο.

"Εται, τό πρόβλημα αν ό Μαραθώνιος είναι άγώνισμα επικίνδυνο για τήν υγεία των αθλητών και συνεπώς αν πρέπει να καταργηθί ή, αντίθετα, αν δεν έπιφέρει καμμία οργανική βλάβη στους δρομείς, εξακολουθεί να παραμένη άνοικτό.

Ποιά είναι όμως ή γνώμη της επιστήμης πάνω σ' αυτό τό ζήτημα; Είναι πραγματικά φονικό άγώνισμα ό Μαραθώνιος; Στο έρώτημα αυτό οι γνώμες είναι μοιρασμένες. Ένας μεγάλος αριθμός γιατρών τάσεται άνεπιφύλακτα έναντιον του Μαραθωνίου.

«Δέν είναι λογικόν, λένε, να μιμούμαστε τόν άρχαιο όδύπιδη, ό οποίος υποχρέώθηκε να τρέξη 42 χιλιόμετρα για να φέρη τό μνημια τής νίκης στους Άθηνάιους και να πέση κατόπιν νεκρός. Παράλογο είναι να προσπαθώμε να φθάσουμε τους άθλους των ήρώων και των ήμιθέων της αρχαιότητος. "Ο αθλητισμός έχει σκοπούς πολύ πιο πρακτικούς: τή βελτίωση του μέσου όρου της υγείας του ανθρωπίνου.

Οί πολέμιοι του Μαραθωνίου άντλούν τά έπιχειρήματά τους κυρίως από τά δυστυχήματα, που συνέβησαν κατά καιρούς σε άγώνας δρόμου μεγάλων άποστάσεων. Καί τέτοια δυστυχήματα δέν είναι όλίγα. Στους "Ολυμπιακούς Άγώνες του 1908, που διεξήχθησαν στο Λονδίνο, ό Έλληνας Μαραθωνοδρόμος Πιέτρι Ντοράντος σωριάστηκε άναίσθητος στο στάδιο, λίγα μέτρα πρό του τέρματος, όπου παρακολούθησε τήν τραγική κούρσα, περιγράφει ως έξης τό δράμα του Ντοράντος:

«Τό άγώνισμα του Μαραθωνίου παρ' όλην ν' στείχιση τή ζωή στόν Έταλό αθλητή Πιέτρο Ντοράντο. Βλέπω τόν δυστυχισμένο Έταλό, τελείως εξαντλημένο, μισοπεθαμένο, θά έλεγα, να μπαίνω στο Στάδιο. Το πρόσωπό του είναι χλωμό, τό στόμα του χάσκει, στήν έλξη. Το δυστυχισμένο θύμα τών μεγαλύτερων αθλητικών σφάματων προχωρεί λίγα μέτρα και σωριάστηκε στο στίδιο. Οί δυνάμεις πρόδωσαν αυτόν τόν άνθρωπο που έχει ξεπεράσει τά όρια και καταπατήσει τους νόμους της ανθρωπίνης άντοχής. Κι' νόμους τά χειροκροτήματα άνακατευσον, ένώ τή χειρωνακτική άνακατευσον, ται με τις φωνές φρίκης και οίκτου, τό φορέο περνά, για να μεταφέρει στή άποδυτήρια τό μισοπεθαμένο αθλητή».

Πολλά τέτοια δράματα άναφέρονται στήν ιστορία του αθλητισμού των τελευταίων 50 χρόνων. Στους "Ολυμπιακούς Άγώνες του 1912, που έγιναν στή Στοκχόλμη, τό άγώνισμα του

Μαραθωνίου προκάλεσε τόν θάνατο του Πορτογάλου αθλητού Λοτζαρο. Στους "Ολυμπιακούς Άγώνες του 1924, έξ άλλου, που διεξήχθησαν στο Παρίσι, οι δρομείς του άνωμαλου δρόμου έφθασαν στο Στάδιο σε κατάσταση έσχάτης εξαντήσεως.

"Όταν ό Έσπανός αθλητής Άουντιά μπήκε στο Στάδιο, στροφούρισε τρεις φορές, σάν άδούρα, και σωριάστηκε στο στίδιο. Ένας Φινλανδός που ακολουθούσε τόν Άουντιά σε άπόστασι 5 μέτρων τρίκισε σάν μεθυμένος και κατέρρευσε κι' αυτός.

"Όταν έφτασε πενήντα μέτρα πρό του τέρματος, ό Γάλλος αθλητής Μαρσάλ άρπασε να προχωρή σάν χαμένος, βγήκε έξω από τό στίδιο, έκανε επί τόπου μια στροφή κι' έπεσε, με τή σειρά του, άναίσθητος.

Ένας Άγγλος λοξοδρόμος και έπαισε μέσα στο ακμαίο του αλματος εις ύψος, άνικανος να διανύση τό λίγα μέτρα, που τόν χώριζαν από τήν γραμμή του τέρματος. Σε θλίβερη κατάσταση μεταφέρθηκαν στή άποδυτήρια ό περιφημοί Σουηδός αθλητής Βιντε, ό Άγγλος Κόττρελ, και ό Γάλλος Ντολκας. Καί οι τρεις είχαν πέσει λιπόθυμοι έξω από τό Στάδιο. Πολλοί, έξ άλλου, από τους αθλητές είχαν πάθει ήλιασι. Τα έπεισοδια αυτά έγιναν άφορημα να διαγραφεί τό άγώνισμα του άνωμαλου δρόμου που διεξάγεται συνήθως τό χειμώνα, από τό ολυμπιακό πρόγραμμα.

Τό 1948, στο Λονδίνο, ό Βέλγος Γκαγιώ τερμάτισε κακήν κακώς. Πέρσι δε στους τερματιστές Κοινοπολιτείας, που έγιναν στο Βανκούβερ, ό Μαραθωνοδρόμος Τζιμ Πήτερς μπήκε πρώτος στο Στάδιο, αλλά έπαισε από εξάντλησι πριν προλάβη να τερματίσει και μεταφέρθηκε σε κακή κατάσταση, μισοπεθαμένος στή άποδυτήρια.

Αυτό ήταν και τό τέλος της σταδιοδρομίας αυτού του εξαιρετικού Άγγλου αθλητού...

"Από τότε, άποσπρόκα πιά όριστικά άπ' τόν αθλητισμό, μολοντί νέος άκόμη.

"Επόμενα είναι τά δυστυχήματα αυτά να προκαλούν έντύπω-

Ο μαραδώνιος δρόμος ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΤΑΡΓΗΘΗ ;...

Ποιές είναι σήμερα οι άπόψεις των ειδικών και της επιστήμης

οι στόν φιλάθλο κόσμο, ό οποίος αναρωτιέται: «"Ότε ό Μαραθώνιος είναι φονικό άγώνισμα και πρέπει να καταργηθί;»

«Κάθε άλλο! άπαντούν πολλοί σοφοί και ειδικευμένοι στή αθλητική ζητήματα, επιστήμονες. Με τήν προουθέσει όμως οι αθλητά που λαβαίνουν μέρος σ' αυτόν να είναι άπαραίτητως άπολύτως υγιείς και κατάλληλα προετοιμασμένοι.»

Αυτή είναι και ή άποψη του ιατρικού συμβουλίου της "Επιτροπής "Ολυμπιακών Άγώνων και εκπροσώπου της Διεθνούς "Ομοσπονδίας αθλητών στήν Έλλάδα, διακεκριμένου επιστήμονος κ. Δ. Βασιλά.

"Ο Μαραθώνιος δρόμος, μας είπε ό κ. Βασιλάς, δεν πρέπει να καταργηθί, όχι μόνο γιατί συμβολίζει τήν "Ολυμπιακή "Ιδέα, αλλά και γιατί δεν είναι περισσότερο εξαντλητικός από άλλους άγώνες, όπως π. χ. ό ποδηλατικός ύψους της Γαλλίας. Οί Μαραθωνοδρόμοι δεν κινδυνεύουν να υποστούν οργανική βλάβη, με τήν βασική όμως προϋπόθεση ότι είναι υγιείς, καλά προπονημένοι και παρακολουθούνται ιατρικά πρό και μετά τόν άγώνα.

"Υπέρ της άπόψεως του Έλληνα επιστήμονα συνηγορεί και τό γεγονός ότι πολλοί παλαιμαχοί ξένοι Μαραθωνοδρόμοι είναι άκραιότατοι, γεμάτοι ζωτικότητα και σφρίγος, παρά τά 70 ή 80 χρόνια τους.

Τό πιο χτυπητό παράδειγμα αυτής της περιπτώσεως αποτελεί ό διάσημος Φινλανδός δρομέας Κολεμάινεν, ό οποίος νίκησε τό 1912, στο Μαραθώνιο της Βοστώνης.

Χαρακτηριστικό είναι ότι οι γιατροί του είχαν άπαγορεύσει νά λάβη μέρος στόν άγώνα, θεωρώντας τό επικίνδυνο, γιατί είχαν διαγνώσει υπερτροφία της καρδιάς του.

Μά αυτός δεν τους άκούσε.

Σήμερα ή ιατρική επιστήμη έχει άναθεωρήσει τίς άπόψεις της σχετικά με τήν εξοντωμένη καρδιά των αθλητών.

Γεγονός είναι πάντως ότι ό Κολεμάινεν, ύστερα από μία ένδοξη αθλητική σταδιοδρομία, διεύθυνε, σήμερα στο Έλσινκι, ένα κατάστημα αθλητικών ειδών.

Και παρά τά 70 του χρόνια κάνει έντύπωση με τήν... νεανική του εμφάνιση κι' αποτελεί ό ίδιος τήν καλύτερη ρεκλάμα, για τήν κατανάλωσι των ειδών του καταστήματός του!

T. MIX.

μπορέσει να βγεί ανέπαφη... Θα μου επιτρέψετε να σας συγχαρώ γι' αυτό...

Τα τελευταία λόγια του την εξόργισαν. — «Ηρθατε γι' αυτό να μου πείτε αυτές τις σκέψεις σας; ρώτησε με υπεροπτικό ύφος. — Όχι, απάντησε ο Παρνταγιάν. Και σας ζητάω να με συγχωρέσετε γιατί σας κρατάω τόσο ώρα, λέγοντάς σας αυτές τις κουταμάρες...

Η Φαύστα φάνηκε πιά ηρεμη.

— Άλλα πώς γίνεται να σας συναντάω κάτω από τον όμορφο ουρανό της Ισπανίας; ρώτησε.

— Έφαχνα να σας βρω, απάντησε ο Ιππότης με το πιο φυσικό ύφος του κόσμου. — Ά, θαυμάσια! είπε η Φαύστα. Άφου, λοιπόν, με βρήκατε, μπορείτε, νομίζω, να μου πείτε τι με θέλετε...

— Κυρία, απάντησε ο Ιππότης, η Αυτού Μεγαλειότης ο βασιλιάς Έρρικο, με επιφόρτισε να του πιάω κάποιο έγγραφο, που βρίσκεται στην κατοχή σας και που σκοπεύετε να παραδώσετε στο βασιλιά της Ισπανίας. Σας ζητούσα, λοιπόν, για να σας πω: Θέλετε, κυρία, να μου παραδώσετε αυτό το έγγραφο;

Η Φαύστα έμεινε κάμποσες στιγμές βυθισμένη σε σκέψεις. Σήκωσε τέλος το κεφάλι της και είπε:

— Ιππότε, σας πρόσφερα άλλοτε να φτιάξω ένα βασιλικό στην Ιταλία, άλλα σείς αρνήσκατε γιατί θαπρεπε να τα βάλετε μ' ένα γέρο... Αυτή η άρνησή σας δεν με εξέπληξε, γιατί γνώριζα το ιπποτικό πνεύμα σας. Τα σχέδια που είχα καταστρώσει τότε, μπορώ να τα ξαναφτιάξω...

Σας προτείνω, λοιπόν, να συνεργαστούμε σαν ίσος προς ίση... Όπως βλέπετε, δεν διεκδικώ καμιά υπεροχή για τον έαυτο μου.

Ο Ιππότης περίμενε να τελειώσει. — Επειτα, σαν να μην είχε ακούσει τίποτε από ό,τι του είχε πει, την ξαναρώτησε:

— Κυρία, θέλετε να μου παραδώσετε αυτό το έγγραφο;

Η Φαύστα αισθάνθηκε και πάλι την απογοήτευσιν ν' απλώνεται στην ψυχή της. Αποφάσισε, ωστόσο, να κάμει μια τελευταία προσπάθεια.

— Ακούστε με, Ιππότε, είπε. Άντι για το έγγραφο αυτό, σας προσφέρω την ανωτάτη αρχηγία του στρατού, που ο Φίλιππος θα στείλει στη Γαλλία. Και ο στρατός αυτός θα είναι τρομερός. Μ' έναν αρχηγό σαν και σας, άλλωστε, θα κάμει θαύματα... Θα μπήτε, λοιπόν, στη Γαλλία και θα νικήσετε χωρίς κόπο τον Έρρικο της Ναβάρρας. Θα τον καταδικάσουμε κατόπιν ως αίρετικό και θα τον παραδώσουμε στο δήμιο. Ο Φίλιππος 2ος θα στεφθεί βασιλιάς της Γαλλίας και θα σας αναθέσει να

κυβερνάτε το καινούργιο βασίλειό του με τον τίτλο του αντιβασιλέως. Θα αρκεσθήτε προσωρινά σ' αυτό τον τίτλο ως την ημέρα που θα μπορέσετε να βάλετε το βασιλικό στέμμα στο κεφάλι σας. Κι' η ημέρα αυτή δεν θ' αργήσει... Πέστε μια λέξη και το όνειρο αυτό θα πραγματοποιηθεί.

— Κυρία, υποσχέθηκα ότι θα πάω αυτό το χαρτί στο βασιλιά Έρρικο, απάντησε ο Ιππότης. Σας ρωτάω και πάλι, θέλετε να μου το δώσετε;

Η Φαύστα σκυθρώπασε.

— Άφου είναι έτσι, θα πάω αυτό το χαρτί στο Φίλιππο, είπε.

— Όπως θέλετε, κυρία, απάντησε ο Παρνταγιάν, κάνοντας μια βαθεία υπόκλιση.

— Τι σκεφτόσαστε να κάμετε λοιπόν;

— Εγώ, κυρία;... Θα περιμένω... Κι' αφού έχετε την απόφαση να πάτε στη Μαδρίτη, θα πάω κι' εγώ εκεί.

— Χαίρετε, Ιππότε, είπε η Φαύστα, με παγερό τόνο. Θα ξαναδωθούμε...

Ο Παρνταγιάν υποκλίθηκε και πάλι κι' έπειτα συνέχισε το δρόμο του. Χάθηκε σε λίγο σε μια στρόφη.

Ο Μοντάλε, ο Μπυσσί-Λεκλέρ, ο Καλάμπρ, ο Μονσερβ κι' ο Σαιν Μαλιν περιέκυλιναν τότε το άμαξι κι' άρχισαν να χειρονομούν και να φωνάζουν δυνατά.

— Γιατί, κυρία, μάς έμποδισατε να σκοτώσουμε αυτό το ληστή; ρώτησε ο Μοντάλε.

Τους κύταξε περιφρονητικά τον ένα έπειτα από τον άλλον.

— Γιατί; απάντησε. Γιατί διάβασα στα πρόσωπά σας το φόβο.

— Κυρία, είναι ακόμη καιρός, είπε ο Μοντάλε. Πέστε μια λέξη κι' ο άνθρωπος αυτός δεν θα προφτάσει να κατεβή από το βουνό.

— Ναί;... Μπορείτε τότε να δοκιμάσετε...

Ο δρόμος κατέβαινε από το βουνό, σχηματίζοντας κορδέλλες. Έτσι ο Παρνταγιάν, που είχε χαθεί για μερικές στιγμές, ξαναεμφανίστηκε λίγο πιο κάτω.

Η Φαύστα τους τον έδειξε με το χέρι.

— Δοκιμάστε, ξαναείπε.

Ξεκίνησαν αμέσως. Η Φαύστα τους κύταζε μ' ένα περιφρονητικό ύφος, βέβαιη από πριν για την αποτυχία τους.

Ο δρόμος, κατεβαίνοντας από το βουνό, στένευε ολοένα. Οι πέντε αυτοί άνθρωποι δεν μπορούσαν να προχωρήσουν παρά ο ένας πίσω από τον άλλον. Να ποιά ήταν η σειρά τους: Μπροστά κάλπικε ο Μπυσσί-Λεκλέρ, πίσω του έτρεχαν ο Σαιν-Μαλιν, ο Καλάμπρ κι' ο Μονσερβ και τελευταίος ακολουθούσε ο Μοντάλε.

Ο Παρνταγιάν άκουσε τον καλπασμό των αλόγων, που έτρεχαν πίσω του.

«Διάβολο! σκέφτηκε. Γιατί η Φαύστα τους έμποδισε να μου επιτεθούν πάνω στο κροπέδιο, όπου θα είχαν μεγαλύτερη ευχέρεια να κινηθούν».

Έκαμε αμέσως στροφή. Τα καπούλια του αλόγου του ακούμπησαν σχεδόν πάνω στο βράχο, που έφραζε το δρόμο από το αριστερό μέρος. Προς τα δεξιά άνοιγόταν ένας γκρεμός. Δεν μπορούσαν, λοιπόν, να του επιτεθούν παρά μόνον από μπροστά κι' ένας-ένας.

Ο Ιππότης έβγαλε κατόπιν το ξίφος του και περίμενε. Ο Μπυσσί-Λεκλέρ πλησίασε σε λίγο.

— Ε, κύριε ντε Μπυσσί-Λεκλέρ, που τρέχετε έτσι; του φώναξε ο Παρνταγιάν. Μήπως θέλετε να σας δώσω το μάθημα που σας υποσχέθηκα άλλοτε;

— Άθλιε, φαφλατά! απάντησε ο Μπυσσί-Λεκλέρ. Θα σου δώσω εγώ το μάθημα που σου αξίζει!

— Δεν ζητάω τίποτε καλύτερο, είπε ο Παρνταγιάν, παίρνοντας στάση αμύνης.

— Σκότωσέ τον! φώναξαν οι τρεις παλαιοί ακόλουθοι του Έρρικου 3ου, που βρίσκονταν πίσω από τον Μπυσσί-Λεκλέρ.

— Αν θέλετε να με σκοτώσετε, δεν έπρεπε να βάλετε μπροστά αυτό το μαθητή, απάντησε ο Ιππότης, ενώ απέκρουε τις επιθέσεις του Μπυσσί-Λεκλέρ.

— Μαθητή; εγώ! ούρλιαξε ο παλινός διοικητής της Βασιλίας. Τώρα θα σου δείξω!

— Και κακός μάλιστα μαθητής, είπε ο Ιππότης. Κυττάξτε τον που δεν ξέρει να κρατήσει ούτε το ξίφος του... Ένα... δύο... τρία...

Το ξίφος του Μπυσσί-Λεκλέρ διέγραψε έναν κύκλο κι' έπεσε μέσα στον γκρεμό.

Ο Σαιν-Μαλιν εφώνησε πίσω του:

— Τόπο!... Παραμερίστε, διάβολο! Είναι η σειρά μου!

Ο Μπυσσί-Λεκλέρ έστεκε σαν απόλιθωμένος, φράσσοντας το δρόμο στους άλλους.

Τη στιγμή εκείνη, ο Μοντάλε πήδησε από το αλόγο του και, πηγαίνοντας κοντά, του έδωσε το δικό του ξίφος.

— Χρησιμοποιήστε το, κύριε, του είπε. Ο Μπυσσί-Λεκλέρ άρπαξε χαρούμενος το ξίφος του Μοντάλε κι' ώρμησε και πάλι εναντίον του Παρνταγιάν.

— Ακόμη! είπε ο Παρνταγιάν. Μά την πίστι μου, κύριε, είσατε αδιόρθωτος!

— Έπειτα από μερικά λεπτά, το ξίφος έφευγε από τα χέρια του Μπυσσί-Λεκλέρ και πήγαινε να βρη το πρώτο στο βάθος του γκρεμού.

— Είσατε ικανοποιημένος αυτή τη φορά τουλάχιστον; του φώναζε ο Παρνταγιάν.

— Αν δεν κάνω λάθος, είναι η πέμπτη φορά που σας αποπλίζω!

Ο Μπυσσί έψωσε τα χέρια του προς τον ουρανό και ξεστομίσε μερικές κατάρες.

Ο Σαιν-Μαλιν προσπαθούσε να τον κάμει να παραμερίσει για να πάρη τη θέση του. Άλλ', άκουσε τον Μοντάλε που του είπε σιγά:

— Σταθήτε, κύριε! Αυτός ο άνθρωπος είναι δαίμονας. Αν συνεχίσουμε τον αγώνα, θα μάς σκοτώσει τον ένα έπειτα από τον άλλον, ή θα μάς αποπλίσουν... Πάρτε τον Μπυσσί και ξαναγυρίστε κοντά στην πριγκίπισσα.

Ο Παρνταγιάν χαμογελούσε ευχαριστημένος.

— Ποιός έχει σειρά, κύριε; φώναξε.

— Άλλα κανείς δεν απάντησε στην πρόσκλησή του. Γιατί, ξαφνικά, ο Μπυσσί-Λεκλέρ λιποθύμησε και κύλησε κάτω από το αλόγο του. Οι σύντροφοί του ξεπέζεψαν τότε, τον σήκωσαν στα χέρια τους και ξαναπήραν το δρόμο προς το κροπέδιο, σερβοντάς πίσω τους τα αλόγα τους.

Ο Παρνταγιάν κι' ο Μοντάλε είχαν απομείνει μόνοι. Για μερικές στιγμές, δεν μίλησαν ούτε ο ένας, ούτε ο άλλος. Ο καρδινάλιος είπε τέλος:

— Κύριε, επιθυμώ να ξέρετε πως σας μισώ.

— Μπα! απάντησε ο Παρνταγιάν. Άλλα δεν σας γνωρίζω, κύριε... Ποιός είσατε;

— Είμαι ο καρδινάλιος Μοντάλε...

— Ο άνηψός του Πάπα;

— Σας μισώ, κύριε!

— Μου το είπατε, σεβασμιώτατε!

— Και θα σας σκοτώσω!

— Ά! Έκαμε ο Ιππότης. Αυτό είναι άλλο δουλειά.

Χαίρετσε κατόπιν τον Μοντάλε κι' απομακρύνθηκε.

Το μονοπάτι έκανε μια στροφή και ξαναγύριζε προς τα πίσω, περνώντας σε απρόσβλεπτες τσεσάρων ή πέντε μέτρων κάτω από το μέρος όπου στεκόταν ο Μοντάλε.

Ο Παρνταγιάν, προχωρούσε αμέριμνος, όταν, ξαφνικά, άκουσε έναν πυροβολισμό πάνω από το κεφάλι του. Η σφαίρα πέρασε μπροστά από τα μάτια του σχεδόν και σφηνώθηκε στον κορμό ενός δένδρου.

Ο Ιππότης κύταξε προς τα πάνω και είδε τον Μοντάλε που κρατούσε ακόμη το πιστόλι στα χέρια του. Δεν είπε, ωστόσο, τίποτε και συνέχισε το δρόμο του.

Στη Σεβίλλη

— Διάβολο, ψιθύρισε ο Ιππότης, αφού απομακρύνθηκε λίγο, αν ήταν καλύτερος σκοπευτής, ο εκπαιτώς απεσταλμένος του βασιλιά Έρρικο, δεν θα βρισκόμουν αυτή τη στιγμή στη ζωή...

Ο Μπυσσί-Λεκλέρ κι' οι άλλοι, ρίχτηκαν πάνω μου με το ξίφος στο χέρι, σαν ευπρόσδεκτοι. Αυτός, όμως, φέρθηκε σαν δολοφόνος... Μου φαίνεται πως πρέπει να τον προσέχω περισσότερο από τους άλλους... Μου είπε πως με μισεί... Άλλα για ποιά λόγο; Εγώ δεν τον γνωρίζω.

Την άλλη μέρα, έφτασε στη Μαδρίτη και διευθύνθηκε αμέσως στα ανάκτορα.

— Η Αυτού Μεγαλειότης έφυγε πριν από μερικές ημέρες, του απάντησε ο πρώτος αξιωματικός, που ρώτησε.

— Και που πήγαινε ο Μεγαλειότατος;

— Ο Μεγαλειότατος, απάντησε ο αξιωματικός, έφυγε επί κεφαλής του στρατού για τη Σεβίλλη, όπου θα εργαζόταν για να εξοντώσει τους αίρετικούς: Εβραίους, μουσουλμάνους και άλλους.

Ο Παρνταγιάν ξεκουράστηκε σ' ένα πανδοχείο και πήρε κατόπιν το δρόμο της Σεβίλλης, ακολουθώντας τις όχθες του Γκουαδάλκιβιρ.

Έφτασε, τέλος, στην πρωτεύουσα της Άνδαλουσίας κατά το σύρροπο της τρίτης ημέρας και μπήκε στην πόλη από την πύλη της Μακαρένα.

Ο Παρνταγιάν δεν είχε επισκεφθή άλλοτε τη Σεβίλλη και δεν ήξερε που να διευθυνθή. Τα βήματά του τον έφεραν, χωρίς να το καταλάβει, μπροστά στα ανάκτορα.

Εκείνη τη στιγμή, ένας καβαλλάρης, περνούσε σε μικρή απόσταση.

Ο Ιππότης τον χαίρετσε με ευγένεια και τον ρώτησε αν μπορούσε να του υποδείξει κάποιο πανδοχείο εκεί κοντά.

— Ένα πανδοχείο κοντά στο Άλκαζάρ; είπε ο άγνωστος. Ά, ναι, υπάρχει ένα, που ο ιδιοκτήτης του είναι μάλιστα φίλος μου... Βλέπω, κύριε, πως είσατε ξένος... Γάλλος, όπως μπορώ να κρίνω από τον τόνο της φωνής σας... Στο «Πανδοχείο του πύργου» θα βρητε, ότι επιθυμείτε. Θέλετε να σας οδηγήσω εκεί;

— Θα με υποχρεώσετε, απάντησε ο Ιππότης, ενώ εξέταζε με προσοχή το συνομιλητή του.

— Ήταν ένας άνθρωπος ως σαράντα χρόνων, ψηλός και αδύνατος. Είχε ένα υπέρτοχο μέτωπο και πλούσια μαλλιά, που είχαν αρχίσει ν' ατριάζουν στους κροτάφους. Τα διαπεραστικά μάτια του σκόρπιζαν μεταλλικές λάμψεις ολόγυρα. Τα μάγουλά του ήταν βαθουλωμένα και το πρόσωπό του είχε μια μελαγχολική έκφραση. Ένα μυτερό λευκάκι κι' ένα μικρό μουστάκι συμπλήρωναν την παράξενη, αλλά και ταυτόχρονα έλκυστική φυσιογνωμία αυτού του ανθρώπου.

Ο Ιππότης πρόσεξε ακόμη, ότι ο άγνωστος δεν κινούσε με ευχέρεια το αριστερό του χέρι. Ήταν ντυμένος με μεγάλη καλαισθησία, μ' όλο που το κοστούμι του δεν φαινόταν καινούργιο, κι' ένα γερό ξίφος κρεμόταν στο πλεύρο του.

— Άρχισαν να προχωρούν μαζί. Καθώς

περνούσαν από την πλατεία του Αγίου Φραγκίσκου, ο Ισπανός έδειξε στον Παρνταγιάν τον ψηλό βωμό που υψωνόταν στη μέση, και του είπε:

— Μπροστά σ' αυτό το βωμό, η Ίερά Έξετασις προσπαθεί να σώσει τις ψυχές των δυστυχισμένων, που παραγνωρίζουν τα ευεργετήματα της αγίας θρησκείας μας, καίγοντας τα κορμιά τους στην πυρά.

Τα λόγια αυτά είπώθηκαν με τρόπο τόσο απλό, που ο Ιππότης δεν μπόρεσε να καταλάβη αν ο συνομιλητής του μιλούσε σοβαρά ή όχι.

Πιο κάτω, ο συνοδός του, του έδειξε ένα μεγάλο τετράγωνο πύργο, που βρισκόταν μέσα στον περίβολο των βασιλικών ανακτόρων.

— Το πανδοχείο όπου σας οδηγώ, χωράει την ονομασία του σ' αυτό τον πύργο, είπε στον Παρνταγιάν. Είναι ο «πύργος του χρυσού». Μέσα σ' αυτόν ο βασιλιάς μας έναποθηκεύει το χρυσάφι που του στέλνουν από την Αφρική.

Όταν έφτασαν στο πανδοχείο, ο Ισπανός πήδησε από το αλόγο του, έβγαλε το καπέλλο του και είπε με ευγένεια:

— Κυρία, λέγομαι Μιγκοέλ Θερδάντες ντε Σααβέντρα και θα είμαι ευτυχής αν με θεωρήσετε σαν φίλο σας.

— Κύριε, είμαι ο Ιππότης ντε Παρνταγιάν, απάντησε ο Γάλλος. Κατάλαβα από την πρώτη στιγμή, ότι είμαστε πλάσμενοι για να συνεννοηθούμε.

Μπήκαν μαζί στο πανδοχείο κι' ο Παρνταγιάν παρακάλεσε τον καινούργιο φίλο του να του κάμει την τιμή να φανε μαζί, πράγμα που αυτός δέχτηκε με προθυμία.

Έπειτα από λίγη ώρα, μιλούσαν τόσο ελεύθερα ο ένας στον άλλον, που, βλέποντάς τους, θα νομίζες πως ήταν φίλοι από μικρά παιδιά.

Ένώ έτρωγαν κι' έπιναν, ο Θερδάντες άφηγήθηκε στον Παρνταγιάν την περιπετειώδη ζωή του.

— Πολεμήσατε, λοιπόν, στη Ναύπακτο και τραυματισθήκατε στην ένδοξη αυτή ναυμαχία; είπε ο Ιππότης. Είχα μαγνέσει σε σας τον πολεμιστή. Ομολογώ, όμως, ότι δεν είχα υποπτευθή τον συγγραφέα...

Δεν μου είπατε, ότι σχεδιάζετε να γράψετε ένα αριστούργημα που θα κάμει το όνομά σας αθάνατο;

— Δεν είπα αυτό, διώρθωσε με μετριοφροσύνη ο Θερδάντες. Η προσπάθειά μου είναι να γράψω ένα καλό έργο... Θα σας έκμυστηρευθώ ότι είχα πολλές αμφιβολίες γι' αυτό... Άλλα τώρα είμαι βέβαιος πως θα το κατορθώσω.

Τι διακριτικοί, κύριοι, Άνδρονίκη μου! Μόλις είδαν ότι αρχίζουμε να γδύνομαστε, τρέλαν στα πόδια!... (Του Β. Χριστοδούλου)

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

— Ό!... Και γιατί δεν αμφιβάλλετε πιά;

— Γιατί βρήκα επί τέλους το πρότυπο που ζητούσα, απάντησε ο Ισπανός μ' ένα αινιγματικό χαμόγελο.

— Ά, μπράβο! είπε ο Παρνταγιάν, χωρίς να υποπτευθή πως το πρότυπο που έννοούσε ο Θερδάντες ήταν ο ίδιος.

— Μου μιλήσατε πρωτίτερα για κάποια αποστολή, συνέχισε σε λίγο ο Θερδάντες. Μήπως μπορώ να σας φανώ χρήσιμος; Διαθέστε με όπως νομίζετε...

— Σας ευχαριστώ για την πρόθυμη προσφορά σας, απάντησε ο Παρνταγιάν. Ναί... πρόκειται για μια δύσκολη αποστολή...

— Που θα σας φέρη σε έπαφή με το βασιλιά;

— Σε έπαφή... και σε σύγκρουσι, απάντησε ο Ιππότης.

Ο Θερδάντες κατέβασε το κεφάλι του και βυθίστηκε σε σκέψεις.

— Ακούστε με, Ιππότε, είπε σε λίγο. Διαβάξω στο πρόσωπό σας την ειλικρίνεια και την εντιμότητα. Εδώ, όμως, θα συναντήσετε μόνον μάσκες πάνω στα πρόσωπα των ανθρώπων. Προσπαθήστε, λοιπόν, ν' αποκτήσετε μια μάσκα και σεις... Διαφορετικά, θα εκθέσετε σε μεγάλο κίνδυνο την ελευθερία και τη ζωή σας... Μην κυττάτε μόνον μπροστά σας, άλλα δεξιά, αριστερά, πίσω σας. Γιατί ο άνθρωπος που θα τρέξη να σας καταγγείλη στην Ίερη Έξετασι, μπορεί να βρίσκεται παντού...

Προσέχετε τα λόγια σας, τις κινήσεις, τις πράξεις σας... Όλα μπορούν να θεωρηθούν ύποπτα. Ιππότε, νομίζω πως ήταν απαραίτητο να σας προειδοποιήσω. Από τη στιγμή που μπήκατε στο έδαφος της Ισπανίας, πρέπει να τρέμετε, γιατί η ελευθερία κι' η ζωή σας δεν σας ανήκουν πιά!

Η αλήθεια του πανδοχείου ήταν δολέπια έρημη εκείνη την ώρα. Ο Θερδάντες έσκυψε πιο πολύ προς το μέρος του Παρνταγιάν.

— Ξέρετε τί είναι ο βασιλιάς Φίλιππος; τον ρώτησε σιγά.

— Τον είδα μέσα στο άμαξι του, καθώς έρχομουν προς τα εδώ, απάντησε ο Ιππότης. Και δεν θα σας κρύψω την εντύπωσι που μου έκαμε... Μου φάνηκε σαν... φάντασμα.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Έκυκλοφόρησε και πωλείται εις όλα τα βιβλιοπωλεία ή ποιητική σύνθεσι της κ. Γεωργίας Δελγιαννής. Άναστασία «Άσμα Στωργής», με σχέδια και εξώφυλλο του καλλιτέχνη κ. Γ. Γρηγόρη.

Μαροξήγησις...

(Του Α. Θεοφιλόπουλου)

Τι διακριτικοί, κύριοι, Άνδρονίκη μου! Μόλις είδαν ότι αρχίζουμε να γδύνομαστε, τρέλαν στα πόδια!... (Του Β. Χριστοδούλου)

Ο θησαυρός του Σαίν - Μιγκουέλ

ΤΟΝ 'Απρίλιο του 1688, η ισπανική φρεγάτα το «Μαργαριτάρι», με πλοίαρχο τον Ροδρίγο Καντενάρα, είχε ξεκινήσει από το Ταμπίκο του Μεξικού, μεταφέροντας ένα μεγάλο φορτίο από χρυσάφι και πολύτιμους λίθους στην Ισπανία. Το βαρύ πολεμικό πλοίο, αφού διέσχισε το Μεξικανικό κόλπο, έφτασε στο Πόρτο Μπέλλο της Χαβάνας, όπου σταμάτησε για να ανεφοδιασθεί σε τρόφιμα και νερό.

Ήταν η νύχτα της 27ης 'Απριλίου. Εκτός από τρεις ή τέσσερες σκοπούς, που περιφέρονταν στο κατάρτι, όλο το άλλο πλήρωμα κοιμόταν. Το πρωί, πριν από τα χαράματα, το «Μαργαριτάρι» θα συνέχιζε το ταξίδι του.

Ο Ισπανός πλοίαρχος αγνοούσε, όμως, ότι ένα άλλο πλοίο τον παρακολουθούσε από το Ταμπίκο. Το πλοίο αυτό ήταν η «Περιπέτεια» του Άγγλου πειρατού Κνός.

Η «Περιπέτεια» ύστερούσε πολύ σε όπλισμό από το «Μαργαριτάρι» και γι' αυτό ο Άγγλος πειρατής απόφυγε να προκαλέσει το ισπανικό πλοίο σε μάχη. Περιωρίστηκε μόνο να το παρακολουθεί περιμένοντας να βρθεί την κατάλληλη ευκαιρία για να επιτεθεί.

Η νύχτα της 23 'Απριλίου ήταν πο-

λύ σκοτεινή. Λίγο πριν από τα μεσάνυχτα, λοιπόν, μία μικρή βάρκα πλεύρισε αθόρυβα στο «Μαργαριτάρι». Οι όκτω ναύτες που βρίσκονταν σ' αυτήν πήδησαν άμέσως στο πλοίο. Τέσσερες απ' αυτούς σάρθηκαν ως την πλώρη κι' οι υπόλοιποι τέσσερες διευθύνθηκαν προς την πρύμνη. Έπειτα από μερικά λεπτά, οι σκοποί του ισπανικού πλοίου σωριάζονταν νεκροί.

Οι όκτω πειρατές κλείδωσαν κατόπιν τους θαλάμους όπου κοιμόνταν οι αξιωματικοί και το πλήρωμα, ανέβασαν τα πανιά και βγήκαν από το λιμάνι.

Σε απόσταση ενός περίπου μιλίου περίμενε η «Περιπέτεια». Τα δύο πλοία άρχισαν να πλέουν μαζί κι' έφτασαν κατά τα δημερώματα στο Σαίν-Μιγκουέλ, ένα έρημο νησί στα δυτικά των Μπαχάμες. Εκεί, η «Περιπέτεια» πλεύρισε το ισπανικό πλοίο κι' οι πειρατές ξεχύθηκαν πάνω σ' αυτό.

Ο Κνός φημιζόταν για τη θηριωδία του κι' αυτή τη φορά δικαιώσε με το παραπάνω τη φήμη του. Μόλις πάτησε το πόδι του στο «Μαργαριτάρι» πρόταξε να οδηγήσουν μπροστά του τον πλοίαρχο.

—Είσαι ελεύθερος, του είπε. Μία βάρκα θα σάς βγάλει στην ξηρά... Θα σάς αφήσω επίσης μερικά τρόφιμα...

—Δεν δεχομαι χαρί από ένα ληστή, απάντησε ο περήφανος Ισπανός.

—Προτιμάτε, λοιπόν, να πεθάνετε;

—Η ζωή δεν έχει πια αξία για μένα από τη στιγμή που έχασα την τιμή μου, απάντησε ο Καντενάρα. Αν με παρηγορή κάτι είναι ότι μου επιτεθήκατε δολία και ανανδρά...

Δεν μπόρεσε να συνεχίσει. Ο Κνός έβγαλε το πιστόλι του, έχωσε με μία αστράπη κινητή την κάννη του μέσα στο στόμα του Ισπανού πλοίαρχου καθώς αυτός μιλούσε και πίεσε τη σκανδάλη. Ο Καντενάρα σω-ρίστηκε κάτω με το κεφάλι ανοιγμένο στα δύο.

Ο Κνός λυσούσε από το κακό του. Πρόταξε κατόπιν να του φέρουνε τους ναύτες. Ο αρχιπειρατής τους έβαζε έναν-έναν να γονατίσουν και τους έκοβε τα κεφάλια. Οι σύντροφοί του πετούσαν κατόπιν τα πτώματα στη θάλασσα.

Όταν πια κουράστηκε, ανέβασε στους δύο υπαρχηγούς του να συνεχίσουν το μακελειό.

Το κατάρτι του ισπανικού πλοίου είχε πλημμυρίσει στα αίματα. Κι' η θάλασσα επίσης είχε βαφεί κόκκινη ολόγυρα.

Έπειτα από αυτό το όργιο του αίματος οι πειρατές άρχισαν να κάνουν τη μοιρασιά των θησαυρών του ισπανικού πλοίου.

Ο Κνός κράτησε για λογαριασμό του όλα τα πολύτιμα πετράδια και πέντε κιθώτια με χρυσά νομίσματα. Τρία κιθώτια έδωσε στους αξιωματικούς του πλοίου. Και τα υπόλοιπα έζη τα μοίρασε στους ναύτες ανάλογα με την ηλικία του καθενός. Στους νέους που είχαν ακόμη πολλά χρόνια μπροστά τους έδωσε περισσότερα, ενώ στους γέροντες έδωσε λιγότερα.

Όλοι έμειναν ικανοποιημένοι απ' αυτή τη μοιρασιά. Οι πειρατές πήραν κατόπιν την απόφαση να πάνε στην Τρινιδάδ. Εκεί θα βούλιαζαν το πλοίο τους και θα χωρίζονταν. Καθένας τους θα φρόντιζε ύστερα ν' αρχίσει μια καινούργια ζωή.

Αφού κανόνισαν όλες αυτές τις λεπτομέρειες, έβγαλαν από την αποθήκη του ισπανικού πλοίου τα πλούσια τρόφιμα και τα έκλεκτα κρασιά και στρώθηκαν στο φαγοπότη. Το γλέντι τους κράτησε όλη την ημέρα και συνεχίστηκε και το βράδυ.

Αλλά, ξαφνικά, ακούστηκε ένας τρομακτικός κρότος, που τον διαδέχτηκαν άμέσως κι' άλλοι... Το κατάρτι του μεγάλου πολεμικού πλοίου τινάχτηκε στον αέρα, ενώ τεράστιες φλόγες αναπνέονταν από όλο το κύτος του.

Έπειτα από μερικά λεπτά, τα μόνα ίχνη που είχαν απομείνει από το «Μαργαριτάρι» ήταν μερικά κομμάτια ξύλα που έπλεαν εδώ κι' εκεί. Αυτή η έκρηξη ήταν έργο ενός ταπεινού ναύτη, που είχε κρυφτεί σ' άμπαρι του πλοίου και γλύτωσε έτσι από τη θηριωδία του Κνός και των συντρόφων του.

Ο Ματέο Σαλάρο — αυτό ήταν το όνομά του — κατάφερε κατόπιν να γλυστρήσει ως την πυριτιδαποθήκη, όπου έβαλε φωτιά για να εκδικηθεί το θάνατο των συντρόφων του.

Μερικά χρόνια αργότερα, ο Ισπανός διοικητής της Κούβας ωργάνωσε μία αποστολή για την ανέλκυση των θησαυρών του Σαίν Μιγκουέλ.

Αλλά τρεις από τους δυτες που κατέβηκαν στο βυθό κατεπαράχθησαν από τους καρχαρίες που άφθονον σ' αυτό το μέρος.

Καινούργια απόπειρα έγινε το 1838. 'Αλλ' οι δύο δυτες που κατέβηκαν στο βυθό δεν ξαναβρήκαν ποτέ στην επιφάνεια. Κατεπαράχθησαν κι' αυτοί από τους καρχαρίες ή παρεούρθησαν από τα υποβρύχια ρεύματα.

Αγνωστόν. Από τότε ο θησαυρός του Σαίν Μιγκουέλ θεωρείται στοιχειωμένος και κανείς δεν ασχολήθηκε πια με την ανέλκυση του. Βρίσκεται δε σε βάθος μόλις 11 μέτρων από την επιφάνεια της θαλάσσης.

Οι ναύτες που βρίσκονταν στη βάρκα πήδησαν άμέσως στο πλοίο...

Η ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗ ΓΕΦΥΡΑ

Από μία μεγάλη γέφυρα κοντά στο Μόναχο έχουν αυτοκτονήσει 199 άνθρωποι

ΛΙΓΑ χιλιόμετρα έξω από το Μόναχο, μία μεγάλη γέφυρα ενώνει τις δύο όχθες πάνω από την κοιλάδα του 'Ιζαρ, όπου ανάμεσα σε μία ειδυλλιακή βλάστηση, κυλάει τα νερά του ένα μικρό ποταμάκι. Από τη μέση της γέφυρας, περνάει η σιδηροδρομική γραμμή, που συνδέει το Μόναχο με την Τεγκερλντ, ένα άριστερα και δεισιπλόοντα διάδρομο για τους πεζούς.

Θά φανταζόταν κανείς πως τίποτα δεν μπορεί να προσφέρει τόση γαλήνη στο μάτι και τόση ξεκούραση στην ψυχή, όσο η θέα, από ψηλά, της μαγευτικής κοιλάδας, που βρίσκεται σε βάθος τοιαντασμένα μετρών από το ύψος της γέφυρας. 'Ωστόσο, μία τραγική αλυσίδα αυτοκτονιών, που έχουν γίνει εκεί, δείχνει πως τελείως διαφορετικά είναι τα συναισθήματα, που έμπνέει στους ανθρώπους αυτό το θέαμα — και δικαιώνει άπολυτα την ονομασία, «η καταραμένη γέφυρα», που έχουν δώσει στη γέφυρα του 'Ιζαρ οι κάτοικοι της περιοχής.

199 θύματα έχουν γραφτεί ως τώρα στον πένθιμο κατάλογο εκείνων, που θεληματικά άναχτήσανε τον θάνατο στην «καταραμένη γέφυρα», πεδώντας στα βάθη από το ύψος 39 μέτρων!... Σαν ένας μαγνήτης, η γέφυρα αυτή τραβάει, με το δόλωμα ενός αιώνιου ύπνου στην γαλήνη της κοιλάδας, τους κουρασμένους από την ζωή, τους απογοητευμένους από τον έρωτα, τους άρρωστους στην ψυχή και στο σώμα.

Όμως, το πιο παράξενο είναι πως όχι απλώς άριστοι, αλλά οι περισσότεροι απ' όσους αυτοκτόνησαν ως τώρα, πέτοντας από την «καταραμένη γέφυρα», δεν είχαν, ως εκείνη την στιγμή, την πρόθεση ν' αυτοκτονήσουν. 'Η, τουλάχιστον, η πρόθεση αυτή υπήρχε υποσυνείδητη, ασθενική, κρυμμένη στα βάθη της ψυχής τους. 'Αλλά η σκοτεινή επιθυμία του θανάτου ωρρώθηκε ακαταμάχητη μέσα τους, όταν περσάσανε, μία μέρα τυχαία από την γέφυρα και έσκυψαν από ψηλά, για να ατενίσουν τα βάθη της. Και τα βάθη τους τράβηξαν κοντά τους μ' ένα μυστηριώδες και παντοδύναμο θέλυτρο!

Τον τελευταίο μήνα μόνο, όκτω άτομα αυτοκτόνησαν από την «καταραμένη γέφυρα». Ένας ακόμη επεχείρησε να αυτοκτονήσει, αλλά μία σπάνια τύχη τον βοήθησε να σωθεί, με μερικά κατάγματα στα πλευρά... 'Η κατάθεση που έδωσε, ενώ ήταν ακόμη στο κρεβάτι του νοσοκομείου, είναι αληθινά αποκαλυπτική για την σατανική σαγήνη, που η γέφυρα αυτή έλκεται στους ανθρώπους με ευσίεστη ή κλονισμένα νεύρα.

«Είχα κάνει έναν περίπατο στο δασάκι, που είναι εκεί κοντά — είπε — και έπειτα, χωρίς να ξέρω γιατί, μου ήρθε η ιδέα να περσάσω από την γέφυρα. Με το πρώτο βήμα που έκανα, γεννήθηκε μέσα μου η πεποίθηση πως «κάτι» έμελλε να συμβεί. 'Αλλά δεν μπορούσα να επιτρέψω... 'Ο διάδρομος για τους πεζούς χωράει, στο πλάτος του, τρεις ανθρώπους. Προχωρούσα στο εσωτερικό μέρος, κοντά στην σιδηροδρομική γραμμή. 'Αξαφνα, αισθάνθηκα τα πόδια μου να βαρύνονται και να μη θέλουν πια να με υποκρίνουν. Πίστεψα πως θάχανα την ισορροπία μου και, για να στηριχτώ, ακούμπησα στο κάγκελλο της γέφυρας.

«Την στιγμή εκείνη, κατάλαβα πως δεν θα έφτανα ποτέ στην άλλη όχθη. Μηναικά, κύτταξα προς τα βάθη. Δεν ξέρω, αν για αρκετά δευτερόλεπτα, η αν για μία μόνη στιγμή. 'Αλλά ένιωσα σά ναλέπα κατι το τεράστιο και το ασύλληπτο.

«'Εκανα ακόμη μία προσπάθεια για να επιβληθώ στον εαυτό μου. 'Ως και τα μικρά παιδιά — σκέφτηκα — μπορούν να περσάσουν αυτή τη γέφυρα. Είναι άστειο να μην μπορώ να την περσάω εγώ. 'Αν τώδε η γυναίκα μου, πως θα γελοούσε!

«Οι συλλογισμοί, όμως, αυτοί δεν με βοήθησαν σε τίποτα. 'Η γέφυρα μου φαινόταν ατέλειωτα μεγάλη. Ξανακύττασα προς τα βάθη. Και τότε γέμισε την ψυχή μου ένας γιγάντιος φόδος... 'Ολόκληρη η ζωή, που είχα ζήσει ως τότε, χαόταν από τη μνήμη μου, γινόταν ανάγια, μικρή και ασήμαντη μπροστά σ' αυτό το φόδο. 'Αλλά — θα γελάσετε μ' αυτό που θα σας πώ, μα είναι αλήθεια — ο φόδος αυτός ήταν ώραιος, ωραιότερος από κάθε τί άλλο. 'Από τη ζωή μου, από την δουλειά μου, από το σπίτι μου. 'Ο φόδος ήταν πιο ώραιος, πιο δυνατός.

«Εγώ ήμουν ένα παιχιδάκι στα χέρια του. 'Ανίκατος ν' αντίσταθώ, βυθίστηκα ολόκληρος στο συναισθήμα πως θάβερικα τον ωραιότερο θάνατο. Ένα συναισθήμα αφάνταστα γλυκό και μεθυστικό. Και τότε δεν ήμια εγώ πια, αλλά ήρθαν τα βάθη και με πήραν κοντά τους...»

Θα μπορούσε κανείς να υποθέσει πως η ιστορία αυτού του ανθρώπου είναι μία

απόδειξη, που αποδεικνύουν, ότι εκφράζει τον κανόνα. Για τους πιο πολλούς από τους αυτοκτονείς της «καταραμένης γέφυρας», η άστυντο μ' όλες τις συστηματικές έρευνες που έκανε, δεν μπόρεσε να βρει τίποτ' που να φανερώνει πως η απόφασή τους ν' αυτοκτονήσουν ήταν προερχόμενη σιμελή, τίποτ' που να δικαιολογεί και να διαφωτίζει μία τέτοια από-νευσημένη πράξη.

Παρά πολλά, εξ' άλλου, είναι εκείνοι, που δεν διατάσανε να όμολογήσουν, ότι περνώντας από την «καταραμένη γέφυρα», αισθάνθηκαν την ψυχή τους να γεμίζει από την νοσηρή και μυστηριακή σαγήνη του θανάτου και πως χρειάστηκε να καταβούν μεγάλη προσπάθεια, για να επιβληθούν στον εαυτό τους και να απομακρυνθούν, επιταχύνοντας το βήμα τους.

«Οχι λιγώτερο περίεργο, όμως, είναι πως η «καταραμένη γέφυρα», δεν απέκτησε το ανεξίτηλο θέλυτρο της, παρά αρκετά χρόνια από τότε που κατασκευάστηκε. 'Η μακαβρία αλυσίδα των θανάτων έγκαι-νίστηκε το 1877, είκοσιέξη ολόκληρα χρόνια μετά την αποπεράτωση της γέφυρας, από κάποια Ροζίντα Μπουρκε, που αυτοκτόνησε για αισθη-ματικούς λόγους.

Από τότε, πέρασαν πάλι έντεκα χρόνια, χωρίς να σημειωθεί καμ-μία αυτοκτονία.

Το 1888, πήδησε από την γέφυρα στην κοιλάδα του 'Ιζαρ ο αγρο-φυλάκας 'Οττωρ 'Αιντενμάγιερ και, ως το 1912, ακολούθησαν άλλες οχτώ αυτοκτονίες.

Το 1913 υπήρξε ο χρόνος, που δημιούργησε τον θρύλο της «κατα-ραμένης γέφυρας».

Σε διάστημα δώδεκα μηνών, οι αυτοκτονίες πέρασαν τους δέκα, ρε-κορ. που δεν επαναλήφθηκε παρά μονάχα είκοσιδύο χρόνια αργότερα, δηλαδή το 1935.

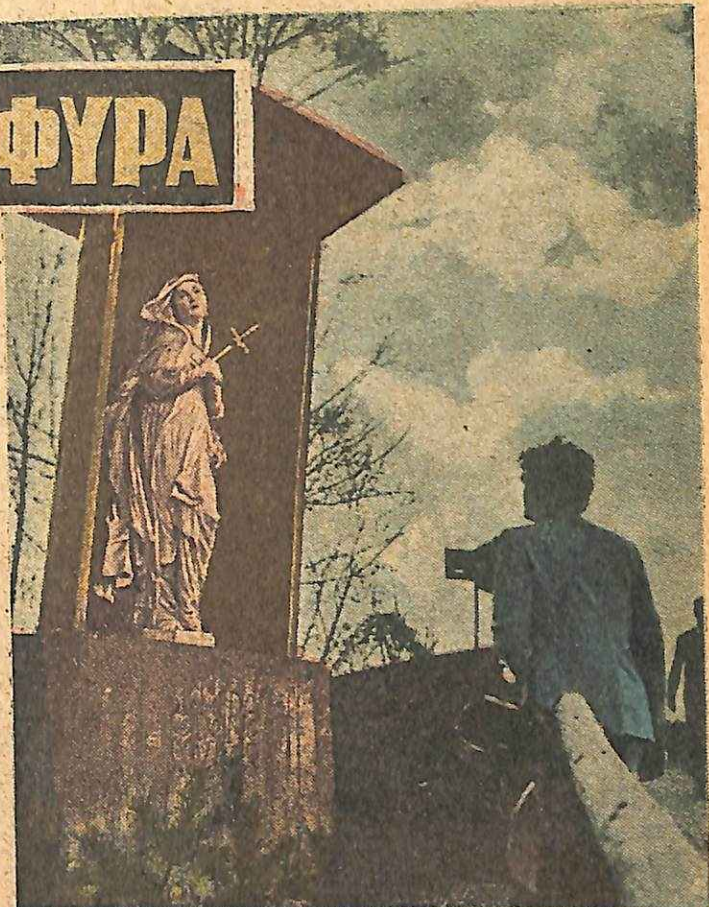
Ως τώρα, όπως είπαμε και παραπάνω, η «καταραμένη γέφυρα» έχει συνολικά στοιχίσει τον χαμό 199 ανθρώπων υπέρβαση — και ίσως, την στιγμή που διαβάετε τις γραμμές αυτές, να έχει προστεθεί και ο διακοσέστος στον κατάλογο!

Η Εκκλησία, στην προσπάθειά της να θεσπίσει έναν φραγμό σ' αυτό το κύμα των αυτοκτονιών, έχει στήσει, εδώ και αρκετά χρόνια, ένα ανάγλυφο της Παναγίας, στην άκρη της γέφυρας, για να υπενθυμίζει πως η αυτοκτονία αποδοκιμάζεται και καταδικάζεται αυστηρά από τη χρι-στιανική θρησκεία.

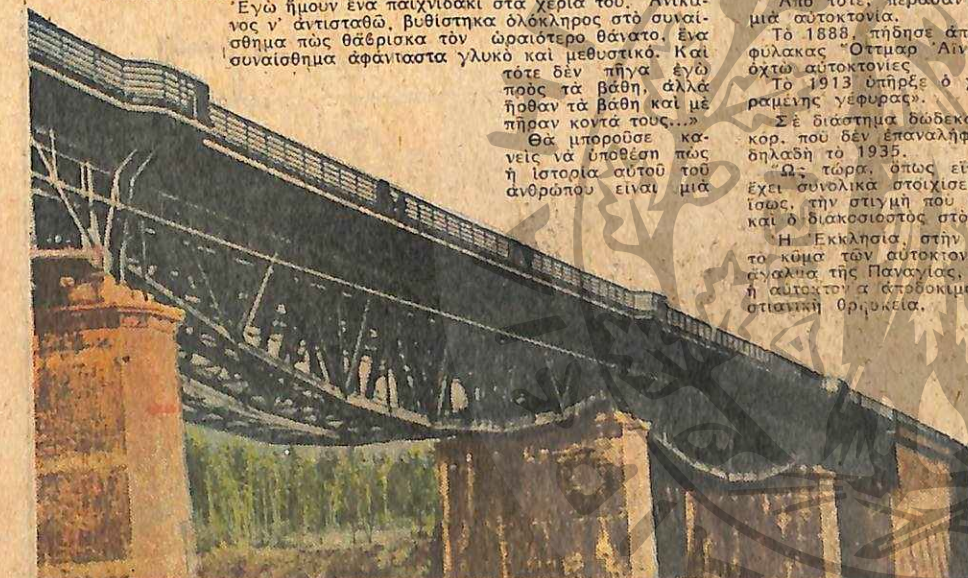
Και το γερμανικό κράτος είχε αποφασίσει από το 1925, να όψωσθ στην γέφυρα ένα με-γάλο κύκλωμα, που να κάνει ανέφικτη κά-θε απόπειρα, ακόμη και για εκείνους που θά-μεναν τυχόν ασυνκίνητοι στον σιμφοτισμό του χριστιανικού αγάλματος της Παναγίας.

«'Η απόφαση, όμως, αυτή έμεινε ως τώρα άπραγματοποίητη, γιατί η έκτασή της θα στοι-χίσε 70.000 μάρκα. Και οι διάφορες όπρεσι-ες διαφωνιών μεταξύ τους, για το ποιά απ' όλες είναι άφοδωότερη, για ν' αναλάβει το έργο και την σχετική δαπάνη.

«Έτσι — παρατηρεί με πικρή ειρωνεία ένα γερμανικό περιοδικό — για 70.000 μάρκα (500.000 περίπου, νέες δραχμές) θαίσταση-καν, από το 1925 ως τώρα, 123 ανθρώπινες ζωές...»

Το άγαλμα της Παναγίας, που έχει τοποθετηθεί στην άκρη της γέφυρας, για ν' υπενθυμίζει στους υποψήφιους αυτοκτονείς πως η αυτοκτονία αποδοκιμάζεται από την θρησκεία.

Η γέφυρα του 'Ιζαρ, που βρίσκεται λίγα χιλιόμετρα έξω από το Μόναχο και που προσελκύει σάν μαγνήτης τους αυτοκτονείς.

Παρεξήγησι...

— Η σκηνή σε μία πιάζ.
— Ένας κύριος γνωρίζει για πρώτη φορά μία νεαρή και χαριτωμένη ύπαρξη.
— Εκείνη τον πληροφορεί πως είναι δασκάλα.

— Είσαστε παντρεμένη; τη ρωτάει ο κύριος.
— Μάλιστα.
— Πόσα παιδιάκια έχετε;
— Κι' η κυρία, άφηρημένη, απαντάει, νομίζοντας πως η ερώτησις αφορούσε το σχολείο της:
— Εικοσιεννέα έφετος...

— Μπα! Έγώ νόμιζα πως η γυναίκα σου ήξερε κολύμπι, κι' όμως τη βλέπω τώρα να παίρνει μαθήματα.
— Ναί, ήξερε. Φέτος όμως βρήκε εδώ ένα τόσο συμπαθητικό δάσκαλο της κολυμβητικής, ώστε... αποφάσισε να ξαναμάθη!

— Κυρία μου, δώστε για έλεημοσύνη μία δραχμή σ' ένα φουκαρά τυφλό!...
— Μα εσύ δεν είσαι τυφλός! Βλέπεις από το ένα μάτι!...
— Καλά δεν θα μαλώσουμε. Δώστε μόνο πενήντα λεπτά!...

— Μεταξύ φιλενάδων:
— Χτές, ο Νίκος μούδωσε ένα φιλή.
— Πόσο κουρασμένο θάναί το στόμα σου!
— Από ένα φιλή μονάχα;
— Όχι. Άλλα θα το διηγηθήκες σ' όλο τον κόσμο!...

— Δυο σύζυγοι αποχωρίζονται, στο σιδηροδρομικό σταθμό.
— Εκείνη: Στο καλό, άντρουλή μου! Και πρόσεξε μην κάνης άνοησις, όσον καιρό θα λείπης!
— Εκείνος: Μπα, δεν υπάρχει φόβος. Από τότε που παντρευτήκαμε... δεν ξανάκανα πιά καμιά άνοησις!

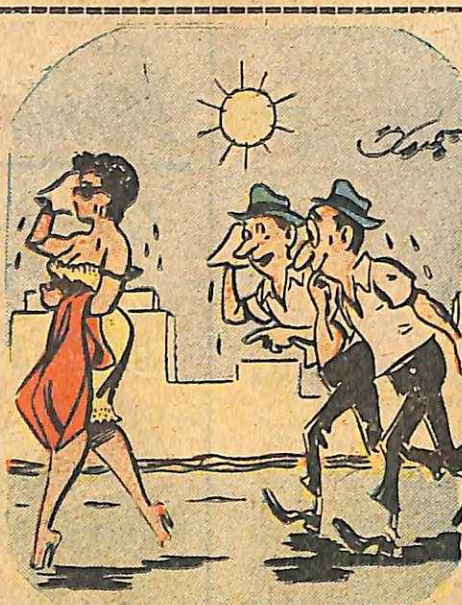
— Γιατί δεν θέλεις να παντρευτής με τον Τάκη; Αυτός έλεγε πως ήταν έτοιμος να πεθάνει για σένα!...
— Ναί, αλλά το κακό ήταν πως δεν είχε τα μέσα... για να ζήσει!

— Η σύζυγος: Ο γιάτρος είδε τη γλώσσα μου και είπε πως μου χρειάζεται ένα τσιγάρο!...
— Ο σύζυγος: Θεέ μου! Έλπίζω να μη σου έδωσε τσιγάρο για τη γλώσσα!...

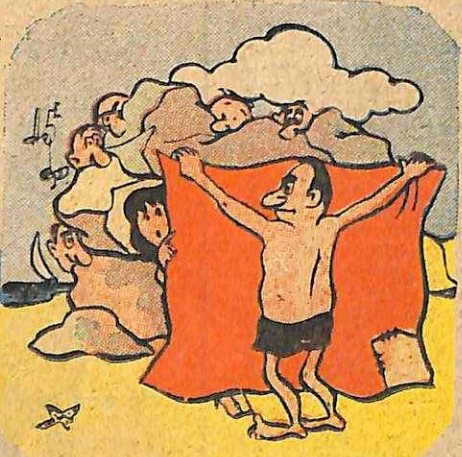
— Ο μέσο όρος ζωής μιας άτυουχηγνης είναι μόνον 30 χρόνια; ρωτά έκπληκτος ένας επιβάτης. Περίεργο! Κι' όμως ένα τόσο πελώριο μηχανήμα θάπρεπε να ζή περισσότερο...
— Ναί, του απάντησε ο μηχανοδηγός... αν δεν κάπνιζε τόσο πολύ!...

— Ισαάκ: Μπορείς να μου δανείσης ένα κατό δραχμές; Είμαι απένταρος!
— Λεβύ: Μα γιατί δεν πουλάς αυτό το δαχτυλίδι, που έχεις;
— Ισαάκ: Αδύνατον. Είναι ένθymio της μητέρας μου. Δεν μπορώ να το αποχωριστώ!...
— Λεβύ: Κι' έμένα τα λεφτά μου είναι ένθymio του πατέρα μου. Δεν μπορώ να τ' αποχωριστώ!...

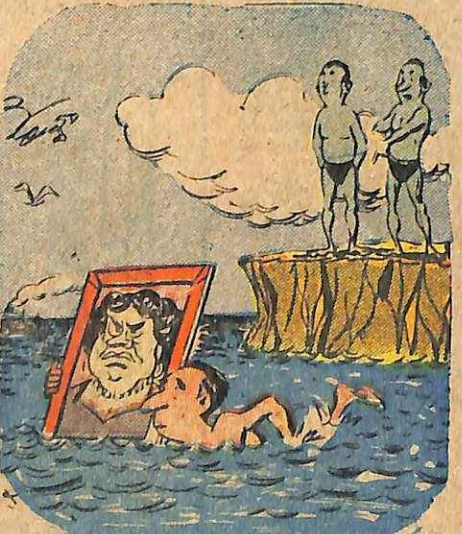
— Γιατί δεν ερωτάς, μόνο χάνεις τον καιρό σου έτσι ζητιανεύοντας;
— Ζητιάνευες, κύριε, καμιά φορά;
— Όχι.
— Έ, τότε πως ξέρεις ότι χάνω τον καιρό μου ζητιανεύοντας;...

— Να την πάρουμε κι' αύριο από πίσω, Νικολάκη. Το 'Αστεροσκοπείο προβλέπει άνοδο της θερμοκρασίας!...
(Του Β. Χριστοδούλου)

— Θανασάκη, δεν φαντάζομαι να κάνης κανένα άστείο και να κυττάξης, όταν θα γδύνωμαι!...
(Του 'Αρχελαου)

— Είναι ή φωτογραφία της πεθεράς του. Την παίρνει μαζί του, γιατί φοβάται τα σκυλόψαρα!...
(Του Β. Χριστοδούλου)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Δίνοντας κάθε τόσο την εύκαιρία στα μάτια σας ν' αναπαυθούν, ξεκουράζετε συγχρόως και τα χείλη σας. Στο διάστημα της ημέρας — όσο περισσότερες φορές μπορείτε — κλείνετε τα μάτια σας και μετράτε ως το 50. Στο 50 τα χείλη σας, κυττάζετε κάτι μακρινό και μετράτε ως τα 100.

— Για να γίνουν γερά τα νύχια σας, μην τα κόβετε βαθειά στα πλάγια, αλλά αφήστε τα να μεγαλώσουν κανονικά, φυσιολογικά, και δώστε τους κατόπιν ένα ωραίο στρογγυλό σχήμα.
— Δεν υπάρχει λόγος να κόβετε τα πετακία των νυχιών, έκτος αν είναι πολύ χοντρά και μεγάλα. Άπλωσ και μόνο τα σπρώχνετε πίσω με την πεισέτα, κάθε φορά αφού πλύνετε τα χέρια σας.

Οι καλοί τρόποι

— Αν θέλετε να μοιραστήτε με το διπλανό σας στο τραπέζι ένα φρούτο, το κόβετε στη μέση με το ηθρονομάχαιο κι' ύστερα το προσφέρετε με το πιάνο.

— Οι οικοδεσπότες δεν βάζουν ποτέ τους προσκεκλημένους των να φάνε πολύ, γιατί αυτό θάναί σαν να τους θεωρούν πεινασμένους. Μα κι' οι προσκεκλημένοι τρώνε απ' όλα χωρίς να προσποιούνται το λιγόφαγο επειδή νομίζουν πως αυτό άπαιτεί ή ευγένεια.

— Μην απλώνετε ποτέ το χέρι σας μπροστά απ' το διπλανό σας για να πιάσετε το αλάτι, το πιπέρι ή το νερό. Ζητήστε απ' τον υπηρέτη να σας το δώσει. Αν δεν υπάρχει υπηρέτης, παρακαλέστε το διπλανό σας να σας κάμη αυτή τη χάρη.

— Όταν μιλάτε με κάποιον, μη γυρίζετε ξαφνικά το κεφάλι σας δεξιά κι' αριστερά.

— Μη κυττάζετε στους καθορφτες με υπερβολική φιλοσοφεία, μη διορθώνετε επιδεικτικά το ντυσίμό σας.

— Μην άκουμπάτε το χέρι σας με οικειότητα πάνω στο συναιμιήτη σας.

— Μη μισοκλείνετε τα μάτια, μη χτυπάτε χάμω το πόδι σας, μη στριφογυρίζετε ένα καθίσμα.

— Όλες αυτές οι κακές συνήθειες κουράζουν εκείνους που τις βλέπουν.

Δεν φαντάζεστε πόσο αντιπαθούν οι άντρες τις γυναίκες που χαριεντίζονται, που μιλάνε επιτηδεύμένα σαν... να νισουρίζουν, που γέρνουν πλάι το κεφάλι και δείχνουν καθαρά πως επιζητούν το θαυμασμό! Άλλά και δεν τους τραβάνε καθόλου εκείνες που μένουν ακίνητες και με τα χείλη σφιγμένα, σαν άγολμα ή σαν... να καταπιαν ένα σκουπόξυλο!

Η συμπεριφορά της γυναίκας του καλού κόσμου πρέπει να είναι γλυκειά, άξιαγάπητη, μάλλον απλή και λίγο δειλή. Πρέπει να δείχνη ενδιαφέρον για όσους την τριγυρίζουν. Νάχη άνεσι στους τρόπους της, αλλά χωρίς ξεφανφουτισμό, φυσικές κι' άρμονικές στάσεις, ύφος άνοιχτόκαρδο, αλλά δίχως άπρέπεια, και προσεχτικό γούστο στο ντυσίμο δίχως επιτηδεύσι.

Συμβουλές για το σιδέρωμα

Οι παρακάτω συμβουλές για το σιδέρωμα προορίζονται για τις άρχαριες νοικοκυρές.

Τα ρούχα που θα σιδερωθούν, πρέπει να διπλωθούν καλά μόλις στεγνώσουν, μετά το πλύσιμο. Όταν φτάση ή ώρα του σιδερώματος, τα ύγρανουμε με το χέρι μας βουτηγμένο σε νερό, να τραβάμε και τα σπρώχνουμε με την παλάμη, τα διπλώνουμε σε δυο ή σε τέσσερα, τα βάζουμε στο ένα πάνω σ' άλλο και τ' αφήνουμε έτσι λιγη ώρα, για να ποτιστούν παντού με ύγρασία.

Καλύτερα να τα χωρίσουμε κατά είδη. Τα άνοιχτόχρωμα ύφασματα μπορεί να κολλορισθούν με βρασμένη κόλλα.

Το σίδερο πρέπει να χη παντού μεγάλο πάχος, αλλιώς κρώνει γρήγορα. Πριν το μεταχειρισθήτε, το σκουπίζετε καλά μ' ένα πανί. Αν δεν γλιστράει πάνω στο ύφασμα, το τρίβετε με λίγο κερί.

Σιδερώνετε τα ρούχα έτσι ώστε να μην είναι ούτε πολύ μεγάλα, και σας δυσκολεύουν στην τακτοποίησι τους στο ντουλάπι, ούτε πολύ μικρά και δεν στέκονται σε στήλες.

Αν ένα ρούχο έχη κοκκινίσει απ' το σίδερο, αλλά χωρίς να χη και καταστραφεί, άσπρίζει πάλι με τον εξής τρόπο: Βράζετε 64 γραμμάρια κοπανισμένη κιμωλία με 150 βράμια εϋδι. Προσθέτετε 32 γραμμάρια κοπριά από κόττες, 16 γραμμάρια σόδα και το ζουμι δυο κρεμμυδιών. Με το μίγμα αυτό τρίβετε το κοκκινισμένο μέρος του ύφασματος.

ΚΑΝΕΙΣ δεν ξέρει αν αληθεύουν οι διαδόσεις για το ερωτικό ρομάντσο της πριγκίπισσας Μαργαρίτας της Αγγλίας και του σιμπαχού Τάουνσεντ.

Όσοι υπάρχουν στην ιστορία της αγγλικής βασιλικής οικογένειας κι' ένα εξακριβωμένο προηγούμενο, ένα παρόμοιο ρομάντσο που συνέβη στην πραγματικότητα: Πριν από έναμιση αιώνα περίπου, μια άλλη πριγκίπισσα της Αγγλίας, άμορφη και λεπτοκαμωμένη, έρωτεύθηκε το σταυλάρι του πατέρα της... κι' αναγκάστηκε να θυσιάσει τις ελπίδες της ευτυχίας της, γιατί της ήταν απαγορευμένο να πραγματοποιήσει τα όνειρά της.

Ήταν η πριγκίπισσα 'Αμαλία, η μικρότερη και πιο αγαπημένη κόρη του βασιλέως Γεωργίου Γ'. Όσο για τον έλεκτό της καρδιάς της, ήταν ο Τσάρλ Φιτζρόυ, ένας απ' τους πιο άφοσιωμένους αλίκους του βασιλέως, που είχε διακριθεί ήδη σε άλλες πολλές διπλωματικές αποστολές.

Ο πατέρας της 'Αμαλίας του είχε ζητήσει να κρατήσει συντροφιά στην κόρη του. Του φαινόταν ακίνδυνος, έφθον την περιουσία 20 δολαρίων χρόνια.

Μά δεν είχε λάβει υπ' όψιν του το αίμα που κυλούσε θερμό στις φλέβες του ωραίου σταυλάριου του... Πραγματικά, ο Φιτζρόυ προσερχόταν απ' τους έρωτες του Καρόλου Β' και της Βαρβάρας Καστιλενέιν.

Πηγαίνοντας ίππασία μαζί του, η πριγκίπισσα χαριότατα τὰ Βράδρια, η 'Αμαλία δεν άργησε να τον έρωτευ-

Στα βασιλικά αρχεία του Ουίνδσορ διατηρούνται ακόμη τα ερωτικά της γράμματα που έστειλε στο διαλεκτό της. «Δεν ξέρω γιατί νοιώθω τόσο εύτυχισμένο και τόσο αξιολύπητο μαζί τόν έαυτό μου — τούγραφε. Πρέπει να σε παντρευτώ, αγαπημένο μου άγγελε. Έσύ μονάχα. υπάρχουν στον κόσμο για μένα!...»

Αργότερα, άρχισε να υπογράφει τὰ γράμματά της αυτά με τη φράση: «Η άφοσιωμένη κι' αγαπημένη γυναίκα σου».

Άρχισε επίσης να χρησιμοποιεί συχνά το επίθετό του σαν ναχί νομίμως δικό της, και να χαρακάρει τὰ μαντήλια της με τὰ ψηφία «Α. Φ.» ('Αμαλία Φιτζρόυ). Κι' άνυπομονούσε όλοένα να φτάσει η μέρα που θα παραπείτο απ' όλα τὰ πριγκηπικά της προνόμια, για να ενώθι νόμιμα με τόν λατρευτό της καρδιάς της.

Αυτή η λαχτάρα κι' η αγωνία της άναμονής ύπο- νόμουςαν σιγά-σιγά τήν υγεία της και τήν έρριξαν άρρωστη, φυματική!

Σαν να πρόβλεψε τότε το τέλος της, έκαμε τή διαθήκη της και άφισε γενικό κληρονόμο της τόν Τσάρλ Φιτζρόυ.

Όστόσο, η άρρώστεια της δεν έφτασε για να συγκινηθούν οι πολιτικοί κι' οι αλικοί σύμβουλοι, που μένανε προσκολλημένοι στο γράμμα του νόμου. Μά κι' όσοι ακόμη θα θέλανε να βοηθήσουν το αίσθημα της 'Αμαλίας και του Τσάρλ, δίσταζαν, από φόβο μήπως τρελλαθώ όλοτε- λα ο πατέρας της όταν θα τὸ μάθαινε.

Ευτυχώς, η 'Αμαλία ά- γκούσε αυτή τήν όριστι- και σκληρή καταδίκη των ελπίδων της. Όταν

Η Πριγκίπισσα που πέθανε από ΑΓΑΠΗ

θη. Και τὸ αίσθημά της βοήθε έναπαύρισι.

Στὴν έκαλησία, κάθονταν οι δυο τους σε τέτοιες θέσεις, ώστε να βλέπουν ο ένας τόν άλλον, σ' όλο τὸ διάστημα της λειτουργίας.

Σ' ένα χορό που δόθηκε για τὰ γενέθλια της κόρης του, ο βασιλέας διέταξε να καούν πυροτεχνήματα. Μά για τήν 'Αμαλία η μο- ναδική, η πραγματική ευχαρίστησι ήταν ότι της δόθηκε η εύκαιρία να χαθώ στην άγκαλιά του αγαπημέ- νου της, στο σκοτεινό πάρκο και τὰ χαρά τὰ φλο- γερά φίλιά του και τὰ χάδια του...

Όστόσο, η γοηψία γκουβερνάντα της μισρήθηκε κάτι και είδοποίησε τή βασιλίτσα Καρόλτα. Έκείνη μί- λησε τότε στην κόρη της, με μπροϊκή τρυφερότητα και με τακτ.

Η 'Αμαλία δεν έκρυψε τόν έρωτά της. Πρόσθεσε όμως σταθερά:

— Δεν είμαι πιά μικρό παιδί. Είμαι σε ηλικία που μπορώ να κανονίζω μόνη μου τὰ ζητήματα της καρδιάς μου.

Κι' από τότε, η μητέρα της δεν δοκίμασε πιά να επέμβει. Είχε καταλάβει ίσως πώς θάταν άνώφελο. Η ίσως είχε λυπηθεί τή μοναξιά της κόρης της κι' εί- χε σκεφθώ πώς θα μπορούσε άιγότερα να παντρευτή με τόν αγαπημένο της...

Για τήν ώρα όμως, ο βασιλέας Γεώργιος παρουσία- ζε σημεία ψυχοπαθείας, κι' αν του μιλούσε κανείς για ένα τέτοιο θέμα μπορεί να χειρότερευε τήν κατά- στασί του.

Πάνω σε μιὰ κρίσι του, είχε άρπάξει τήν 'Αμα- λία, τήν είχε σφίξει κοντά του κι' είχε δοκιμή πώς κανείς δεν θα τὸν τήν έπαιρνε ποτέ...

Σύμφωνα με τούς νόμους που ρύθμιζαν τούς γά- μους της βασιλικής οικογένειας, η πριγκίπισσα δεν μπορούσε, ως τὰ 25 χρόνια της, να παντρευτή χωρίς τή συγκατάθεσι του πατέρα της. Όταν έφθινε τὰ 25, η περίπτωση της θάπρεπε να έξετασθώ απ' τὸ Συμβούλιο του Στέμματος.

Ός τότε, οι δυο έρωτευμένοι μπορούσαν μόνο να βλέπωνται κρυφά κι' ανταλλάσσουν όρκους αιώ- νιας, άφοσιώσεως.

Ενώ χόρευε, τραγουδούσε και ζωγράφιζε, η πρι- γκήπισσα 'Αμαλία λαχταρούσε κρυφά να περάσουν τὰ χρόνια...

Πολλές φορές οι πιστοί ύπνρέτες της τήν κατέβα- σαν από τὸ παράθυρο, μέσα σ' ένα μεγάλο πανέρι!...

καλύτερεσε κάπως η κατάσταση της, οι ύπνρέτες της τή διευκό- λυναν να συναντιέται κρυφά με τόν άνθρωπο που θεωρούσε πιά σαν νόμιμο άντρα της, μπροστά στο Θεό...

Συχνά, ο Τσάρλ περνούσε τις νύχτες στην κάμαρά της, κι' άλλοτε πάλι η 'Αμαλία τσόκαζε και πήγαινε να βρῇ τόν αγαπημένο της σ' ένα γειτονικό χωριό, απ' όπου γυρίζει τὰ σημεράματα. Λέγεται μάλιστα πώς, πολλές φορές, οι πιστοί ύπνρέτες της, τήν κα- τέβασαν από τὸ παράθυρο, μέσα σ' ένα μεγάλο πα- νέρι!

Όταν συμπλήρωσε έπτελους τὰ 25 χρόνια της, έγραψε στον πρωτότοκο άδελφό της, τόν πρίγκηπα της Ουαλλίας, και τὸν ζήτησε να φέρη στο Συμβού- λιο του Στέμματος τὸ θέμα τὸν γάμου της με τὸ Φιτζρόυ.

Τυφλωμένη απ' τόν έρωτα, δεν σκέφθηκε να ζητή- ση καμιά νομική συμβουλή κι' έμπιστεύθηκε από- λυτα στον άδελφό της.

Άλλ' οι μήνες περνούσαν, χωρίς να πάρη καμιά άπάντησι...

Άρχισε πιά ν' αγωνιά. Είχε κάμει άραγε τις ά- παιτούμενες ενέργειες ο άδελφός της; Είχε συζητηθώ τὸ ζήτημά της στο Συμβούλιο; Θα μπορούσε να παν- τρευτή τόν αγαπημένο της, με τήν έγκρισι του Κοι- νοβουλίου, χωρίς να μάθῃ τίποτε ο πατέρας της, ο βασιλέας Γεώργιος;...

Η αγωνία αυτή χειρότερεσε και πάλι τήν άρά- στεια της. Έλυωνε μέρα με τή μέρα, ο βήχας τήν έπνιγε...

Μά κι' ο Φιτζρόυ δεν ύπόφερε λιγώτερο. Μολονό- τι έπαίξε καθημερινώς σκάκι με τὸ μισότρελλο βασι- λῆα, δεν μπορούσε να θίξη καθόλου τὸ απαγορευμέ- νο θέμα...

Στὸ τέλος, η 'Αμαλία κατόλαβε πιά τήν τραγική αλήθεια...

«Οι άναμνήσείς μου είναι η μόνη μου χαρά — έ- γραψε τότε στον άντρα που αγαπούσε. Ποτέ δυο ά- γαπημένα πλάσματα δεν δοκιμάσθηκαν τόσο, όσο έ- μείς. Μά, αντί να μάς χωρίσουν όλ' αυτά τὰ εμπό- δια, μάς ένωσαν άπεναντίας πιο σφιχτά και πιο ιερά...»

Όταν τήν θέρισε ο θάνατος, ήτ' μόλις 28 χρο- νῶν!

Τὰ τελευταία της λόγια ήσαν: «Πέστε στον Τσάρλ πώς άφίνει αυτόν τόν κόσμο, εύλογώντας τον!».

— 'Απαγορεύεται τὸ κολύμπι σ' αυτό τὸ μέρος;... Και γιατί δεν μετὸ λέγατε προτεῦ νόμῳ;
— Μά τὸ γούσιμο, δεσποινίς, δὲν απαγορεύεται!...

Η ΕΠΟΠΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΕΩΣ

Αρχή οικονομικής ανόδου

ΠΟΣΟ δραματικές ήταν οι συνθήκες διαβίωσης τις εργασίας των 'Ελλήνων μεταναστών τις πρώτες μεταναστευτικές περιόδους, αποδεικνύει μία έκθεση που έστειλαν οι 'Ελληνες γιατροί του Σικάγου προς τις αμερικανικές μεταναστευτικές αρχές. 'Η έκθεση συνετάχθη κατόπιν παρακλήσεως της αρμοδίας κρατικής υπηρεσίας και ιδιαίτερως του ελληνικής καταγωγής 'Ομοσπονδιακού 'Επιθεωρητή της Μεταναστεύσεως Α. Σαράφης, διεθιβάσθη δέ μέσω του κατά το 1910 Γενικού Προξένου της 'Ελλάδος στο Σικάγο Ν. Σαλοπούλου. Το κείμενο της έκθεσης απείχε, που αποτελεί ένα βαρυσήμαντο ντοκουμέντο στην ιστορία της ελληνικής μεταναστεύσεως στις 'Ηνωμένες Πολιτείες έχει ως εξής:

Προς την 'Επιτροπή Μεταναστεύσεως των 'Ηνωμένων Πολιτειών

«Οι κάτωθι υπογεγραμμένοι 'Ελληνες ιατροί, εξασκούντες το επάγγελμα μας εις την πόλιν του Σικάγου, της Πολιτείας 'Ιλλινόις, υποβάλλομεν ευσθεδώς τα ακόλουθα εις την αξιοπρεπή 'Επιτροπή σας:

Το υπόμνημα τούτου περιλαμβάνει ουσιαστικές όσα ο καθεύς, από ήμας εδόχθησε προφορικά προς τον 'Ομοσπονδιακόν 'Επιθεωρητήν Μεταναστεύσεως Κ. Α. Α. Σαράφη, σχετικώς με τας παρατηρήσεις μας δια την επίδοσιν της εργασίας εις τα σιδηροδρομικά επί της υγείας νεαρών 'Ελλήνων εις το Σικάγο και εις γειτονικά σημεία.

Κατά την πολυετή εξάσκησιν του επαγγελματός μας μεταξύ των 'Ελλήνων, παρακολουθήσαμεν εκ του πλησίον τόν χαρακτήρα της εργασίας των οποίων εξασκούν οι σιδηροδρομικοί και τας συνθήκας υπό τας οποίας διαγίνονται. 'Η επαγγελματική μας πείρα μάς ωδήγησεν εις το συμπέρασμα ότι οι νεαροί μετανάστες, οι οποίοι εργάζονται εις σιδηροδρομικά επί δύο και πλέον ετών προσβάλλονται από χρόνιαν γαστρίτιδα και ηπατίτιδα. Οι παθήσεις αιταί υπονομεύουν τόν οργανισμόν των παιδιών εις βαθμόν που αν εξακολουθήσουν να εργάζονται εις την ίδιαν εργασία, προσβάλλονται από φθίσιν των πνευμόνων.

Επειδή δεν γνωρίζουν πώς να λάβουν προληπτικά μέτρα, ή ασθενεία μεταδίδεται βαρυνόμενα και εις τα άλλα παιδιά. Καθ' την γνώμην μας τα κύρια αίτια των παθήσεων αυτών οφείλει να αποδοθούν εις τόν περιορισμόν των παιδιών εις κλειστόν χώρον, εις τήν παραμονήν των εκεί πολλών ώρας, εις τήν πολυμόρπον εργασία και τας ανθυγιεινές συνθήκας διαβιώσεώς των, εις τήν ακατάλληλον διαίταν των, εις το σκόψιμο και εις τήν ανισορροπίαν ούσιν οι οποίοι έρεθίζονται και τραυματίζονται τούς βρόγχους και τούς πνεύμονας των παιδιών.

Κρίνομεν ότι η εργασία αυτή είναι εξαιρετικά επιβλαβής και καταστροφική δια τήν υγείαν των νεαρών 'Ελλήνων και πιστεύομεν ότι θα ήτο καλύτερον ή Κυβέρνησις των 'Ηνωμένων Πολιτειών να απέλκυσεν αυτά τα παιδιά παρά να τους επιτρέπ' να αποβιβάζονται εις τήν 'Αμερικήν εάν πρόκειται να εργασθούν υπό τας συνθήκας οι όποιαι επικρατούν τώρα.

Ευσεβάστως

Ν. Σαλοπούλου, Β. Γιώργας, Α. Διάμσης,

Ι. Ν. Βολικός, Κ. Θεοδώρου, Χρ. Πετρουλάς, Κων. Καλλιόντης, Γ. Α. Παπαγιάννης.

Εν Σικάγο τη 16 Νοεμβρίου 1910.

Η επίχειρησις των σιδηροδρομικών υπήρξε η πρώτη μέσον της οποίας οι παλαιοί 'Ελληνες μετανάστες έκαναν τα αρχικά τους οικονομικά αμύματα. Καί το περιεργό είναι ότι κανείς απ' αυτούς που έρουνταν από την 'Ελλάδα, δεν είχε ιδέα από τη δουλειά. Οι πρώτοι-πρώτοι έμαθήτευσαν κοντά στους 'Ιταλούς, τους οποίους κατόπιν εξετέλειαν κατά ένα σημαντικό μέρος από την 'Ηπείρον των σιδηροδρομικών.

Ετσι δεν άργησαν να κατακτήσουν την 'Αμερικήν από την 'Αμερικήν και όπως αναφέρει στο θαυμάσιο έργο του ο Μπαλντάζιο Μπαλντάζιο, ο πρώτος της ομάδας ειδικών καταστημάτων του τύπου αυτού ήταν ο Σμυρλής στη Νέα 'Υόρκη, οι αδελφοί Καλιόπουλοι στη Βαλτιμόρη, οι αδελφοί Γιοκάρι στη Νέα 'Υόρκη, ο Γιαννόπουλος και οι αδελφοί Μανέτα στο Τεννεσί, ο Αλεξάνδρου στη Νέα 'Υόρκη και την 'Αλαμπάμα, οι αδελφοί Μικαλόπουλοι στο 'Ιλλινόις και άλλοι. Η επίχειρησις απέδιδε σημαντικά κέρδη και έτσι οι πρώτοισι αυτοί σύντομα άνοιξαν σιδηροδρομικά στις κυριότερες πόλεις της χώρας. Επ' αυτών με την έδωκεν του Σαράφη (του 'Επιθεωρητή Μεταναστεύσεως) ο Σμυρλής είχε άνοιξει πάνω από 100 σιδηροδρομικά σε διάφορα σημεία των 'Ηνωμένων Πολιτειών, αλλά το 1910 διατηρούσε μόνο τρία σιδηροδρομικά στον Καναδά. Τα άλλα, των 'Ηνωμένων Πολιτειών, τα είχε πουλήσει στο μεταξύ. Η επιτυχία των πρώτων επιχειρηματιών ώθησε και άλλους 'Ελληνες να επιδοθούν στον κλάδον αυτόν και σε λίγα χρόνια μέσα κάθε πόλις της 'Αμερικής με πληθυσμό άνω των 10.000 κατοίκων είχε σιδηροδρομικά που άνηκαν σε 'Ελληνες. Τότε άρχισε και η ελπίδα των 'Ελλήνων να προωρρίζοντο να εργάζονται στα σιδηροδρομικά.

Σύμφωνα με τα στοιχεία που παρασέτει ο Μπαλντάζιο οι μισθοί των παιδιών που δούλευαν στα σιδηροδρομικά έκυμαινον από 80 ως 150 δολάρια το χρόνο! Υπήρχαν βέβαια και τα φιλοδωρήματα, τα όποια έκυμαινον μεταξύ 10 και 20 δολαρίων την ημέρα για κάθε παιδί, αλλά αυτά παρεδίδοντο στον εργοδότη μέχρι τών τελευταίων σέντς, βάσει των δυν των συμβολαίων που υπεγράφοιτο μεταξύ επιχειρηματιών και σιδηροδρομικών. Είναι περιττό να σημειωθεί ότι οι περισσότεροι από τους μικροσκοπικούς μετανάστες της εποχής εκείνης, ούτε διαδίδαν τα συμπτώματα, ούτε και ήξεραν να τα διαβάσουν. Τα ενδιέφερε να εξασφαλίσουν μία μπουκιά ψωμί και τίποτε άλλο.

Από την εποχή εκείνη ως τις ημέρες μας, το σιδηροδρομικό έδειλνεν ως ελληνική επίχειρησις. Έγινε συνχρονισμένο κατάστημα, με όλα τα μέσα εξυπηρέτησεως του πελάτου, αλλά και με όλα τα μέσα λογικής ανέσεως του εργαζομένου. Το 1946 συνήλπιτο στην 'Αμερική ελληνικά σιδηροδρομικά που ως επίχειρησις τιμούν το ελληνικό όνομα. Και όταν λέμε σιδηροδρομικά, έννοούμεν δεκάδες και εκατοντάδες 'Ελληνες εργαζομένους, που άντλούν σε ένα και μόλις επιχειρηματία και λειτουργούν σε πολλές πόλεις των 'Ηνωμένων Πολιτειών. Η αλήθεια είναι πως τώρα δεν συναντά κανείς πολλά 'Ελληνόπουλα να εργάζονται στα σιδηροδρομικά. Οι συνθήκες άλλαξαν έντελώς. Τα σημερινά παιδιά που φθάνουν από την 'Ελλάδα στην 'Αμερική ως μετανάστες, βρίσκουν καλύτερες δουλειές, συνδυάζοντας την εργασία με τη μόρφωση. Τη θέσι τους στα σιδηροδρομικά καταλαμβάνουν 'Ιταλοί, Κινέζοι και άλλοι.

Οι συνθήκες λοιπόν υπό τις οποίες εργάζονταν οι παλαιοί μετανάστες, δεν άφηναν νεαρούς 'Ελληνες μετανάστες, δεν άφηναν περιθώριο εξέλιξεως. Τι μπορούσαν να κάνει ένα παιδί που έπαινε 80 δολάρια το χρόνο, ή το πολύ 150; Τα μόνα τουλάχιστον απ' αυτά έπρεπε να τα δοσέην για το ντύσιμό του, τα παπούτσια του, το κομμάτι του, τα γραμματόσημα της αλληλογραφίας του με τήν πατρίδα. Χωρίς να λογαριάσωμε τα έξοδα κινήσεως. Έπρεπε να περάσουν... δεκάδες έτη, όπου να σκηπιασθή μία μικρή 'αερμαγία' — 1000 — 1500 δολάρια — ώστε να μπορέσει αυτός ο σωματικά και ψυχικά σακατεμένος πλέον άνθρωπος να ξεκινήσει για τις μεγαλύτερες κατακτήσεις.

Βέβαια αυτό δεν ήταν ο κανών. Πολλοί ξεκίνησαν ένωρίς, με ελάχιστες οικονομικές βάσεις και με ανεξάντλητο θάρρος. Και επέτυχαν. Είναι αυτοί που έθεσαν τα νεοά μέγαρα της κατόπιν ελληνικής μεγαλοουργίας στην 'Αμερική, αυτής της μεγαλοουργίας της οποίας την εκπληκτική έκφρασι βλέπομεν στη σημερινή θέσι των 'Ελλήνων της Μεγάλης Συμπολιτείας.

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Οι άνδρες που σας θέλουν για κούκλες

Σταντάλ, ο απαράμιλλος αυτός άνδρας του έρωτικού αισθήματος, έχει γράψει άλλοτε:

«Οι περισσότεροι άνδρες, ιδίως στη Γαλλία, επιθυμούν και έχουν μία γυναίκα της μόδας, όπως έχει κανείς ένα ωραίο όλογο, γιατί αυτό θεωρείται σαν κάτι απαραίτητο. Η ματαιοδοξία που καλακεύεται και κεντρίζεται μ' αυτό τον τρόπο, δημιουργεί κάποτε εξάρσεις κι ένθουσιασμούς, που μπορούν να μάς ξεγελάσουν και να μάς κάνουν να νομίσουμε, ότι είναι έρωτικές εκδηλώσεις... Μία δούκισσα για έναν ποτέ πάνω από τριάντα χρόνων γραμματών, έναν μεγάλο χειρουργό, κάμποσους πρεσβευτές, υπουργούς ή πρωθυπουργούς, αλλά που είναι μόνον η πηγή του όνομα κανενός απ' αυτούς, ή να περιγράψει τη μορφή ή τη σιλουέτα τους. Οι άνδρες της σημερινής εποχής τον τίτλο ή το αξίωμα.

Γι' αυτό, όταν τις ανακαλή στο μυαλό της, είναι άνικανη να ξαναζωντανέει με τη σκέψη της τα χαρακτηριστικά του ανθρώπου που την εγώτευσε. Υπάρχει, βέβαια, κάποια μεγάλη δόσις υπερβολής σ' αυτή την κομωδία. 'Αλλά, βασικά, δεν απέχει από την αλήθεια. 'Η γυναίκα ψυχική, έγραψε κάποιος Γάλλος ευθυμογράφος, είναι όπως μερικοί καθρέφτες, που αναποδογυρίζουν τα αντικείμενα. Πράγματα, πρόσωπα, έννοιες, όλα αναποδογυρίζονται μέσα σ' αυτήν. Γι' αυτό, μάς είναι αδύνατο να την καταλάβουμε. 'Αλλά κι αυτή επίσης αντανακλά μία είπιψη μας, που είναι δόλοτα διαφορετική από ό,τι είμαστε πραγματικά. Σ' αυτή την παραμόρφωσι της προσωπικότητάς μας, που δεν περιορίζεται μόνον στο φυσικό, αλλά εκτείνεται και στο ψυχολογικό επίπεδο, χρυστάμε πολλές φορές την εύτυχία μας».

Αλλ' όπως είπαμε, υπάρχει και στους άνδρες μία αντίστοιχη τάσις. 'Η όμορφιά της γυναίκας στην όποιαν αφοσιώνονται, της τους συγκινεί παρά μόνον όταν μπορούν να την επιδεικνύουν στους άλλους. Την μεταχειρίζονται τότε όπως ένα ωραίο όλογο, ή όπως ένα καλοφτιαγμένο έπιπλο, ή όπως τα αντικείμενα μίας συλλογής, που επιδεικνύουν με έγωιστική αυταρέσκεια στους άλλους.

Η εύτυχία, όμως, δεν βρίσκεται ούτε κοντά στους άνδρες που σας γοητεύουν με τη λάμψη τους, ούτε κοντά στους άλλους που σας θέλουν για μιμιπελό ή για κούκλες. Η δική σας αφοσίωσις στους πρώτους είναι ψευτική κι επιφανειακή κι ή προσήλωση που δείχνουν οι δεύτεροι σε σας, αποτελεί προσβολή για την αξιοπρέπειά σας και σας καταβάλλει σ' ένα έπιπεδο πολύ χαμηλό. 'Ο έρωας, έγραψε ο Μαντεγκάκι, είναι ή ιερωτική λειτουργία του οργανισμού μας. 'Η δυστυχία μας βρίσκεται στο ότι παραγνωρίζουμε συνήθως αυτή τη μεγάλη αλήθεια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Οι γυναίκες δεν αγαπούν τους σοβαρούς. 'Η δική σας αφοσίωσις στους πρώτους είναι ψευτική κι επιφανειακή κι ή προσήλωση που δείχνουν οι δεύτεροι σε σας, αποτελεί προσβολή για την αξιοπρέπειά σας και σας καταβάλλει σ' ένα έπιπεδο πολύ χαμηλό. 'Ο έρωας, έγραψε ο Μαντεγκάκι, είναι ή ιερωτική λειτουργία του οργανισμού μας. 'Η δυστυχία μας βρίσκεται στο ότι παραγνωρίζουμε συνήθως αυτή τη μεγάλη αλήθεια.

Η γυναίκα, έγραψε ο Πάλλ Μπουαζέ, φλέγεται από την έπιθυμία να βρίσκεται πάντοτε στο προσκήνιο της ζωής. Για να το κατορθώσει, θυσιάζει τα πάντα, ακόμη και την εύτυχία της.

Στον ίδιο λόγο οφείλονται οι επιτυχίες που έχουν μερικοί μεγάλοι καλλιτέχνες. Κατά τις περιόδους τους, γίνονται ο στόχος των επιθέσεων από ωραιότερες γυναίκες, που ταπεινώνονται και εξευτελίζονται μπροστά τους, προσφέροντας, χωρίς ίχνος αξιοπρέπειας, την αγάπη τους. Στην περίπτωση αυτή δεν υπάρχει κανένα κεραυνόβολο αισθήματος. Δεν υπάρχει ακόμη ούτε αυτή ή πρωτόγονη έλξις που σπρώχνει άκαταγώνιστα τη γυναίκα στον άνδρα. Υπάρχει, τούταντίον, μία διαστροφή, που κάνει τη γυναίκα να βλέπει μόνον τη λάμψη που περιβάλλει έναν διάσημο άνδρα, χωρίς να βλέπει τον ίδιο τον άνδρα.

Σε μία χαριτωμένη κομωδία του, ο Πόρτο Ρίς παρουσιάζει μία γυναίκα που άπαρηχθεί μεταξύ των κατακτήσεών της έναν πρίγκιπα, ένα δούκα, ένα στρατηγό, δύο ή τρεις διάσημους ανθρώπους των γραμμάτων, έναν μεγάλο χειρουργό, κάμποσους πρεσβευτές, υπουργούς ή πρωθυπουργούς, αλλά που είναι μόνον η πηγή του όνομα κανενός απ' αυτούς, ή να περιγράψει τη μορφή ή τη σιλουέτα τους. Οι άνδρες της σημερινής εποχής τον τίτλο ή το αξίωμα.

Γι' αυτό, όταν τις ανακαλή στο μυαλό της, είναι άνικανη να ξαναζωντανέει με τη σκέψη της τα χαρακτηριστικά του ανθρώπου που την εγώτευσε.

Υπάρχει, βέβαια, κάποια μεγάλη δόσις υπερβολής σ' αυτή την κομωδία. 'Αλλά, βασικά, δεν απέχει από την αλήθεια. 'Η γυναίκα ψυχική, έγραψε κάποιος Γάλλος ευθυμογράφος, είναι όπως μερικοί καθρέφτες, που αναποδογυρίζουν τα αντικείμενα. Πράγματα, πρόσωπα, έννοιες, όλα αναποδογυρίζονται μέσα σ' αυτήν. Γι' αυτό, μάς είναι αδύνατο να την καταλάβουμε. 'Αλλά κι αυτή επίσης αντανακλά μία είπιψη μας, που είναι δόλοτα διαφορετική από ό,τι είμαστε πραγματικά. Σ' αυτή την παραμόρφωσι της προσωπικότητάς μας, που δεν περιορίζεται μόνον στο φυσικό, αλλά εκτείνεται και στο ψυχολογικό επίπεδο, χρυστάμε πολλές φορές την εύτυχία μας».

Αλλ' όπως είπαμε, υπάρχει και στους άνδρες μία αντίστοιχη τάσις. 'Η όμορφιά της γυναίκας στην όποιαν αφοσιώνονται, της τους συγκινεί παρά μόνον όταν μπορούν να την επιδεικνύουν στους άλλους. Την μεταχειρίζονται τότε όπως ένα ωραίο όλογο, ή όπως ένα καλοφτιαγμένο έπιπλο, ή όπως τα αντικείμενα μίας συλλογής, που επιδεικνύουν με έγωιστική αυταρέσκεια στους άλλους.

Η εύτυχία, όμως, δεν βρίσκεται ούτε κοντά στους άνδρες που σας γοητεύουν με τη λάμψη τους, ούτε κοντά στους άλλους που σας θέλουν για μιμιπελό ή για κούκλες. Η δική σας αφοσίωσις στους πρώτους είναι ψευτική κι επιφανειακή κι ή προσήλωση που δείχνουν οι δεύτεροι σε σας, αποτελεί προσβολή για την αξιοπρέπειά σας και σας καταβάλλει σ' ένα έπιπεδο πολύ χαμηλό. 'Ο έρωας, έγραψε ο Μαντεγκάκι, είναι ή ιερωτική λειτουργία του οργανισμού μας. 'Η δυστυχία μας βρίσκεται στο ότι παραγνωρίζουμε συνήθως αυτή τη μεγάλη αλήθεια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Οι γυναίκες δεν αγαπούν τους σοβαρούς.

ΕΙΔΑΤΕ ποτέ άνθρωπο να μοιράζει στους δρόμους σμαράγδια και μαργαριτάρια; Κι όμως αυτό συνέβη εδώ και λίγο καιρό στο Μιλάνο.

Και να ήταν τουλάχιστον κανένας βαθύπλουτος μακαροναίος ή δρόστης, θα λέγαμε πως θέλει να κάνει επίδειξι του πλούτου του. Μά τι να πούμε για έναν αξιοθρόνητο αλήτη που ενώ δεν είχε ούτε στέγη να κοιμηθ, σκόρπισε σε μία νύχτα ένα δόλοκρο θησαυρό;

Η ιστορία αυτή άρχισε ως εξής: Πριν από τρεις μήνες σε μία λαϊκή συνοικία του Μιλάνου ένας κακοτυμένος άνθρωπος άπλωνε τρεκλίζοντας το χέρι του και άφινε στη παλάμη των περιδερμένων μια φούκτα σμαράγδια ή μερικά δακτυλίδια με βαρύτιμες πέτρες! Ο άνθρωπος αυτός δεν ήταν άγνωστος στη συνοικία. Τον έλεγαν (μπάρμπα-Τζίπ) και μόνο στα κατστάκια της αστυνομίας βρίσκονταν γραμμένο το πραγματικό του όνομα: Τζιουζέππε Τσεζάρι.

Οι τυχεροί της βροδύς βλέποντας μέσα στο σκοτάδι αυτά τα γυαλιστερά πράγματα ενόμιζαν πως ήταν καμιά φάρσα του (μπάρμπα-Τζίπ). Χωρίς να δώσουν σημασία τα πρόσφεραν κι αυτοί πάρα πέρα ή τ' άφιναν να πέσουν στην λάσπη.

Ο (μπάρμπα Τζίπ) είχε ξεκινήσει νωρίς εκείνο το βράδυ για τη συνθησμένη του βόλτα. Ήταν περίπου 8 ή ώρα. Σε μία γωνία της οδού Κόνκα είδε σταματημένο ένα πολυτελέστατο αυτοκίνητο χωρίς οδηγό. Τι κάνει σ' αυτές τις στιγμές ένας αλήτης, που σέβεται τον εαυτό του; Όσο κι αν είναι μεθυμένος, πλησιάζει, βλέπει στα πετακτά και (σουςφρώνει) ήτοι προχειρότερο βρή: κανέναν ξεκαμμένο καρτοφύλακα, κανένα ζευγάρι γάντια κλπ. Αυτό έκανε κι εκείνος. Μα αυτή τη φορά εκείνο που πέτυχε ήταν ένα μικρό βαλιτζάκι, χωμένο κάτω απ' το μαξιλάρι του οδηγού. Το βούτηξε ανένανχλα και συνέχισε αμέριμνος το δρόμο του.

Όταν απομακρύνθηκε αρκετά, σταμάτησε σε μία γωνία κι άρχισε να το εξετάζει. Ήταν βαρύ και κλειδωμένο. Συγχρόνως όμως ήθελε σ' αυτή του ο γνωρίζος θρόνος απ' τις φωνές μίας γειτονικής ταβέρνας, όπου κουτσοπίναν οι φίλοι του. Γιατί να μη δοκιμή κι αυτός το λαργύνη του και να κυττάξει με τήν άνεση του τι είχε φερέψει;

Τρύπωσε στην ταβέρνα, χώθηκε σε μία γωνία και (ξεκομπώσε) το βαλιτζάκι. Τα μάτια του βαμψώθηκαν. Μικρά πετρώδια σπιδροδοχόων, πολύχρωμες πέτρες γυάλινες παράξενες!

Ο (μπάρμπα Τζίπ) δεν ήταν ποτέ στη ζωή του ασιόδοξος. Η μίζερία τον έκανε να βλέπει τα πράγματα από τη πιο σκοτεινή τους πλευρά.

Δεν του πέρασε λοιπόν απ' το μυαλό του ή υποψη πως αυτή ή εκπληκτική λάμψη μπορεί να προέρχεται από αληθινά πολύτιμα πετρώδια. (Χρηματιστές κάντρες φευτικές πέτρες) μουρμούρισε απογοητευμένος.

Για να διασκεδάσει τη κακότητα του άρχισε να πίνει. Όταν κατέθεσε στον ταβερνιάρη και την τελευταία του δεκάρα συλλογίστηκε πως όσο κι αν ήταν τιποτένιο το περιεχόμενο της βαλιτζας του, μερικές φούκτες απ' αυτά τα γυαλιστερά πράγματα θα μπορούσαν ίσως να τού εξασφαλίσουν λίγα πετρώδια ακόμη.

Από τη στιγμή αυτή άρχισε ή μοιρασιά! Ο ταβερνιάρης έκλεισε κακίστητα αυτό του είδους τη πληρωμή. Μα επειδή ο (μπάρμπα Τζίπ) ήταν τακτικός πελάτης, δεν θέλησε να τόν δυσχεράσει και έδωσε μια φούκτα μαργαριτάρια. 'Υστερα ήρθε ή σειρά της γυναίκας που πούλούσε τοινάρα. Πέρα κι αυτή το μερίδιό της.

Σε λίγο ο (μπάρμπα Τζίπ) είχε δώσει σε τήν μισή βαλιτζά. Όταν βαρέθηκε να μοιράζει, βγήκε στους δρόμους. Βιάζονταν ν' απαλλαγ απ' το περιττό βάρος. Είχε φορέσει στο μικρό του δάκτυλο ένα δακτυλίδι με άσπνια πέτρα και το κύτταζε με μία ήλθια έκφρασι. 'Η κίνησι δεν είχε σταματήσει. Γυναίκες και άντρες κυκλοφορούσαν ακόμη. 'Ο Τζίπ έννοιωσε μία παράξενη απόλαυσι να τους σταματά και να τους γεμίζει τα χέρια με τα χρυσά στο γυαλί, όπως νόμιζε.

Όταν του απόμεινε μόνο το δακτυλίδι που φορούσε, σάρηκε στο βάθος μίας μικρής πλατείας κι έγειρε πάνω σ' ένα παγκάκι. 'Ο έπνος δεν άργησε να τόν μισοναρκώσει. Στο μικρό του δάκτυλο σπιδροδοχόων ακιλήρ διαμαντοπέτρα σαν να εφηνεύσαν τον ανάξιο κάτοχό της. Τα ζιμωρήματα έκανε κι αυτή φερό. Ένας (συνδεδεμένος) του (μπάρμπα-Τζίπ) πέρασε άδούρωδα πάνω απ' το άπομερο παγκάκι και τόν τράβηξε απ' το δάκτυλο...

Ο Μιλανέζος αλήτης Τζιουζέππε Τσεζάρι, γνωστός στις λαϊκές ταβέρνες ως (μπάρμπα Τζίπ).

ΕΝΑΣ ΑΛΗΤΗΣ

μοιράζει διαμάντια!...

Η άπιστευτη περιπέτεια του μπάρμπα Τζίπ στο Μιλάνο

Τήν ίδιον ώρα που τα πολύτιμα πετρώδια κυκλοφορούσαν από χέρι σε χέρι αλλάζοντας κάτοχο με τόσο εύκολία, δόλοκρη ή αστυνομική δύναμι της περιφέρειας έρευνούσε πυρετωδώς για ν' ανακαλύψη τόν ληποδύτη, που είχε πάρει μέσα απ' το αυτοκίνητο του κοσμηματοπώλη φραντζέσκο Μόνακο μία βαλιτζά με κοσμήματα αξίας είκοσι εκατομμυρίων λιρετών!

Ο κοσμηματοπώλης Μόνακο γύριζε στο Μιλάνο από μία περιόδεα στα επαρχιακά γραφεία των αντιπροσώπων του. Πριν έπιπρέψη στο σπίτι του, στάθηκε σ' ένα ζαχαροπλαστείο της οδού Κόνκα για ν' αγοράσει γλυκά. Χασομέρνος ως δεκά λεπτά, γιατί το ζαχαροπλαστείο είχε κόσμο. Το διαστημα αυτό ήταν αρκετό για τόν μπάρμπα Τζίπ. Όταν ο κοσμηματοπώλης ζαναγκώσε στο αυτοκίνητο και άντελήθη ότι έλειπε το βαλιτζάκι, έτρεξε σάν τρελλός και τηλεφώνησε στην Αστυνομία. Κι άμέσως άρχισαν οι έρευνες για τόν άγνωστο ληποδύτη.

Χάρις σ' ένα τυχαίο περιστατικό, το έπόμενο βράδυ, οι αστυνομικοί ώδηγήθηκαν στο ίχνος του δράστη. 'Ο αστυνομικός Στέφανο ντε Μαρία συνάντησε μία γνωστή του γυναίκα που υποκόσμου, που φορούσε ένα μαργαριτάρι. Αυτή, χωρίς να διασέει καθόλου τού όμολογήσει με φιλαρέσκεια πως το είχε αγοράσει από κάποιον μόνον για 50 λιρέττες. 'Η αούθρημπί αυτή εξομολόγησι δεν άργησε να ξεσκεπάσει όλη την ιστορία της μοιρασιάς, που άλλωστε έγινε έντελώς φανερά. 'Ο (μπάρμπα Τζίπ) βρήκε άμέσως μέσα σε κάποιο ταβερνάρη σιωπηλό και άπαρηγόρητο. Είχε μάθει από τις... έφημερίδες ποιά ήταν ή αξία εκείνων των χρυσάσιων γυαλίων που με τόσο αδιαφορία είχε σκόρπισει!

Όταν παρουσιάστηκαν μπροστά του οι αστυνομικοί, σκώθηκε με αξιοπρέπεια και τους είπε: (Πίστε με, παιδιά, άνθρωποι σαν και μένα δεν άζειει να κυκλοφορούν έλευθεροί!).

Στη κατάσταση που έδωσε στο αστυνομικό πηγμα ώδηγήθηκε με ειλικρίνεια ήτι είχε συμβεί. Και κάθε τόσο σταματούσε για να εξομολογή περιφρονητικές βρισιές για τόν εαυτό του.

«Άκούσε έκει να είμαι εκατομμυριούχος και να μίν το καταλάβω! Τέτοιο ζωοποι είμαι καλά να πάω!»

Τώρα περιμένει... ανυπόμονα να γνη ή δική του.

Πρέπει να προσέξουμε ότι το μεγαλύτερο μέρος από τόν σκωπιομένο θησαυρό έχει ήδη έπιπράση στον κοσμηματοπώλη. Λείπουν όμως ακόμη αρκετές πολύτιμες πέτρες που παρ' όλες τις έρευνες δεν μπόρεσαν να βρεθούν. Ίσως γιατί μερικοί συνδεδεμένοι του μπάρμπα Τζίπ τις εξετέλειαν καλύτερα απ' αυτόν.

ΔΙΣΧΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΝΗΜΑ

Σου εύχομαι κάθε εύτυχία...
Αυτά της είπε κι' από κείνη την ημέρα προσπάθησε ν' αποφυγή τη Φλοράνς, που, άρραβωνιάστηκε στο μεταίχμιο τόν Ρενέ. Έκείνος τότε έκανε την εγχείρησι και ή Φλοράνς μέσα νύχτα ήταν κοντά του. 'Ο Ρενέ στο τέλος της άώναζε:
— Βλέπω! Βλέπω! Πόσο είσαι ώραία, Φλοράνς πόσο είσαι ώραία!
Παντρεύτηκαν ένα μήνα άργότερα. Μια σύντομη, άλλα γεμάτη πάθος, εύτυχία. Έπειτα, ο Ρενέ άνοιξε την άνταγκν ή άνακαίνη καλλιτεχνικές περιόδους. Καί παντού σημείωνε θριάμβους. Έπειτα, άφηνε γιά τό έξωτερικό, δίχως άμφος τή γυναίκα του.
'Η Φλοράνς άπόμεινε μόνη, και λυπημένη. 'Η μόνη της παρηγορία ήταν ή άφοσίωσι του Ζάκ, που έξακολουούσε τόν Ρενέ, μ' όλο τόν τεραστίω έγωισμό του.
'Ο Ρενέ γύρισε κάποτε άπ' τήν καλλιτεχνική του περιόδειά και δέν τούκανε έντύπωσι πώς θά γινόταν πατέρας. Τό μόνο που έλεπε στή γυναίκα του ήταν πώς έλπιζε ότι θά ήταν άγόρι τό παιδί.
Γεννήθηκε πραγματικά άγόρι κι' ενώ ή Φλοράνς άώναζε τόν άντρα της, αυτός ήταν χιλιόμετρα μακριά. Τό μωρό γνώρισε έναν πατέρα στοργικό: τό θείο του τό Ζάκ. 'Ο Ρενέ έστειλε τακτικά χρήματα σπίτι του, Μονάχα, όταν, μιά μέρα, ο Ζάκ πέθανε άπό μιά βαρεία άρρώστεια, άναγκάστηκε νά γυρίσει κοντά στήν οικογένεια του και νά γνωρίσει άπό κοντά τό παιδί του, που μισέ ο Ρενέ— τού Ζάκ. 'Ο Ρενέ άρχισε μάλιστα νά Φλοράνς τόν είχε άπατήσει μ' όν δικό του και πώς ή άποφάσιζε νά άνακαίνη με τόν άδελφό του. Έτσι, 'Η Φλοράνς ύπόμεινε στωικά κι' αυτό τό χτύπημα.
★
'Ο Θεός της λυπήθηκε κι' ο Ρενέ γύρισε άλλα δέν είναι πιά ο ίδιος. Τόν άπορροφεί μανάχη ή μουσική. 'Η Φλοράνς παρακολουθεί άπόμει τό ρεσιτάλ του άν-Ρενέ παίζει μηχανικά. Έξασφα, καταλαβαίνει πώς ό 'Η Φλοράνς άγωνιά. 'Ο Ρενέ γυρίζει, σταματάει νά παίζει, ή έκφρασι τού προσώπου του είν', άπέλητισμένη. 'Όλοι στά μάτια του και φωνάζει:
— 'Όχι, όχι, δέν είναι δυνατό, θεέ μου!...
'Η Φλοράνς τρέχει κοντά του, στή σκηνή. Τόν παίρ-νει μέσα στο κάμαρίνι του.

— 'Εσύ σαι, Φωφάνης; ρωτάει ἑκείνος.
— Ρενέ δὲν μὲ βλέπεις; τοῦ λέει χαϊδεύντάς του
τὰ μαλλιά.
— Ναι, τώρα δὲ βλέπω... πρὶν δὲν διέκρινα κα-
θαρὰ...
— Ρενέ!...
— Φοβάμαι μήπως τυφλωθῶ ξανά...
— "Οχι, ὀχι, Ρενέ, εἶναι ἀπ' τὴν κούρασι...
— Ναι, ἀπ' τὴν κούρασι...
— Ἐλα, πάμε σπῆτι. "Ολα θὰ περάσουν...
— Μὲ θέλεις, Φωφάνης; Μπορεῖς νὰ μὲ συγχωρέσεις;
— Τώρα εἶσαι ἐδῶ, στὴν ἀγκαλιά μου. "Ολα τὰ ἔ-
χασα... ἦταν ἐνὰ κακὸ βυειρο...
Στὸ σπῆτι, ὁ Ρενέ στέκεται κι' ἀκούει μιά μουσικὴ
ποῦ τὸν ὑπόβουκεται.
"Ὁ γυιὸς μας παίζει; ρωτάει σιγά.

— Ναι, έχει πάθος για τη μουσική, όπως και σύ!
Θά δης θάρρη μέρα που θά ζηλεύς τὸ γιὸ σου!...
— Φώναξέ του, Φλωράνς, λέει ὁ Ρενέ συγκινημένος,
γιατί οἱ πωλῆς ὑπαίτιες τοῦ ἐδούσαν γιὰ πάντα.
Ὁ μικρὸς ἔρχεται. Εἶναι χαριτωμένος. Τὰ μάτια
τοῦ εἶναι σὰν τοῦ πατέρα του.
— Δὲν φιλάς τὸ μπαμπά σου; τοῦ λέει ἡ Φλωράνς.
Ὁ Ρενέ φιλάει τὸ γιὸ του καὶ κλαίει. Εἶναι τώρα
ὁ πιὸ εὐτυχισμένος πατέρας τοῦ κόσμου...

ΠΩΛ ΕΡΒΙΕ

ΠΩΛ ΕΡΒΙΕ

—Είσαστε τόσο καλή μαζί μου... είπε ο
Ρενέ στη θοράνη και της έσφιξε το χέ-
ρι με τρυφερότητα...

Μπορούμε να ζήσουμε

110 χρόνια!

Το παραμύθι της «πνευματικής κατωπώσεως»

ΜΛΗΣΑΜΕ ως τώρα για τα σωματικά χαρακτηριστικά των ηλικιωμένων. Και είδαμε πώς μπορούν να περιορισθούν —και να λείψουν συχνά— οι μιζήριες κι' οι ενοχλήσεις που συνοδεύουν τον άνθρωπο στα τελευταία χρόνια της ζωής του, ώστε να γίνουν τα γεράτια μια περίοδος σχετικά ευτυχισμένη.

Τί συμβαίνει όμως με την πνευματική απόδοσι και την ικανότητα εργασίας των προχωρημένων στα χρόνια; Σ' αυτή την ερώτησι, φαίνεται πώς απαντάει η εικόνα της αντιθέσεως μεταξύ της γρήγορης και δημιουργικής δραστηριότητος των νέων απ' ενός, κι' απ' άλλου της κουρασμένης προσπάθειας του ηλικιωμένου, που κάνει, ε, τι μπορεί, ξεχνώντας όμως τους περιορισμούς που του επιβάλλουν τα χρόνια του.

Αληθινά, πιστεύουμε συνήθως πώς το μυαλό των γέρον κυριεύεται σιγά-σιγά από μια νάρκη, γιατί ελαττώθηκε πια η απόδοσι των κυττάρων του εγκεφάλου τους.

Πρόκειται όμως για μία προκατάληψη, που δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα. Το γεγονός είναι πώς κάνουμε το λάθος να εκτιμούμε την πνευματική απόδοσι των ηλικιωμένων, μετρώντας την με το ίδιο μέτρο που χρησιμοποιούμε για τους νέους. Πέφτουμε έτσι στο ίδιο σφάλμα που θα έκανε ένας γέρος, αν ήθελε να κρίνει τους νέους με το μέτρο της δικής του ηλικίας.

Τόσο όμως τα νεύρα όσο και τα γεράτια έχουν τα πλεονεκτήματά και τα μειονεκτήματά τους, το εναγνητικό και το παθητικό τους, απ' την άποψι της πνευματικής απόδοσεως. "Ας ιδούμε τί έχουν αποδείξει οι επιστημονικές έρευνες πάνω σ' αυτό το θέμα.

Έχει επικρατήσει η αντίληψη πώς ο άνθρωπος εγκέφαλος φτάνει στην ιδεώδη απόδοσι του γύρω από τα 20 χρόνια. Μάλιστα, ο Αμερικανός ψυχολόγος Ουίλλιαμ Τζέιμς παραδέχεται ότι κι' οι μεγαλύτερες άκμης δεν κάνουν τίποτ' άλλο σ' όλη τους τη ζωή, παρά να επεξεργάζονται και να τελειοποιούν τις ιδέες και τις εμπνεύσεις που είχαν πριν να γίνουν 25 χρόνων. Νά γιατί έχουν λεχθεί κι' έχουν γραφεί τόσα πολλά για τη δήθεν «πνευματική κατωπώσι» των ηλικιωμένων.

Η αλήθεια τώρα είναι πώς η πνευματική δραστηριότης καλύπτει αχαλίνωτη, γύρω απ' τα 18 χρόνια. Το έχουν αποδείξει τα σχετικά εργαστηριακά διαγνώσματα. Δεν έπεται όμως μ' αυτό πώς αρχίζει να ελαττώνεται ραγδαία μετά τα 20 χρόνια. Απλώς και μόνο, διατηρείται στο επίπεδο που είχε φτάσει ως τότε. "Ως τα 40—42 χρόνια μένει συνήθως αμετάβλητη—όπως αποδεικνύεται άλλωστε και από τις θετικές δυνατότητες πραγματοποίησεως που έχει ο άνθρωπος στην ώριμη ηλικία.

Ωστε λοιπόν, τα 40 ή τα 42 χρόνια αποτελούν χρονικό όριο, πέρα απ' το οποίο επασκοιούει πια μία μοιραία πνευματική κατόπτασι; Οι έρευνες του διακεκριμένου ψυχολόγου δόκτορος Ε. Τοντνίκ απαντούν στην ερώτησι αυτή μ' ένα κατηγορηματικό «όχι».

Είναι γεγονός πώς, μετά την περίοδο της ωριμότητος, λιγοστεύουν ή επιδεινούνται, ή αμείβονται κι' ή ταχύνουν στην εκμάτησι ωρισμένων κινήσεων (για την εκτέλεσι μίας εργασίας) ή ωρισμένων γνώσεων (π.χ. μίας ξένης γλώσσας).

Επίσης όμως γεγονός είναι ότι μένει αθικτη, ακόμη και μετά τα 60 χρόνια, η ικανότης του ανθρώπου στο να χρησιμοποιή σωστά τις κινήσεις ή τις γνώσεις που έχει ήδη αποκτήσει. Από ωρισμένες δε απόψεις, ο ηλικιωμένος υπερέρχει απέναντι του νέου.

Πραγματικά, ο ηλικιωμένος οργανώκει καλύτερα τα δεδομένα που έχει συγκεντρώσει, υπόκειται λιγώτερο σε λάθη απ' άφηρημάδα κι' εκμεταλλεύεται στην πράξι όσα ξέρει, μ' έναν τρόπο που προκαλεί πολλές φορές κατόπληξι.

Νά γιατί η επίδοσι του στην εργασία του κι' η σοβαρότης του στις εφαρμογές του δίνουν μια θεσι πλεονεκτητική. Κι' αυτό αποδεικνύεται αν παρακολουθήσει κανείς τη δουλειά των ηλικιωμένων υπαλλήλων ή εργατών στα διάφορα γραφεία και εργοστάσια.

Και μία άλλη όμως έρευνα του δόκτορος Τοντνίκ δείξει να τονισθεί ιδιαίτερα. Όταν λέμε πώς έχει αποδειχθεί πεισμο-

τικά ότι ο ηλικιωμένος δυσκολεύεται κάπως στην εκμάτησι, ως μη σπεύδουμε ν' αποδώσουμε αυτό το γεγονός στην ηλικία μονάχα. Ξέρουμε σήμερα ότι σε πολλές, πάρα πολλές περιπτώσεις, το φαινόμενο αυτό οφείλεται σε μία έμφυτη ανικανότητά του ατόμου να μάθη ωρισμένες κινήσεις ή ν' αφομοιώση ωρισμένες γνώσεις. Άλλοτε δε πάλι, στην έλλειψι ενδιαφέροντος για το συγκεκριμένο έκείνο είδος εργασίας ή σπουδής.

Είναι φανερό ότι η ηλικία παίζει τότε δευτερεύοντα ρόλο. Το ίδιο άτομο παρουσιάζει απογοητευτική απόδοσι, ακόμη και πριν από 20 ή 30 χρόνια.

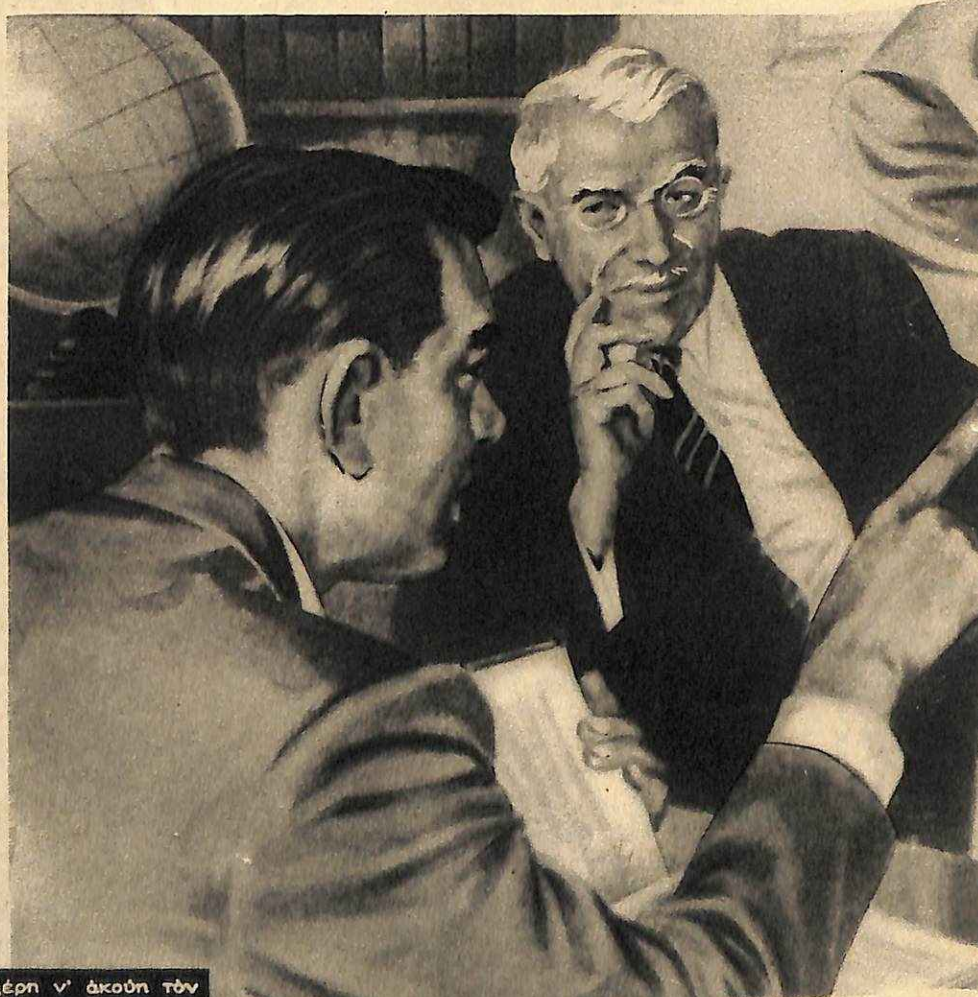
Κανείς δεν μπορεί τώρα ν' αμφισβητήσει ότι η πνευματική δραστηριότης του ηλικιωμένου εξαρτάται κυρίως από τις έμφυτες ιλίες και διαθέσεις του, καθώς κι' απ' τη συνεχή εξάσκηση και το ενδιαφέρον που αισθάνεται το άτομο για το καθήκον που αναλαμβάνει. Δεν θ' αποτελή λοιπόν υπερβολή, αν βεβαιώσουμε ότι ο άνθρωπος εγκέφαλος δεν «σκουριάζει» ποτέ κι' ότι διατηρεί ως την πιο προχωρημένη ηλικία την ικανότητα της γρήγορης και νεανικής αντιδράσεως—άρκει μονάχα να τον «διατρέφουμε» με άγρυπνο ενδιαφέρον και με συνεχή προσοχή.

Δεν είναι αλήθεια πώς οι γέροι χάνουν γενικά τα ενδιαφέροντά τους. Το αποδεικνύουν δε άναμφισβήτητα τα ποσοδείγματα τώσων και τώσων ανθρώπων, που εξακολουθούν σε προχωρημένη ηλικία να επιδίδονται με πραγματικό πάθος στην εργασία ή στην απασχόλησι που τους άρέσει. Με τη διατήρησι δε του ζωηρού ενδιαφέροντος, εξασκούνται συνεχώς η προσοχή, η νοημοσύνη και η μνήμη, ακόμη και στους πιο γέροντες.

Είναι κι' άλλες όμως οι λαθρασιμένες προκαταλήψεις, που αφορούν τον πνευματικό και ψυχικό κόσμο των ηλικιωμένων. Τους θεωρούμε π.χ. συνήθως πιο δέξιδιμους κι' ευερέθιστους από τους νέους. Κι' αυτό αλήθευι κάπως, αλλά μέχρι ενός σημείου.

Το γεγονός είναι ότι ο γέρος έχει πεποισθείσεις ριζωμένες πολύ βαθιά—πράγμα φυσικό, έφσον τις ένισχυει η μακρά πείρα του. Νά γιατί μπορεί εύκολα να τον ένκευρήσει κανείς και να τον κάμη να θυμάται, όταν δεν λάθη υπ' όμη την προσήλωσι στις πεποισθείσεις ενός ανθρώπου που έχει ζήσει αρκετά ώστε ν' αποκτήσει σταθερά κι' αλόγητα σημεία πνευματικού προσανατολισμού.

"Ας μη ξεχνούμε όμως πώς οι ηλικιωμένοι δεν είναι μονάχα δέξιδι-

Ο ηλικιωμένος έχει το σπάνιο χάρισμα να ξέρη ν' άκούη τον άλλον, χωρίς να τον διακόπτει...

θυμοι, αλλά και ύπομονετικοί συγχρόνως. Έχουν δηλαδή το σπάνιο χάρισμα να ξέρουν ν' άκούουν τον άλλον χωρίς να τον διακόπτουν, και να περιμένουν την εύνοικότερη στιγμή για να του δώσουν τη σωστή απάντησι.

Κι' αυτή επίσης η χαρακτηριστική ιδιότης τους προέρχεται από τα διδάγματα της πείρας.

Μπορούμε δε να πούμε, ότι η υπερβολική άκαμψις στις πεποισθείσεις τους κι' η κάποια έλλειψι άνετικότητος αντίσταθμίζε-ται με το παραπάνω από την ύπομονή τους.

Ο ψυχικός κόσμος στα 60

Κάτι που χαρακτηρίζει τους περισσότερους ηλικιωμένους, είναι ο «μεισάνεισμος», ή αντιπάθεια δηλαδή που δείχνουν στο καινούργιο, στη συναρπαστική είδησι, στις ριζικές κι' απότομες μεταβολές της ζωής...

Εδώ παίζει βασικό ρόλο η διαφορετική εκτίμησι του χρόνου στις διάφορες ηλικίες. Πραγματικά, ο νέος δεν μπορεί ποτέ να καταλάβη τί σημαίνουν για τον ηλικιωμένο άνθρωπο οι άρες και οι ήμέρες.

Ως το τέλος της ώριμης ηλικίας, ο χρόνος κυλάει γαργά. Μας φαίνεται πώς οι έποχές του έτους περνάνε και τελειώνουν με μία άσπασια ταχύτητα, άφινοντας πίσω τους μεταμέλειες και πικρίες.

Για όποιον ζή μέσα σ' αυτό το βιαστικό ρυθμό του χρόνου, παρουσιάζει μία ιδιαίτερα γοητεία το μέλλον, με τα γεγονότα που πρόκειται να φέρη μαζί του.

Γύρω απ' τα 60 χρόνια όμως, ο άνθρωπος αλλάζει αντίληψη για το χρόνο. Το παρόν χάνει πια γι' αυτόν την αξία μίας κατωστάσεως που προλογίζει και προετοιμάζει το μέλλον. Αρχίζουν να ύπερισχύουν τότε οι άναμνήσεις του παρελθόντος. Κι' ο ηλικιωμένος, ίκανοποιημένος απ' τον πλούτο της πείρας που του προσφέρει η ζωή, γίνεται έχθρος του καινούργιου, που παραμερίζει το παρελθόν για ν' άναδείξη το παρόν και το μέλλον.

Δεν είναι αλήθεια ότι η προχωρημένη ηλικία τείνει προς την ψυχική κατόπτασι. Βέβαια, ο γέρος μπορεί να κλειστή στον έαυτό του, πίσω από ένα πέπλο μελαγχολίας κι' αποθαρρύνσεως. Μήπως όμως δεν παρουσιάζουν συχνά κι' οι νέοι τέτοιες κρίσεις κατωπώσεως; Μόνο που αυτοί περνάνε γρήγορα απ' την κατόπτασι αυτή στη γενική ευδαιμόνια, ενώ η διάθεσι των ηλικιωμένων δεν είναι τόσο εύμετάβλητη, και γι' αυτό οι ηλικιωμένοι φαίνονται πιο έπιρρεπείς στη θλίψη και τη συναισθηματική έγκατάλειψι, απ' όσο είναι συνήθως οι νέοι.

Ακριβώς όμως αυτή η σταθερότης των συναισθηματικών αντιδράσεων δίνει ακόμη μία ύπεροχή στους ηλικιωμένους, γιατί τους εξασφαλίζει καλύτερα την άυτοκυριαρχία και τη φρόνησι και τους κρατάει μακριά από τις νεανικές άνησιχίες και τις άνώφελες άγωνίες του ανθρώπου που, στην ώριμη ηλικία του, άγωνίζεται συχνά δίχως τα κατάλληλα όπλα με τις έπιβουλές και τις δυσκολίες της ζωής.

Επειδή άκριβώς συναισθάνονται αυτή την ύπεροχή τους, οι ηλικιωμένοι έδηλώνουν μία ύπερβολική άυτοπεποισθησι, δίχως όμως τη μαχητική εκείνη συμπεριφορά, που συγγενεύει με την αλθάρεια και που συναντάται τόσο συχνά στους νέους και άπειρους ανθρώπους.

Η άυτοπεποισθησι των ηλικιωμένων έχει χάσει κάθε δηκτικότητά κι' έχει προσαρμοσθή περισσότερο στην πραγματικότητα. Αυτή τους δημιουργεί την έπιθυμία να καταλάβουν κατά βάθος τους ανθρώπους που βρίσκονται γύρω τους και που τους ζητάνε μία βοήθεια ή μία συμβουλή.

Νά μία ακόμη άρετή των ηλικιωμένων, που θάπρεπε να μάθουν οι νέοι να τη σέβονται, γιατί άποτελεί κάτι σπάνιο στο σημερινό κόσμο.

Καιρός όμως τώρα να μάς άπασχολήση και μία κάπως άνησυχαστική όμη της προχωρημένης ηλικίας.

Είναι γνωστό πώς ο άντρας, στο κατόφλι των γερατειών, αλλάζει συχνά χαρακτήρα. Κι' επίσης ότι η ηλικιωμένη γυναίκα καταλήγει κάποτε να χάση ωρισμένα βασικά γνωρίσματα της γυναικειάς ψυχής.

Κυττάμε το πρόσωπο των πολύ ηλικιωμένων.

Η φυσιογνωμία της γυναίκας, παίρνει τότε μία κάποια προχύτητα στην έκφρασι, ο τόνος της φωνής γίνεται βαρύτερος, ή τριχοφυία πιο έντονη.

Αντίθετα, ο άντρας άποκτά ένα πρόσωπο πιο ήρεμο και χαλαρωμένο—μ' όλο που το αλλοιώνουν οι ρυτίδες—μια έκφρασι σχεδόν γλυκεία, κάτι το παιδιάστικο στην όλη εμφάνισι του, ενώ συγχρόνως η φωνή του τείνει να γίνει δέυτερη.

Αν παρατηρήσουμε καλύτερα, θα δοίμε ότι οι ηλικιωμένες γυναίκες προτιμούν τη συντροφιά των ενηλίκων, ενώ οι γέροι δείχνουν ζωηρή συμπάθεια για τα μικρά παιδιά.

Πώς μπορεί, λοιπόν, να έξηγηθή ένα φαινόμενο τόσο περίεργο; Οι βιολόγοι δεν παραξενεύονται γι' αυτό, γιατί ξέρουν ότι ο άνθρωπος οργανισμός έχει εύθες έξ άρχής ένα διπλό προσανατολισμό, μία τάσι προς τον άνδρισμό και μίαν άλλη προς τη θηλυκότητά—συνέπειες και τις δυο της πατρικής και της μητρικής κληρονομίας.

Όχι μόνο οι άνδρες, αλλά και οι γυναίκες σε προχωρημένη ηλικία επιδίδονται με πάθος στην εργασία που τους άρέσει...

Στον άντρα έπικρατεί κανονικά ο άρσενικός πόλος και στη γυναίκα ο θηλυκός.

"Όταν όμως το άτομο πλησιάζη πια στο τέλος του κύκλου της ζωής του, αρχίζουν να διαφαίνονται σ' αυτό τα χαρακτηριστικά του αντίθετου φύλου. Έτσι έξηγείται η «άρρεωπη» έκφρασι της ηλικιωμένης γυναίκας, και αντίθετα η «θηλυκή» έκφρασι του γέρου άντρα.

Πρόκειται δηλαδή για ένα φαινόμενο βιολογικό, που πρέπει να το κατέχη κανείς, για να μπορέση να κατανοήση τις έκδηλώσεις αυτές που φαίνονται παράξενες έκ πρώτης άμεως.

Τέλος, οι ηλικιωμένοι είναι αληθινά πιο έλεύθεροι από τους νέους, δίχως μάλιστα στη συμπεριφορά τους. Περιφρονούν τις ύποκρισιες και τις συμβατικότητες.

Ο ώριμος άντρας είναι άναγκασιμένος να εξακολουθήση να προσαρμόζεται στην κοινωνική πραγματικότητα και να ύποτάσσεται στις έξωτερικές απαιτήσεις.

Ο γέρος όμως άπαλλάσσεται, μ' ένα τρόπο σχεδόν βίαιο, απ' τη συμβατικότητά και την παράδοσι. Νοιώθει τον έαυτό του άνεξάρτητο. Αφίνει κατά μέρος κάθε ύποκρισία, για να συμπεριφερθή άνάλογα με τις πραγματικές τάσεις του.

Η άπομόνωσι δεν του κοστίζει, όταν ξέρη πώς μπορεί να διατηρήση έτσι την άνεξαρτησία του.

Παρακολουθεί μ' ένα γλυκό χαμόγελο κατανόησεως, αλλά και με κάποιο όικτο, τους άγώνες έκείνων που πασχίζουν για ν' άποκτήσουν πλούτη, τιμές, αξιώματα.

Αντιλαμβάνεται, σχεδόν έξαιρικά, πώς βρίσκεται μπροστά στην πύλη του βασιλείου της φρονήσεως και της ψυχικής ήρεμίας, και περνάει άδιότακτα το κατόφλι της. Αφίνει πίσω του τότε συγκινήσεις και «έλλουσιόν», αλλά άποκτά το τεράστιο κέρδος της γαλήνης και την τέχνη να περσιμένη τις εύκαιρίες χωρίς να βιάζεται και ν' άγωνιά.

Είναι μία τέχνη, που τη μαθαίνει κανείς μονάχα όταν ζήση πολλά χρόνια και συγκεντρώση ένα—ένα τους μικρούς κόκκους της πείρας.

Κι' αυτό άποτελεί ένα σημαντικό κέρδος των ηλικιωμένων.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ένα άμερικανικό σύστημα γυμναστικής.

Ο άδελφος καρβαλάρης

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΤΑΙΝ σκληροί εκείνοι οι καιροί. Κι' οι άνθρωποι το ίδιο. Προσκολλημένοι στις άρχες τους ή τοιλάχιστον σ' εκείνο που νομίζουν για άρχες τους, δεν λυγίζουν ποτέ. Θά έλεγες πως ήταν κατωμένοι από άσπύλι. Διαφορετικά, πως θα κρατούσε τόσο πολύ και πως θα δημιουργούσε τόσα θύματα ο πόλεμος ανάμεσα στις βόρειες και τις νότιες πολιτείες της Αμερικής; Είχε φουντώσει για το ζήτημα των μαύρων. Και τότε είχε πάρει μια άλλη μορφή. Οι βόρειοι ήθελαν την ενοποίηση της χώρας. Ένα κράτος πέρα για πέρα, που θα είχε τους ίδιους νόμους και που όλοι οι πολίτες του θα είχαν τα ίδια δικαιώματα και τις ίδιες υποχρεώσεις. Οι νότιοι, αντίθετα, ήθελαν την ανεξαρτησία τους. Κάθε πολιτεία θα κυβερνιόταν με τους δικούς της νόμους. Όχι ένα ένωσα κράτος, αλλά πολλά, που θα συνεργάζονταν μεταξύ τους. Μέσα στο σπίτι του, όμως, ο καρβαλάρης ό,τι ήθελε.

Η Βιργίνια ήταν το κυριότερο κέντρο της αντίστασης των νοτίων. Οι κάτοικοι της δεν έκαναν καμιά υποχώρηση. Στις τάξεις της νεολαίας, όμως, η ιδέα της ενότητας κέρδιζε ολοένα έδαφος. Κι' η νεολαία έρχόταν πολλές φορές σε αντίθεση με τους μεγαλύτερους, που στέκονταν ακλόνητοι κι' αλύγιστοι πάνω στις επάλξεις της ανεξαρτησίας τους.

Έτσι έγινε και στην οικογένεια Κάρτερ.

Ένα πρωί, ο Ντρούζε Κάρτερ, ο μοναχικός γυιός της οικογένειας, έπεσε στον πατέρα του έπειτα από το πρόγευμα:

— Ένα σύνταγμα του δημοσυνδικαίου στρατού έφτασε στο Γκράφτον.

— Μηχαν στο ιερό έδαφος της πατρίδας μας, απάντησε ο Ουίλλιαμ Κάρτερ, ο πατέρας του. Αλλά, με τη βοήθεια του Θεού, θά τους διώξω.

— Ο αγώνας σας δεν έχει νόημα, πατέρα, παρατήρησε ο νέος. Πρέπει να ενωθούμε όλοι, να φτιάξουμε ένα μεγάλο κράτος.

— Κράτησε τις ιδέες σου! Τον δέκαμε απότομα ο γέρο Κάρτερ.

— Τις κρατάω, πατέρα. Το μόνο που ήθελα να σου πω είναι ότι αποφάσισα να καταταχθώ σ' αυτό το σύνταγμα.

Το πρόσωπο του γέρο Κάρτερ έγινε κατακίτρινο σαν νεκρού. Προσπάθησε, ωστόσο, να κρύψει την ταραχή του κι' έπειτα από μερικές στιγμές ρώτησε:

— Τιποτα δεν μπορεί να σε κάμει ν' αλλάξεις γνώμη;

— Τιποτα, πατέρα.

Ο γέρο Κάρτερ σήκωσε το χέρι του κι' εύλογησε το γυιό του.

— Πήγαινε στην εσχά μου, παιδί μου, του είπε. Ό,τι κι' αν συμβεί, κάμει εκείνο που πιστεύεις πως είναι το καθήκον σου. Η Βιργίνια που προδίδεις θα τα βγάλει πέρα και χωρίς εσένα. Αν θα ζούμε όταν θα τελειώσει ο πόλεμος, θά ξαναμιλήσουμε. Η μητέρα σου, όπως ξέρεις κι' όπως θά σου είπε ο γιος, βρίσκεται σε κρίσιμη κατάσταση. Αν ο Θεός θέλει, θά μείνει ακόμη μαζί μας μερικές εβδομάδες. Νομίζω, λοιπόν, πως είναι περιττό να την ταράξεις. Θά δικαιολογήσω όπως μπορώ καλύτερα την απουσία σου.

Ο νεαρός Ντρούζε ήλκαξε μια βαθεία υπόκλιση μπροστά στον πατέρα του κι' έφυγε.

Πέρασαν κάμποσοι μήνες από τότε.

Το φθινοπωρινό εκείνο απόγευμα του 1861, ο στρατιώτης Ντρούζε ήταν πεσμένος μπρούμυτα ανάμεσα στα πυκνά χορτάρια που φύτρωναν στην πλαγιά του βουνού, με το όπλο του στο χέρι.

Κανείς δεν μπορούσε να υποπτευθεί την παρουσία του σ' αυτό το μέρος. Αλλά, όμως, έβλεπε τα πάντα.

Απέναντί από την πλαγιά όπου βρισκόταν, απλωνόταν μια θέαση από μεγάλους βράχους, που έφταναν σωρούς ή σχημάτιζαν βαθεία βάραθρα που χάνονταν μέσα στη γη.

Οι βόρειοι είχαν κάμει άριστες προόδους τον τελευταίο καιρό κι' είχαν αποκλείσει τώρα τις δυνατότητες των νοτίων μέσα στην αμφοβία κι' άγνοια αυτής περιοχής, όπου κινδύνευαν να πεθάνουν από την πείνα και τη δίψα.

Και βέβαια οι νότιοι δεν μπορούσαν να μείνουν εκεί. Θά επιχειρούσαν με έξοδο. Κι' αυτό ακριβώς περίμεναν οι αντιπάλοι τους, που είχαν πιάσει όλα τα παράσημα. Αν αποφάσιζαν να ξεμυτίσουν, θά τους εξωλόθρευαν από τον πρώτο ως τον τελευταίο.

Ο στρατιώτης Ντρούζε Κάρτερ ή τον μόνος σ' αυτό το μέρος.

Ο λοχίας του που τον είχε βάλει σ' αυτή τη θέση του είχε πη:

— Τά μάτια σου τέσσαρα, Κάρτερ. Οι έχθροι είναι πιθανόν να θελήσουν να περάσουν από δω. Υπάρχουν ανάμεσα στους βράχους περάσματα που δεν μπορούμε να επιτηρήσουμε. Από εδώ που βρίσκεσαι, όμως, μπορείς να παρακολουθήσεις κάθε κίνησή τους. Πρόσεξε μόνο μην προδώσεις. Δεν πρέπει να καταλάβουν πως τους έχουμε στηθεί παγίδα!

Ο Ντρούζε Κάρτερ σκεπτόταν τώρα πως ο λοχίας του θά είχε κάμει λάθος. Γιατί οι βράχοι αυτοί φαίνονταν ολόκληρα έρημοι.

Αλλά, ξαφνικά, έφτασε στ' αυτά του ένας ξηρός κρότος. Έπειτα δεύτερος και τρίτος.

Ο Κάρτερ θυμήθηκε για κάποια στιγμή τα παραμύθια που είχε ακούσει όταν ήταν παιδί. Θύλαγες πως κάποιοι γίγαντες με άσπλενα πόδια περπατούσε άργα ανάμεσα στους βράχους. Και τον είδε σε λίγο.

Ήταν ένας καβαλάρης ξεσκουφωτός πάνω σ' ένα άσπρο άλογο. Τα δάκρυα καβαλάρη έσκαρουν πάνω από το κεφάλι του. Ολόκληρα ήταν επίσης τα γένημα που πλασιώναν το πρόσωπό του, με τα άδρα χαρακτηριστικά, τη γαμψή μύτη και το άστραφτο βλέμμα.

Ο Κάρτερ πού έβλεπε σε λίγο ν' ανεβαίνει πάνω σ' έναν βράχο, που ήταν πιο ψηλός από τους άλλους.

Ο άσπρος καβαλάρης έβγαλε από την τσέπη της σέλλας ένα μακρύ τηλεσκόπιο και τώφερε στο δεξί του μάτι.

— Τά είδε όλα! σκέφτηκε ο Ντρούζε Κάρτερ ανατριχιάζοντας. Αν οι νότιοι στήσουν τη νύχτα τα κανόνια τους πάνω σ' αυτούς τους βράχους, δεν θά μείνει ούτε ένας από μας. Και τότε, αντί να πέσουν αυτοί στην παγίδα που τους στήσαμε, θά βρεθούμε έμεις στο στόμα του λύκου.

Ο καβαλάρης είχε κατεβάσει τώρα το τηλεσκόπιο από τα μάτια του. Στέκονταν πάνω από ένα βάραθρο και κύτταζε προσεχτικά ολόγυρα.

Ο Ντρούζε Κάρτερ νόμιζε πως μάνταμε τη σκέψη του.

— Έμεις δεν μπορούμε να επιχειρήσουμε μια έφοδο πάνω σ' αυτά τα βράχια, όπου μας περιμένει ο θάνατος, σκέφτηκε. Οι έχθροι μας, όμως, μπορούν να μας χτυπάνε στα στήθους. Έινε αλήθεια πως τους μιστούσε κι' ήπεινα και η δίψα. Μπα! Οι άνθρωποι της Βιργίνιας είναι φτιαγμένοι από γρανίτη! Μπορούν να περάσουν χωρίς φαί και νερό...

Ο άσπρος καβαλάρης έτοιμαζόταν τώρα να φύγει.

— Η μνήμη σου είναι να μην τον αφήσω να γυρίσει κοντά στους δικούς του, ψιθύρισε ο Ντρούζε. Έτσι κανείς δεν θά μάθει τι είδε...

Έσκυψε πάνω στο όπλο του, σημάδεψε κι' έκανε να ρίξει.

Αλλά το δακτύλο του έμεινε ακίνητο. Έτρεπε σύγκορμος.

Και, ξαφνικά, θυμήθηκε τα λόγια του πατέρα του. «Ό,τι κι' αν συμβεί, κάμει εκείνο που πιστεύεις πως είναι το καθήκον σου», του είχε πη.

— Θά σημάδεψω το άλογο, ψιθύρισε.

Αυτή τη φορά, το δακτύλο του πίεσε τη σκανδάλη.

Το ζώο, χτυπημένο κατακέφαλα, τινάχτηκε προς τα εμπρός, έγειρε στα πλάγια το μακρύ λαιμό του και κύλησε μέσα στο βάραθρο, παίρνοντας μαζί και τον άνασάτη του.

Ο Ντρούζε Κάρτερ ήταν τώρα μουσκεμένος στον ιδρώτα κι' έκλαιγε με λυγμούς.

— Έπειτα από λίγο, ο λοχίας του σύρθηκε κοντά του.

— Πυροβόλησε; τον ρώτησε.

— Ναί.

— Τι είδες;

— Ένα άλογο... εκεί στον αντικρουό βράχο.

— Ένα άλογο;... Ήταν κανένας πάνω σ' αυτό;

— Ναί.

— Ποιά;

— Ο πατέρας μου!

Ο λοχίας έμεινε μ' ανοιχτό το στόμα. Έκαμε κατόπιν το σταυρό του και ξανάφυγε.

Έπειτα από κάμποση ώρα, έφτασε ο αντικαταστάτης του Ντρούζε.

Ο νεαρός στρατιώτης σύρθηκε τότε ανάμεσα στα χορτάρια κι' αποφάσισε να χιώσει στους αντικρουούς βράχους. Κατέβηκε την πλαγιά και κάθισε ούτως αντικρουούς βράχους.

Είχε σκοπευτεί πιά, όταν έφτασε στο βάραθρο όπου είχε κυλήσει το λευκό άλογο με τον άνασάτη του.

Ο Ντρούζε Κάρτερ πήγε στην άκρη του και πέταξε το όπλο του.

— Έπειτα, σκύβοντας, φώναξε:

— Πατέρα μου, ο γυιός σου έλαχε να σε βρή!

Και πήδησε μέσα στο βάραθρο.

A. ΓΚΙΝΕΤ ΜΠΗΡ Σ

ΟΙ ΑΜΥΓΔΑΛΕΣ

προφυλάττουν από την πολιομυελίτιδα

Τι απέδειξαν οι νεώτερες παρατηρήσεις

Ως προχθές ακόμη, η αφαίρεση των αμυγδαλών, όπως και των εκδοστών, έθεωρείτο, ότι αποτελούσε ένα αποτελεσματικό μέσον, που έμπόδιζε τις συχνές μολύνσεις των αναπνευστικών οδών. Γι' αυτό, οι γιατροί την έφηρμοζαν σε πλείστες περιπτώσεις. Σήμερα, όμως, διαστάζουν να συστήσουν την αφαίρεση των αμυγδαλών, γιατί οι νεώτερες παρατηρήσεις απέδειξαν, ότι οι μικροσκοπικοί αυτοί αδένες, που βρίσκονται στο βάθος του φάρυγγος, αποτελούν μια πρώτης τάξεως αποτίδα εναντίον της πολιομυελίτιδας.

Η ασθένεια αυτή μεταδίδεται συνήθως από τα πεπτικά όργανα. Το νερό πρωτίστως και, κατά δεύτερο λόγο, το άδραστο γάλα (όταν δεν είναι παστεριωμένο), το βούτυρο, τα χορταρικά και τα ώμα φρούτα, είναι οι κυριώτεροι φορείς του τρομερού ιού της, που δημιουργεί τόσα θύματα κάθε χρόνο.

Αλλ' η πολιομυελίτις μεταδίδεται επίσης και από τις αναπνευστικές οδούς. Αγνοούμε ακόμη το μηχανισμό, αλλά πολλά περιστατικά ένοσχούν αυτή την άποψη.

Στη μετάδοσι από τις αναπνευστικές οδούς, οι αμυγδαλές μπορούν να παίξουν, όπως είναι ευνόητο, σημαντικότατο ρόλο. Ορισμένες παρατηρήσεις, που έγιναν κατά τον τελευταίο καιρό, απέδειξαν, έξ άλλου, ότι η πρόσφατη αφαίρεσις των αμυγδαλών καθίστα εύπαθη το λαιμό και τις αναπνευστικές οδούς και, συνεπώς, αυξάνει τους κινδύνους μολύνσεως.

Εκείνο που κάνει ιδιαίτερος σοβαρή την παιδική παράλυσι, είναι ότι η ασθένεια, στην άρχή της, υποδέχεται διάφορες μορφές, που μπορούν να μας ξεγελάσουν. Σε πολλές περιπτώσεις π. χ., ο ιός της πολιομυελίτιδας προκαλεί μια γενική καχεξία, που συνοδεύεται από πυρετό και πόνους στους μύς, αλλά χωρίς παραλυτικά φαινόμενα. Η ασθένεια μοιάζει με μια συνηθισμένη γρίπη, που θεραπεύεται πολύ εύκολα. Αυτή είναι η έλαφρη μορφή της πολιομυελίτιδος, που περνάει συνήθως απαρατήρητη. Ένας άσθενής που έχει προσβληθεί απ' αυτή τη μορφή, μπορεί, όμως, να μεταδώσει την ασθένεια σε άλλους, η δε έκδηλωση της σ' αυτούς να συνοδευθεί από παραλυτικά φαινόμενα, που αποτελούν τον μεγαλύτερο κίνδυνο της πολιομυελίτιδος.

Τα παραλυτικά αυτά φαινόμενα, εμφανίζονται με δύο διαφορετικούς τρόπους: η ταυτόχρονα σχεδόν με την εισβολή της ασθένειας, όποτε προσβάλλονται οι αναπνευστικοί μύς και εμφανίζονται τα τρομερά συμπτώματα της άσφυξιας (ένδεικνυται τότε η άμεση έφαρμογή του χαλυβδίνου πνεύμονος) ή, μετά τη θεραπεία, με τη μορφή παραλύσεως των μελών.

Τα φαινόμενα αυτά όφειλονται στην προσβολή του νευρικού συστήματος από τον ιό της πολιομυελίτιδος. Όταν τα νευρικά κέντρα παραμένουν άθικτα, η ασθένεια είναι χωρίς σοβαρότητα. Από τη στιγμή που θα προσβληθούν, όμως, ο άσθενής διατρέχει τον κίνδυνο να υποκύψει ή να μείνει μόνιμος ανάπηρος.

Τό εύτυχια είναι, ότι ένας μικρός μόνος αριθμός από τους άσθενείς που προσβάλλονται από πολιομυελίτιδα, παρουσιάζει νευρικές επιπλοκές. Οι έπιστήμονες προσπάθησαν, λοιπόν, να ξεκαρδίσουν ποιά ιδιαίτερο χαρακτηριστικό παρουσιάζουν αυτοί οι άσθενείς, για ποιά λόγο, δηλαδή, η πολιομυελίτις εμφανίζεται σ' αυτούς.

Όταν προσβάλλονται οι αναπνευστικοί μύς κι' εμφανίζονται τα συμπτώματα της άσφυξιας, ένδεικνυται η άμεσος έφαρμογή του χαλυβδίνου πνεύμονος...

τους με τη βαρεία μορφή της, ενώ σ' όλους τους άλλους, είναι μια ασθένεια χωρίς σοβαρότητα.

Οι στατιστικές, που αναφέρονται στην ηλικία και το φύλο, δεν έδωσαν καμιά διαφωτιστική ένδειξη. Το ίδιο κι' εκείνες που αναφέρονται στο περιβάλλον (ζωή στις πόλεις ή το ύπαιθρο) ή στη διατροφή (καλή, μετρία, ανεπαρκής). Γενικά, οι συνθήκες της ζωής δεν φαίνονται να έχουν καμιά επίδρασι. Ούτε η κατάσταση της ρινικής κοιλότητας ή του φάρυγγος, παρέχει μια σαφέστερη ένδειξη. Ένα παιδάκι π. χ. που συναγνάνεται διαρκώς, μπορεί να πάθει μια έλαφρη πολιομυελίτιδα, ενώ ένα άλλο, που οι αναπνευστικοί άγωγοί του βρίσκονται σε άριστη κατάσταση, είναι δυνατόν να παρουσιάσει μια βαρεία παράλυσι.

Παρατηρήθηκε, αντίθετα, ότι η έλλειψις των αμυγδαλών εύνοια μια ώριση μορφή πολιομυελίτιδος, την καλουμένη «ύψηλη μορφή», στην όποιαν προσβάλλεται κυρίως ο προμυελικός μυελός.

Η παρατήρησι αυτή ισχύει τόσο για τα παιδιά, όσον και για τους ενήλικες. Οι ενήλικες που δεν έχουν αμυγδαλές, προσβάλλονται συνήθως από πολιομυελίτιδες βαρείας μορφής.

Οι παρατηρήσεις αυτές έκαναν τους γιατρούς διαστακτικούς στην αφαίρεσι των αμυγδαλών. Οι έγχειρήσεις αυτές γίνονται μόνον σε περιπτώσι βαρυτάτης μικροβιακής μολύνσεως, πράγμα που, άλλωστε, η χρήσις των αντιβιοτικών, αποκλείει σήμερα.

Η έγχειρσις επιβάλλεται επίσης όταν οι αμυγδαλές είναι υπερτροφικές και έμποδίζουν το παιδί να καταπιεί και να αναπνεύσει, πράγμα που καθυστερεί την ανάπτυξη του. Αλλά και στην περίπτωση αυτή, είναι προτιμώτερη η μερική αφαίρεσις, που συνίσταται στην απόξεσι με ειδικό όργανο του πλεονάζοντος μέρους των.

Έτσι οι αμυγδαλές μπορούν και πάλι να παίξουν τον προστατευτικό ρόλο τους.

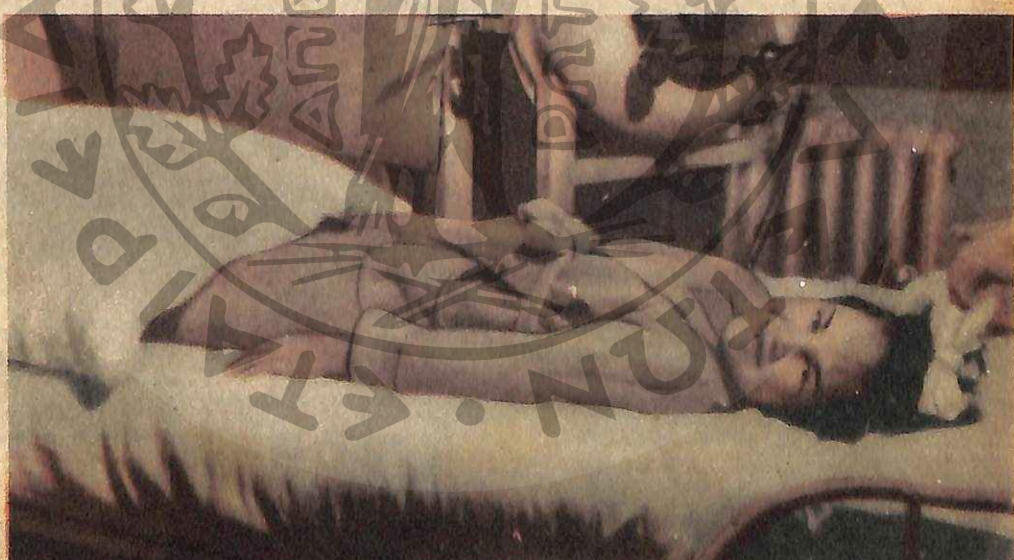
Αλλά και στην περίπτωση που επιβάλλεται η αφαίρεσις των αμυγδαλών, η έγχειρσις δεν πρέπει να γίνεται ποτέ κατά την περίοδο, που υπάρχει επιδημία πολιομυελίτιδος.

Μετά την αφαίρεσι των αμυγδαλών, πρέπει επίσης να προσφύλαξουμε το παιδάκι κατά το έπόμενο καλοκαίρι, κατά την ιδιαίτερως επικίνδυνη δηλαδή περίοδο, όποτε η άμυνα του οργανισμού του θά είναι περιορισμένη.

Δρ ΜΑΡΚ ΡΙΚΑΡ

Ο «χειρότερος πόνος του κόσμου»

Ένα νέο φάρμακο, η «σπιλδαμίνη», φαίνεται πολύ αποτελεσματικό κατά του «όδυνου του κεφαλιού», μιας νευραλγίας του προσώπου που χαρακτηρίζεται συχνά ως «ο χειρότερος πόνος του κόσμου». Χορηγήθηκε πράγματι σε 16 περιπτώσεις και σημείωσε ένα ποσοστό έπιτυχίας 94 %.

Έσκυψε πάνω στο όπλο του σημάδεψε κι' έκανε να ρίξει...

Είδε το μικρό 'Εσταυρωμένο και το έλεφαντάκι στη μητέρα της κοπέλλας.

Η κ. Γουλού δεν είχε ξαναδεί άλλο τον 'Εσταυρωμένο. 'Αναγνώρισε όμως άμέσως το πορτ-μπαγιό κι έβαλε τα κλάματα.

— Τόχα δώσε στη Τζόαν μου, όταν ήταν μικρούλα! είπε. 'Αφού είχε ανακαλύψει πια την ταυτότητα του θύματος, ο Γκρήνο ξαναγύρισε στην παρατήρησή που είχε κάνει για την ενδιάνικη καλύβα. Συμβουλευθηκε κάποιον ειδικό, που ήξερε καλά τις συνήθειες των φυλών των ευρωδεσέρμων.

Την εποχή εκείνη, βρίσκονταν στην 'Αγγλία αρκετές καναδικές στρατιωτικές μονάδες, στις οποίες υπηρετούσαν κι 'ευρωδεσέρμοι. Με τη βοήθεια του ειδικού, ο Γκρήνο μπόρεσε να συναρμολογήσει τα κομμάτια των πλεγμένων κλωστών και ν' αναπαραστήσει μ' αρκετή ακρίβεια την καλύβα απ' την οποία προέρχονταν.

Ήταν άμοια μ' εκείνες που χρησιμοποιούν για κατοικία τους οι 'Ινδιάνοι της φυλής Κρη.

Ύστερα απ' αυτό, ο Γκρήνο δεν άφησε περισσότερο από μια ώρα, για να πάρη τις πληροφορίες που του χρειάζονταν ακόμη απ' το Τμήμα Καναδικού Στρατού του 'Υπουργείου Στρατιωτικών. Σύμφωνα μ' αυτές, ο πιθανότερος ενοχος ήταν ο Καναδός στρατιώτης Αύγουστος Σανγκρέ, ευρωδεσέρμος της φυλής Κρη, ηλικίας 28 χρόνων, που βρισκόταν με τη μονάδα του κοντά στο δάσος του Γκοντάλμινγκ το χειμώνα του 1941.

Τώρα είχε μετακινηθεί στη Σκωτία. 'Ο Γκρήνο τον έφερε από εκεί και τον υπέβαλε σε μια επιθεσία και συμπληρωτική ανάκριση. 'Ο 'Ινδιάνος άπαντούσε ξερά, με φανερά δυσφορία, στις ερωτήσεις του αστυνομικού.

— Είχατε στήσει μια καλύβα στο δάσος του Γκοντάλμινγκ;

- Όχι.
- Κι' αν μπορούμε να τ' αποδείξουμε;...
- Ναί λοιπόν.
- Γνωρίζετε μια ξαθή κοπέλλα;
- Όχι.

— Ήρχότανε στην καλύβα σας η Τζόαν Γουλού; Κι' είχατε μολώσει;

— Ήρχότανε. 'Αλλά δεν μολώσαμε ποτέ.

Ένας σκελετός κοριτσιού στο δάσος

Η ΣΑΝ συχνές οι εξεφανίσεις κοριτσιών. —νύ έφευγαν μοναχά τους απ' τις επαιχίες της 'Αγγλίας και πήγαιναν στο Λονδίνο, στα χρόνια του τελευταίου πολέμου. 'Εκεί, μπλέκανε με ύποπτες συντροφίες και χάνανε την τιμή τους και τη ζωή τους.

Τέτοια λοιπόν ήταν κι' η περίπτωση της άτυχης Τζόαν Πήλν Γουλού...

Έν' απόγευμα του 'Οκτωβρίου του 1942, καθώς ένα στρατιωτικό τρακτέρ περνούσε από μια έρημική ζώνη του πυκνού δάσους του Γκοντάλμινγκ, Εξέβαλε ένα κόκκαλο από ανθρώπινο μπράτσο. 'Αμέσως ειδοποιήθηκε η Σκωτλαντ Γιάρντ κι' έστειλε εκεί τα ικανότερα λογανικά της. 'Επικεφαλής τους βρισκόταν ο αστυνομικός επιθεωρητής Τζεμ Γκρήνο, ένας απ' τους πιο αξιοθαύμαστους ντετέκτιβ που διέθετε η βρετανική αστυνομία, ακριβής και λεπτολόγος στη δουλειά του, αλλά και προικισμένος μ' απίστευτη διορατικότητα και διαίσθηση.

Οι άνδρες του άρχισαν να ψάχνουν σπιθαμή προς σπιθαμή την περιοχή εκείνη του δάσους, βοηθούμενοι κι' απ' τους στρατιώτες μιας γειτονικής μονάδας. Προχωρούσαν με τα τέσσερα, χάνονταν στους θάμνους, σκάλλαν το έδαφος, άμοιοι με τεράστια και παράξενα μυρμηγκία...

Κι' ο κόπος τους δεν πήγε χαμένος: 'Ανακάλυξαν γιγγορα τα λείψανα του πτώματος, μολοντί ήταν θαμμένα μ' εξαιρετική επιμέλεια. Οι σάρκες είχαν πια αποσυντεθεί. 'Απόμεναν μονάχα κόκαλα και τρίχες...

Ο Γκρήνο έστειλε τα μακάβρια αυτά υπολείμματα στο Ιατροδικαστικό εργαστήριο, όπου εξασκειδώθηκε με το μικροσκόπιο πώς άνηκαν σε μια κοπέλλα πολύ νέα, με μαλλιά ξαθά και καπσάρα, που τόχε βάλει καπαρνά και τόχε εεβάσει ύστερα.

Στο μεταξύ, είχαν βρεθεί κι' άλλα αντικείμενα, στο ίδιο μέρος: Ένας μικρός 'Εσταυρωμένος, ένα έλεφαντάκι πορτ-μπαγιό, μερικά σπασμένα και λυμένα χαρτιά, ή ακριβής άκρη ενός δελτίου ταυτότητας... κι' ένα παράξενο πράγμα, που μοιαζε κάπως με κομμάτι από πανέρι, πλεγμένο με κλωάνια δέντρου!

Ψάχνοντας ακόμη, οι αστυνομικοί κι' οι στρατιώτες ανακάλυψαν κι' άλλα παρόμοια κομμάτια.

Ο Γκρήνο τα κύτταξε, συλλογισμένος. Ύστερα τα μάτια του λάμπανε και είπε στους άνδρες του:

— Πιστεύω πως θα βρήτε κάπου εδώ γύρω χοντρά κλωριά, που χρησιμοποιήθηκαν για το στήσιμο μιας 'Ινδιάνικης καλύβας!...

Το επίσημο έργο ασπέρη της Σκωτλαντ Γιάρντ μπόρεσε να ανακαλύψει το γιγασφείο που είχε εκδώσει τη σκιωμένη ταυτότητα. Μ' αυτό το στοιχείο και μ' όσα είχαν ήδη ανακαλυφθεί απ' το Ιατροδικαστικό εργαστήριο, περιορίστηκαν οι έρευνες της αστυνομίας σ' έναν ώριμο τομέα και δεν άρχισαν να καταλήθουν σ' ένα θετικό συμπέρασμα.

Το θέμα ήταν κατά πάσα πιθανότητα κάποια Τζόαν Πήλν Γουλού, 19 χρόνων, που είχε φύγει απ' το σπίτι της στις αρχές του 1941 και δεν είχε δώσει από τότε σημεία ζωής. 'Ο Γκρήνο

Η 'ΙΝΔΙΑΝΚΗ ΚΑΛΥΒΑ

- Είχατε ποτέ μαχαίρι;
- Όχι.
- Μπήκατε πρό ολίγου στην ετουάλετα, πριν έρθετε εδώ να μιλήσουμε;
- Ναί.

— Αυτό λοιπόν το μαχαίρι βρέθηκε πίσω απ' το σωλήνα του νιπτήρος. Εί-ναι δικό σας;

— Όχι.

Τέλος, ο Γκρήνο πήρε μαζί του τον λιγαμίτητο ευρωδεσέρμο στο δάσος του Γκοντάλμινγκ.

— Θα ακολουθήσουμε τώρα αυτό το δρόμο... του είπε. Και τούδειξε το μονοπάτι, όπου είχαν βρεθεί τα λείψανα της Τζόαν.

— Όχι! φώναξε ο Σανγκρέ. Και τραβήχτηκε απότομα πίσω.

— Γιατί;... Τι φοβάσστε; Τα φαντάσματα;... τόν ρώτησε ειρωνικά ο αστυνομικός.

— 'Ο ευρωδεσέρμος έσφιξε τα δόντια του. —Ναί! απάντησε. Ναί, τα φαντάσματα!...

— Ήξερε πια πως είχε χάσει το παιχνίδι. Είχε βάλει σ' ένενογια ελη την κληρονομική επιθεσιότητα των προγόνων του για να κρύψι το έγκλημά του. 'Αλλά δεν είχε μπόρεσει να κρύψι τόν προγονικό φόβο του για τα φαντάσματα τών σκοτεινών!...

Αυτός ο φόβος έκανε να σπιάσουν τα νεύρα του και να τ' άμολογήσει πια όλα!

Μετά την καταδική και τόν απαγχονισμό του, κάποιος συνάδελφος τού Γκρήνο τόν ρώτησε με περιέργεια:

— Μά πως ήξερες τόσα πράγματα για τους ευρωδεσέρμους;... και 'ιδίως για την υπερβολική δεισιδαιμονία τους;

— 'Ο ντετέκτιβ χαμογέλασε τότε κι' απάντησε: —Μά, άπλουστα, τόχω δ' τόσες φορές στ'όν κινηματογράφο!

●●●

Ρεκόρ μία φορά!

Στη Σκοκκλήμη συνελήφθη ένας νεαρός εργάτης άρτοποιείου, που, μέσα σε τέσσερες εβδομάδες, έκλεψε 23 μπισσοκλέπτες. —'Ο-λες αυτές τις μπισσοκλέπτες τις έφαγε γιατί δεν ήξερε να όδη-γ'η. Τό αξιοσημείωτο είναι ότι ο 'ιδιος κατάφερε πάντα να γλυτών'η την τελευταία στιγμή.

Μουσουλμάνοι προσκυνητάι στη Μέκκα με τ'ο είδικ' ένδυμα από δύο κομμάτια λευκού ύφ'σματος, χωρίς ραφή...

Μέκκα, ή ιερή πόλι του Προφήτη

300.000 προσκυνητάι συρρέουν κάθε χρόνο εκεί

Ο Θεός επιβάλλει τ'ο προσκύνημα στη Μέκκα σε όσους μπορούν να τ'ο κάμουν», λέει τ'ο Κοράνιο. 'Απ' αυτή την υποκρέωσι, εξαίρονται μόνο οι άρρωστοι, καθώς κι' εκείνοι που τ'ους λείπουν τ'α απαραίτητα οικονομικά μέσα, για να κάμουν αυτό τ'ο δαπανηρό και εξαιρετικά επίπονο ταξίδι. Πολλοί, όστόσο, υπερνικούν τ'η δεύτερη δυσκολία. Ξεκινούν νεώτατοι από τις 'Ινδίες, ή τ'η Σενεγάλη, μένουν εδώ τρεις μήνες, εκεί ένα χρόνο, εξασκούν ένα σαρ'ό επαγγέλματα, παντρεύονται, άποχτούν παι-διά και φτάνουν γέροι στη Μέκκα, σέρνον-τας πίσω τους μια πολυάριθμη οικογένεια.

Τ'ο προσκύνημα στη Μέκκα γίνεται συνήθως τις πρώτες ήμερες τού τελευταίου μήνα τού μουσουλμανικού ήμερολογίου, που λέγεται Ντουλ-Χιτζά (αυτό τ'ο όνομα ση-μαίνει «μήνας τού προσκυνήματος»).

Μόνο οι μουσουλμάνοι μπορούν να μπουν στην περιοχή της Μέκκας. 'Η είσοδος απαγορεύεται ρητά τ'ους άλλόθρησκους. Στις 24 Φεβρουαρίου 1950, μια επίσημη ανα-κοίνωσι τ'ης σαουδικής κυβερνήσεως, άφου ύπνεθύμισε αυτή την απαγόρευσι, πρόσθε-τε τ'α εξής: «'Η κυβερνήσις δεν έγγυάται για τ'η ζωή τών μη μουσουλμάνων, που εισ-χωρούν σ'ους 'Ιερους τόπους». Σε διάστημα τεσσάρων αιώων, μόλις 8-10 χριστιανοί κατάφεραν να μπουν μεταμφιεσμένοι στη Μέκκα. Κι' απ' αυτούς, δύο ή τρεις, όπως ο 'Ελβετός 'Μπούρχαρτ κι' ο Γάλλος ζω-γράφος Ντινέ, προσηλυτίστησαν στη θρη-σκεία τού Μωάμεθ κι' έγιναν πιστοί μου-σουλμάνοι.

Ο πρώτος μη μουσουλμάνος που μπήκε στη Μέκκα, είναι ένας 'Ιταλός ευπατρίδης από τ'η Βολωνία, ο Λουδοβίκος ντι Βαρ-τέμα. Τ'ο 1503, έπωφελούμενος από τ'η φιλία ενός μαμελίκου αξιωματικού τ'ης Δαμασκού, ντιόθηκε κι' αυτός σ'άν μαμε-λίκος και κατάφερε να μπη άνεμπόδιστα στην ιερή πόλι.

Ο μη μουσουλμάνος που θ'α τολμούσε να μπη στη Μέκκα, κινδυνεύει ακόμη και στις ήμερες μας, να πέσει κάτω από τ'α πλήγματα τών φανατικών φρουρών τού 'Ιε-ρού τέμενους. 'Η ιεροσυλία αυτή τιμωρεί-ται πάντοτε με θάνατο.

Η Μέκκα βρίσκεται πέρα από τόν τρο-πικό τού Καρκίνου. Τ'ο περίφημο τζαμί, ό-που συρρέουν οι πιστοί μουσουλμάνοι, ύ-πνεται σ'ό μέσον τ'ης πόλεως. Μπαίνει κανείς σ' αυτό από είκοσι τρεις πόρτες, που είναι σκορπισμένες στις τέσσερις προ-σώρεις του, σε άνω διαστήματα, ή μια από τ'η άλλη. Γύρω σ'ό τζαμί ύψκονται επτά μιναρέδες, τέσσερις στις γωνίες, δύο στη βόρεια πλευρά και ο τελευταίος στην άνωτολή.

Στ'ό κέντρο τού τζαμιού βρίσκεται μια μεγάλη αυλή, όπου ύψκνεται ένα κυβικό

κτίριο, ύψους 15 μέτρων. Οι δύο από τις πόρτες του έχουν πλατος 12 μέτρων κι' οι άλλες δύο 10. Τ'ο κτίριο αυτό είναι ή Κασπα (αυτή ή λέξις σημαίνει κύβος).

Η Κασπα σκεπάζεται μ' ένα κάλυμμα από μαυρο μετάξι. Μονο δέ τ'ο βάθος τ'ης, που βρισκεται σε ύψος 25 έκατοστών απέ τ'ο έδαφος, μένει άκάλυπτο.

Τ'ο έσωτερικό τ'ης Κασπα άποτελείται από έναν μοναδικό σάλαμο. Δεξιά, μια σύ-λινη σκάλα, όδηγει στην ταράσσα. Στην άνωτολήκη γωνία αυτού τού σάλαμου βρι-σκεται τ'ο Μαύρο Λιθάρι μέσα σ' έναν ά-σημένο κύκλο. Για τ'ην ακρίβεια, πρόκει-ται για πολλά κομμάτια, γιατί τ'ο άρχικό λιθάρι έσπασε πολλές φορές.

Σύμφωνα με τ'ην παράδοσι, αυτό τ'ο λι-θάρι ήταν άρχικα λευκό, άλλα μαύρισε από τις άμαρτίες τών πιστών, που τ'ο φι-λησαν.

Για να έχη αξία τ'ο προσκύνημα, ο πι-στός πρέπει να ξεκινήσει με τ'η σαφή πρό-θεσι να πάη στη Μέκκα κι' όχι να βρεθεί εκεί τυχαία ή έπειτα από περιστάσεις, που δεν τ'ις είχε προβλέψει άρχικά. Πρέπει έ-πισης να φορέσει ένα είδικ' ένδυμα, που άποτελείται από δύο κομμάτια ύφ'σματος. Τ'ο ένα απ' αυτά, ρίχνεται σ'ους ώμους και τ'ο άλλο σφίγγεται γύρω στη μέση. Και τ'α δύο πρέπει να είναι λευκά και χω-ρίς ίχνος ραφής, όπως ακριβώς ένα μου-σουλμανικό σάβανο. Τ'ο ένδυμα αυτό κά-νει τόν πιστό να σκέπτεται τ'ην ματαιότητα τών έγκοσμών και εξαγνίζει τ'ην ψυχή του.

Από τ'η στιγμή που θ'α φορέσει αυτό τ'ο ένδυμα, ο μουσουλμάνος θεωρείται ιερός. Κανείς δεν μπορεί να τόν θίξει. 'Αλλά και ο 'ιδιος πρέπει να υποβληθ'ε σε αυστηρή πειθαρχία. Δεν τού επιτρέπεται να φάη τί-ποτε «που να είναι σκοτωμένο ή σφαγμέ-νο», π. χ. κνήμη ή σφάγια ή να ρίξει πο-νηρό βλέμμα πάνω σε μια γυναίκα. Κι' αυ-τές ακόμη οι συζητήσεις απαγορεύονται κατά τ'η διάρκεια τού προσκυνήματος. Έ-νας κανόνας όρίζει επίσης τ'ο εξής: «'Ως τ'ην ήμερα τ'ης θυσίας, ο πιστός δεν θ'α θυ-ρίσει τ'ο κεφάλι του, ούτε θ'α βγάλη μια τρίχα από τ'ο σώμα του, ούτε θ'α κόψη τ'α νύχια του».

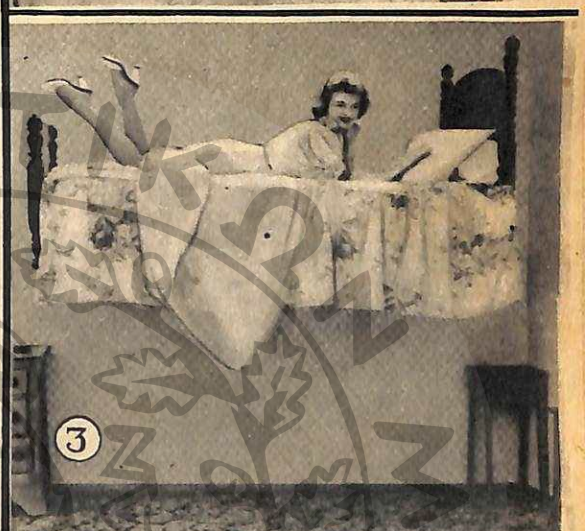
Η ήμερα τ'ης θυσίας, που αντιστοιχεί σ'ό τουρκικό μπαϊράμ, είναι ή 10η τού «μηνός τού προσκυνήματος». Έπειτα από έξαντλητικές πορείες σ'α περίχωρα τ'ης Μέκκας, οι πιστοί συγκεντρώνονται στην 'Αρσά και εκεί προσφέρουν τ'η θυσία τους σ'ό Θεό. Οι φτωχοί σφάζουν ένα άρνι κι' οι πλούσιοι μια γκαμήλα. Τ'ο κρέας αυτών τών ζώων, μοιράζεται σ'ους άπόρους.

1 Η 'Αννα Μαρία Μανταλένα Μαρίνχο, ένα κοριτσάκι ήλικίας μόνο τριών μηνών, άπα-σχαλει τις ήμερες αυτές τόν νοτιοαμερικανικό τύπο. 'Η μικρή 'Αννα παρά τ'ην ήλικία τ'ης χρησιμοποιεί κιόλας περί τις 500 λέξεις, με τις όποιες εκφράζει σαφέστατα τις επιθυμίες τ'ης. 'Η 'Αννα Μαρία είναι κόρη ενός σο-λογά τ'ης Βραζιλίας και δεν διαφέρει καθό-λου από άπώμεως σωματικής διαπλασεως από τ' άλλα βρέφη τ'ης ήλικίας τ'ης. Μόνο τ'α μά-τια τ'ης έχουν μια άσυνήθιστη ζωρότητα. Οι Βραζιλιάνοι έπιστήμονες που έζησαν τ'ην 'Αννα άδυνατούν να εξηγήσουν τ'ο φαινόμενο!

2 Με τ'ο όπλο σ'ό νερί ο Μανουέλ Μιλλ'ρ σ'ό Μπαέλε τών 'Ηνωμένων Πολιτειών, ά-νιόθηκε να παροδώσει τ'η γυναίκα του σ'ους άστυνομικούς που έστασαν μια μέσα σ'ό σπι-τι του με ένταλμα να τ'ην συλλάβουν και να τ'ην άδηγήσουν σ' ένα ψυχιατρείο. Στ'ό τέλος οι άστυνομικοί, για να εκτελέσουν τ'ο ένταλ-μα, άναγκάστηκαν να χρησιμοποιήσουν βα-κουγιόνα άέριο, άδηγησαν δεν τ'ην μ'έν σύ-ζυγο σ'ό ψυχιατρείο, τόν δέ σύζυγο στην άστυνομία.

3 Άμερικανοί τεχνικοί κατασκεύασαν μια νέα κόλλα, στερωμένη και άνθεκτικότερη από κόβε άλλη που ύπάρχει, τ'ην όποια ώνώμωσαν σ'ή κόλλα τού μελλοντος. Για σελήνα, σ'ην εκθ'σι που έβιγε για τ'ην επίβειτι τ'ης νέας κόλλας, κολλήσανε σ'όν τ'όνο αυτό τ'ο κρε-βάτι, που δεν φαίνεται να διαστέχει κανένα κίνδυνο να ύπνιωθήσ'η, παρ' όλο τ'ο βάρος τ'ης νέας που σπώνεται!

4 Η νερά κάλλιπ'ης Μίλιον-νε Πάτοικ, που παίζει σ' ένα έγγωσο «Σινεματόκ'η» μαζί με τόν Κερκ Ντάγκλας, ήταν σ'ανωτική θουμέττρια τού γένους και θεωρεί εξαιρετική τ'ην τ'ο γεγονός ότι με τ'ο πόδι τ'ης φίλα τ'ησ θόσ'η ή σ'ανάρι να παίξ'η ποσά τ'ο πλυσσά τού ελβόλου τ'ης. Κατά τ'α διαλεί-ματα τ'ης έργασίας ή Πάτοικ, που είναι και καλή ζωγράφος, φιλοτέγγνησε ένα πορτοάι-το τού Κερκ που άρεσε πολύ και σ'όν 'ιδιο.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Σ' αγαπώ, τῆς εἶπε, γιατί ἔχεις τὴν παγερότητα τοῦ

Ναταλία, κλαίγοντας από συγκίνηση. ΠΙΕΡ ΜΟΡΝΙΕ

σας.
Να υπερασπισθῶ;...

-Χτυπάτε, πατέρα! Δεν θα μ' ἐμπούσετ

...εν έπαφα ποτέ να σ' αγαπώ, ζώντ
...ια, κλαίγοντας από συγκίνησι.

-Χτυπάτε, πατέρα! Δεν θα μ' ἐμπούσετε παντως νά σᾶς ὑποδείξω τὸ σωστό!

Θέλης να επιδοθείς σε μία τόσο σοβαρή επιστημονική έρευνα έπειτα από δώδεκα δολοκλήρα χρόνια... όταν δεν μένι πια παρά η ανάμνηση απ' αυτό το έγκλημα...

— Κι' οι τύψεις, πατέρα, συμπλήρωσε ο Γκωτιέ.

— Τί θές να πής; ρώτησε.
— Θέλω να πω ότι τα συμπτώματα που παρουσίαζε η Σαρλότ όφειλονταν σε δηλητηρίαση με μονοξειδίου του άνθρακος... κι ότι το ζέρατε, αυτό!

— Γκωτιέ! φώναξε ο Μαρινιάν άναπτηδώντας.
— Θέλω να πω ότι ο μικρός Άγρϋ δηλητηριάστηκε από μονοξειδίου του άνθρακος, κι' ότι το ζέρατε κι' αυτό...

— Γιατί δεν διατυπώνεις δολοκλήρη τη σκέψη σου;... Γιατί δεν με κατηγορείς; Γιατί δεν λες πως είμ' εγώ ο άληθινός εγκληματίας;

— Ναι, πατέρα, ο άληθινός εγκληματίας είσαστε σείς! πρόφερε σταθερά ο Γκωτιέ.

Ο Μαρινιάν ξανάπεσε στην πολυθρόνα του. Σκούπισε το ιδρωμένο του μέτωπο.

Είχε ατώσει πια ή στιγμή που φοβότανε τόσο! Ψιθύρισε ώστόσο, προσπαθώντας ακόμη ν' άμυνθής:

— Πώς μπορείς να πιστεύεις ένα τέτοιο πράγμα γι' τον πατέρα σου; Πώς έχεις τέτοιο θάρρος, έσύ, το αγαπημένο μου παιδί;

— Όταν σ'άς άνέθεσαν να εξετάσετε το πτώμα του μικρού Άγρϋ, όταν κάνατε τη νεκροψία και υποβάλατε την έκθεσή σας, π'αυτούσε απόλυτα ο έκείνα που γράφατε.

— Βλέπετε λοιπόν;... Τ' άναγνωρίζεις και μόνος σου... Σημείωσε άλλωστε ότι δεν δέχονται καθόλου τα συμπεράσματά σου, που είναι αντίθετα προς τα δικά μου... Σου έπαναλαμβάνω ότι έχουν περάσει δώδεκα δολοκλήρα χρόνια...

— Πατέρα! Πατέρα! Δεν είχαν περάσει όμως δώδεκα χρόνια απ' τη στιγμή που υποβάλατε την έκθεσή σας στη Δικαιοσύνη, ως την ώρα που άναγνωρίσατε σεις ο ίδιος πως είχατε κάμει ένα τρομερό λάθος!...

— Όχι, είχαν περάσει μόνο μερικές μέρες... Τά ξέρω όλα, πατέρα! Μου τάπε ο Γκωνίς... Θυμήθηκε ποτέ είχε βρεθί στο μέρος έκείνο, τότε συναντηθήκατε... τη νύχτα που τον βοηθήσατε και τον σώσατε... Είχε γίνει τότε μόλις ή δική της Σαρλότ Λαμάρς. Συνεδύσατε τις χρονολογίες. Δεν μπορείτε ν' άμυνήσατε...

— Κι' όταν άναγνωρίσατε, όχι την ύπαρξη του γυφοκάμινου κοντά στην Πράσινη Βίλλα — γιατί αυτό το βλέπανε όλοι, κι' οι δικαστάι ακόμη δείξαν άσυγχώρητη έπιτολοιοτήτα που δεν το προσέξανε — όχι την ύπαρξή του, λέω, άλλα τον κίνδυνο που άντιπροσώπευε και που τον είδατε καθαρά στην περίπτωση του Γκωνίς, ή Σαρλότ Λαμάρς ήταν καταδικασμένη σε θάνατο και περίμενε την έκτέλεσή της...

— Κι' όμως, πατέρα, δεν κάνατε τίποτε για να τη σώσετε... κι' ή έκτέλεσι θα γινότανε, αν δεν της δίνανε χάρι την τελευταία στιγμή! Η Σαρλότ θα πέθαινε στο ικρίωμα, σαν το χειρότερο κακούργο!...

— Δεν είχα λόγο να επέμβω, έόσον ή πεποίθησή μου έμενε ή ίδια... είπε ο γιατρός μ' άδύνατη φωνή.

— Αυτό είν' άδύνατον!
— Κι' άφού είχα κάμει το καθήκον μου...
— Ά, πατέρα! είπε όρμητικά ο Γκωτιέ.

Μην πρόφερετε αυτή τη λέξη! Μετά την άποκάλυψι που σ'άς πρόσφερε ο Γκωνίς, δίχως να το ξέρη, σίγουρα θα προσπαθήσατε και σείς να βεβαιωθείτε...

— Κι' άφού ήταν τόσο επικίνδυνο το δωμάτιο της Σαρλότ, άφού έκρυβε το κλειδί του μυστηρίου, θα έκτεθήκατε ασφαλώς στον κίνδυνο, για να κάμετε μία δοκιμή στον έαυτό σας...

Ο Μαρινιάν άνασήκωσε το κεφάλι του. Είχε διακρίνει μία κάποια έλλειδα...

— Ναι, αυτό έκανα πραγματικά, άπάντησε.
— Και τί διαπιστώσατε;
— Τίποτε!...

— Δεν άισθανθήκατε κανένα σύμπτωμα δηλητηρίασης;
— Κανένα.

— Κι' ήταν άναμένο τότε το γυφοκάμινον;
— Ήταν άναμένο...

Ο Γκωτιέ έπιασε τότε τα δυό χέρια του πατέρα του και του είπε σοβαρά:

— Λέτε ψέμματα, πατέρα!
Ο Μαρινιάν σπρώχθηκε και προχώρησε προς την πόρτα, τρεκλίζοντας έλαφρά.

— Δεν άνέχομαι πια να με προσβάλλης, είπε.

— Πατέρα, έγινε ένα μεγάλο έγκλημα...
— Αν θέλεις να με κατηγορήσης, πήγαινε να βοηθούς δικαστάς...

— Γιατί ν' άναθετέτε σε μένα κάτι που είναι δικό σας έπιτακτικό καθήκον;
— Ακριβώς έπειδή δεν το θεωρώ καθήκον μου...

— Μά, πατέρα, είσαστε ένοχος!
— Εύχαριστώ πολύ, για τη γνώμη που έχεις σχηματίσει για τον πατέρα σου!

— Φοβηθήκατε... Δειλιάσατε. Φερθήκατε άνανδρα!
— Γκωτιέ!

Κι' ο Μαρινιάν, έξερεθισμένος, σήκωσε άπότομα το χέρι του για να χτυπήσει το γυιό του. Έκείνος χλώμιασε και είπε μαλακά:

— Χτυπάτε, πατέρα! Δεν θα μ' έμποδίσετε πάντως να σ'άς υποδείξω το σωστό!

Το χέρι του Μαρινιάν έπεσε, ενώ ο νέος πρόσθετε:

— Φοβηθήκατε το τεράστιο σκάνδαλο που θα προκαλούσε στην κοινή γνώμη ή άψιμη αυτή άποκάλυψι, ή έπανόρβωσι μίας τόσο φοιχτής άδικίας. Δεν είπατε με το νού σας ότι κάθε μέρα που θα περνούσε στη φυλακή αυτή ή γυναίκα, θα μεγάλωνε τις τύψεις σας και θα βάραινε μ' ένα καινούργιο έγκλημα τη συνείδησή σας...

— Δεν σκεφθήκατε, ότι, άναγνωρίζοντας το λάθος σας και σώζοντας αυτή την άθωα, άντι να προκαλέσετε την περιφρόνησι και να γελοιοποιηθήτε, όπως φοβόσασατε, θα δινάτε σ' όλους ένα άξιοθαύμαστο παράδειγμα έπιστημονικής εύσυνειδήσις!

— Άφισε τα πολλά λόγια, σε παρακαλώ... Και σου το ξαναλέω! Άν ήχης να κάμης άποκαλύψεις, αν ή πεποίθησί σου είναι άπόλυτη, πήγαινε να βοηθούς δικαστάς. Μη διστάζης!...

— Άντιο!
— Πατέρα μου, σ'άς εξορκίζω!...

— Άντιο! Ξέρεις το δρόμο για το δικαστικό μέγαρο... Με κατηγορείς πως δεν έκανα το καθήκον μου. Να δούμε αν θα κάμης εσύ το δικό σου...

Κι' ο Μαρινιάν άφισε το Γκωτιέ άνάστα, με τα χέρια τεντωμένα σαν ναθελε να τον συγκρατήσει.

— Το καθήκον μου!... Οι δικαστάι!... ψιθύρισε ο νέος.

— Άλήθεια, του είχε μιλήσει έτσι ο πατέρας του;... Κι' όμως τον αγαπούσε! Ήταν βέβαιος γι' αυτό ο Γκωτιέ! Του είχε δώσει χίλια παράδειγματα!...

Τι να πιστέψη λοιπόν;
Ναι, το καθήκον του ήταν να πάη να βρή τους δικαστάς.

Μά το καθήκον του αυτό, που θα παρέδιδε τον πατέρα του σαν έγκληματία, του φάνηκε ξαφνικά τερατώδες!

Βρήκατε μπροστά σ' ένα τραγικό δίλημμα, που δεν το είχε προβλέψει: Ή να καταγγείλη το Μαρινιάν, φανερώνοντας τις άνοκαλύψεις που είχε κάμει στην Πράσινη Βίλλα, και συνεπώς να κηλιδώσει αιάνια τ' όνομα του πατέρα του και το δικό του... Ή να σιωπήσει και να γίνη έτσι ένοχος κι' αυτός, συνένοχος του πατέρα του!

Μία σκληρή πάλη έγινε μέσα στην καρδιά του.

Δίστασε για πολύ, άμφιταλαντεύθηκε άνάμεσα στα αντίθετα έκείνα συναισθήματα. Άλλοτε άποφάσισε να τα πη όλα, να σώσει και ν' άποκαταστήσει τη Σαρλότ, κι' άλλοτε τον σταματούσε ή όπτασία του πατέρα του, χλωμού, άδύνατο, με μάτια φλογισμένα απ' τον πυρετό...

Τέλος, μία μέρα, άφού πέρασε όλη τη νύχτα άγρυπνος κι' μ' εφιάλτες, βγήκε σαν τρελλός κι' έτρεξε κατ' ευθείαν στα δικαστήρια.

Στο δρόμο συνάντησε τον πατέρα του και σκόταψε σχεδόν άπάνω του. Δεν τον είδε, δεν τον άναγνώρισε.

Ο Μαρινιάν, άνασταταμένος, τον κύτταξε που άπομακρυνότανε.

— Τελείωσε!... ψιθύρισε. Πηγαινεί να βρή τον κ. Μπαριλιέ...

— Πραγματικά, ο Γκωτιέ πήγαινε στο δικαστικό μέγαρο.

Μόλις έφτασε εκεί, ζήτησε τον κ. Μπαριλιέ. Ήταν ο δικαστικός που είχε άναλάβει άλλοτε την ύπόθεσι της Μπεκρούς.

Βρισκότανε τώρα στο γραφείο του. Δέχθηκε άμέσως το Γκωτιέ, με τον όποιο ήσαν φίλοι.

Του έκαμαν έντύπωση ή ύπερβολική χλωμάδα του κι' ή ταραχή του.

— Τί συμβαίνει, Γκωτιέ; τον ρώτησε.
Ο νέος είχε πάει εκεί για να τα πη όλα, για ν' άπαλλάξη τη συνείδησή του απ' το βάρος έκείνου της άδικίας. Τώρα όμως έτρεμε μπροστά στο δικαστή, γιατί νόμιζε πως έβλεπε πίσω απ' αυτόν το φάντασμα του πατέρα του να τον ίκετεύη...

— Έχετε να μου πείτε τίποτε, Γκωτιέ; ρώτησε ο δικαστής, όλοένα πιο έκπληκτος απ' τη σιωπή και το ύφος του νέου.

— Ο Γκωτιέ έχασε όλότελα το θάρρος του. Όλα γκρεμίστηκαν μέσα του. Ένοιωσε πως έπεφτε σε μίαν άβυσσο, όπου κατακυλιόυσε μαζί με τον πατέρα του, συνεχώς, χωρίς να φτάνη στο βάθος της...

— Όχι... ψιθύρισε με φωνή τρομευλιαστή. Είχα πολλόν καιρό να σ'άς δώ. Περνώνας λοιπόν απ' έξω, έμαθα πως είχατε έρθει...

— Έχετε, ασφαλώς, κάτι σοβαρό να μου πείτε, Γκωτιέ, έμεινε μαλακά ο δικαστής. Φαίνεται καθαρά αυτό απ' τη συγκίνησή σας... Μά, την τελευταία στιγμή, διστάζετε... Γιατί;... Έμπιστευθήτε μου, ό,τι έχετε στην καρδιά σας... Είμαι ο μεγάλος σας φίλος και ο παλιός φίλος του πατέρα σας!

— Κάνετε λάθος, κύριε Μπαριλιέ, σ'άς τ' όρκίζομαι.

— Με συγχωρήτε λοιπόν, φίλε μου, είπε χαμυγελώντας ο δικαστής. Άς παραδεχόυμε πως ή συγκίνησι σας όφειλεται στην ευχαρίστησή σας που με ξαναείδατε.

Κι' άφού σάπασε μία στιγμή, πρόσθεσε:

— Βασισθήτε δε πάντα σε μένα, αν έχετε ανάγκη απ' τις συμβουλές μου κι' από τ' άλλα μου.

— Η συνουιλία τους πήρε έπειτα συνθησμένο δρόμο. Σε λίγο, ο Γκωτιέ χαιρέτησε κι' έφυγε.

Όταν ξαναβρέθηκε στο δρόμο, με την καρδιά σφιγμένη, ψιθύρισε, ενώ χτυπούσανε τα μελίγγια του:

— Είμαι κι' εγώ έγκληματίας... σαν τον πατέρα μου!

Ο Μαρινιάν τον περίμενε, όχι λιγώτερο συγκινημένος κι' αυτός. Οι δυό αυτοί άντρες, που αγαπιόνταν ώστόσο ύπερβολικά, άντιλήξαν τη στιγμή έκείνη μία ματιά που φανεώνει σχεδόν μίσος.

— Είδες τον κ. Μπαριλιέ; ρώτησε ο πατέρας.

— Ναι.
— Και τί του είπες;
— Τίποτα. Φάνηκε άνανδρος!

Κι' ο Γκωτιέ ξέσπασε σε νευρικούς λυγμούς.

Μά συνήλθε σε λίγο και είπε ήσυχα, σοβαρά, άλλα με τα μάτια χαμηλωμένα:

— Πατέρα, είναι άδύνατο πια να ήσους μαζί, όπως είχαμε όνειρευτή. Θάμουνε εύτυχης αν σ'άς συντρόφευα στα γερατειά σου. Κι' όμως είμαι άναγκασμένος να σ'άς άφισω, τώρα άμέσως!

— Ποτέ, ποτέ δεν θα με ξαναδείτε, σ'άς τ' όρκίζομαι!... Ή, αν θέλετε να με ξαναδείτε... έστω και στο κρεβάτι του θανάτου σας, ξέρετε τι πρέπει να κάμετε... Άντιο! Κανονίστε με το συμβολαιογράφο σας και το δικό μου τα οικονομικά μας ζητήματα... και στείλτε μου στο Παρίσι, στη διευθυνσι που θα μάθετε άργότερα, τα βιβλία μου και τα χαρτιά μου. Άντιο!

Κι' ο Γκωτιέ βγήκε τρεκλίζοντας.

Ο Μαρινιάν έμεινε λίγη ώρα σαν χαμένος, προσπαθώντας να καταλάβη και να σκεφθής...

— Ήταν πολύ άπότομο το χτύπημα και τον είχε πληγώσει θανάσιμα!

Όταν κατάλαβε έπιτέλους, ώρμησε έξω, φωνάζοντας:

— Γκωτιέ! Πού είσαι, Γκωτιέ;... Άκούγοντας τις φωνές του, έτρεξαν οι υππρέτες.

— Πού είναι ο γυιός μου; τους ρώτησε.
— Ο κ. Γκωτιέ πήγε να πάρη το μεσημεριανό τραίνο για το Παρίσι.

— Δεν είν' ακόμη μεσημέρι... Θα τον προλάβω!

Κι' ο Μαρινιάν πήρε τους δρόμους οά τρελλός, δίχως καν να σκεφθής να μπη σ' ένα ταξί... Καθώς έτρεχε έτσι, δίχως ν' άντισταθείται την περιέργεια που προκαλούσε σ' όσους τον βλέπανε, μονολογούσε συγχρόνως:

— Θα τον έμποδίσω... Δεν θα τολμίσω... Θα με λυπηθής!

Μά, όταν έφτασε στο σταθμό, το τραίνι είχε ξεκινήσει κι' άπομακρυνότανε σφυρίζοντας!

Ο γέρος έμεινε στην αποβάθρα, σαν κεραυνοχτυπημένος. Τα γόνατά του λυγίσαν. Με πολλόν κόπο στεκόταν όρθιος...

— Ή Σαρλότ έμεινε για πολύ στο Βουζράι, με την άπελπισία στην καρδιά. Ο...

λοι οι ντόπιοι, που είχαν μάθει ποιά ήτανε κι' είχαν ξεχάσει τον παλιό κατατρεγμένο της, τη λυπούντανε ειλικρινά και συμμερίζονταν τη θλίψη της.

Όταν χάθηκε πια κάθε έλπιδα της, όταν βεβαιώθηκε ότι ή Κλαίρη κι' ή Λουίζα είχαν φύγει προς το άγνωστο — εύκολη λεία για κάθε περιπέτεια — σκέφθηκε πως είχε να έκπληρώση κι' ένα άλλο καθήκον.

Ήξερε πως ο άντρας της είχε τρελλαθής, μετά την καταδική της. Τον είχαν κλείσει στο ψυχιατρείο του Κλερμον.

Επήγε λοιπόν εκεί και ζήτησε να μιλήσει στο διευθυντή.

— Είμαι ή Σαρλότ Λαμάρς, του είπε. Έρχομαι να δώ τον άντρα μου...

— Έμαθα την άποφύλακιά σας και περίμενα την έπίσκεψή σας.

Κι' ο διευθυντής πρόσθεσε, με κάποιο διαταγμό:

— Φτάσατε εγκαίρως...
— Θεέ μου! Ο άντρας μου;...
— Είναι στο νοσοκομείο, πολύ άρρωστος...

— Ξαναβρήκε τα λογικά του;
— Όχι. Όστόσο ή ματιά του δείχνει περισσότερο νοήσωση... Φαίνεται πως προσπαθεί να θυμηθής...

— Ίσως ή παρουσία σας νάχη ευεργετική έπίδρασι πάνω του και να προκαλέση μία σωτήρια κρίσι... Αυτά για το λογικό του. Όσο για την ύγεια του, σ'άς είπα πως είναι...

Κι' ο διευθυντής κούνησε το κεφάλι του. Ύπ'έγραφε ύστερα μία άδεια έπίσκεψης και την έδωσε στη Σαρλότ, που πήγε άμέσως στο νοσοκομείο, δίχως να χάση ούτε στιγμή.

Χρειάστηκε να της δείξουνε το κρεβάτι του Ζωρζ Λαμάρς. Γιατί δεν θα τον άναγνώριζε ποτέ, τόσο που είχε άλλαξει.

Έσκυψε με πόνο πάνω απ' το άδυνατισμένο και άγνώριστο πρόσωπό του.

Έκείνος είχε τα μάτια του άνοιχτά. Την είχε δη νάρχεται, από μακριά, απ' την πόρτα ακόμη, κι' είχε έκδηλώσει μία παράξενη προσοχή όσο πλησίαζε έκείνη στο κρεβάτι του.

Όταν έφτασε κοντά του, την κύτταζε ακόμη, με τα μάτια άπλανη, με τη χαρακτηριστική έπιμονή των τρελλών...

— Ζωρζ! ψιθύρισε κλαίγοντας ή Σαρλότ. Φταχέ μου Ζωρζ!...

Τον είχε συγχώσει από καιρό γιατί δεν είχε θελήσει άλλοτε να πιστέψη στην άθωότητά της. Πλήρως άκριβιά τη δυσπιστία του: με τα λογικά του και με τη ζωή του...

— Ζωρζ! πρόφερε κι' έκείνος μηχανικά, προσπαθώντας να καταλάβη.

Είχε πολλόν καιρό ν' άκούσει το μικρό του όνομα, και τώρα τούφερνε κάτι σαν μακρινή άνάμνησι...

— Δεν μ' άναγνωρίζεις;... Κύτταξέ με! Είμαι ή Σαρλότ... ή Σαρλότ Λαμάρς, ή γυναίκα σου...

— Ή Σαρλότ... ή Σαρλότ Λαμάρς! Και τ' όνομα αυτό έπίσης του προκαλούσε έκπληξη.

Άνασκήκωθηκε λίγο, άνακάθισε στο κρεβάτι του, άλλα έμεινε σιωπηλός. Το πρόσωπό του έδειχνε πως έτέφερε απ' τις προσπάθειές του να θυμηθής.

Έσφιξε επανειλημμένως το μέτωπό του με τα χέρια του.

Είχε δίκιο ο διευθυντής: Το άδυνατισμένο κορμί του βρισκότανε πια στα πρόθυρα του θανάτου. Μά ή πανίσχυρη Φύσι δεν ήθελε να τον άφιση να πεθάνη χωρίς να δοκιμάση μία τελευταία χαρά...

— Η γυναίκα σου, που τόσο την αγαπούσες... συνέχισε ή Σαρλότ. Που τη νομίζεις ένοχη... Ή γυναίκα σου πού σ' αγαπάει, που είναι άθωα και σε συγχωρεί...

Έκείνος την έπιασε απ' τα χέρια, την τράβηξε πιο κοντά του, χείδεψε με την άκρα των δακτύλων του το πρόσωπό της, όπου ζωγραφίζότανε τόση θλίψη και συμπονοια.

Τα δάκρυα της Σαρλότ στάξανε πάνω στα δάχτυλά του.

Έμεινε άκίνητος, με τα μάτια χαμηλωμένα, υποφέροντας όλοένα περισσότερο.

Ή Σαρλότ θέλησε να βοηθήση την τεράστια προσπάθειά του. Ένα όνομα, ένα ένομα μόνονά μπορούσε ν' άντχήση απάισια σ' αυτή του και να του θυμίση μεμιάς το πένθιμο παρελθόν. Κι' ή Σαρλότ του το ψιθύρισε, αυτό τ' όνομα, σ' αυτή.

Του τόπε μάλιστα δυό φορές, για να το καταλάβη καλά:

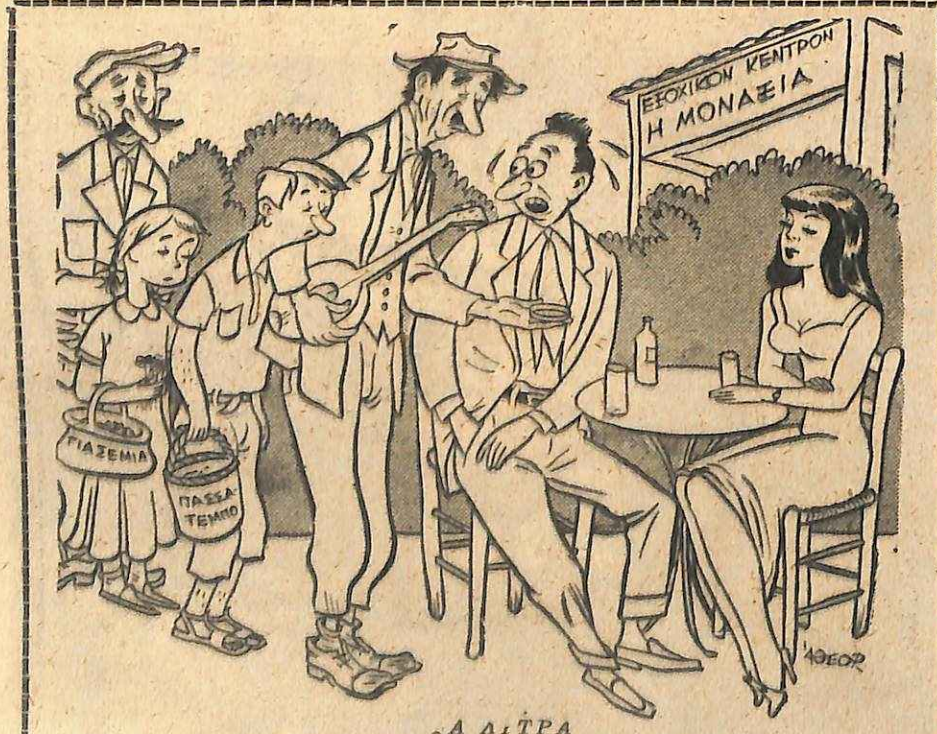
— Είμαι ή Μπεκρού! Δεν θυμάσαι λοιπόν;... Ή Μπεκρού!...

Τα μάτια του δυστυχισμένου ανθρώπου λάμπανε ξαφνικά. Ή λέξη έκείνη είχε φτάσει πραγματικά ως το υαλό του.

— Ή Μπεκρού!... ξανάπε, κυττάζοντας τη Σαρλότ. Ναι, ναι, ή Μπεκρού!...

Τα μάτια του άλλαξαν έκφρασι. Φάνηκε σαν ν' άντίκρυζε κάποιο τρομερό θέαμα...

— Ναι, ναι, θυμάμαι... Ή Μπεκρού!... Μία γυναίκα που είχε δηλητηριάσει το παιδί της... το παιδί της πού ήτανε... Μά τι ήσανε λοιπόν αυτό το παιδί;... Ά, ναι, ή άπόδειξι της ντροπής της... που ήθελε

Α ΔΙΤΡΑ
Εκείνη: Δώσε τους κάτι, αλλιώς δεν θα μ'άς άφίσουν μόνους!...
(Τού Α. Θεοφιλοπούλου)

Υπάρχει, γιατρέ μου, έξόν απ' τον δικό σας και Σταθμός... Δευτέρων Βοηθειών; Ξανακρυφονιγνίζετε στις καμινίες!...
(Τού Β. Χριστοδούλου)

να την κούνη απ' τον αντρα της...
«Θυμάμαι... είδα αυτή τη γυναίκα, αὐ-
τὸ τὸ παιδί... ἐδῶ καὶ πρὸς μισὸν αἶμα...
Μὰ πῶς; Γιατί;... Ποιὸς πρόφερε τ' ὄνο-
μα τῆς Μπεκρούς;...»

Κύτταξε πάλι τὴ μαυροφορεμένη ἐκείνη
γυναίκα, ποὺ ἔκλαιγε κοντὰ του. Τὰ μάτια
του μεγάλωσαν, γουρλώσανε...
Κι' ἐβγαλε μιά φωνή, καθὼς εἶχε ξανα-
βρῆ ξαφνικά τὰ λογικά του καὶ τὴς ἀνα-
μνήσεως του:

— «Ἡ Σαρλότ! Ἡ Μπεκρού! Ἡ Μπε-
κρού!...»

Ξανάπεσε ὕστερα στὸ κρεβάτι του, τὰ
μάτια του κλείσανε καὶ μιά νεκρική χλω-
μάδα ἀπλώθηκε στὸ πρόσωπό του.

Βλέποντας τὸν ἐστὶ ἀκίνητο, ἡ Σαρλότ
νόμισε πῶς εἶχε ξεψυχήσει.

Γονάτισε διπλὰ στὸ κρεβάτι του κι' ἐ-
κρυσσε τὸ πρόσωπό της στὴν χείρα της.

Εἶχαν τρεῖς ἀπὸ μετὰ τὴν ὁ νοσοκόμοι.
Ἐξέτασαν τὸν ἄρρωστο.

— Πέθανε!... ψιθύριζε ἡ Σαρλότ. Ἐ-
γὼ τὸν σκότωσα!...

— «Ὀχι, κυρία, ζῇ, τῆς εἶπε ἕνας νοσο-
κόμος. Σὲ ποιά κατάσταση θάνατο, ὅταν ξυ-
πνήση; Δὲν ξέρω... Εἶναι πολὺ ἀδύνα-
τος... Προσέξτε τὸν, ἀν θέλετε ν' ἀνέβῃ...»

Κι' ἀπομακρύνθηκε, λέγοντας μονάχος
τοῦ:

— Στὸ κάτω - κάτω, τί τώρα, τί αὐριο
ἢ μεθαιόρι;...

Ὁ Ζωρὴ ξανάνοιξε τὰ μάτια του.

Μὲ τὴν πρώτη ματιά, ἡ Σαρλότ κατάλα-
βε πῶς εἶχε ξαναβρῆ τὰ λογικά του.

Καὶ πραγματικά, τῆς εἶπε:

— Σαρλότ! Εἶσαι σὺ;... Τί συνέβη;...

Τὸ μυαλό του καὶ τὰ μάτια του εἶναι θο-
λά... Μοῦ ξεφεύγουνε πολλὰ πράγματα,

μὰ θυμάμαι μερικά ἄλλα, ποὺ δὲν μπορῶ
νὰ τὰ σκεφθῶ χωρίς νὰ φριξῶ!

— «Ὀλ' αὐτὰ γίνανε πραγματικά...»

— Ἐσὺ λοιπὸν, Σαρλότ, εὐ;...

Τοῦ διηγήθηκε μὲ λίγα λόγια πῶς εἶχε
περάσει τὰ δώδεκα ἐκεῖνα χρόνια.

— Δώδεκα χρόνια!... ψιθύρισε ἐκεῖ-
νος. Δώδεκα χρόνια, ποὺ σβύσανε σὰν μιά

μέρα, στὸ σκοτάδι τοῦ μυαλοῦ μου!

Τοῦ θυμισε ἐπίσης πῶς ὁ Ματί εἶχε ὁ-
μολογήσει τὸ ἐγκλήμα του, πῶς εἶχε ἀπαλ-
λαγῇ ἀπὸ τὴν κατηγορία ὅτι δολοφόνησε τὸν

δόκτορα Ρενεβίλ, πῶς τῆς εἶχαν δώσει χάρι
στὴν ἀρχὴ κι' ἀργότερα τὴν εἶχαν ἀποφυ-
λακίσει.

— Ὅπως βλέπεις, σιγά - σιγά φανερώ-
νεται ἡ ἀλήθεια! πρόσθεσε. Εἶμαι βέβαιη

πῶς μιά μέρα θ' ἀποδειχθῇ ὅτι δὲν δηλη-
τηρίασα τὸ παιδί μου...

Οἱ λέξεις ἐκείνης «τὸ παιδί μου» τὸν ἔ-
καμαν ξαφνικά ν' ανατριχιάσῃ. Ἀνοίξαν

μιά καινούργια πόρτα τῆς μνήμης του.

Κύτταξε τὴ Σαρλότ, ἀνασπώθηκε ὕστε-
ρά κι' ἔρριξε μιά ματιά γύρω του, στὸ θά-
λαμο τοῦ νοσοκομείου.

— Παιδιά... εἶχα κι' ἐγὼ παιδιά!...
εἶπε.

— Τὴν Κλαίρη καὶ τὴ Λουίζα, ψιθύρισε
ἡ Σαρλότ.

— Ναι, ναι... δυὸ ἀγγελούδια, τὴ μιά
μὲ κασταὰ μάτια καὶ τὴν ἄλλη μὲ γαλα-
νά... Γιατί δὲν βρίσκονται ἐδῶ κι' αὐτές;

Γιατί δὲν τὶς ἔφερες μαζί σου;
Ἡ Σαρλότ δὲν τολμοῦσε ν' ἀπαντήσῃ.

Ξεμυνηνέ με τὰ μάτια χαμηλωμένα καὶ τὴν
καρδιά της σφιγμένη. Ὁ Ζωρὴ Λαμάρς ἔ-
δγαλε μιά φωνή πινυμένη:

— «Ὀ, Θεέ μου! Μήπως;... Μήπως πε-
θάνανε;»

— «Ὀχι, ὄχι εὐτυχῶς! Εἶναι ζωντανές...»

Ὁ ἄρρωστος εἶχε λαχανιάσει, εἶχε χά-
σει τὴς δυνάμεις του. Ἐνῶς νοσοκόμος

πλησίασε καὶ εἶπε στὴ Σαρλότ:

— Κουράστηκε πολὺ, κυρία... Καλλί-
τερα νὰ ξαναθετῇ μιὰν ἄλλη μέρα...

Ὁ Λαμάρς ἀπλώσε τὰ χέρια του πρὸς
τὴ Σαρλότ, γιὰ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ νὰ φύγῃ.

— Μιὰ λέξι ἀκόμη... τραύλισε. Τὰ
παιδιά μου! Τί τάκανε τὰ παιδιά μου;

Ἐκείνη τοῦ εἶπε ψέμματα:

— Δὲν ἤξερα ἀν θὰ μπορούσαν νὰ σὲ
ξαναδῶ. Γι' αὐτὸ δὲν τὰ πήρα μαζί μου...

Θὰ τὰ δὴς γρήγορα, μόλις συνέλθῃς...

— Μὰ ποῦ εἶναι; Μοῦ φαίνεται πῶς γυ-
ρίζεις ἀλλοῦ τὰ μάτια σου, σὰν νὰ μὴ μοῦ
λὲς τὴν ἀλήθεια!...

— Τὴς ἀνῆλθαν οἱ καλὸγρηες ἐνὸς ὁρ-
φανοτροφείου.

— Τὴς καυμένες τὶς κορούλες μου! Ψι-
θύρισε ἐκείνος ἐνώνοντας τὰ χέρια του.

— Ὑστερα σάπασε.

— Κυρία, ἐπέμεινε ὁ νοσοκόμος, σὰς
βεβαιῶ πῶς θάνατο ἐπικινδύνει γιὰ τὸν ἄρ-
ρωστο νὰ μείνῃ περισσότερο ἐδῶ!

— Ὁ θάνατός σου.

— Ναι, ναι, αὐριο...

Ἡ Σαρλότ φίλησε ἐλαφρὰ στὸ μέτωπο
τὸν ἀντρα της. Ἐκείνος δὲν ἀνοίξε τὰ μά-
τια του. Μουρμούρισε μόνο τ' ὄνομα τῆς:

— Σαρλότ!...

Ἐκείνη ἀπομακρύνθηκε, πατώντας στὰ
νύχια.

Τὴν ἄλλη μέρα, μόλις τὴν εἶδε, τὴν ἀνα-
γνώρισε ἀμέσως, μολοντὶ βρισκότανε πιά
στὰ τελευταῖα του.

— Σαρλότ... τῆς εἶπε μὲ κόπο. Ὑπο-
φέραμε πολὺ... κι' οἱ δυὸ... Δὲν θέλω

νὰ πεθάνω... δίχως νὰ σοῦ πῶ... πῶς
σὲ πιστεύω ἀθάνα... μ' ἀκούς;... ἀθάνα...

— Ἐπ' ὅσον... Συγχώρεσέ με... ποὺ δὲν σὲ
πίστεψα... ἄλλοτε...

— Ναι, ναι, σὲ συγχωρῶ...

— Ἄν σ' εἶχα πιστέψει τότε... ἴσως...
ν' ἀποφεύγαμε... μεγάλες δυστυχίες...

Ἐπ' ὅσον νὰ σὲ ὑπερασπισθῶ... στὴν τύχη σου... καὶ
νὰ σὲ καταδικάσω κι' ἐγὼ... σὰν ὅλο τὸν
κόσμο...

Μὲσα τὸν ὁρόχο του, ψέλλισε ἀκόμη:

— Συγχώρεσέ με, Σαρλότ!...

Ὑστερα σάπασε. Τὸ πρόσωπό του πήρε
μιά παράξενη ἡρεμία.

Εἶχε ξεψυχήσει!

Τὸν θάψανε τὴν ἄλλη μέρα. Ἐλάχιστοι
ἀκολούθησαν τὴν κηδεία του.

Οἱ τρελλοὶ δὲν ἔχουν φίλους. Ὁ θάνα-
τός τους εἶναι μιά ἀπολύτρωση. Δὲν τοὺς
λυτπώνουν...

Ἡ Σαρλότ ἀκολούθησε τὴ φτωχικὴ νε-
κρική πομπή, μαζί μὲ τὸ διευθυντὴ τοῦ νο-
σοκομείου καὶ μερικὸς ὑπαλλήλους.

Ὁστόσο, εἶχε ἀνακατευθῇ μαζί τους κι'
ἕνας ξένος. Ἐμεινε ὁμως παράμερα, τόσο
στὴν ἐκκλησίαν ὅσο καὶ στὸ νεκροταφεῖο.

Ἡ Σαρλότ, ἀπορροφημένη ἀπ' τὸν πόνο
τῆς, δὲν τὸν προσέξε καθόλου.

Τὸν βρῆκε ἀργότερα στὸ γραφεῖο τοῦ

διευθυντοῦ, ὅταν πῆγε νὰ τὸν ἀποχαιρετή-
σῃ. Αὐτὴ τὴ φορά, οἱ ματιές τους συναν-
τήθηκαν.

— Ζάν, ἐσεῖς! εἶπε.

Πραγματικά, ἦταν ὁ Ζάν Μπερτελέν.

Δὲν ἔχονα ποτὲ τὴ μεγάλη σας καρ-
διά, πρόσθεσε ἡ Σαρλότ. Ξέρω πῶς θὰ

τὴν ξαναδρῶ πάντα, ὅταν χρειαστῶ μιά
φιλικὴ παρηγοριά...

Κι' ἔδωσαν τὰ χέρια, μὲ θέρη. Ὑστε-
ρα ὁ διευθυντὴς εἶπε:

— Στὸ διάστημα ποὺ μέινετε στὴ φυ-
λακή, ὁ κ. Μπερτελέν ζητοῦσε ταχτικά πλη-
ροφορίες γιὰ τὴν ὑγεία τοῦ συζύγου σας,

κι' ἐρχότανε νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ κάθε μῆνα.

— Εὐχαριστῶ, Ζάν... εἶπε ἄλλα ἡ
Σαρλότ.

Χαίρετ' ἦσαν κι' οἱ δυὸ τὸ διευθυντὴ. Ὁ-
ταν βρέθηκαν μόνοι, στὴν ἐξοχὴ ὅπου ἀ-
πλώνονταν κι' ὅλας τὸ μισοσκόταδο τοῦ

δελινοῦ, ὁ Ζάν εἶπε:

— Τὸ σπῆτι μου εἶναι στὴ διάθεσί σας,
Σαρλότ... Ὁ θάνατός μου...

— Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου...

— Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου...

— Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου...

— Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου...

— Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου...

— Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου...

— Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου...

— Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου...

— Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου...

— Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου...

— Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου...

— Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου...

— Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου...

— Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου...

— Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου...

— Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου...

— Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου...

— Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου...

— Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου...

— Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου...

— Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου...

— Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου...

— Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου...

— Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου...

— Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου...

— Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου...

— Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου...

— Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου...

— Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου...

— Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου...

— Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου...

— Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου...

— Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου...

— Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου...

— Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου...

— Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου...

— Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου...

— Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου...

— Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου...

— Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου... Ὁ θάνατός μου...

σπρω γιάκα. Ἐτσι, θὰ τὴν ἀναγνώριζαν
δυσκολότερα, ἀπὸ μακριά, γιατί φαίνονταν
τώρα σὰν νὰ φοροῦσε ἕνα ἀπλό μαῦρο
φουστάνι.

Ἀφοῦ ξεκουράστηκε, πήρε πάλι ἕνα μι-
κρὸ δρομάκι ποὺ γλυστρούσε ἀνάμεσα στὰ
λειβάδια, καὶ ξανακατέθηκε πρὸς τὸ πο-
ταμί.

Τὸ βράδυ, ἔφτασε στὸ Ἀμπουάζ, χω-
ρὶς καμμία κακὴ συνάντησι.

Ἐφαγε ἐν' αὐγὸ κι' ἕνα κομμάτι ψωμί
κι' ἤπιε νερό, σ' ἕνα μοναχικὸ μαγαζάκι.

Ὑστερα ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ.

Τὴν πήρε ἀμέσως ὁ ὕπνος, ἀπ' τὴν κού-
ρασι καὶ τὴς συγκινήσεις τῆς ἡμέρας ἐ-
κείνης.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἀγόρασε μιά μικρὴ ἄ-
στρο ψάφου, γιὰ ν' ἀλλάξῃ ἐμφάνισι ἀκόμη
περισσότερο.

Πέρασε ὕστερα τὴ γέφυρα καὶ πῆγε νὰ
πάρῃ τὸ τραῖνο.

Τρία τέταρτα ἀργότερα, κατέβηκε στὸ
σταθμὸ τοῦ Μπλουά. Ἐτρεξε στὴν ἀποβά-
θρα, στὴς αἰθούσες ἀναμονῆς καὶ ἀπο-
σκευῶν, μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς ἡ Λουίζα θάχε
παρεῖ τὸ τραῖνο τῆς προηγούμενης ἡμέρας
καὶ θάχε φτάσει πρῶτῃ ἐκεῖ.

Ἀλλά δὲν τὴν βρῆκε ποτενῶς. Ἐκαμε
ὑπομονὴ τότε καὶ κάθησε σὲ μιά γωνία.

Πέριμενε ὅλο τὸ πρωτὶ. Τὸ μεσημέρι, ἔφαγε
μονάχα ἕνα ψωμάκι, ποὺ ἀγόρασε ἀπ' τὸ
μπαζάρ τοῦ σταθμοῦ.

Μιά σκέμη ἐρχότανε κι' ὅλας τὸ μυαλό
τῆς: Γιατί νὰ μὴν πάρῃ ἡ Λουίζα τὸ πρωτὶ-
νὸ τραῖνο;

Κι' ὁ πρῶτος φόβος: Μήπως τὴν εἶχαν
ἀνακαλύψῃ καὶ τὴν εἶχαν ὀδηγήσει πίσω
στὸ ὄργανοτροφείο;

Ἀνατριχίλασε σ' αὐτὴ τὴν ἰδέα... Λά-
τρευε τὴν ἀδελφὴ τῆς. Ἄν λοιπὸν τὴν εἶ-
χανε πιάσει, θὰ πῆγαινε κι' αὐτὴ νὰ τὴν
βρῇ, καὶ συμπεριριπὴ τὴν τύχη τῆς, καὶ θὰ
περιμέναν μαζί ἐνὰ καλλίτερο μέλλον.

Πέρασε ἐστὶ κι' ὅλο τ' ἀπόγευμα, ἔφτασε
τὸ βράδυ, μὰ ἡ Λουίζα δὲν φάνηκε...

Ἡ Κλαίρη ἔμεινε ὡς ἀργὰ στὸ σταθμὸ, ἐπι-
μένοντας μὲ πείσμα στὴν ὑστατὴ ἐλπίδα
τῆς...

Τ' ἄλλο πρωτὶ, βρισκότανε πάλι στὴ θέσι
τῆς ἀπὸ νωρίς. Μὰ δὲν φάνηκε ἡ ἀδελφὴ
τῆς, οὔτε αὐτὴ τὴν ἡμέρα, οὔτε καὶ τὶς ἐ-
πομένους. Πόση ἀγωνία δοκίμασε ἡ Κλαίρη,
στὶς ἀτέλειωτες ἐκείνης ὥρες τῆς ἀναμο-
νῆς!

Κάθε πρωτὶ, ἀγόραζε μιά ἐφημερίδα τοῦ
Τοῦρ. Εἶχε δημοσιεύσῃ σ' αὐτὴν τὴν εἰδήσι
τῆς δραπέτευσως τῶν δύο κοριτσιῶν. Ἡ
Κλαίρη ἤσυχασε κάπως, διαβάσοντας πῶς
τὸ ὄργανοτροφείο ἀγνοοῦσε τί εἶχαν ἀπο-
γίνει.

Ὁστόσο, δὲν εἶχαν πιάσει τὴ Λουί-
ζα! Μὰ τότε, γιατί δὲν εἶχε ἔρθῃ ἡ ἀδελ-
φὴ τῆς; Τῆς εἶχε συμβῇ κανένα ἀτύ-
χημα; Εἶχε ἀρρωστήσῃ;... εἶχε πεθάνῃ
ἴσως;

Ἡ Κλαίρη ἐξακολούθησε ἄλλες δυὸ-τρεις
μέρες νὰ πηγαίνῃ στὸ σταθμὸ. Ὑστερα
στυμάθηκε πιά.

Τὰ λίγα λεφτὰ τῆς κόντευαν νὰ τελειώ-
σουν. Ἐπρεπε νὰ βρῇ κάποια δουλειά, ἀν
δὲν ἔθελε ν' ἀναγκασθῇ νὰ ζητιανέψῃ.

Εἶχε προκαλέσει ἡδὴ τὴν προσοχή, μὲ
τοὺς πηγαίνοντες τοὺς καὶ τὴν ἀναμο-
νὴ τῆς στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ. Ἰδίως
ἕνας ἀντρας τὴν κύτταξε μὲ παράξενη ἐπι-
μονή... δίχως αὐτὴ νὰ τὸν ἀντιληφθῇ, κα-
θὼς ἦταν ἀπορροφημένη ἀπ' τὴν ἀγωνία

τῆς, ἀπ' τὸ φόβο τῆς μήπως δὲν ξαναβρῇ
τὴ Λουίζα.

Ὁ ἀνδρῶπις αὐτὸς ἦταν μετρίου ἀνα-
στήματος, γεροδεμένος, μὲ βλοιοκομένο
πρόσωπο καὶ ψαρά μαλλιά.

Τριγυρῶν γύρω στὴν Κλαίρη, βλέποντάς
τὴν θλιμμένη κι' ἀνίσχυη. Κάποια στιγμή
μάλιστα, ἔβλεπε νὰ τῆς μιλήσῃ. Ἀλλά τὴν
ὥρα ἐκείνη ἀκριβῶς, ἔμπαινε ἕνα τραῖνο
στὸ σταθμὸ.

Ἐνῶς σιδηροδρομικὸς ἀνοίξε τὴν πόρτα
τῆς αἰθούσας ἀναμονῆς καὶ φώναξε:

— Ν' ἀνεβῶν στὴν ἀμαξοστοιχία οἱ ἐπι-
βάτες γιὰ τὸ Παρίσι...

Ὁ ἀγνώστος ἔρριξε μιά τελευταία μα-
τιά στὴν ὁμορφὴ κοπελίτσα καὶ πήδησε
ὑστερα στὸ τραῖνο. Στάθηκε ὁμως σ' ἕνα
παράθυρο, κυττάζοντάς τὴν, ὅσπν ὥρα ἔ-
μεινε τὸ τραῖνο στὸ σταθμὸ.

Κάποια στιγμή, ἔκαμε νόημα στὸ σταθ-
μάρχη καὶ τὸν ρώτησε:

— Μήπως τυχὸν ξέρετε αὐτὴ τὴν κο-
πελίτσα;

— «Ὀχι, κύριε Μέμπ, ἀπάντησε ἐκεῖνος.
Ἐγὼ προσέειπα μονάχα πῶς, ἐδῶ καὶ δυὸ-
τρεις μέρες, δὲν τὸ κουνάει καθόλου ἀπ' τὸ
σταθμὸ...»

— Μπὰ! Περίεργο!...

Τὸ τραῖνο σφύριξε καὶ ξεκίνησε, μετα-
φέροντας στὸ Παρίσι τὸ γνωστὸ τραπεζί-
τη Μέμπ, ποὺ εἶχε περάσει δυὸ μέρες στὸν
πύργο του, στὸ Λομπαντιέρ.

Ο καταπληκτικός Ραμόν Λά Ριβιέρ με τις πενήντα γυναίκες έγινε την έντυπωσι ενός γήινου νοικοκύρη!

Οι «επαγγελματίες ΜΗΝΗΣΤΗΡΕΣ»

Άρσενικοί και θηλυκοί Δέν Ξουάν, που εξαπατούν με την ύποσχεσι του γάμου

Το σπουδαιότερο πλεονέκτημα των απατεώνων, εκείνο που τους δίνει τη δυνατότητα να πετυχαίνουν στις δουλειές τους, είναι ότι κατορθώνουν να εκμεταλλεύονται την αφέλεια και την ευπιστία των συνανθρώπων τους.

Μία ξεχωριστή κατηγορία απατεώνων, είναι και οι «επαγγελματίες μνηστήρες», που μοναδική τους δουλειά είναι να ξεγελούν τις γυναίκες, δίνοντας την έντυπωσι — και συνήθως την υπόσχεσι — ότι θα τις παντρευτούν. Η αμοιβή τους είναι πάντα οι οικονομίες των γυναικών αυτών.

Από τα πιο συχνά θύματα των απατεώνων αυτών, είναι οι κήρες, που συνήθως είναι πρόθυμες να δεθούν και πάλι με τα δεσμά του γάμου, αρκεί να βρουν (κάτι καλύτερο). Οι πεπειραμένοι απατεώνας, λοιπόν, έχουν αποκτήσει, ύστερα από πολύχρονη πείρα, την ικανότητα να καταλαβαίνουν με την πρώτη ματιά τι είναι εκείνο που ζητά μία γυναίκα από έναν μελλοντικό σύζυγο και να εμφανίζονται ως οι άνθρωποι με αυτό το «κάτι».

Με τον τρόπο αυτό κατορθώνουν να αποκτήσουν την εμπιστοσύνη της γυναίκας, που πιστεύει ότι βρήκε τον άνδρα των ονείρων της, αλλά στο τέλος διαπιστώνει ότι τον έχασε και μαζί του έχασε κι ένα μεγάλο χρηματικό ποσό.

Το διεθνές πάνθεον των απατεώνων έχει να παρουσιάσει αρκετούς «επαγγελματίες μνηστήρες», που με τις αλλεπάλληλες απάτες τους κατορθώνουν να περάσουν πλούσιους άρχοντες ένα μεγάλο μέρος της ζωής τους. Ο καθένας από αυτούς, που συνήθως εμφανίζονται ως σημαντικά πρόσωπα και πρόθυμοι να «δοθήσουν» τάχα πολλά χρήματα, ζει στο ενεργητικό του πολλούς άρραβωνες και γάμους, που του αφήνουν πάντοτε ένα δεσαστό πόσον για... ανάμνησι.

ΔΙΟΤΙΚΟΙΣ ΡΙΖΙΚΗ
ΔΙΟΤΙΚΟΙΣ ΘΕΡΑΠΕΙΑΙ
ΔΙΟΤΙΚΟΙΣ, ΒΑΛΑΝΤΙΝΟΥ 12

Ένα μεγάλο μέρος της επιτυχίας τους το οφείλουν στο στοιχείο του αλφειδισμού. Ο Άμερικανός Τζών Λέοναρντ Σίμμονς είχε την ικανότητα να πείθει τις γυναίκες να τον παντρευθούν και να του εμπιστευθούν μεγάλα χρηματικά ποσά και κοσμήματα, σε διάστημα λίγων ωρών. Είναι μάλιστα ο άπατεών που κατέχει το ρεκόρ του «τουμπαρίματος» σε μικρό χρονικό διάστημα, αφού κάποτε κατορθώσε, πέντε λεπτά μετά την πρώτη του γνωριμία με κάποια κήρα, να την έχει πείσει να τον παντρευτεί.

Ο Σίμμονς τή συνάντησε στο διάδρομο ενός ξενοδοχείου και της είπε άμεσως:

— Αν υπάρχει μία γυναίκα, που μοιάζει με τη σύζυγό μου, αυτή εί-σθε έσείς!...

Και, πριν η κυρία προλάβει να συνέλθει, της εξήγησε με λυπημένο ύφος ότι έμοιαζε καταπληκτικά με τη γυναίκα του που είχε πεθάνει λίγους μήνες νωρίτερα. Τότε η κυρία, συγκινημένη, του εξωμολογήθηκε ότι ήταν κι' εκείνη κήρα — πράγμα που ο Σίμμονς το είχε μάθει από τους υπαλλήλους του ξενοδοχείου, μαζί με την πληροφορία ότι ήταν πλούσια.

Μα τότε, βιάσθηκε να προσθέσει σθερά ο Σίμμονς, βρήκατε έναν καινούριο σύζυγο, αυτή τη στιγμή. Η κήρα πίστεψε ότι, πράγματι, τον είχε βρει και, ώπου να φθάσει η ημέρα των γάμων τους, το πλούσιο κομμάδι της, είχε εξαφανιστεί κατά 6.500 δολάρια.

Κάθε χρόνο, οι αστυνομίες όλου του κόσμου συλλαμβάνουν αρκετούς από τους απατεώνας αυτούς, που εκμεταλλεύονται οποιοδήποτε περιστατικό μπορεί να τους βοηθήσει να εμπνεύσουν εμπιστοσύνη σε μία γυναίκα και ύστερα της προτείνουν γάμο. Με την ίδια ταχύτητα που γνωρίζονται, αποσπούν ένα μέρος των χρημάτων ή των κοσμημάτων του θύματος τους και μετά εξαφανίζονται, πριν ακόμη παντρευθούν.

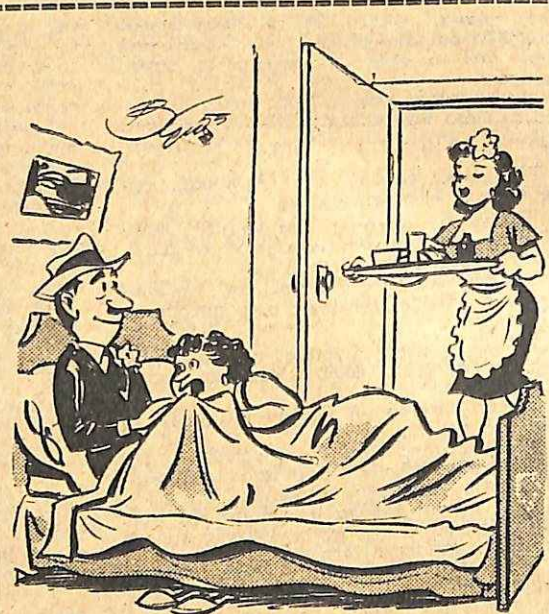
Υπάρχουν όμως και μερικοί, που δεν διατάζουν να φθάσουν ως το γάμο, προκειμένου να πετύχουν το σκοπό τους. Στην κατηγορία αυτή ανήκει κάποιος Ραμόν Λά Ριβιέρ, που όταν συνελήφθη από τους αστυνομικούς, είχε επάνω του ένα σημειωματάριο με τα ονόματα πενήντα γυναικών, που τις είχε παντρευτεί σε διάστημα λίγων ετών!

Στο κανόν αυτό υπήρχε και μία υποσημείωσι, που έλεγε: «Έχω ξεχάσει πενήντα γυναίκες, γιατί όλα έγιναν τόσο γρήγορα!» Ανάλογα με το θύμα και τις περιστάσεις, ο καταπληκτικός αυτός πολυγάμος έφηνε μία από τις δύο καθιερωμένες μεθόδους του: την γρήγορη ή την αργή.

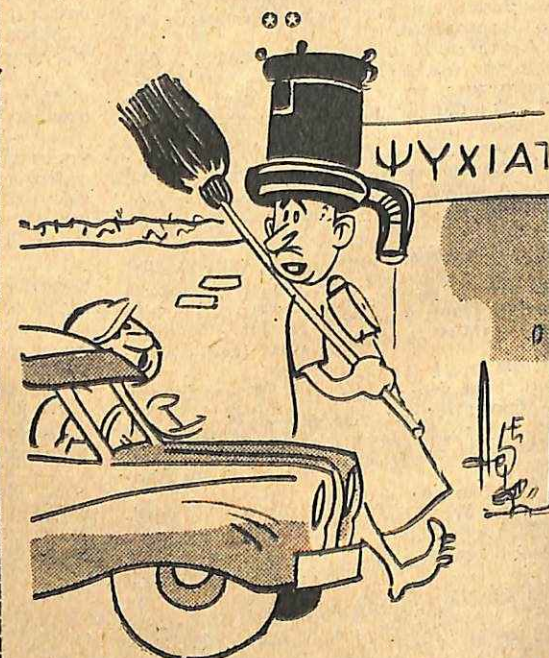
Στην πρώτη περίπτωση, έκανε την πρότασι του τις πρώτες δύο ώρες της γνωριμίας του με το θύμα — πάντοτε με επιτυχία. Όσο για την «αργή» του τακτική, δεν περίμενε ποτέ περισσότερο από δύο μέρες. Όπως ωμολόγησε ο ίδιος στους δεσμοφύλακες του, οι «επικερφή» του — οι περισσότερες από αυτές — πενήντα γυναίκες του — του απέφεραν ένα ποσό που ξεπέρασε τις 300.000 δολάρια! Η πλούσια δρ-300.000 δολάρια! Η πλούσια δρ-300.000 δολάρια!

Το περίεργο είναι ότι οι «επαγγελματίες μνηστήρες» δεν είναι χαρακτηριστικοί τύποι γοήτων, αλλά συνήθισμένοι άνδρες. Θα νόμιζε κανείς ότι οι γυναίκες είναι πάντοτε τα θύματα του είδους αυτού της απάτης, αν δεν υπήρχαν οι περιπτώσεις μερικών γυναικών, που συλλαμβάνονται από την αστυνομία επειδή εξαπατούν αρκετούς άφελεις και τους αποσπούν χρήματα με την υπόσχεσι ότι θα τους παντρευθούν.

Πριν λίγον καιρό, τα αμερικανικά δικαστήρια καταδίκασαν σε φυλάκισι κάποιον Μαρί Στάνλεϋ, που αποσπούσε μεγάλα χρηματικά ποσά από διάφορους άνδρες, με το δώλωμα του γάμου. Ένας γεωργός της είχε δώσει 2.500 δολάρια, κάποιος κήρος έβαλε υποθήκη για να της δώσει το ίδιο ποσό, ένας τριτογενής κατακράτης για να της «δανείσει» 3.500 δολάρια και κάποιος άλλος πλήρωσε την άφελεια του με 5.000 δολάρια.

— Σάν γά μου φαίνεται, αχρόνιαστε, πώς κο-τάρετε την υπηρέτρια. Όλο στολισμένος μου κοι-μάσαι, τώρα τελευταία!... (Του Β. Χριστοδούλου)

— Να σās περιμένω; Θα γυρίσετε; (Του Αρχέλαου)

— Καλημέρα, Αποστόλη. Τι νέα; (Του Β. Χριστοδούλου)

΄Ασφαλιζεται ΤΟ ΚΑΘΕ ΤΙ

΄Απ' την καρδιά της Πέλα Νέγκρι ως τα δάχτυλα του Κούμπελιν

΄Η νεαρή κι' όμορφη Αυστρα-λή τραγουδίστρια και χορεύ-τρια Εύνηκη Μέλβιλ, ασφάλισε ιαθεμιά από τις τριαντά γάμ-πες της για 3.500 λίρες και το σώμα της για 4.000. Έτσι οι δαμασκάτι της, βλέποντας την στο θέατρο, στον κινηματογρά-φο ή στην τηλεόρασι, θα είναι σαν ν' αντικρύζουν... 11.000 λί-ρες!

Τόσο έχει εκτιμήσει η ίδια τον εαυτό της. Υπάρχουν δε πολλοί που κρίνουν πως είναι μετριόφων και πως αξίζει πολ-λύ παραπάνω...

΄Η αλήθεια είναι πως δεν μπορεί να υπολογισθεί εύκολα η πραγματική αξία της όμορ-φιάς. Για πολλές στάρ, τα φυ-σικά της χαρακτηριστικά αποτελούν το θησαυρό τους, κι' επομένως είναι φυσικό να τα ασφαλι-σουν.

΄Η περίφημη Μιστεγκέτ π. χ. είχε ασφαλίσει τις ακόμη περι-φιμωμένες γάμπες της για 1 εκατομμύριο δολάρια. Έξ' άλ-λου, μία χορεύτρια κάποιου ιν-τερντιού κέντρου της Καλιφορ-νίας, ασφάλισε, το 1947, το στήθος της για 35.000 δολά-ρια, γιατί το θεωρούσε σαν το σημαντικότερο μέρος του σώ-ματός της, για τους χορούς των ινδιάνων του Ειρηνικού, που α-ποτελούσαν την ειδικότητά της.

Μία ξανθή Αμερικανίδα στάρ της όθνης, ασφάλισε τα ώραία της μαλλιά για 70.000 δολά-ρια (δηλαδή περίπου μισό δολ-λάριο κάθε τρίχα, έφθον στο ανθρώπινο κρανίο υπάρχουν κα-τά μέσον όρον 120.000 τρί-χες). Γιατί έκανε αυτή την α-σφάλισι; Γιατί, σ' ένα φιλμ που επρόκειτο να γυρίσει, ύ-πρχε μία τρομακτική σκηνή πυρκαγιάς, και φοβότανε μην καούν τα μαλλιά της, καθώς θα την τύλιγαν οι φλόγες για μισό λεπτό της ώρας. Εύτυχώς, δεν συνέβη τίποτε τέτοιο...

Στον κόσμο του κινηματο-γράφου άφθονούν οι περιπτώ-σεις παράξενων ασφαλειών. ΄Η αξέχαστη Πόλα Νέγκρι, το πα-λινό αστρο του «βουβού», είχε υπογράψει ένα συμβόλαιο με μία κινηματογραφική εταιρεία, με τη συμφωνία να πάει να εργάζεται αν συνέβαινε να ξα-ναπαντρευτεί. Τρέμοντας, λοι-πόν, μήπως τη χάσουν, οι πα-ραγωγοί της την ασφάλισαν για 700.000 δολάρια έναντιον του κινδύνου να ερωτευθεί ξαφνικά!

Ο κωμικός Χάρολντ Λούδ λά-τρεινε τόσο τη περιφημία γυαλιά του, που φορούσε σ' όλα του

Τέλος, τα μέλη μιας αμερι-κανικής επιστημονικής άστρο-λής, που είχαν αναλάβει να φω-τογραφίσουν μία έκλειψι ήλίου, πλήρωσαν 1.400 δολάρια α-σφάλιστρα, για να εισπράξουν 280.000 δολάρια (όσα έξοδα ήλπαδη είχαν κάνει συνολικά) σε περίπτωση που η κατάσταση του καιρού θα τους έμποδίζε α τραβήσουν τις φωτογραφίες. Ο κίνδυνος αυτός διήρκεσε ά-κριβώς 2 λεπτά και 59 δευτε-ρόλεπτα.

Όταν μία Γαλλίδα «βασι-λισσα» της καλλονής, ταξίδεψε πρό 35 ετών στις Ηνωμ. Πολιτείες, φρόντισε προηγουμένως να εξασφαλίσει μία αποζημίωσι 1 εκατομμύριου φράγκων για την περίπτωση που θα έχανε το καπέλλο της, στο θαλάσσιο τα-ξίδι. Γιατί το καπέλλο αυτό ή-ταν ένα μοναδικό μαντέλο, στο-λισμένο με διαμάντια και σμα-ράγδια.

Τέλος, τα μέλη μιας αμερι-κανικής επιστημονικής άστρο-λής, που είχαν αναλάβει να φω-τογραφίσουν μία έκλειψι ήλίου, πλήρωσαν 1.400 δολάρια α-σφάλιστρα, για να εισπράξουν 280.000 δολάρια (όσα έξοδα ήλπαδη είχαν κάνει συνολικά) σε περίπτωση που η κατάσταση του καιρού θα τους έμποδίζε α τραβήσουν τις φωτογραφίες. Ο κίνδυνος αυτός διήρκεσε ά-κριβώς 2 λεπτά και 59 δευτε-ρόλεπτα.

ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Κατάστημα
Κ. ΣΚΟΤΙΔΗ
Πραξιτέλους 20

τά φιλμ — και που είχαν μο-νο... σκελετό, δίχως κρυστάλλα — ώστε τ' ασφάλισε για 14.000 δολάρια.

Εκτός όμως απ' τους στάρ της όθνης, κι' άλλες προσω-πικότητες ασφαλίζουν για τε-ράστια ποσά τα μέλη του σώ-ματός τους. Το δεξιο χέρι του μεγάλου βιολίστα Κούμπελιν ή-ταν ασφαλισμένο 2.000 λίρες έναντιον μερικής βλάβης και 10.000 έναντιον ολικής άνω-πότητος. Ο πιανίστας Παντε-ρέφσκυ πλήρωσε, ασφάλιστρα για τα χέρια του 800 λίρες το χρόνο, πήρε δε κάποτε 1.000 λίρες αποζημίωσι, γιατί είχε σπάσει ένα νύχι του!

Πολλοί παντρεμένοι και ύπο-ψηφοι πατέρες, έχουν ασφα-λίσει έναντιον της γεννησεας δι-δυμών. Αν δεν υπήρξαν προη-γουμένως δίδυμα στην οικογέ-νειά τους, πληρώνουν ασφαλι-στρα 5%, αλλιώς τα ασφα-λιστρά τους ανεβαίνουν στο δι-πλάσι.

Μία Αμερικανίδα από την Όκλαχόμα ασφάλισε για 30.000 δολάρια την αίσθησι της όσφρησής της. Αν την έχα-νε, στο διάστημα ενός ταξιδιού της στην Εύρωπη, θα εισέπρατ-τε τις 30.000. Στο μεταξύ, πλήρωσε 225 δολάρια για α-σφάλιστρα. ΄Ηταν δικαιολογη-μένη ώστόσο ν' ανησυχί τόσο για την όσφρησι της, γιατί ερ-γαζόταν ως εμπειρογνώμων σ' ένα εργοστάσιο αρωμάτων.

Μία άλλη συμπατριώτισσά της, κοσμική καλλονή, 28 χρο-νών, έκανε μία ασφάλεια για τον κίνδυνο να χάσει το γοη-τευτικό χαμόγελό της.

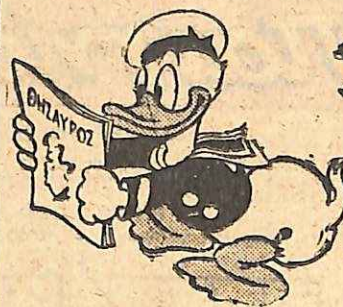
Πρό ετών, ο διευθυντής ενός αμερικανικού κινηματογράφου, φρόντισε ν' ασφαλίσει για την περίπτωση που θα πεθάνει... απ' τα γέλια κανείς απ' τους θεα-τας, βλέποντας τις ξεκαρδιστι-κές κωμωδίες που έπαιζε το σι-νεμά! Εύτυχώς, δεν συνέβη τέ-τοιο άπρεκταίο...

Μία ασφαλιστική εταιρεία ά-νέλαβε να πληρώσει 1.000 λί-ρες σε κάποιον, αν ξαναπαν-τρευόταν ή πεθάνει του! Γιατί τότε θα έχανε η κόρη της ένα μέρος από την κληρονομία της. Άλλος πάλι ασφαλίσθηκε, σε ηλικία 39 ετών, κατά τις φα-λάκρας! Αν έχανε τα μαλλιά του μέσα στα επόμενα 8 χρο-νια, θα αποζημιωνόταν με 250 λίρες. Άλλα δεν τα έχασε...

Κάποιος επιχειρηματίας α-σφαλίσθηκε κατά του κινδύνου της αυτοκτερίας ενός συναδέλ-φου του, που του ώφειλε ένα με-γάλο ποσό.

Όταν μία Γαλλίδα «βασι-λισσα» της καλλονής, ταξίδεψε πρό 35 ετών στις Ηνωμ. Πολιτείες, φρόντισε προηγουμένως να εξασφαλίσει μία αποζημίωσι 1 εκατομμύριου φράγκων για την περίπτωση που θα έχανε το καπέλλο της, στο θαλάσσιο τα-ξίδι. Γιατί το καπέλλο αυτό ή-ταν ένα μοναδικό μαντέλο, στο-λισμένο με διαμάντια και σμα-ράγδια.

Τέλος, τα μέλη μιας αμερι-κανικής επιστημονικής άστρο-λής, που είχαν αναλάβει να φω-τογραφίσουν μία έκλειψι ήλίου, πλήρωσαν 1.400 δολάρια α-σφάλιστρα, για να εισπράξουν 280.000 δολάρια (όσα έξοδα ήλπαδη είχαν κάνει συνολικά) σε περίπτωση που η κατάσταση του καιρού θα τους έμποδίζε α τραβήσουν τις φωτογραφίες. Ο κίνδυνος αυτός διήρκεσε ά-κριβώς 2 λεπτά και 59 δευτε-ρόλεπτα.

Στό Σάν Ρέμο

΄Η Χαρίκλεια — έτσι λένε τη γυναίκα μου που ο θεός να της κόβη μέρες και να μου δι-νι' χρονία — μου δήλωσε σο-δαρά κι' επίσημα:

— Αποφάσισα να πάμε στον Σάν Ρέμο!

Την κούτασα σαν χάχας και τη ρώτησα:

— Πότε άνοιξε πάλι αυτό το κέντρο;

— Δεν πρόκειται για κέντρο, άνοιξε! με αποπύρε.

— Αμ γιατί πρόκειται, Χαρί-κλεια;

— Για την κομικώτερη λου-τρόπολι του κόσμου!

Μηχανικά υποχώρησα δυο-τρία βήματα, ενώ από το μυα-λό μου περνούσαν σαν ηλεκ-τρική εφημερίδα όλα όσα εί-χα ακούσει για μερικούς στε-νούς και φαρδείς συγγενείς της, που τους έστριψε μία μέ-ρα ή βίδα, σάλεψε το λογικό τους κι' άρχισαν να τσαμπου-νάνε λογίων-λογίων τρέλλες.

— Καλά, καλά, όπως θέλεις, προσαπάθη να την καμαρώ-ω. Θα πάμε στο... αυτό, στο... πως το είπες;

— Σάν Ρέμο!

— Μάλιστα, στο Σάν Ρέμο! Και για να την καθουχάσω έντελώς πρόσθεσα:

— Έχω ένα φίλο που έχει μία βέσπα. Θα τον παρακαλέ-σω να μου την δανείσει και θα πάμε.

— Πώς; έφριξε η Χαρίκλεια. Με βέσπα στο Σάν Ρέμο;

Κι' έμεινε κάτι τράνταχτά γέλια που, απ' ενός, αναστα-τώσανε τη νεότητά και, απε-δυο, μενάλωσαν την τρούρα μου. Την άφησα να ξεκαρδι-ζεται ανενόκλητη και, καλού-

Εύθυμη Ιστοριογλα

κακού, άρπαξα με τρόπο ένα πηρούνι.

Εύτυχώς δεν χρειάστηκε να το χρησιμοποιήσω. ΄Η Χαρί-κλεια συνήλθε από τη γελα-στική κρίσι της και με τελεί-ως ήρεμο κι' ευγενικό ύφος μου εξήγησε:

— Το Σάν Ρέμο, βρε μπουρ-δα, βρίσκεται πολύ μακριά, σε άλλο κράτος. Πρώτον λοιπόν δεν μπορούμε να πάμε με βέ-σπα. Και, δεύτερον, δεν πρό-κειται να πάμε καθόλου.

Γούρωσα τα μάτια μου κι' έμεινα σαν απολιθωμένος.

— Όστε άλλαξε τόσο γρή-γορα απόφασι; κατάφερα, επί-τέλους, να μουρμουρίσω.

— Κάθε άλλο! με διαβεβαίω-σε. Θα πάμε όπουδήποτε στον Σάν Ρέμο, αλλά χωρίς να πάμε.

Μηχανικά ξανάρπαξα το πη-ρούνι και πήρα αμυντική στάσι.

— Τι έννοεις, τέλος πάντων, Χαρίκλεια; ρώτησα με τον πιο μειλίχιο τρόπο που διέθετα έ-κείνη την κρίσιμη στιγμή.

— Θα σου πώ το σκεδίο μου και θα καταλάβεις.

Και μου το είπε και πραγμα-τικά κατάλαβα.

΄Η φιλενάδα της ή Στραβο-μουτσουνοπούλου, λέει, που ο άντρας της άνακατέυτηκε σε κάτι ύποπτες κομπίνες κι' έκα-νε, λέει, γερή υπάζα, θα πή-γαινε να παραθερίσει, λέει στη Ριβιέρα, λέει.

Κι' έπειδη, λέει, η φιλενάδα-της ή Στραβομουτσουνοπούλου, λέει, νοουτάριζε να πικάρει τη Χαρίκλεια, λέει, κι' όλο της μι-λούσε, λέει, για τα πλούτη της, για τα καλά της, για τ' αγαθά της και για την «αλο-» της, αλλά κι' επειδη κι' η Σ-ρικλεια δεν τόβαζε κάτω, λέει, θα διαδίδουμε κι' έμεις ότι θα παραθερίσαμε στο Σάν Ρέμο, λέει.

Παραμυθι, βέβαια, ο πολυτε-λής και πριγκιπικός αυτός πα-

— Όλοσοο!... Όλοσοο!... (Του Β. Χριστοδούλου)

ραθερισμός. 'Απλώς θα κλειδα-
μαρτυρήσουμε στο σπίτι, δη-
θεν ότι λείπαμε ταξίδι αναψυ-
χής, κι' ούτε που θα ξεμυτάνε-
με να μας δει η κοινωνία. Κι'
δλ' αυτά για να σκάσει η φαρ-
μακομυρία ή Στραβομουτσουνο-
πούλου!

Ετσι κι' έγινε. Αυτοφλακί-
σθηκαν στα τρία δωμάτια του
σπιτιού μας που το είχαμε δε-
όντως εξοπλίσει με τρόφιμα
και τσιγάρα για είκοσι μέρες.
Και δεν άνοιγαν ούτε πόρ-
τα, ούτε παράθυρο.

Εν τω μεταξύ γκαργκάνια-
σα για λίγο κρύο νεράκι ένεκα
που δεν διαθέτουμε ηλεκτρικό
ψυγείο και δεν γινόταν, φυσί-
κά, να παραθερίσουμε στον
Σάν Ρέμο κι' ο παγονώλης να
μας φέρει πάγο.

Κι' όσο συλλογίζομαι πώς
η γκαρισιμένη ή Στραβομου-
τσουνοπούλου βρισκόταν στη
δυσόλοιστη Ριβιέρα και κα-
τάπινα παγωμένα νερά μου-
ρότανε να κάνω μπάνι! και να
κλατάρω!

Όπου μπάρμιασα από την
κλεισούρα κι' από τη διφ. Και
τό έβγαλα βράδυ έφυγα σκατός
από την πόρτα της κουζίνας
και, για να μη με δουν στη
γειτονιά και γίνει υαοκαράς
των σκυλιών, τράβηξα πάρα
κάτω αναζητώντας ένα οποίο-
δήποτε μαγαζί, για να μπω
και να ρουφήξω οτιδήποτε πα-
γωμένο ποτό είχε.

Το πρώτο που συνάντησα
στη μεταμεσονύκτια οδούσα
μου ήταν ένα γραφικό ταβερ-
νάκι. Μπήκα άποφασιστικά κι'
έπεσα μούτρα με μούτρα με
τους... Στραβομουτσουνοπου-
λούς. 'Εκείνη με είδε και κέ-
ρωσε. 'Αλλά εγώ δεν τάχασα.
Την πλησίασα χμυγελώντας
και ήπις είπα μελίσρρυτα!

—Μπδ, τί εύτυχες σύμπτω-
σις! Σήμερα επιστρέψατε από
την 'Ελβετία; Μόλις επέστρε-
ψα κι' εγώ από το Σάν Ρέμο.
'Αλλά μόνος. 'Η γυναίκα μου
έμεινε, αν και κακοπερνάει λι-
γάκι! Γιατί — ακούτε, καλέ,
κάτι πράματα — στο Σάν Ρέμο
δεν υπάρχει... κρύο νερό!

Γ. ΓΙΑΝ.

Ε.Δ.Ι
1621

Προσέξατε την
περιποίηση των
υπόδημάτων σας;
Ο ΠΟΛΙΤΗΣ λευ-
κών υπόδημάτων
που κάνει το πα-
πούτσι φρέσκο και
δεν λερώνει είναι
μόνο τό...

Κάμελ

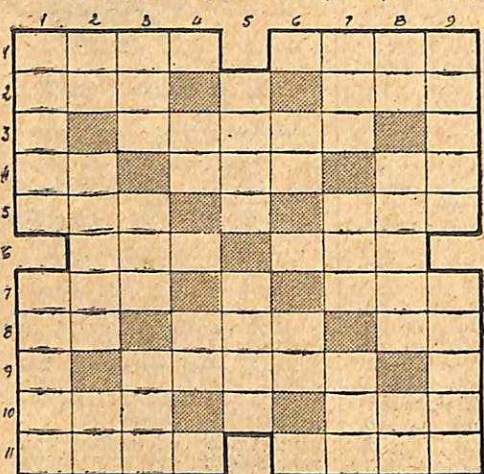
Παιχνίδια

Συλλαβικό σταυρόλεξο

Μέσα σε κάθε τετράγωνο, αντί να βάλετε ένα
μονάχα γράμμα, θα τοποθετήσετε μια ολοκληρω-
συλλαβή.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Τουρκικό γλύκισμα. — 'Ελληνίδα βασίλισσα.

- 2) Το κρέας του είναι νοστιμώτατο. — 'Αρωμα-
τίζει τις μπριζόλες.
- 3) Κακή συμπεριφορά.
- 4) Δεν είναι πιά απαραίτητη σ' ένα μοντέρνο
ποιήμα. — Μεγάλη αγάπη για κάτι. — Δεν
το εύχόμεθα στους φίλους μας.
- 5) 'Επίθετο που ταυριάζει σ' όλες σχεδόν τις γυ-
ναίκες. — Ληστεία πλοία.
- 6) Κάτι που δίνουμε. — Ένα κομμάτι της πει-
ραϊκής αχτής.
- 7) Πόλις της Κρήτης. — Χρησιμοποιείται για το
πότισμα των κήπων.
- 8) ... 'Αμάντα, σ' αυτό το Ιταλικού κινηματο-
γράφου. — Ωδικό πτηνό. — Πηγαίνει.
- 9) Χώρα της Ν. 'Αμερικής.
- 10) Ποίημα με ομοιοκαταληξίες. — Δέρμα ζώου.
- 11) Βασίλειος των Βησιγότθων που λεηλάτησε την
'Ελλάδα. — 'Αραβός.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Υποζύγιο που σέρει άροτρο. — Τοποθετούνται
στο κεφάλι των ιππών.
- 2) Μερικά. — Ένα κομμά-
τι της 'Ελλάδος μας. —
Πολύ (άρχ.).
- 3) 'Επιφάνεια σώματος. —
'Εορτάζει το Πάσχα. —
Χρησιμοποιείται συνήθως
για άποθήκη.
- 4) Πηγή νερού. — Πρόθεσις.
- 5) Μέγα ψυχός. — Απομα-
κρύνονται από την ξηρά
προς την άνοιξη θά-
λασσα.
- 6) Πρόθεσις (δημοτ.). —
Λίμα.
- 7) Γυναίκεο όνομα. — Δοκι-
μαστική προσπάθεια. —
'Αδύναμα.
- 8) 'Ολιγαριθμός. — Τμήμα
της Μικράς 'Ασίας, περί
το 'Ικόνιον. — ... Μπέλι:
Γαλλίδα ήθοποιός.
- 9) Διασφόρα. — 'Ο προί-
στάμενος του θησαυρο-
φυλακίου του Πάπα.

Μικρά προβλήματα

- 1) Πηγαίνοντας από ένα
μέρος σ' ένα άλλο, οι δύο
μεγάλες ρόδες ενός αμαξίου
έκαναν 3000 στροφές. Πόσες
στροφές έκαναν κατά την ι-
ση αυτή διαδρομή οι μικρό-
τερες ρόδες που έχουν ακρι-
βώς τα 2)3 της διαμέτρου
των μεγάλων;

- 2) Πώς μπορείτε να γρά-
ψετε τον αριθμό 243 χρησι-
μοποιώντας δύο μονάχα ψηφία;

- 3) Σε ένα τέταρτο της ώρας το ρολόι μου, που
πηγαίνει πίσω 10 λεπτά, θα δείχνει 9 παρά 5. Τι
ώρα είναι τώρα;

- 4) 'Υπάρχουν δύο αριθμοί που προστιθέμενοι δ

έναν στον άλλο ή διαιρούμενοι ο πρώτος από τον
δεύτερο δίνουν και στις δύο περιπτώσεις το ίδιο
αποτέλεσμα: 4.

Για να σας διευκολύνουμε σας λέμε ότι πρόκει-
ται για κλάσματα.

- 5) 'Αν από το ύψος ενός ούρανοξύστου αφή-
σουμε να πέσουν συγχρόνως ένα κιλό μολύβι και
ένα κιλό μαλλί, ποιο από τα δύο θα φτάσει πρώτο
στη γη;

Με δέκα νομίσματα

Τοποθετήστε στη σειρά πάνω σ' ένα τραπέζι δέ-
κα νομίσματα αφήνοντας ανάμεσά τους μικρά ίσα
διαστήματα. Προσπαθήστε τώρα να βρήτε ποιά εί-
ναι τα πέντε νομίσματα που μπορείτε να μετακι-
νήσετε και να τοποθετήσετε πάνω στα άλλα 5,
έτσι ώστε να έχετε μια σειρά από 5 ομάδες δύο
νομισμάτων που να χωρίζονται και αυτές από ίσα
διαστήματα. Σε κάθε μετακίνηση, το νόμισμα που
θα μετακινείται πρέπει απαραίτητα να περνά πάνω
από δύο άλλα και να τοποθετείται πάνω στο τρίτο.
'Υπάρχουν δυο δυνατές λύσεις.

Στοιχειογράφος

'Αλλάξέ του λίγη μέση.
Βάλε του κεφάλι κι' άλλο,
κινήσέ του και τον τόνο
κι' απ' άρραίο όρατο θεό,
αυτοκράτορα μεγάλο
θάχης κοσμοζακουστό.

Κρυπτογραφική

- 1 2 3 4 5 6 7 — 'Οροσειρά της Συρίας.
- 2 3 4 5 — Ρώσος αυτοκράτωρ.
- 3 2 4 7 — Αρχαίος σοφός.
- 4 1 4 7 — Αθροιστή των θάλασσας.
- 5 4 2 4 7 — Νύμφη των πηγών.
- 6 1 3 6 7 — Εύτυχια.
- 7 4 3 3 4 7 — 'Εορτάζει στις 5 Δεκεμβρίου.

'Ο ίδιος αριθμός αντιπροσωπεύει το ίδιο πάν-
τοτε γράμμα.

Λεξιγράφος

Βλέπω κάτι τι λαμπρό,
μού άρσσει, το φωνάζω
άλλ' αντί νάρθη αυτό,
ζώο βλέπω και θαυμάζω.

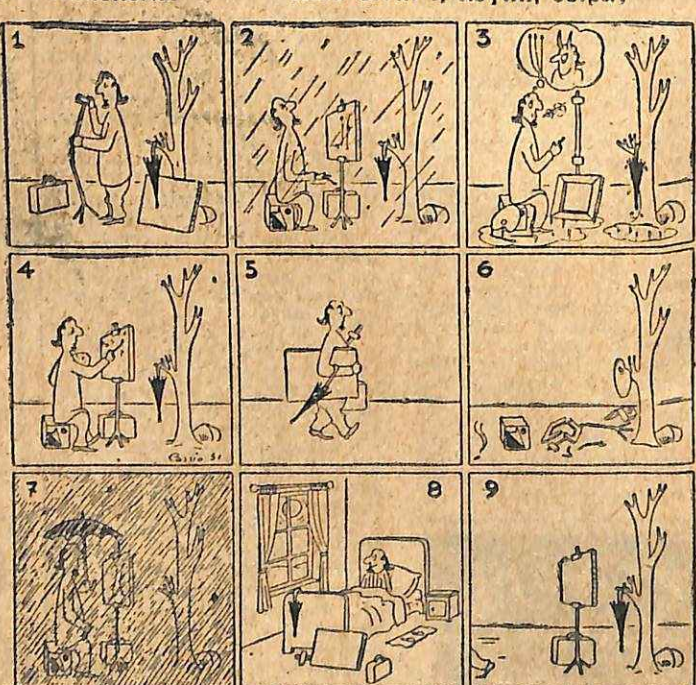
Συλλαβόγριφος

Τό ένα Αιγύπτιος θεός,
'άλλο μικρό νησάκι.
Μα τιποτένιο και τα δύο
μάς κάνουν πραγματάκι.

Μεταγραμματισμός

Πώς θα μπορούσε ένα πουλί
κούτο και φλύαρο πολύ,
νάχη σοφία μεγάλη,
άλλάζοντας κεφάλι;

Ποιά είναι η λογική σειρά;

Οι 9 αυτές εικόνες αποτελούν μια εικονογραφη-
μένη ιστορία. Για να βρήτε όμως ποιά είναι η ι-
στορία αυτή πρέπει να τις τοποθετήσετε στην κα-
νονική λογική σειρά τους. Μπορείτε να βρήτε μέσα
σε ένα λεπτό τη σειρά που θα έπρεπε να είχαν;

Οι λύσεις στη σελίδα 82

6 φαίρες στο κορμί

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Πότε δεν είχε περάσει απ' το νοῦ του Πέτε Χένεσου ή ιδέα
πως θα σκότωνε τον Κρέιγκ Λέικ — ποτέ, ως τη στιγμή
που άνοιξε την πόρτα της κάμαράς του και του έριξε έξη
σφαίρες με το ρεβόλβερ του...

Όταν άπολύθηκε απ' το στρατό, ο Πέτε έκαμε διάφορες δου-
λειές. 'Υστερα βρήκε μια καλή θέσι σωφέρ στο σπίτι του Κρέιγκ
Λέικ. Τότε γνώρισε και την 'Ελσα Λέικ, τη γυναίκα του και-
νούργιου αφεντικού του.

'Ηταν ψηλή, ξανθή, καλοφτιαγμένη, με ήσυχους κι' εύγενικούς
τρόπους. 'Ο Πέτε την έρωτεύθηκε. Για πρώτη φορά, γνώριζε τον
πραγματικό έρωτα... Κι' όμως ήξερε πως ήταν καταδικασμένο αυτό
το αίσθημά του. Τον χώριζε ολόκληρη άβυσσος απ' τη γυναίκα
των όνειρών του...

Όστόσο, θέλοντας να γίνει κάπως αντίξός της, έπαψε να πίνει
κι' άρχισε να μελετά για μηχανικός αυτοκινήτων.

Ένα βράδυ, πήγε να φάν στο σπίτι του Λέικ,
ο συντάιρός του, ο 'Αντονι Κήβερ. Θέλανε να κου-
βεντιάσουνε για τις δουλειές τους.

Ο Πέτε έτυχε να βρίσκεται κοντά στο Λέικ, ο-
ταν ή 'Ελσα κι' ο Κήβερ βγήκαν απ' τη
σέρρα.

— 'Εδειχνα τα γεράνια μας στο:
'Αντονι, είπε ή 'Ελσα.

Ο Πέτε έριξε τότε τυχαίως μια μα-
τιά στον άντρα της κι' είδε τη φυσιο-
γνωμία του παράξενα αλλοιωμένη. 'Η-
ταν ή πρώτη φορά που κατάλαβε πόσο
άγρια ζήλευε τη γυναίκα του ο Λέικ...

Τ' άλλο πρωί, έμαθε απ' την καμαριέ-
ρα της 'Ελσας πως ο 'εγέρος' είχε κά-
μει μια φοβερή σκηνή στην κυρία της.

'Υστερα, τις επόμενες μέρες, πρόσθε-
σε πως ο Λέικ γύριζε ξαφνικά απ' το γρα-
φείο του σε άσυνήθιστες ώρες, με τη δι-
καιολογία πως είχε άδιαθεσία. 'Ηταν
φανερό πως έκανε έφοδους στη γυναίκα
του.

Ο Πέτε ένοιωθε να βράζει μέσα του
ο θυμός γι' αυτή τη συμπεριφορά του.
Την καυμένη την 'Ελσα! Πόσο την ά-
δικούσε και τη βασάνιζε ο άντρας της
με τη ζήλεια του, επειδή ήταν 35 χρό-
νια μεγαλύτερός της!

'Ερχονταν στιγμές, που ο Πέτε έλεγε
στον εαυτό του πως ήταν άνοησία του
ν' απασχολείται διαρκώς με μια γυναι-
κα που δεν υπήρχε έλπίδα να γίνει ποτέ
δική του. Γιατί να μην ενδιαφερθώ για
την κοκκινομάλλα σερβιτόρα του γειτο-
νικού μπάρ, που φαινότανε πως δεν ζη-
τούσε τίποτα καλύτερο από τη φίλια του;...

Αυτά έλεγε ή λογική του. Μα ή φωνή της καρδιάς του νικούσε
πάντα. Κι' όνειρευότανε όλοένα μια εύκαιρία για ν' άποδείξη στην
ξανθή 'Ελσα τον άπέραντο έρωτά του...

Όταν τη συνάντησε κάποτε να κλαίει στον κήπο, έπειτα από
μια καινούργια σκηνή που της είχε κάνει ο άντρας της, βρήκε το
θάρρος να της πη:

— Ξέρω τί σας συμβαίνει, κυρία Λέικ. 'Αν μπορώ να σας βο-
θήσω σε κάτι...

— Ευχαριστώ, Πέτε, του άπάντησε εκείνη μαλακά. Μα δεν
είναι τόσο κακός ο κ. Λέικ, όσο νομίζεις... Μ' αγαπάει πολύ.

'Αλλά, βλέπεις, είν' άρρωστος και...

Πόσο θάθελε νάχε κι' αυτός μια γυναίκα με τόση καλωσύνη
και κατανόηση!

— Θάμουν εύτυχισμένος πάντως, αν μπορούσα να σας βο-
θήσω... Ξαναείπε.

Μία βδομάδα αργότερα, τον ζήτησε ο Λέικ, στο γραφείο του.
Βρισκόταν εκεί μόνος με το συντάιρό του.

Όταν μπήκε ο Πέτε, τους είδε και τους δύο κατάχλωμους και
ταραγμένους.

— Δεν μπορείτε να κάμετε ένα τέτοιο πράγμα, Λέικ! φώναξε
ο Κήβερ. Σας όρκίζομαι πως δεν συμβαίνει τίποτε απ' ό,τι φαν-
τάζεσθε...

Σταμάτησε άπότομα, βλέποντας τον Πέτε. 'Υστερα πρόσθεσε,
πιό σιγά:

— Σκεφθήτε τουλάχιστον τη γυναίκα μου και τα παιδιά μου,
αν δεν λογαριάζετε τίποτ' άλλο!

Δίχως να του άπάντηση, ο Λέικ έδωσε ένα μακρό φάκελλο στοῦ
Πέτε.

— Πήγαίνε το αυτό στο δικηγόρο μου, τον διέταξε. Και πές
του εκ μέρους μου να βάλη άμέσως μπροστά το διαζύγιο, αύριο
κίόλας.

—Μην το κάνετε αυτό, Κρέιγκ! είπε πάλι ο Κήβερ. Σκεφθήτε
το σκάνδαλο που θα γίνει στις έφημερίδες.

— Τί περιμένεις; φώναξε ο Λέικ με θυμό στο σωφέρ του.

Ο Πέτε έσφιξε τις γροθιές του και βγήκε απ' το γραφείο. 'Ο-
ταν βρέθηκε έξω, άνοιξε το φάκελλο και διάβασε τα στοιχεία που
έδινε ο Λέικ στο δικηγόρο του, για το διαζύγιο. Κατηγορούσε τη
γυναίκα του, με συγκεκριμένες λεπτομέρειες, πως είχε ένοχες σχέ-
σεις με τον Κήβερ και πως τον συναντούσε κρυφά σε διάφορα ξε-
νοδοχεία και σ' άλλα μέρη.

Ο Πέτε μπήκε σ' ένα μπάρ και ήπιε τρία ούισκυ άπανωτά.
'Υστερα ξέσκισε σε χίλια κομμάτια το φάκελλο και το περιέχο-
μένο του.

Πέρασε έπειτα απ' το δωμάτιό του και πήρε το στρατιωτικό
πιστόλι του, που το είχε κρύψει, όταν άπολύθηκε. Κατά τα με-
σάνυχτα, άνοιξε σιγά-σιγά την πόρτα της κάμαρας του Λέικ. Τον
είδε να κάθεται στην πολυθρόνα του, σαν άποκοιμισμένος ή βυθι-
σμένος σε σκέψεις. Κι' άδειασε πάνω του όλες τις σφαίρες του
όπλου του!...

Βγαίνοντας, πέταξε το πιστόλι σε μια στέρνα με νερό. Μάζεψε
γρήγορα τα πράγματά του και πήγε να μείνει προσωρινά σ' ένα
ξενοδοχείο, ώσπου να δει τί θα γινότανε...

Την άλλη μέρα, διάβασε στις έφημερίδες κάτι που πάγωσε το
αίμα στις φλέβες του: 'Η 'Ελσα Λέικ είχε συλληφθώ, με την κα-
τηγορία πως είχε δολοφονήσει τον άντρα της! Μαζί μ' αυτήν, ή
άστυνομία είχε συλλάβει και τον Κήβερ, ως συνένοχό της.

Ο Πέτε δεν δίστασε τότε ούτε στιγμή: Παρουσιάστηκε άμέσως
στην άστυνομία και ζήτησε να δει τον έπιθεωρητή, που είχε ανα-
λάβει την υπόθεση.

— Κάνετε ένα φοβερό λάθος,
του είπε. 'Ο πραγματικός ένοχος
είμ' εγώ!

Και του διηγήθηκε όλη την ι-
στορία.

— Ευχαριστώ για τις πληρο-
φορίες, του είπε εκείνος, όταν τε-
λείωσε. Τώρα ξέρουμε με βεβαιό-

Τον είδε να κάθεται στην
πολυθρόνα του, σαν άπο-
κοιμισμένος ή βυθισμένος
σε σκέψεις...

τητα το έλατήριο του εγκλήματός τους. Τους περιμένει σίγουρα
ή κρεμάλα!

— Μά... άφου σας λέω πως εγώ τον πυροβόλησα! φώναξε ο
Πέτε.

— Το ξέρουμε. Βρήκαμε τις έξη σφαίρες του πιστολιού σας
στο κορμί του...

Όστόσο, ή 'Ελσα Λέικ κι' ο Τόνι Κήβερ ώμολόγησαν. Είχαν
ρίξει δηλητήριο στο γάλα του, για να μην τους ένοχλή πιά στους
έρωτές τους.

Είχαν κανονίσει τα πράγματα έτσι ώστε να φανή πως αυτο-
κτόνησε, επειδή ήταν άρρωστος. Θ' άφηναν να περάση λίγες και-
ρόρες και να ξεχασθώ κάπως το πράγμα... Θάπαρναν ύστερα τα
λεφτά του και θα φεύγανε μαζί!...

Ετσι θα γινότανε δηλαδή, αν δεν του φτεύτε σείς κάμποσες
σφαίρες στο κορμί του, μία ώρα μετά το θάνατό του! Αυτό μάς
έκαμε να παραξενευόμαστε, να υποψιασθόμαστε, να ψάξουμε και ν'
ανακαλύψουμε όλη την αλήθεια.

Όσο για σας, μη νομίζετε πως δεν θα βρήτε το μπελά σας
γι' αυτό που κάνατε! Θα καταδικασθώ και σεις για παράνομο
όπλοφορία!...

Μ. ΛΙΓΜΑΝ

60

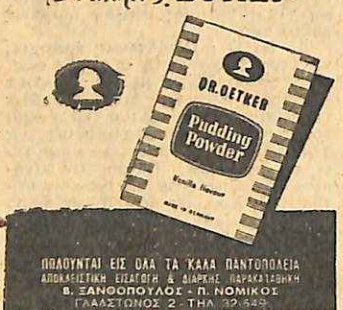
DR. OETKER

Ασφαλώς!

ΘΑ ΦΑΗ ΤΗΝ ΚΡΕΜΑ ΤΟΥ αν...

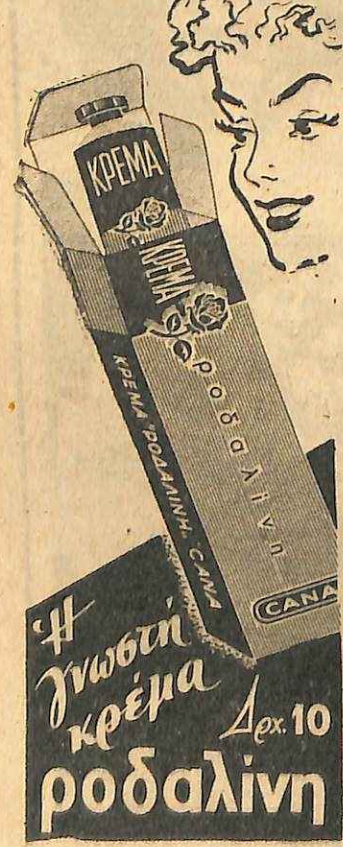
ΚΑΙ ΣΕΙΣ ΤΗΝ ΦΤΙΑΣΕΤΕ ΜΕ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΤΟΥ

ΔΟΥΛΟΥ ΕΤΚΕΡ

ΠΡΑΓΜΑΤΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΠΑΝΤΟΠΟΛΕΙΑ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΑ ΕΙΣΑΓΩΓΗ Α ΠΙΣΤΕΥΣΗ ΠΑΡΑΚΑΤΩΝΤΩΝ Β. ΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ - Π. ΝΟΜΙΚΟΣ

ΣΕ ΣΟΛΗΝΑΡΙΟ Η ΝΕΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΣΥΣΚΕΥΑΣΙΑ

Αν γνωστή κρέμα ροδαλίνη

βέβαια, πάρα πολύ, που ξεσητύνετε... Α. Α. Α. Γκιώνη: Μία κοπέλλα που είναι συντημένη να παρατάει τον ένα και να πιάσει τον άλλο...

Α. Α. Α. Γκιώνη: Μία κοπέλλα που είναι συντημένη να παρατάει τον ένα και να πιάσει τον άλλο... Κ. Γ. Μ. Α. Γκιώνη: Μία κοπέλλα που είναι συντημένη να παρατάει τον ένα και να πιάσει τον άλλο...

Κ. Γ. Μ. Α. Γκιώνη: Μία κοπέλλα που είναι συντημένη να παρατάει τον ένα και να πιάσει τον άλλο... Σ. Α. Μ. Ο. Γκιώνη: Μία κοπέλλα που είναι συντημένη να παρατάει τον ένα και να πιάσει τον άλλο...

Σ. Α. Μ. Ο. Γκιώνη: Μία κοπέλλα που είναι συντημένη να παρατάει τον ένα και να πιάσει τον άλλο... Α. Α. Α. Γκιώνη: Μία κοπέλλα που είναι συντημένη να παρατάει τον ένα και να πιάσει τον άλλο...

Α. Α. Α. Γκιώνη: Μία κοπέλλα που είναι συντημένη να παρατάει τον ένα και να πιάσει τον άλλο... Ε. Α. Α. Γκιώνη: Μία κοπέλλα που είναι συντημένη να παρατάει τον ένα και να πιάσει τον άλλο...

Ε. Α. Α. Γκιώνη: Μία κοπέλλα που είναι συντημένη να παρατάει τον ένα και να πιάσει τον άλλο... Φ. Α. Α. Γκιώνη: Μία κοπέλλα που είναι συντημένη να παρατάει τον ένα και να πιάσει τον άλλο...

ΠΡΟΣΟΧΗ! ΜΟΥΧΛΑ

Κατά το έτος 1666 άφηθύνε η γαλλική κυβέρνηση στην ιατρική σχολή του Πανεπιστημίου των Παρισίων το έρωτημα αν έπρεπε να απαγορευθεί η χρησιμοποίηση της μύρας της μύρας στην αρτοποιία...

Οι «σοφοί» του παλαιού πανεπιστημίου έκαναν μερικά συμπεράσματα και στο τέλος έστειλαν στην γαλλική κυβέρνηση την απάντησή τους που έλεγε:

«Η μαγιά της μύρας είναι η μούχλα που βρεγμένη κρύβεται και σαν μούχλα δεν μπορεί γαρά να βλαπτει στην ύγεια».

«Υστερα από την γνωμοδότηση αυτή των σοφών καθηγητών έλασε η γαλλική κυβέρνηση απόφαση να απαγορευθεί η χρησιμοποίηση της μύρας στην αρτοποιία...

Κάπου 140 χρόνια αργότερα, το 1815, διεκρίθη ένας Αυστριακός επιστήμων, ο Όσκαρ Φράνκερ, ο οποίος διαπίστωσε ότι η μούχλα δεν είναι απλώς ένας μικροβίος...

Επέρρασαν από τότε άλλα 140 χρόνια μέχρις ότου η «μούχλα» που ήθελε να απαγορευθεί ο σοφός του παλαιού πανεπιστημίου έχει πραγματικά θεραπευτικές ιδιότητες...

ΙΑΤΡΟΣ ΡΟΥΣΑ ΠΑΛΑΤΗ - ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δεχεται 9-12 & 5-7 ως και επί συνεντεύξει. Χαρ. Τρίκακη 113 - Τηλ. 613-610.

Η αλληλογραφία μας

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Πονεμένη μαθητριά... Ο Κωνντίνος Διδασκάλου, Αρχαία Κορινθός, Κορινθία, Γκρε, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες... Ο Τάσος Θεοφάνους, 6 Ντινός Δεληγιάννης, 6 Άλκης Παπαγιάννης, 6 Άνδρας Παπαγιάννης, 6 Άνδρας Παπαγιάννης, 6 Άνδρας Παπαγιάννης...

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Γεώργιος Κέρτην, Κωνντίνος Κουρτίδης και Χαράλαμπος Πάνων, Θεσσαλονίκη: Απομονώστε να μας δώσετε τη διεύθυνσή σας για να μπορέσουμε να δημοσιεύσουμε την αγγελία που μας ζητάτε...

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ο Κωνντίνος Διδασκάλου, Αρχαία Κορινθός, Κορινθία, Γκρε, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες... Ο Τάσος Θεοφάνους, 6 Ντινός Δεληγιάννης, 6 Άλκης Παπαγιάννης, 6 Άνδρας Παπαγιάννης, 6 Άνδρας Παπαγιάννης...

Β.Σ.Τ. 901. Γεώργιος Παυλίδης (18 χρόνων), Κ.Ε.Ν. Κορινθός, 8ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909. Ιωάννης Τζόνιας και Δημήτριος Μπάσσογλου, 987 Στρατ. Μουσική, Β.Σ.Τ. 901.

Οι κάτωθι στρατιώτες μας βρίσκονται στην Κορέα ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες... Ο Τάσος Θεοφάνους, 6 Ντινός Δεληγιάννης, 6 Άλκης Παπαγιάννης, 6 Άνδρας Παπαγιάννης, 6 Άνδρας Παπαγιάννης...

Ο Άνδρας Χατζηπαναγιώτης (15 χρόνων), Ακροπόλεως 45, Βαρώσια, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες... Ο Τάσος Θεοφάνους, 6 Ντινός Δεληγιάννης, 6 Άλκης Παπαγιάννης, 6 Άνδρας Παπαγιάννης, 6 Άνδρας Παπαγιάννης...

Ο Γεώργιος Παπαγιάννης (17 χρόνων), Ακροπόλεως 45, Βαρώσια, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες... Ο Τάσος Θεοφάνους, 6 Ντινός Δεληγιάννης, 6 Άλκης Παπαγιάννης, 6 Άνδρας Παπαγιάννης, 6 Άνδρας Παπαγιάννης...

Ο Γεώργιος Παπαγιάννης (17 χρόνων), Ακροπόλεως 45, Βαρώσια, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες... Ο Τάσος Θεοφάνους, 6 Ντινός Δεληγιάννης, 6 Άλκης Παπαγιάννης, 6 Άνδρας Παπαγιάννης, 6 Άνδρας Παπαγιάννης...

Ο Γεώργιος Παπαγιάννης (17 χρόνων), Ακροπόλεως 45, Βαρώσια, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες... Ο Τάσος Θεοφάνους, 6 Ντινός Δεληγιάννης, 6 Άλκης Παπαγιάννης, 6 Άνδρας Παπαγιάννης, 6 Άνδρας Παπαγιάννης...

Με την άσσυγκριτη πούδρα Scherker. Αφομοιώνεται με την επιδερμίδα. Είναι λεπτή σαν άχνος και αρωματισμένη αιθέρια. Συνδυασμός πείρας και έπιστήμης είναι η...

Πούδρα SCHERK

ΜΙΑ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ ΤΟΥ ΕΙ-ΔΙΚΕΥΜΕΝΟΥ ΕΠΙ ΤΗΣ ΤΑ-ΧΕΙΑΣ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΗΣ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΜΟΝΤΕΡΝΑΣ
ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ

“ΜΕ ΚΑΣΤΡΙΟΤΙΣ”,
Προς αντεγώγιση εξυμνήσεων των
συνδεδεμένων που πάσχουν από μερική
ή καθολική υπερτριχία προσώπου
& σώματος, το ειδικευμένο επί της
αποτριχίωσης Ινστιτούτο αισθη-
τικής **“ΜΕ ΚΑΣΤΡΙΟΤΙΣ”**, μετε-
φέρθη επί της οδού ‘Ηρακλείτου 6
(Κολωνάκι) Μία αξιόλογος δε και-
νοτομία του είναι ότι αναλαμβάνει
υπεύθυνα την ταχυστά ριζική απο-
τριχίωση χωρίς ίχνος σημάδων στο
115 του συνδεδεμένου χρόνου. Με
την λήξη δε εκάστης περιπτώσεως
προσφέρει ΔΟΡΕΑΝ στις πελάτισσες
του τα δανειζόμενα φρεσκαρι-
σματα προσώπου συνολικής αξίας
500 δρχ. Αι συμβολαί παρέχονται
δωρεάν από 9.30-1.30 και 4-8 μμ.
ΕΣΤΗΤΙΚΕΣ MODERNE
“ΜΕ ΚΑΣΤΡΙΟΤΙΣ”
ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ 6

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ
ΙΩΑΝ. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΕΧΕΤΑΙ: 5—8
‘Ακαδημίας 78. Τηλ. 25.226

ΤΟ ΜΟΝΟ ΠΛΥΝΤΗΡΙΟ ΠΟΥ ΕΧΕΙ
ΠΡΟΪΟΤΕΤΟ ΠΛΕΟΝΕΚΤΗΜΑ ΝΑ
ΒΡΑΖΕΙ ΤΟ ΝΕΡΟ
Πλυθείτε σε όλα τα καλά καταστήματα
Ηλ. συσκευές με ΕΥΚΟΛΙΕΣ ΠΛΗΡΩΜΗΣ
Μ.Ι. ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ ΔΕ
ΑΘΗΝΑΙ ΠΛΑΤΕΙΑ ΜΕΤΕΩΡΩΝ 17-18

Κλέαρχος Μαρούδας και Νικόλα-
ος Προκόπιος, Κ.Ε.Ν. Μεσολο-
γίου, 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 907. Λα-
κός Αποστολίδης, Κ.Ε.Ν. Μεσολο-
γίου, 4ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 907. Ντι-
νός Γεωργιάδης, Κ.Ε.Ν. Μεσολο-
γίου, 6ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 907. Δημήτριος Δήμος, 498 Τ.Δ.,
Γραφείον Διαείσεως, ΧΙ Μεραρ-
χία, Καβάλα, Λάκης Αραβίδης,
68 Σ.Π., 10η Δ.Ο.Ε., Σ.Τ.Γ. 916Γ.
Στέφανος Δημόπουλος και Πολύ-
δωρος Δρόσος, Τ.Υ.Σ., Β.Σ.Τ. 903. Νικόλαος Νεράντζης, Ντι-
νός Νικόπουλος και Γκιούσσος Σι-
δέρης, Σ.Φ.Ι., Σ.Τ.Γ. 918. Κων-
στατίνος Παπαγεωργίου, Κ.Ε.Τ.Ε.Σ., 1ος
Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Λάκης Τώνης
και Ντίνος Φιλάκης, 554 Τ.Π., 2ος
Λόχος, Σ.Τ.Γ. 915Β. Δημήτριος
Μπάνος, ‘Αργύριος Ψύλλης και
Λουδοβίκος Ριχάρδος, 604 Τ.Π.,
2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 920Γ. ‘Αναστά-
σιος Παπαδόπουλος, Νικόλαος
Καρναλάκης, Θεμιστοκλής Νικόλα-
ος, Δημήτριος Λυμπερίτης, Θε-
όδωρος Κούδαρης, ‘Αθανάσιος Κα-
ταγιάννης και Παναγιώτης ‘Αργυ-
ράς, Δ.Ε.Ν.Ε., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 927.
‘Ιωάννης ‘Ερμιόνης, Θεόδωρος
Δερβένης, ‘Αντώνιος Βούκατος,
‘Ανδρέας Στεφανόπουλος, ‘Οδυσ-
σεύς ‘Ισχυρίδης και Κωνστ. Κου-
τρούμπας, 1410 Μονάς, Σ.Τ.Γ. 918.
Κωνστ. Βασιλάκης, Λάκης
Παπαδημητρίου, Τάκης Ανυφαν-
τής, ‘Αθανάσιος Ντερέκας και
Βλαδίμηρος ‘Ασημάκης, Σ.Ε.Ν. ‘Α-
ρκαδίας, Σ.Τ.Γ. 928. Τίμος ‘Ω-
νάσης, Κ.Ε.Μ. Καταβρόμι, Α. Βά-
σεως, Β.Σ.Τ. 902. Παντελής Σ-
κοντζιδάκης, Κ.Ε.Δ. ‘Αλεξάνδρου
‘Αβραμίου, Β.Σ.Τ. 902. Γεωργί-
ος Παλαιολόγος, ‘Ανδρέας ‘Ιωάν-
νης Γεωργίου Παπαδόπουλος και
Γεώργιος Στεφανίδης, Κ.Ε.Ν. Πα-
τρώων, 4ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 927.
Γεράσιμος ‘Ιουλιανός, Γεώργιος
Παπαγεωργίου, Γεώργιος ‘Αθανα-
σόπουλος, Θεόδωρος ‘Αυγερινός και
Γεώργιος Εὐθυμιάδης, Κ.Ε.Ν. Πα-
τρώων, 4ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 927. Λο-
λέανδρος Κοντός, 501 Τ.Π., Λο-
χός Δ.Σ.Ε.Σ., Σ.Τ.Γ. 912Α. Γεώρ-
γιος Παυλόπουλος, 1762 Ε.Α.,
Γραμματεία, Β.Σ.Τ. 902. ‘Ιωάν-
νης Παπαγιάννης και Εὐστάθιος
Μάλλιος, 503 Τ.Π., 3ος Λόχος, Β.
Σ.Τ. 903. Εὐάγγελος Φωτοπού-
λος, Δημήτριος Καραμπέτης, και
‘Αντώνιος Σπανουδάκης, Κ.Ε.Δ.)
Τ.Β.Ε., Λόχος Δ.Σ.Ε.Σ., Β.Σ.Τ. 902.
‘Ιωάννης Παπαγιάννης και Εὐστά-
θιος Μάλλιος, 503 Τ.Π., 3ος
Λόχος, Β.Σ.Τ. 903. Εὐάγγελος
Φωτοπούλος, Δημήτριος Καραμπέ-
της, και ‘Αντώνιος Σπανουδάκης,
Κ.Ε.Δ.) Τ.Β.Ε., Λόχος Δ.Σ.Ε.Σ., Β.
Σ.Τ. 902. Τρύφων Δελής, Κ.Ε.Δ.)
Λόχος Στρατηγείου, Β.Σ.Τ. 902.
Γεώργιος Παπαδόπουλος και Δημή-
τριος ‘Αποστόλης, Σ.Τ.Γ. 914. Στέ-
λιος Στεφανόπουλος και Γεώργιος Παγκο-
ταίος, Σ.Μ.Υ., Λόχος Δ.Σ.Ε.Σ., Β.
Σ.Τ. 902. ‘Ιωάννης Εὐθυμίου και
Νικόλαος Κορωνάκης, Κ.Ε.Ν.Π.,
7ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 927. Πάρις
Παυλίδης, ‘Αλέξανδρος Κωνσταν-
τίνης και Γεώργιος ‘Αυγερινός,
Κ.Ε.Ν. Πατρώων, 4ος Λόχος, Σ.Τ.
Γ. 927. ‘Αντώνιος Κοντογιάννης,
Γεώργιος Φραντζής, Δημήτριος
‘Αργυράκης, Σ.Φ.Μ., Σ.Τ.Γ. 902. Δημή-
τριος ‘Αθανάσιος Φραγκά-
λης, 398 Σ.Κ.Α., 2α ‘Ιλπ., Β.Σ.
Τ. 904. Σάββας Θεοδωρίδης, Γ4)
Β.Σ.Τ., Β.Σ.Τ. 901. ‘Ιωάννης
916Γ. ‘Ιωάννης Μακρής, Γεώργιος
Μικαδάκης, ‘Ιωάννης Μάλλης, Γε-
ώργιος Λότσας, Δημήτριος Γεωρ-
γίου και Δημήτριος Τσοκλίδης,
722 Σ.Ε., Β.Σ.Τ. 901. Εὐστάθιος
Καττής, 68 Σ.Π., Λόχος Δ.Σ.Ε-
Σ., Σ.Τ.Γ. 916Γ. ‘Ιωάννης Σερά-
κος, Γεώργιος Μανολόπουλος, Δη-
μοθένης Κοζόγλου και ‘Αργύριος
Χαρόπουλος, Κ.Υ., Τριπόλεως, Σ.
Τ.Γ. 928. ‘Ιωάννης Παπαγιάν-
νης, και Σταύρος Κατέρης, 506
Τ.Π., Α. Β.Ο., Β.Σ.Τ. 901. Γε-
ώργιος Χρυσόστομης, Κ.Ε.Μ.) Γ-
ραφείον ‘Εκπαίδευσως, Σ.Τ.Γ. 909.
‘Αλέξανδρος Παυλόπουλος, Α.Σ.)
ΙΙΙ Μεραρχία, Σ.Τ.Γ. 928. Θεόδωρος
Κωνσταντίνης, Τ.Υ.Σ., Σ.Τ.Γ. 914.
Δημήτριος Καρα-
λάκης, Χαράλαμπος Παπακά-
σιος, και ‘Ιωάννης Σιναιλίδης,
153 Ε.Σ.Ε., Β.Σ.Τ. 904. Κωνστ.
Τριανταφυλλόπουλος, Νικόλ. Χρυ-
σός, και Εὐστράτιος Μαρκετά-
κης, 393 Συντάγμα ‘Αρμάτων, 3η
‘Ιλπ., Β.Σ.Τ. 903. Τριανταφυλλός
Γυριζίδης, Κ.Ε.Δ.) Τ.Δ.Λ.Ο., Β.
Σ.Τ. 904. Κωνστ. Νικολαΐδης, Γε-
ώργιος Δοκίμης, Γεώργιος Πα-
ρασκευάπουλος, ‘Ιωάννης Δημα-
κίης, Κωνστ. Παπαγεωργόπουλος
και ‘Ανδρέας Λουμίδης, Γραφείον
Δ.Σ.Ε.Σ., ΙΙΙ Μεραρχία, Σ.Τ.Γ. 918.
‘Η Νίτσα Παπαδέλου, Θεα-
γένετος Χαρίση 175, Θεσσαλο-
νίκη, Γρεσε, ζητεί αλληλογραφία
με ‘Ελληνες απ’ όλον τον κόσμο,
ηλικίας 35-45 χρόνων, με σκοπό
το γάμο, Poste Restante, Κεντρι-
κόν, ‘Αθήναι, Γρεσε, επιθυμεί ν’
αλληλογραφήσει με κυρίως απ’ ο-
λον τον κόσμο, ηλικίας 40-50
χρόνων. ‘Η Τασούλα Κουρ-
λαμπά, Δαγκλή 11, Μαγικούφα,
‘Αμαρούσιον, ‘Αθήναι, Γρεσε,
ζητεί αλληλογραφία με ‘Ελληνες
του εξωτερικού, ηλικίας 25-35
χρόνων, με σκοπό το γάμο. ‘Η
Νανά Μακρή, ‘Αρναία, Χαλκι-
δική, Γρεσε, θέλει ν’ αλληλογρα-
φήσει με νέες απ’ όλον τον κόσμο.
‘Η Νίτσα Βασιλίου, ‘Αθήναι, Γρε-
σε, ζητεί αλληλογραφία με ‘Ελληνες
απ’ όλον τον κόσμο, ηλικίας 27-
35 χρόνων, με σκοπό το γάμο. ‘Η
Ζέττα Χαντζή, Κωνσταντι-
νού και ‘Η Ντάρια, ‘Αθηνών, Πο-
στούλου, Poste Restante, Ν.
Σμύρνη, ‘Αθήναι, Γρεσε, ζητούν
αλληλογραφία με ‘Ελληνες του ε-
ξωτερικού, στην ελληνική ή αγγλι-
κή γλώσσα. ‘Η Γιούλη Βέλα
(20 χρόνων), Σεργίου 44, Πει-
ραιεύς, Γρεσε, η Στέλλα Δη-
μα (17 χρόνων) και η Βασιλική
Συνοδίου (17 χρόνων), Poste Re-
stante, Συντάγματος, ‘Αθήναι, Γρε-
σε, η Νίτσα Βιολίδου, Ναο-
ούσης 8, Βέρροια, Γρεσε, η Νο-
λα Λάππα (23 χρόνων), η
Σούλα ‘Αθηνάου (20 χρόνων), η
‘Αννα Βάσου (20 χρόνων) και η
Δεσπούλα Κικολαράτζου
(23 χρόνων), Poste Restante, Θε-
σσαλονίκη, Γρεσε, επιθυμούν ν’ α-
λληλογραφήσουν με ‘Ελληνες του ε-
ξωτερικού. ‘Η Εὐαγγελία
Ψαρόα, Πέλοπος 20, Περιστέρι,
‘Αθήναι, Γρεσε, ζητεί αλληλογρα-
φία με ‘Ελληνες της ‘Αμερικής με
σκοπό την μετανάστευσιν. ‘Η Βέ-
ρα Πίπικα (20 χρόνων), και η
‘Αγνή Παπαδοπούλου (19 χρόνων),
Μαγνητού 176, Βόλος, Γρεσε, επι-
θυμούν ν’ αλληλογραφήσουν με νέ-
ους απ’ όλον τον κόσμο, με σκοπό
το γάμο. ‘Η ‘Αννα Καλυμνί-
ου (20 χρόνων), Μεγ. ‘Αλεξάνδρου
112, Κουρούδης, Πειραιεύς, Γρε-
σε, η Μάρθα Παπαδόπουλου
(19 χρόνων), Ροδόπουλος
25, Νίκαια, Πειραιεύς, Γρεσε, και
η ‘Αλίκη Ζωγράφου, Ροίκου
6, Νέος Κόσμος, ‘Αθήναι, Γρεσε,
θέλουν ν’ αλληλογραφήσουν με
‘Ελληνες του εξωτερικού.
‘Ο Δημήτριος Τονές, Γύ-
ψον ‘Αμμοχώστου, Κύπρος, ζητεί
αλληλογραφία με νέες της ‘Ελλά-
δος, ηλικίας 18-19 χρόνων. ‘Ο
Κυριάκος Χαράλαμπος,
Μυτιλάδου 11, Λευκωσία, Κύπρος
και ο Καλλής Γρηγοράς
(18 χρόνων), Θράκης 4, Λυκαβι-
τός, Λευκωσία, Κύπρος, ζητούν
αλληλογραφία με ‘Ελληνίδες απ’
ολον τον κόσμο, στην ελληνική
γλώσσα. ‘Ο Κυριάκος ‘Αν-
δρέου (17 χρόνων) και ο ‘Αν-
δρέας Ξενοφώντος (17 χρόνων),
Γερόλακος, Λευκωσία, Κύπρος, ζη-
τούν αλληλογραφία με νέες απ’ ο-
λον τον κόσμο, στην ελληνική, αγγ-
λική ή γαλλική γλώσσα. ‘Ο
Σάββας Χριστοδούλου
(17 χρόνων) και ο Θεμιστοκλής
Θεμιστοκλέους (17 χρόνων), Πα-
λαμά 6, Καϊμακλί, Κύπρος, θέ-
λουν ν’ αλληλογραφήσουν με νέες
απ’ όλον τον κόσμο. ‘Ο Χαρά-
λαμπος Κυριάκου, Χρυσό-
στομίου 18, Λευκωσία,
Γρεσε, θέλει ν’ αλληλογραφήσει
με έναν καλό χοροδιδάσκαλο από την
‘Ελλάδα ή την ‘Ιταλία, στην ελ-
ληνική ή αγγλική γλώσσα. ‘Ο Τά-
κης Χαράλαμπος, Πεντα-
γυία, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί αλ-
λογραφία με ‘Ελληνίδες απ’ ο-
λον τον κόσμο, ηλικίας 16-20
χρόνων. ‘Ο Χαράλαμπος Ξε-
νοφώντος και ο ‘Ανδρέας Χρι-
στοδούλδης, Κοροή 4, Κολλέγι-
ον Λευκωσίας, Λευκωσία, Κύπρος,

επιθυμούν ν’ αλληλογραφήσουν με
‘Ελληνίδες απ’ όλον τον κόσμο. ‘Ο
Κυριάκος Κυριακού (17
χρόνων), Περικλέους 33, Λευκω-
σία, Κύπρος, θέλει ν’ αλληλογρα-
φήσει με νέες της ‘Ελλάδος, στην
ελληνική ή αγγλική γλώσσα. ΟΙ
δύο φίλοι Παναγιώτης Χα-
τζησωτήριος, Λευκοκίον,
Κύπρος και Δημήτριος Πα-
τσιάς, Βασιλή Μιχαηλίδου 27,
Λευκωσία, Κύπρος, ζητούν αλλη-
λογραφία με ‘Ελληνες και ‘Ελλη-
νίδες, ηλικίας κάτω των 20 χρό-
νων.
ΟΙ κάτω στρατιώτες μας
ζητούν αλληλογραφία με ‘Ελλη-
νίδες: Χρήστος Ασημάκης, 2ον Σ.
Π., Λόχος Δ.Σ.Ε.Σ., Σ.Τ.Γ. 920Β.
Χαράλαμπος Μαιμδακίης, 721 Τ.
Μ., 2ος Λόχος, ‘Αργυροστόλιον, Κε-
φαλληνία, Νικόλαος Καρασάβ-
δης, Δ.Δ., 3ον Σ.Π. Ριμνί, Σ.
Τ.Γ. 912Α. Χαράλαμπος ‘Ιφάντιου-
που, Γραφείον Α9) Β.Σ.Τ., Β.Σ.Τ.
910. ‘Αθανάσιος Τσαπρούνης,
ΚΕΔ) ΣΕΤΗΛΑ, 2ος Λόχος, Β.Σ.Τ.
902. ‘Ηλίας Νικολόπουλος,
ΚΕΔ) ΛΥΒ, Β.Σ.Τ. 902. Βασίλει-
ος Χατζηνικολάου, 783 Α.Γ.Μ., Β.
Σ.Τ. 904. Νικόλαος ‘Ιακωβίδης
και Στέφανος Παπαστεργίου, Γρα-
φείον Α9) Β.Σ.Τ., Β.Σ.Τ. 901.
‘Αιμίλιος Χρυσάφης και Δημήτρι-
ος Λαμπράκης, Κ.Ε.Ν. Τριπόλεως,
9ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 928. Λάκης Πα-
πανικολάου, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, 6ος
Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909. Λάκης Λαμπρι-
νίδης και Ντίνος Μέρης, Κ.Ε.Ν.
Τ. 104. Λόχος Δ.Σ.Ε.Σ., Σ.Τ.Γ. 928.
‘Ανδρέας Μιχαηλίδης και ‘Ανα-
στάσιος Παπαδόπουλος, 724 Τ.Μ.,
1ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 904.
‘Ο στρατιώτης Μίμης Ντό-
εας, 301 ‘Εργοστάσιον Βάσεως,
Β.Σ.Τ. 902, ζητεί αλληλογραφία
με νεαρές ‘Ελληνίδες.
‘Η Μιράντα Κουμου-
δούρου (19 χρόνων), Poste Re-
stante, Πλατείας Συντάγματος, ‘Α-
θήναι, Γρεσε, ζητεί αλληλογραφία
με μορφωμένους νέους 25-30 χρό-
νων απ’ όλον τον κόσμο, στην ελ-
ληνική, αγγλική ή γαλλική
γλώσσα.
‘Ο Κώστας Δημητριά-
δης, ‘Αγίου Μάρκου 34, Β’ όρο-
φος, ‘Αθήναι, Γρεσε, ζητεί αλληλο-
γραφία με ‘Ελληνίδες του εξωτε-
ρικού. ‘Ο ‘Αναστάσιος Πα-
παναστασίου (18 χρόνων),
Λιοχίου 50, ‘Αθήναι, Γρεσε, ζητεί
αλληλογραφία με νέες απ’ όλον
τον κόσμο 16-20 χρόνων στην ελ-
ληνική γλώσσα.
‘Η Σοφία Τσαπράζη, ο-
δός Ζηνοδότου 16, Παγκράτι, ‘Α-
θήναι, Γρεσε, ζητεί αλληλογραφία
με ‘Ελληνες φοιτητές και φοιτή-
τριες της ‘Ελβετίας, της ‘Αμερι-
κής και της Γαλλίας, ηλικίας 20-
25 χρόνων.
‘Η Ρένα Π. (20 χρόνων) εὐ-
παρουσίαστη και μορφωμένη, ζητεί
αλληλογραφία με νέους από την
‘Ελλάδα και απ’ όλον τον κόσμο
στην ελληνική, αγγλική, ιταλική ή
γαλλική γλώσσα. Οποιοσδήποτε
αλληλογραφήσει μαζί της της δόση
από της στήλης αυτής την δι-
εύθυνσι του αναφέροντας συγγρ-
νός και το επώνυμό του.
‘Η Ε.Ζ. (26 χρόνων) Α. Β. Ρ.
Βον 22, ‘Ηράκλειον Κρήτης, Γρε-
σε, ζητεί αλληλογραφία με ‘Ελλη-
νές της ‘Ελλάδος και του εξωτερι-
κού από 30-40 χρόνων, με σκοπό
τον γάμο.
‘Ο στρατιώτης ‘Ηλ. Ροῦμ-
πος Α9) Α.Σ.Σ. Β.Σ.Τ. 900Α,
Ντίνος Δημοκρούς, Κ.Φ.Φ.Α.,
ζητεί αλληλογραφία στην ελληνική
ή αγγλική γλώσσα με νέες απ’ ο-
λον τον κόσμο.
‘Ο Νικόλαος Μπέμπος
(19 χρόνων), Ψαρρών 19, Χαλάν-
δρι, ‘Αθήναι, Γρεσε, ζητεί αλλη-
λογραφία με νέους και νέες της
‘Αυστρίας, της ‘Αυστραλίας και
της ‘Αμερικής. ‘Η Λίλα Ρέμο,
μαθήτρια των Καλών Τεχνών, οδός
Μαραθώνος 172, Νέα ‘Ερυθραία,
‘Αθήναι, Γρεσε, ζητεί αλληλογρα-
φία με ζωγράφους, φωτογράφους,
δρεϊντάτες και ναυτικούς απ’ όλον
τον κόσμο.
‘Η Φούλη Κ. (19 χρόνων),
Βασιλίσσης ‘Ολγας 421Γ, ‘Αθή-
ναι, Γρεσε, ζητεί αλληλογραφία με
‘Ελληνες του εξωτερικού.

**Πάντοτε
κρατούν το χέλιτρο
ΤΑ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ
ΝΕΛΣΟΝ**

ΔΙΟΤΙ:
Η ΚΡΕΜΑ ΝΕΛΣΟΝ
ΕΙΝΑΙ ΗΓΓΥΗΜΕΝΗ **ΟΠΙ** **ΕΞΑΦΑΝΙ-**
ΖΕΙ ΤΑ ΜΗΙΜΠΙΚΙΑ, ΕΞΑΘΗΜΑΤΑ
ΠΑΝΑΔΕΣ, ΛΕΙΧΗΝΕΣ **ΚΑΘΕ** **ΕΛΛΟΝ**
ΕΡΕΘΙΣΜΟΝ **ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΟΣ** **ΕΩΣ**
ΤΗΝ ΔΙΟΥΡΕΙ ΜΑΛΑΚΗΝ, ΝΕΑΡΙΚΗΝ

ΚΑΙ:
ΤΟ ΚΡΑΓΙΟΝ ΝΕΛΣΟΝ
ΕΙΝΑΙ ΗΓΓΥΗΜΕΝΟΝ **ΟΠΙ** **ΜΙΣΗ**
ΩΡΑ **ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗΝ**
ΤΟΥ ΔΕΝ ΒΓΑΙΝΕΙ **ΝΑΤΟΛΙΝ**
ΑΠΟ ΤΑ ΧΕΙΛΗ **ΔΕΝ ΑΦΙΝΕΙ**
ΑΠΟΤΥΠΩΜΑΤΑ

ΚΡΑΓΙΟΝ, ΚΡΕΜΑ ΝΕΛΣΟΝ
ΕΓΓΥΩΝΤΑΙ ΔΙΑΡΚΗ, ΣΤΑΘΕΡΑ
ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

‘Αντιπρ. Βορ. ‘Ελλάδος:
ΙΣΑΚΕΙΜ ΚΕΦΑΛΑΣ
Βαλαωρίτου 31 — Θεσσαλονίκη

Μην παραπονεί-
σθε κυρία μου...
Σας έδωλασά ότι
δεν ευδύνομαι.
Είστην κατόστα-
σιν που έχετε
περιέλαει μόνον
οι θεραπευτικές
ιδιότητες της
CREME PHYLLIS
μπορούν να σας
ώσουν.

ΕΙΣΛΕΙΤΕ ΤΑ ΠΑΚΕΤΑ
ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΑΡΑΛΗΨΗ
ΣΤΟ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟ
ΗΛΕΥΘΕΡΟΥ ΚΑΛΟΓΕΡΙ

Ακίνδυνη Ηλιοθεραπεία

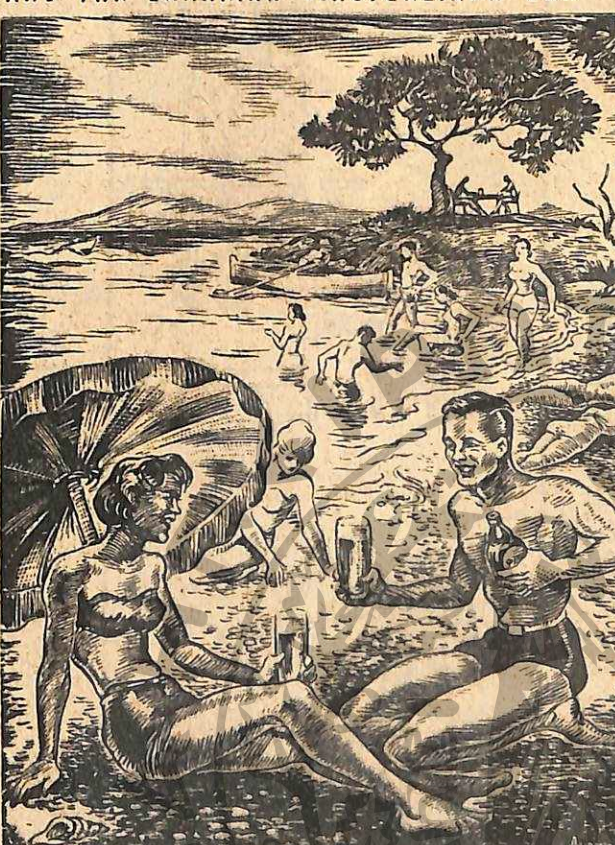
Προφυλάξτε το δερ-
μα σας με κρέμα NIVEA
διότι ο ‘Ηλιος ξηραίνει
το δέρμα, προκαλεί
έγκαύματα.

Μπορείτε επίσης να προφυ-
λάξετε το δέρμα σας με
λάδι NIVEA και συγχρόνως
άποκτάτε ωραίο μελαχροί-
νο χρώμα.

NIVEA ΚΡΕΜΑ-ΛΑΔΙ
ΓΝΗΣΙΑ ΠΡΟΙΟΝΤΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ BEIERSDORF, ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΖΩΗ

Στίν ακρογιαλιά

Γαλάζια θάλασσα, χρυσός ήλιος,
χρυσές άμμουδιές,
χαρούμενα νιάτα και... **ΦΙΣ**

**ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑ-
ΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ**

‘Απαντήσεις επιστολών

Θ ε ο φ. ‘Αριανούτσον,
Ε.Β.Τ. 104: Το ναύαγιο αυτό θε-
ωρήθηκε τυχαίο από τους Γερμα-
νούς, αλλά στην πραγματικότητα
έπρεπε περί σμυπτότα, που έ-
ξετελέσθη από μια ομάδα των
«Βυρτώνων». Ζαχαρία Σπε-
τσιέρη, Μαντούς, ‘Ευχαριστώ.
‘Αλλά με ποιόν τρόπο; Θ. Θεο-
δωρίδην, Ιατρών, ‘Ενταύθα:
‘Ο κ. Περικλής Καλογήρου ήταν
τότε διευθυντής του ‘Εβανγγε-
λίου». Με κίνδυνο της ζωής του,
κατάβρεσε να σώσει πολλούς ‘Αγ-
γλους. Θα γράψω, όταν θάρη η
σειρά του, Δ. ‘Αεράλη, Κάρ-
στο: Ποτέ δεν ήταν κανείς βέβαι-
ος. Σε κάθε του βήμα παρεμπέ-
δον, Μιχαήλ. ‘Από το έργο που έ-
πλεξε να γράφω κάτι τέτοιο,
βρέθηκα μπρος σε πολλά εμώδια.
‘Από τότε άλλαξα τακτική. ‘Ο
‘Αεράς ο πού ο, ‘Αυστραλία.
Είναι το πρώτο σας γράμμα που
παίρνω, φαίνεται ότι το άλλο χα-
θηκε. Για τα καλά σας λόγια η
διεύθυνσι του ‘Εβανγγερίου σας εὐ-
χαριστεί. Το ίδιο κι’ εγώ. Σ.ω.κ.
Παντάς η, ‘Ενταύθα: Περσάτος
ένα μεσημέρι από τα γραφεία να
τα πούμε από κοντά. ‘Η υπόθεσι
εξαιρετικά ενδιαφέρουσα. Ι. Λα-
λιών και Ν. Καστριανή, Σ. Β. Τ.
104: ‘Ελάτε κι’ ευχαριστώ.
Θα σας απαντήσω ταχυδρομικώς
μόλις διαπιστώσω τα γεγονότα.
Κ. Λαζαρίδην, Κομοτηνή: Μπο-
ρεί να έχετε δικήν, αλλά πρέπει
να τ’ αποδείξετε. ‘Ο αδελφός σας,
όπως είδατε, τα κατάφερε καλότε-
ρα. Γ. Οικονομόπουλον,
Θεσπίακη: Γιατί δεν μου τα στέλ-
νετε, αφού θέλετε να ξεκαθαρί-
σετε την κατάσταση; Περιμένω. Ν.
‘Αλευράν, Κεφαλληνία: ‘Η ε-
πέμψασι του Ν. Κ. ήταν νομίζω
άκαιρη. Γιατί δεν τον σταμάτη-
σατε; Σ.Τ. Μανουέλλην, Χανιά,
Κρήτη: Ναι, ήταν συμμαθητής
του. ‘Αργότερα τουφεκίστηκαν μα-
ζί στην Καισαριανή. Ε. Μπουρ-
ζάκος, Γούσος: Θα γράψω πολ-
ύ σύντομα. Σ. Φλέσσων, ‘Αν-
δρον: Το ίδιο. Μ. Κουρίτην,
Σύρον: Το ίδιο. Θά κυκλοφορή-
σει σύντομα. Γ. Μαστραντι-
νάκη, Σίφον: Το ίδιο. Ι. Κα-
ρακίτην, Νάξον: Θα γράψω. Π.
‘Αστερίου, ‘Ικαρίαν: Θα γράψω.
Β. Σοφιστάδην, ‘Αθήναι: ΟΙ
δύο φίλοι των ‘Κατασκοπών’ εστά-
λουν. Για περισσότερα βιβλία να γρά-
ψω. Α. Μαυρίδην, Θεμιστοκλέους 11.
Ευχαριστώ. Κ. Παγιάννη, Τρι-
πολι: Δεν πρέπει να παραπονε-
στέ. Τους λόγους τους γνωρίζε-
τε καλά. Α. Ν. Μπεζαχτιάν, ‘Ι-
ωάννινα: ‘Ο συνταγματάρχης Α.
Σταυρόπουλος, υπήρξε αρχηγός
του στρατιωτικού κλιμακίου της
οργανώσεως ‘Βυρτώνων’. Θα του
μεταβιβάσω τους χαιρετισμούς
σας. Τ. Χαλκιάδην, Σ. Β. Τ.
104: Ευχαριστώ. Δέχομαι με τό-
πο παραπάνω. ‘Ελένη Σαπουν-
τζάκη, ‘Ενταύθα: Τι έννοια με
τις λέξεις «ανυπόφορη», «υπέθε-
σε» και «αίαντως»; Τέτοιες φρά-
σεις προτιμώτερον να αποφεύγονται
ο’ να συνθηματικά κειμενία. Π. Χ.
Χαροκόπου, ‘Ενταύθα: Ευχαρι-
στώ. Είμαι πάντα στη διάθεσί
σας. Α. Σπανοπούλου, Γε-
ώργιον Χωραφών, Παν. Γεωγνώ-
στον, Διοικητ. Διοικήσεως, Κ.Φ.Φ.Α.,
Θεόδ. Λαζαρίδην, Εὐάγγελ-
λον Καλαμιώτην και Φ. Τσιπινών,
‘Αλόννησον: Θα γράψω για τη
σκιάθ, όπως θα γράψω και για
όλα τα νησιά σας. Με τη σειρά.
Σ.Τ. Λυτράκη, ‘Αλεξανδρεί-
αν: Πάει πολλός καιρός από τότε
και δεν θυμάμαι σε ποιά τεύχος
σας έχω απαντήσει. Πάντως θα
προσπαθήσω να το βρω και θα σας
το στείλω. Σ.Τ. Λεονάρδον,
Σύρον: Ναι, κάπως έτσι είναι τα
πράγματα. ‘Ο πρόεδρος Χαλα-
μπος έξετελέσθη από μια ομάδα
του νησιού σας. ‘Ερθ, ‘Ενταύ-
θα: Δεν έχει σημασία. Χάρηκα
πάντως για την ειλικρίνειά σας.

Γ. Β. Ι.

Η συνωμοσία

Κάποτε φορτωμένος με πλούτη και τιμές ο Νασιραδίν περνούσε τον καιρό του στο σαράι του Σουλτάνου. Ήταν ο αγαπημένος του συμβούλου και τίποτε δεν έκανε ο Πολυκλωνέμος χωρίς ν' άκουση πριν τη γνώμη του Χάτζα.

Αλλά με τον καιρό δεν άργησαν να πάρουν αέρα τα μυαλά του Νασιραδίν, που νόμιζε πως αυτός ήταν μέσα στο παλάτι και κανένας άλλος. Έτσι όλοι μαζί οι αλληκοί, απ' το μεγάλο Βεζύρη ως τον τελευταίο αξιωματούχο της φρουράς, αποφάσισαν να τον βγάλουν από τη μέση.

Και πώς θα γίνει αυτό να πάς στον άγιοστο αυτός ο παλιόκοττας; ρωτούσαν όλοι μαζί χωρίς να μπορούν να βρουν μία λύση.

— Ένοιωσας, άφρονες μου, με την ιδέα που έχω στο μυαλό μου, όλα θα πάνε μια χαρά, τους είπε τότε ο άρχιευνούχος Όσμάν Σαλέπ. Συντομία ο Νασιραδίν θα μας άδειασε τη γωνιά... Όλοι ξέρουμε την αδυναμία του Χάτζα για τις θύρες του σαράι. Πολλές φορές τον έχω ιδεί να τρυγούσε από τις θύρες του σαράι.

Αλλά ξέρουμε ακόμα και την αγαμία του Πολυκλωνέμου μέσα για την όμορφη Γκιουζέλ-χανούμ. Αν καταφέρουμε λοιπόν και τους αμείψουμε για λίγο, το Νασιραδίν και τη Γκιουζέλ, στον κήπο και περσίωση από κεί ο Σουλτάνος και τους δη, ο φίλος μας ο Χάτζας πάει χαμένος!

Όλοι οι αλληκοί έβγαζαν κι' άρ-χισαν άμέσως να καταστράωναν το σχέδιο. Ο Μέγας Βεζύρης θ' αναλάμβανε να φέρη τον Σουλτάνο στον κήπο. Ο άρχιευνούχος θα παραφύλαγε το... παρόνομο ζευγάρι κρυμμένος πίσω από έναν μεγάλο θάμνο κι' ο λιμάης του παλατιού θα ζητούσε από τη Γκιουζέλ να τον συναντήσει στον κήπο για να τη βοηθήσει να... σάσει την ψυχή της. Ένώ κάποιος πασάς θα έφερνε μήνυμα στον Χάτζα να πάει στον κήπο αντί να πάει ο λιμάης. Έτσι κι' έγινε. Κι' ο Χάτζας δεν είχε πά-ρει χαμπάρι...

Μά καθώς πήγαινε στον κήπο για να συναντήσει τη Γκιουζέλ, είδε κάτω από ένα θάμνο να μιλοκουνιέται ένας τεράστιος άν-θρωπος ογκώδης κι' αμέσως αναγνώρισε τον άρχιευνούχο. Ο Χάτζας τότε κατάλα-βε πως κάποια μπαγαρνιά ήταν στη μέ-ση. Κι' όταν συναντήθηκε με τη Γκιουζέλ, άρχισε να της λέει τις ύμους του. Μά δεν πρόλαβε να τελειώσει και ξαφνικά αντίκου-σε μπροστά του άγριεμένο το Σουλτάνο να τον φωνάζει:

— Άστε αυτή ήταν η εγγονιά σου και η αδελφή σου, Νασιραδίν! Ηθελες, λοι-πόν, να μου ξελαγιάσεις την αγαπημένη μου χανούμ; Άλλοίμονο σου!

Κρύος ιδρώτας περιέλουσε τον Χάτζα, μά σύντομα συνήρθε κι' αποκρίθηκε: — Πολυκλωνέμε μου, άκουσε με πρώτα κι' ύστερα βγάλες την δικιά σου άφρονη. Ή Γκιουζέλ χανούμ με κάλεσε άποψε έπει-δή ήξερε την αγαμία και την έμπιστοσύνη που είχες για να μου πη... κάτι, που έπρεπε με τρόπο να το μάθης.

— Και πού είναι αυτό που δεν τόπε πρώ-τα στον σύζυγό της;

— Νά, πολυκλωνέμε μου, αποκρίθηκε κομπιάζοντας ο Νασιραδίν, ο άρχιευνούχος, που έχεις στο χαρμί, δεν κάνει πιά γι' αυτή τη δουλειά...

— Τι θέλεις να πης, Νασιραδίν;

— Ότι ο Όσμάν Σαλέπ κάνει τα γλυκά μπάτια στην αγαπημένη σου γυναίκα εδώ και πολλόν καιρό, άπάντησε ο Νασιραδίν.

Και χωρίς να χάσει καιρό δίνει ένα σάλο και βροσκοτά ξαφνικά στο θάμνο που ήταν κρυμμένος ο άρχιευνούχος. Τον τραβάει τε-ρε έξω και συλλαί:

— Ορίστε και η απόδειξη, πολυκλωνέμε μου! Ως εδώ τον έχει οδηγήσει ο μεγάλος έρωτάς του για την αγαπημένη σου γυναίκα. Κρύβεσαι στους θάμνους, σπά λουράκι και σπά δαμάσκηνο του χορευτή για να θαυμάζης τα κάλλη της πεντάμορφης Γκιουζέλ!...

Αλλά ο Σουλτάνος δεν τον άφησε να πη περισσότερο. Διέταξε να στείλουν άμέσως τον Όσμάν στην κρεμάλα και κράτησε πολύ το Νασιραδίν κοντά του...

Τα βάσανα του Καραμπέτ

ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

Ήρωτες, λοιπόν, καθώς στον δρόμο ιππύ-αίνα, μάτια μου σε ένα ώραίο κορίτσι καρφω-μένα ήταν — άμμμα μέσα στο μέση του δρό-μου περπατημένους είνονουν. Το λοιπόν (τό υωστό, εστω να λέμε) χίτες μπροστά μου ντέν ιπρόσεχα ούτε και από πίσω μου. Το λοιπόν ξαφνικά — βάι, βάι, βάι κουζούμ! — ένα αυτοκίνητο έρχεται και εμένα χτυπημέ-νο με έκναι.

— Άμάν! φωνάζω και κάτω πεσμένος ένο-μαι.

Χίτες μόνο μεγάλος ντέν εκατάλαβα άμα, πολύ θυμωμένος είνω.

— Βάι κιόπολόμ κιόπέκ! Λέω, και άμέσως άπάνω σηκωμένος ένομαι.

Όταν, όμως, σηκωμένος είνω, τί να ιδώ, γιαβρούμ; Άμάν! Άμάν! Στο βολάν-μολάν, πώς το λένε, χίτες κανένας μαντιράχαλος ντέν ήτανε. Άμα τί ήτανε τούτο γιαβρούμ; Άμάν! Άμάν! Βάι νέ γκιουζέλ, κουζούμ! Ντουνγιανούν γκιουζέλ, να μά το θεός σε λέω. Γναίκα ήταν άμα τί νναίκα ήταν τού-το, γιαβρούμ! Πιροσπάκι της, ματάκια της, κεράκια της, μπιρατοάκια της, καρεδάκια της, άμμάσαν!... Ένα τέτοιο πιράμνια τύχη μου ήτανε έμένα σκοτωμένο να έκάνη. Μά μά το θεός σε λέω, το λοιπόν, ένα τέτοιο κομμα-τάκι κίλιες φορές έμένα σκοτωμένο να έκάν-η, χίτες κουδέντα ντέν θά έλεα, ίσια στον παράδεισο πναιμένος θά ινόνουν! Βολάά, μπιλιά!

Και τί φωνούλα ήταν αυτό κουζούμ! Μόλις με είδε, πουλάκι ήτανε; Χελιδνάκι ήτανε; Άποδονάκι ήτανε;

— Ω, παρντόν, κύριε, λέει. Σας χτύπησα πολύ;

— Έγώ χίτες τίποτα ντέν είχα, άμμμα άμέσως λέω.

— Άμάν! Πολύ με χτύπησε μαντάμ. Όκ ποδοράκι μου!

Τότε το ώραίο ιπλάσμα πολύ τρομαγμένος είνε:

— Νά σας πάω στον σταθμό Πρώτων Βοη-θειών;

— Νά με πναινης, κουζούμ. Όκ, ώκ, ώκ, το ποδοράκι μου!

Άμέσως με τα ώραία κεράκια της με πιάνει—άμάν, γαργαλημένος είνω! — με σηκώνει οϊγά-οϊγά και μέσα στο αυτοκίνητο θέλει να με βάλει.

— Θεέ μου! Δεν μπορείτε να περπατήσε-τε; λέει.

— Όχι γιαβρούμ, δεν ήμπορώ. Πιάσε με!

Πιάσε με!

— Μά πώς να σας πιάσω;

— Άμα δεν μπορείτε να με πιάνης εσύ, γιαβρούμ, άσε με να σε πιάνω εγώ.

— Πιάστε με έσεις, πιάστε με!

Τότε εγώ χέρια μου άπλωμένα έκάνω, την πιάνω κι' έκείνη κοκκινισμένη ένεται:

— Άκ με συγχωρήτε, κύριε, λέει. Προσέχε-τε όμως...

— Με το μπαρδόν, λέω, μή με παρεξηγής γιαβρούμ, εγώ χτυπημένος άντρωπος ένομαι χίτες πώς πιάνω ντέν καταβαίνα.

Έτσι, μέσα στο αυτοκίνητο προσπαθώ να μπαίνω, άμα μπροστά, πλάι της να κάθωμαι.

— Πισώ! Πισώ καθίστε κύριε.

— Όχι γιαβρούμ. Μπιοροτά, ιπλάί σου θέλω να κάθωμαι.

— Μά πώς θα καθήσετε μπροστά; Δεν μπο-ρείτε, δεν κάνει.

— Κουζούμ, πλάί σου θέλω να κάθωμαι. Ά-μα λίγο εσένα άκουμπισμένο έκάνω εγώ κα-λά θά ινωμαι, χίτες γιατρό ντέν ήθέλω ούτε πιρώτων βοθηείων!

Τότε το νναίκα θυμωμένο ένεται, ύρίζει και με λέει:

— Κατέβα κάτω!

— Γιατί γιαβρούμ;

— Κατέβα, είπα.

Δέν έχεις τίποτα. Έού άλλα θέλεις.

— Έ ε, τί και να θέλω, γιαβρούμ, άσως με, γιάκο.

Έγώ χίτες άρηγνίωσις ζι-πύ-ανω ντέν έκάνω. Ένα φιλάκι, άμμ με δίνης, ξο-φλημένο ένεται!

Τότε το νναίκα θυμώνει, όπτε-ήλκα φωνάζει κι' ε-γώ άμέσως σπά πόδια το βάζω.

Άμμμα πολύ ιοκαρι-οποιημένος είμαι, γιατί ω-ραία νναίκα ήτανε. Ίστέ μακάρι και ένα άλλο τέ-τοιο δυστύχημα να μου ι-νόταν.

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπίες

ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Το βιολι

Ά! Κύριε ιδιοκττήτα, σήμερα θά φά-με τα μουστάκια μας. Σήμερα θά γί-νουμε από τριακόσια τριάντα δυό χω-ριά. Πώς; Περί τίνος πρόκειται; Μά τώρα τον άφελή μου παριστάνεις ή κά-νεις πώς δεν καταλαβαίνεις; Έδώ χα-λάει ο κόσμος και του λόγου σου ρω-τάς περί τίνος πρόκειται; Πρόκειται για κείνον τον καθηγητή του βιολιού, που ήρθες και μου έγκατέστησες στην πο-λυκατοικία και μά-λιστα στο διπλανό διαμέρισμα. Και εί-ναι τρείς μέρες τώ-ρα, που τα τρα-τζούνισμα του έ-ξοργιστικού αυτού έγχόρδου, μου ξε-σχίζουν τ' αυτιά και τα νύερα, σάν να κυκλοφορούν χί-λιες σαρανταποδα-ρούσες μέσα μου.

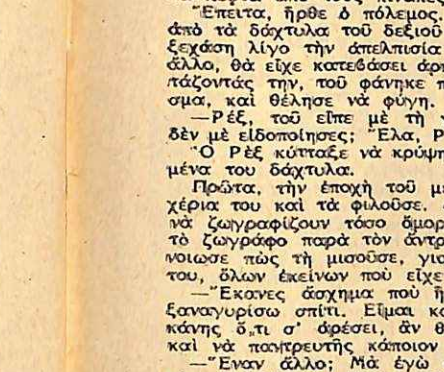
Γορρ-γορρ, από της έβδόμης πρωίνης μέ-χρι μεσουκυντιού, για-τί ο κύριος καθηγη-τής, βλέπεις, κάνει και νυκτερινά μαθήματα. Γορρ - γορρ... Κι' έχω την έντύπωση, ότι ένα χοντρό τυαλόχαρτο μου ζύνει το μυαλό.

Τί είπες; Μή ρωτάς μήπως δεν μου άρέσει ή μουσική; Σοβαρή είναι αυτή ή έρώτησις, ή μήπως με ερωτεύεσαι κι από πάνω; Ποιά μουσική, μωρέ; Μου-σική είναι ένα μοτίβο, που έχει μελω-δία με άρχη και τέλος. Άλλά εδώ που την είδες τη μουσική; Στο άηληδες τρα-τζούνισμα των χορδών, που κάνουν τα πα-πλητόπαιδα για να γυμνάσουν το πα-ληγορό τους στο παληγοδοράρι τους; Τί είπες; Στο διαμέρισμα του είνωι έ-λεύθερος ο καθένας να κάνει ό,τι θέλει; Κάποιο λάθος έχεις. Γιατί, αν είν' έτσι, τότε θά βάλω κι' εγώ δώδεκα καμπά-νες στο δικό μου διαμέρισμα και θά τις κοπανάω από το πρωί ως το άλλο-πρωί, να ιδούμε τί θά πής τότε, κύριε ιδιοκττήτα.

Και σε ρωτά: Μή ποιά δικαίωμα έ-νοικιάσας αυτό το διαμέρισμα διά πα-ροικισαν χορήγη; Τί είπες; Δικαίωμα σου είναι, καθ' ό ιδιοκττήτης; Νά με συγ-χωρή ή χάρι σου. Κανένα δικαίωμα δεν έχεις να ένοχλεις τους άλλους ένοικους, με τέτοια άποδοσία κατορθώματα. Ορίστε; Γιατί δεν διαμαρτύρονται οι άλλοι ένοικοι; Οι άλλοι ένοικοι μπορεί να έχουν κτηνώδη άναίσθησία και να μην ένοχλούνται. Έγώ όμως ένοχλούμαι, και εξαγριώνομαι. Δεν φτάνει, δηλαδή, ο από πάνω που σούρνει τις καρέκλες και τα τραπέζια, τώρα έχουμε και το βιολιτζή.

Άλλά έέρω γιατί το κάνεις. Το κά-νεις έπίτηδες για μένα, έπειδή σου έχω μπη στη μύτη, με το να θέλω να κά-νεις κάποιον τάξι στο παληγομαδί σου και ν' άποκαταστήσω ένα ρυθμό πολιτι-σμού. Επίδιόκεις να μ' εξαγαγκάσας να φύγω, έπειδή έχω το διαμέρισμα με πολλή νοίκα και δεν γεμίζω ένα τσου-βάλι λίρας να σου φέρω κάθε μήνα. Λοι-πόν, σε είδοποιώ, ότι αυτό δεν θά το φας και βγάτο άπ' το μυαλό σου. Μπα-ροί να νοικιάσω και άλλο σπίτι, άλλα αυτό θά το κρατήσω για ένα πείσμα. Γιατί το πείσμα μου έχω το πληρώνω. Έν τώ μεταξύ, όμως, θά κάνω κάτι άλλο. Θά στέκωμαι στο διάδρομο και θά παρολαυθάω ένα-ένα παληγοπαί-δου πάλι να γίνη Πανγκάνινι εις βάρος των νεύων μου. Και θά το άσπαζώ στο το βιολι και θά το κοπανάω το δρεάκι κεφάλι. Και θά το άσπαζώ το δρεάκι κεφάλι. Και θά το σπάω στο γόνατο. Κι' άειντε και άν' πώς θά υπερισχύσει το πείσμα μου!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Ο κλέφτης της βίβλας

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο Ρέξ ένοιωσε τον έαυτο του έξουθενωμέ-νο. Είχε φτάσει πιά στο άπρηγόρητο. Εί-χε παύσει όλες ιπποδρομίες για να μπο-ρέσει να βγάλη τη χρέη του και είχε υπογράψει μια συνολλα-γματική στο Θράνκ, που τούχε δανείσει ένα μεγάλο ποσό γι' αυτό το σκοπό κι' αντί ή τύχη να τον βοηθήσει για να ξελασπώσει, είχε βουτηχτεί άκόμα πιο πολύ στα χρέη. Τώρα ο Θράνκ του γύρευε τα λε-φτά, και τούχε θέσει προθεσμία δυό μέρες. Ο Ρέξ, μπρός στο άδιέ-ξοδο, δεν ήξερε τί να κάνει.

Περπατούσε άσκοπα στο δρόμο και ή σκέψη αυτή του τριβέλιζε το μυαλό. Ήταν μία έποχή, πριν άπ' τον πόλεμο, που ο Ρέξ ήταν ένας νέος καθώς πρέπει, ζωγράφος άπ' τους καλύτερους, και κέρδιζε πολ-λά λεφτά από τους πίνακές του.

Έπειτα, ήρθε ο πόλεμος. Τώρα είχε ένα μετάλιο, πολλά χρέη και από τα δάχτυλα του δεξιού χεριού του τα τρία ήταν κομμένα. Πιά να ξεχάσει λίγο την άπελπισία του μπήκε σε μία ταβέρνα να πιη. Δίχως άλλο, θά είχε καταδέσει άρκετά ποτήρια, όταν μπήκε ή Σούλδια. Κυτ' πάζοντάς την, που φάνηκε πως όνειρευόταν, πώς έδλεπε κάποιο φάντα-σμα, και θέλησε να φύγη. Μά ή Σούλδια πήγε κοντά του.

— Ρέξ, του είπε με τη γλυκιά φωνή της, είσαι σύ; Γύρισες και δεν με είδοποιήσες; Έλα, Ρέξ, πάμε στο σπίτι εκεί θά μου τα πής όλα.

Ο Ρέξ κύτταξε να κρύψη το χέρι του για να μη φαίνονται τα κομ-μένα του δάχτυλα.

Πρώτα, την έποχή του μεγάλου τους έρωτα, ή Σούλδια έπαυσε τα χέρια του και φιλούσε. Έτά ώραία σου χέρια, τούλεγε, που ξέρουν να ζωγραφίζουν τόσο όμορφα. Ή Σούλδια είχε έρωτα πιά πολύ το ζωγράφο παρά τον άντρα. Βλέποντάς την μπροστά του, ο Ρέξ έ-νοιωσε πως τη μιμούσε, γιατί ήταν το σύμβολο της περασμένης ζωής του, όλων εκείνων που είχε κάποτε και που δεν είχε πιά.

— Έκανες άσχημα που ήρθες να με βρης, Σούλδια, γιατί δεν θά εξαγαγούσας σπίτι. Είμαι καλά, όπου βρίσκομαι. Κι' εσύ μπορείς να κάνης ό,τι σ' άρέσει, αν θέλεις μπορείς να ζητήσεις και το διαζύγιο και να παντρευτείς κάποιον άλλο.

— Ένας άλλος; Μά εγώ θέλω σένα, σ' αγαπώ—και τα μάτια της γέμισαν δάκρυα. Μ' αγαπάς, τότε μ' αγαπάς;

— Καθόλου, Σούλδια. Έκανα λάθος. Ήμιστε τότε παιδιά. Έπειτα ήρθε ο πόλεμος, τώρα μεγαλώω πιά. Μεγάλωσες και σύ, Σούλδια...

Άφρησε θά δειναι. Ναί, ή πραγματικότητα είν' αυτή.

— Δεν σε πιστεύω, Ρέξ, δεν θά σε πιστέψω ποτέ. Όλα δεν τέ-λειωσαν μεταξύ μας...

Την άφησε να φύγη κλαμμένη. Τί είχε να χάσει; Τί τον συνέδεε ά-κόμα μαζί της; Καλύτερα να τα ξεχάσει όλα, άκόμα και την άγάμη-ση της παλιάς του, της ώραίας ζωής.

Είχε ανάγκη από χρήματα, χραιστόυσε στο Θράνκ που τον άπελούσε, χραιστόυ-σε και σ' άλλους. Έπρεπε, όπωσήπα-νε, να βρή λεφτά, να πληρώσει, είδημη ποιάς ξέρει, ίσως να τελειώσει στη φυ-λακή. Ο Θράνκ δεν άστειευόταν.

Αργότερα, του ήρθε στο νου αυτή ή έμμονη ιδέα: Πώς δεν τόχε σκεφτεί πρωτότερα; Ήταν ή μόνη όδός της σω-τηρίας. Θυμόταν τώρα καλά. Πώς άπ' τη βίβλα, ήταν ένα σημείο που ο τοί-χος ήταν χαμηλός, θά ηθοόσε από έ-κει. Ή πόρτα της υπηρεσίας θ' άνοι-γε εύκολα, αν παραθείας την κλειδαριά μ' ένα καρφί. Πολλές φορές, ή Σού-λδια κι' αυτός, είχαν σκεφτεί να την άλ-λάξουν, μά ήταν σίγουρος πως θά ή-ταν στα ίδια χάλια...

Ή Σούλδια φώναζε τα λεφτά και τα κομμάτια της στο σαλονάκι, κρυμέ-να σ' ένα συρτάρι του τραπέζιού της μέσης, που για το Ρέξ ήταν ένα παι-χνιδάκι να τ' άνοίξει. Έτσι θοπαίρνε τα λεφτά, τα κομμάτια, και θά πλη-ρώσε το Θράνκ κι' όλους τους άλλους. Ήταν ο μόνος τρόπος για να βγή άπ' τ' άδιέξοδο.

Για μία στιγμή, ο Ρέξ σκέφτηκε πως αυτό ήταν το τελευταίο στάδιο της κα-ταπονώσας του: να μπη και να κλέψη το σπίτι που άλλοτε ήταν το δικό του. Την άλλη μέρα, οι έφημεριδες θαγρα-φαν πως στο σπίτι της Σούλδιας Μπά-ρι είχε γίνει μία κλοπή άπ' τον ίδιο της τον άντρα!

Τά μεσάνυχτα ήταν εκεί, μπρός στη βίβλα, όπου άλλοτε έμπαινε σάν αφέν-της. Κάπνιζε τόνα τσιγάρο πάνω σ' άλλο από νευρικότητα. Ήταν άκόμα ένα φως στο σαλόνι και περίμενε να σβύσει. Άσπε έτοι, είχε φτάσει στο ση-μείο να κλέψη την ίδια του τη γυναι-κά! Ένοιωσε, για μία στιγμή, άβδια για τον έαυτο του, άλλ' ή αντίδρασι πέρασε. Σκέφτηκε πως ο πόλεμος έ-φταγνε για την κατάντη του. Αυτός τον είχε άλλάξει, τον είχε κάνει να γίνη άνδρας, να μεγαλώσει, να μην είναι πιά ο νέος που έκανε άντερα τρελλά και είχε άγαπήσει — έτοι νόμιζε τότε — τη Σούλδια με τα κατάεαθα μαλ-λιά και την είχε παντρευτεί.

Έξαφνα, το φως στο σαλονάκι έσβη-σε κι' άναψε έν' άλλο, στο πρώτο πά-

— Άλτ' ή πυροβολώ! φώναξε ή Σούλδια.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Επί τέλους το σκοτάδι άπλώθηκε σε λίγο στη βίβλα. Ο Ρέξ προ-χώρησε και χαμογέλασε ικανοποιημένος, όταν άντελήφθηκε πως ή κλει-δαριά της πόρτας της υπηρεσίας δεν είχε άντικατασταθή. Μέσα στο σπίτι βασίλευε σιωπή. Προχώρησε στα τυφλά, ήξερε τα κατατόπια. Ή πόρτα του σαλονιού ήταν μισόκλειστη και το χαλί έπνιγε τα βήματά του. Προχώρησε, ψαχούλεψε, βρήκε το τραπέζι της μέσης και μ' ένα σίδερο κατάρρε να άνοίξει το συρτάρι. Τα χέρια του έτρεμαν. Έ-πειτα, γέμισαν λεφτά και κομμάτια. Τάχωσε όλα στην τσέπη του.

Μόνο όταν ήταν έτοιμος να εξαγαγή άπ' το σαλόνι, του φάνηκε πως κάποιος ήταν κρυμμένος εκεί. Κι' άμέσως άκούστηκε μία φωνή, ή φω-νή της Σούλδιας:

— Άλτ' ή πυροβολώ!...

Κράτησε την άναπνοή του και δεν άπάντησε. Ή φωνή έρχόταν από δεξιά, το ηλεκτρικό φως ή Σούλδια δεν μπορούσε να τ' άναψη, γιατί ο διακόπτης ήταν άριστερα. Ή φωνή της Σούλδιας εξακούστηκε πιο έπιτακτική:

— Άλτ' ή πυροβολώ!...

Ο Ρέξ ήξερε καλά πως δεν θά πυροβολούσε. Ήξερε πως δεν είχε περισσότερο, μά κι' αν είχε σίγουρα δεν θά σκότωνε τον άντρα της.

Έφτασε στο μπαλκόνι κι' άνοίξε γρήγορα τα τέφια. Το ύψος δεν ήταν μεγάλο, μόλις ένα μέτρο άπ' το έδαφος και πήδησε. Όταν βρέ-θηκε στον κήπο, άρχισε να τρέχει άπελπισμένα. Μά ξαφνικά μία λάμ-ψη έσκισε το σκοτάδι κι' ο Ρέξ ένοιωσε κάτι ζεστό να τρέχει άπ' το δεξί του πόδι. «Πυροβόλησε!» φηθόρισε με κατάπληξι.

Συγκέντρωσε τις δυνάμεις του. Έπρεπε να το σκάσει. Ή Σούλδια δεν έπρεπε να τον δη. Ένοιωσε ντροπή, τύψεις. Μά δεν κατάφερε να προχωρήσει και σωριάστηκε χάμω. Έπειτα είδε να πλησιάζη ή Σούλδια.

— Μην πλησιάζης, της φώναξε, φύγε, είμαι άπολωμένος κι' εγώ...

— Δεν σε πιστεύω, του είπε ή Σούλδια, όταν βρέθηκε κοντά του. Δεν είχες το κουράγιο να με σκοτώσεις!

Τον είχε λοιπόν άναγνωρίσει. Ο Ρέξ ένοιωσε μία ντροπή άναπόφευ-κτη. — Σούλδια, ήρθα να κλέψω το σπίτι μου, το σπίτι μας, είπε με λυγμούς. Νά που κατάντησα. Δεν λυπάμαι για μένα, λυπάμαι για σένα! Βλέπεις; Καλύτερα να μην πυροβολούσες, έτσι δε θά μ' άνα-γνώριζες.

— Τέρερα πως ήσουν εσύ, Ρέξ, του είπε.

— Μά, πυροβόλησα έπίτηδες. Σκόπευσα στα πόδια σου, θέλοντας να σε πάρη ή σφαίρα έξωπιστα. Ήταν το μόνο μέσο για να σ' εξαγαγκάσω να μείνης εδώ, κοντά μου, στο σπίτι μας!...

— Είμαι γεμάτος χρέη, Σούλδια.

— Θά τα πληρώσωμε, Ρέξ.

— Μή ποιά τμήρα; Έχασα τα δά-χτυλα του δεξιού μου χεριού. Δεν θά είδες, Σούλδια, θά τα δής ε-μείς!

— Δεν μπορώ να ζωγραφίσω. Πώς θά δουλεύω; Τί με θέλεις;

— Σε θέλω, γιατί είσαι ο άντρας μου! Θά πληρώσωμε τα χρέη σου με τα λεφτά μου.

— Θάθελα να είχα σκοτώσει στον πόλεμο...

— Μή λες άνοήσιες. Το ότι έχασες τα δάχτυλά σου δεν είναι κάτι τόσο σπουδαίο. Το κακό θά ήταν αν έ-χανες την καρδιά σου. Έλα, πάμε στο σπίτι...

Τον βοηθήσε να σηκωθεί, στηρί-χτηκε πάνω της κι' άρχισαν να προ-χωρούν με άργα βήματα. Ένοιωσε τον έαυτο του σάν παιδί κοντά της.

— Δέ μεγάλες άκόμα, καθήμε-μου, λατρεύω που παιδί, του είπε ή Σούλδια γλυκά. Μά θά σε βοή-θησω εγώ, θά το δής, για να γί-νεις ένας πραγματικός άντρας.

Πριν να περάσουν το κατώφλι του σπιτιού τους, ή Σούλδια του ζα-γάνε σά σε ψιθύρο:

— Σ' αγαπώ, Ρέξ, δεν έπαφα να σ' αγαπά!

Έκείνος δεν άπάντησε. Ένοιωσε μονάχα πως ήταν άπειρα εύτυχι-σμένος.

ταμα, Έκεί ήταν ή κρεατοκόμαρά τους, ο Ρέξ τώερε, μά δεν ήθελε να το σκέπτεται, γιατί θά χανε το θάρρος του.

Επί τέλους το σκοτάδι άπλώθηκε σε λίγο στη βίβλα. Ο Ρέξ προ-χώρησε και χαμογέλασε ικανοποιημένος, όταν άντελήφθηκε πως ή κλει-δαριά της πόρτας της υπηρεσίας δεν είχε άντικατασταθή. Μέσα στο σπίτι βασίλευε σιωπή. Προχώρησε στα τυφλά, ήξερε τα κατατόπια. Ή πόρτα του σαλονιού ήταν μισόκλειστη και το χαλί έπνιγε τα βήματά του. Προχώρησε, ψαχούλεψε, βρήκε το τραπέζι της μέσης και μ' ένα σίδερο κατάρρε να άνοίξει το συρτάρι. Τα χέρια του έτρεμαν. Έ-πειτα, γέμισαν λεφτά και κομμάτια. Τάχωσε όλα στην τσέπη του.

Μόνο όταν ήταν έτοιμος να εξαγαγή άπ' το σαλόνι, του φάνηκε πως κάποιος ήταν κρυμμένος εκεί. Κι' άμέσως άκούστηκε μία φωνή, ή φω-νή της Σούλδιας:

— Άλτ' ή πυροβολώ!...

Κράτησε την άναπνοή του και δεν άπάντησε. Ή φωνή έρχόταν από δεξιά, το ηλεκτρικό φως ή Σούλδια δεν μπορούσε να τ' άναψη, γιατί ο διακόπτης ήταν άριστερα. Ή φωνή της Σούλδιας εξακούστηκε πιο έπιτακτική:

— Άλτ' ή πυροβολώ!...

Ο Ρέξ ήξερε καλά πως δεν θά πυροβολούσε. Ήξερε πως δεν είχε περισσότερο, μά κι' αν είχε σίγουρα δεν θά σκότωνε τον άντρα της.

Έφτασε στο μπαλκόνι κι' άνοίξε γρήγορα τα τέφια. Το ύψος δεν ήταν μεγάλο, μόλις ένα μέτρο άπ' το έδαφος και πήδησε. Όταν βρέ-θηκε στον κήπο, άρχισε να τρέχει άπελπισμένα. Μά ξαφνικά μία λάμ-

Η βελίς της γυναίκας

ΟΙ ΓΡΑΜΜΕΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

ΥΠΑΡΧΕΙ κάτι που ποτέ δεν θα πάψη να μας εκπλήσσει: 'Η ευκολία με την οποία αλλάζει γραμμή, σιλουέτα, το γυναικείο σώμα. Πραγματικά, με την παραμικρή υπόδειξη της μόδας, τα πάντα μεταβάλλονται. Όλες οι γυναικες παχείες ή αδύνατες σπεύδουν να εμφανισθούν σύμφωνα με την νέα διάταξη της μόδας.

Στην κατάρνηση των γοφών μεγάλο ρόλο παίζει ο σημερινός κορσές, που σήμερα τον αποκαλούμε «ζώνη». Αυτή επιτυγχάνει κάθε μεταβολή του σώματος, γι' αυτό δεν πρέπει ποτέ να παραλείψουμε να της δίνουμε την πρέπουσα σημασία και να μη διαστώμε να ζοδεύουμε, προκειμένου ν' αποκτήσουμε την κατάλληλη «ζώνη» για την κάθε νέα γραμμή.

Μία ολόκληρη γεωμετρία συντελείται κάτω από τις τουαλέτες που φοριούνται με τόσο απλότητα: Έκτος από τα μυστικά που περιβάλλει η «ζώνη» και που κανονίζουν την τάλλια και τους γοφούς, ένα νέο είδος μπρετέλλες επιτυγχάνουν να τοποθετήσουν το στήθος εκεί ακριβώς όπου το θέλει η μόδα. Πένες και τεχνικές ντεκούπ μοιράζουν τον όγκο του προς τα πλάγια, ώστε το στήθος να διατηρή την απαιτούμενη στρουγυλότητα. Οι ζώνες, με δική τους τεχνική και αυτές, εξαφανίζουν τον όγκο των γοφών και ελαττώνουν την καμπύλη της μέσης, καταλήγοντας σ' ένα πλισσεδωτό ή σουρωτό βολαντί που προσδίδει στο άκρο λάστιχο της «ζώνης» τη χάρη που η κάθε γυναίκα επιζητεί.

Τι χρειάζονται τώρα όλα αυτά, αφού η γραμμή «Α» ισοπεδώνει το στήθος και μας δίδει μία σιλουέτα σε σχήμα τριγώνου; Δεν επιτρέπεται, όσο κι' αν η μόδα προσπαθή να εξουδετερώσει τις γραμμές του σώματος, να αφίσουμε το σώμα ελεύθερο, χωρίς να το βοηθήσουμε να διατηρήσει τις αρμονικές του καμπύλες.

Κάτω από την τουαλέτα, που έχει τη μέση ελεύθερη και άφθονο φάρδος στους γοφούς, πρέπει να κινείται ένα σώμα καλοδεμένο και καλοστριγμένο. Μόνο έτσι δείχνει τη χάρη

της ή σημερινή μόδα.

ΣΑΒΒΑΤΟΚΥΡΙΑΚΑ ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

Η εφευριστή μόδα περισσότερο από κάθε άλλη φορά λανσάρει πρακτικά σύνολα, που φοριούνται εύκολα και πρό πάντων πλύνονται και τα σόναλα παρουσιάζουν ένα πλήθος παραλλαγές.

Από ένα πρώτο τεγεράκι π. χ. αν αφαιρέσουμε τη ζακέτα, το μεταβάλλουμε σε τουαλέττα μαστίχας.

Τα σκίπτρα της εποχής εξακολουθούν να τα κατέχουν τα «ντέ πιές», που έχουν για συμπλήρωμα ένα επανωφοράκι, που είναι πιά απαραίτητο.

Μία νέα ποιότης υφάσματος είναι το «όρλόν», που παρουσιάζει εξαιρετικές ιδιότητες, γι' αυτό και το χρησιμοποιούμε πολύ για τουαλέτες «γούικ' έντ» (Σαββατοκύριακου).

Εμφανίζεται σε πολύ απαλά χρώματα ντεγκραντέ, που θυμίζουν τα εξωτικά μεταξωτά, ενώ συγχρόνως έχει το μεγάλο προσόν να διατηρή αμετάβλητη την κοπή, που διαλέξατε. Μπορείτε να κάμετε το λεπτότερο πλισσισμό και όταν παρασπτή ανάγκη θουτάτε όλο το φόρεμα σε μία λεκάνη το πλένετε και το πλίσσε μένει ανέπαφο. Σε λίγη ώρα είναι έτοιμο να φορεθθ.

Αλλά και τα βαμβακερά υφάσματα, που είναι τόσο της μόδας εφέτος δεν μεταβάλλονται ακόμη και όταν βουτούνται στο νερό.

Κοντά στα νέα βαμβακερά πήρε νέα μορφή και ο πικέ, που εμφανίζεται με κάποια ιδιορρυθμία στις ραβδώσεις. Χρησιμοποιείται κι' αυτός πολύ για «ντέ-πιές» διαφόρων σχεδίων και πολύ συχνά συνοδεύεται από βαμβακερό επανωφοράκι.

Μη σάς φαίνεται παράξενο, που σάς μιλούμε διαρκώς για επανωφοράκι. 'Η άκαταστασία του καιρού το επιβάλλει, άλλως τε τα Σαββατοκύριακα στην έξοχη θέλουν πάντα μερικές προφυλάξεις.

Άλλο υφάσμα, που χρησιμοποιείται επίσης για τα φορέματα «γούικ' έντ» είναι το βαμβακερό τουίντ. 'Η ανόμιε των χρωμάτων του παραμένει στους τόνους παστέλ.

Θά έχετε ένα χαριτωμένο αποτέλεσμα, αν επιδιώξετε ν' αποκτήσετε ένα ντέ-πιές, που ν' αποτελείται από μία φούστα

Αριστερά: Δύο τσέπες λίγο έβαζε γαρνίρουν το απλό αλλά χαριτωμένο αυτό φορεματάκι από ποπλίνα. Δύο μπρετέλλες το συγκρατούν και το κορσάζ είναι εφαρμοστό. Μέσον: Φορεματάκι με μακρύ μπουστό από ποπλίνα με πούα. Με τη φούστα «κούπ σαμπάνιας» και τον εφαρμοστό μπουστό είναι πολύ κατάλληλο για λεπτές σιλουέτες. Δεξιά: 'Από κοτο-νάντ εμπριμέ με ντεκολτέ καρρέ και κορσάζ κιμονό. Δύο φιόγκοι γαρνίρουν τον λαιμό και τη ζώνη.

...μια βέστα τρουά-κάρ από τουίντ βαμβακερό με βάσι το μπλέ παστέλ και συμπλήρωμα μία μπλούζα-σεμιζιέ από άσπρο πικέ. 'Αλλ' άς μη ξεχνούμε και τις βαμβακερές ποπλίνες, που τις βλέπουμε εφέτος σε τόσο ωραία χτυπητά χρώματα. Ένα σύνολο από χρωματιστή ποπλίνα θά συμπληρωθεί με ένα λευκό επανωφοράκι από βαμβακερό τουίντ.

Σε ανοικτόχρωμα βαμβακερά φορέματα βλέπουμε κεντημένα διάφορα μοτίβα σπαρμένα εδώ κι' εκεί: λουλούδια, φύλλα, φρούτα και ή εντύπωση είναι χαριτωμένη.

Τα εξαρτήματα της εξοχής έχουν κι' αυτά την πρωτοτυπία τους. Οι τσάντες έχουν διαστάσεις εξωφρενικές και κάποτε διαιρούνται σε... πατώματα. Το πρώτο πάτωμα, αρχίζοντας από κάτω, αντικαθιστά την βαλίτσα, που θά φιλοξενήσει κάτι πρόχειρο για το Σαββατοκύριακο: μία μπλούζα, ένα παντελόνι, ένα πουλόβερ, ή ένα φόρεμα. Στο δεύτερο πάτωμα τοποθετείται τα καλλυντικά σας: βαζάκια, κολώνιες, μπριγιαντίνες, κραγιόνια, οδοντόπαστες. Στο τρίτο είναι ή καθ' αυτό τσάντα με το πορτοφόλι σας, τα γυαλιά σας, τα σιγαρέττα σας, τον αναπτήρα, την πουντιέρα κλπ.

ΤΟ ΠΑΝΤΕΛΟΝΙ ΤΗΣ ΕΞΟΧΗΣ

Το μονόχρωμο μακρύ παντελόνι διατηρεί πάντοτε το άμεμπτο κλασσικό σκεδίο του. Είναι αρκετά εύρύχωρο προς τα επάνω και στενεύει όσο κατεβαίνει, όχι όμως απότομα ούτε υπερβολικά. Φοριέται με μπλούζες από ριγυτό υφάσμα που καθώς ξέρετε είναι ή μεγάλη μόδα της στιγμής και πολύ συχνά

Αριστερά: Φορεματάκι για έξοχη από πικέ χρωματιστό. Μπορεί να γίνει και από βαμβακερό σκυταζικό. 'Ο λαιμός κλείνει με ένα ομοιόμορφο φιογκάκι. Δεξιά: Ριγέ φορεματάκι βαμβακερό με ντεκολτέ «μπω-τώ». 'Η διαφορετική τοποθέτηση των ραβδώσεων αποτελεί όλο του το γαρνίρισμα.

Ένα πλαστρόν από το ίδιο υφάσμα του παντελονιού ανεβαίνει αρκετά ψηλά στο στήθος και συγκρατείται πίσω στην πλάτη με δύο μπρετέλλες που σταυρώνουν.

Κοντά όμως στο κλασσικό παντελόνι έχουμε και τις διάφορες παραλλαγές. Έχουμε πρώτα το παντελόνι που φθάνει λίγο μακρύτερα από το γόνατο και πέφτει παρδού κι' ελεύθερο δίνοντας σχεδόν την εντύπωση μίας φούστας στενής. Έχουμε έπειτα το παντελόνι, που φθάνει ως τη μέση της γάμπας, στενεύοντας αισθητά προς τα κάτω και έχοντας για στόλισμα ένα γαλόνι στο πλάι ενώ στη μέση κάνει μία κλίση και σχηματίζει δύο τσέπες.

Έχουμε επίσης το κοντό σκεδίο ως το γόνατο, με τη διαφορά ότι στενεύει τόσο, ώστε να εφαρμοζή τελείως και κουμπώνει με δύο κουμπιά. 'Η τελευταία αυτή «κούπ» επιδέχεται αντί μονόχρωμο υφάσμα, ριγυτό σε φόντο λευκό με ραβδώσεις σε ζωηρό χρώμα. Για να συνοδεύσετε το παντελόνι τα πάντα είναι κατάλληλα. 'Η σεμιζιέ μπλούζα ή ή μπλούζα σε κούπ ζαποναι, ή μπλούζα χωρίς διόλου μανίκια και με μεγάλο άνοιγμα λαιμού και οι ριχτές μπλούζες σε είδος πολύ φαρδεϊάς καζάκας.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

1) Φόρεμα από λινό ριγέ. Μία φάσα με τις ρίγες διαγώνιες γαρνίρει το άνοιγμα του λαιμού και τη ζώνη. 'Η φούστα είναι σε σχήμα «κούπ σαμπάνιας». 2) Καμωμένο από λινό ένορουσάμπι το μοντέλο αυτό έχει πιο άμυγιε εμφάνιση και μπορεί να φορεθθ σε μία απογευματινή συγκέντρωση. 3) Φοριστάτη μαρινιέρ από τουάι ντέ κοτόν μπλέ γαρνιρισμένη με άσπρο πλαστρόν. Φοριέται με φούστα φαρδεϊά ή παντελόνι. 4) Καμωμένο με ποπλίνα ριγέ έχει μπουστό χωρίς μανίκια. Ένας γιακάς πολύ ιδιόρρυθμος σκεπάζει έλαφρά τους ώμους. 'Η ζώνη είναι μονόχρωμη.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο μικρός Κέδρικ Έρρολ ζούσε με τη μητέρα του στη Νέα Υόρκη. Ο πατέρας του, ο Λοκάνος Έρρολ, που είχε πεθάνει, ήταν ο τρίτος γιός ενός πλούσιου Άγγλου αριστοκράτη, του γέρου κόμητα του Ντόρινγκου. Μία ημέρα όμως συνέβη κάτι που άλλαξε τη ζωή του Κέδρικ. Ήταν τότε οκτώ χρόνων. Ο παππούς του έστελλε στη Νέα Υόρκη το δικηγόρο του κ. Χαδίζα για να τον φέρει στο Λονδίνο. Οι δύο θεοί του είχαν πεθάνει κι' έτσι ο Κέδρικ, ύστερ' απ' το θάνατο του παππού του, θα γινόταν κόμης του Ντόρινγκου. Ο Κέδρικ λοιπόν με τη μητέρα του έφθασαν στην Άγγλία κι' έγκαταστάθηκαν χωριστά. Ο μικρός λόρδος έμεινε με τον παππού του που τον αγάπησε από την πρώτη στιγμή. Ύστερα όμως από λίγο καιρό η γυναίκα του δευτερότοκου γιού του κόμητα, του Μπέδικ, διεκδικούσε για το γιό της τον τίτλο του λόρδου Φαουντλερόου. Στο μεταξύ ο Ντίκ είδε σε μία εφημερίδα τη φωτογραφία της λαίδης Φαουντλερόου, που δεν ήταν άλλη από τη Μίνα, τη γυναίκα του αδελφού του Μπένι!

— Δεν σούλενα εγώ πως όλα είναι κατεργαριές; — Ακούς εκεί! φώναξε κι' ο Ντίκ. Θέλει να φορέσει και στέμμα ή ποινή αλυσίδων!...

Σε μία εφημερίδα που διάβασε, θυμάμαι ότι έγραψε πως ο γιός της έχει ένα σημάδι στο στήθος. Κι' εγώ ξέρω από τι το έχει το σημάδι αυτό! θυμάσαστε κ. Χάιν, τι σας είπα την ημέρα εκείνη; Η Μίνα, θυμωμένη καθώς ήταν, θέλησε να μου πετάξει ένα πιστόλι στο κεφάλι. Αλλά ο Θεός την ετίμησε. Βέβαια δεν ήθελα να πάθω το παιδί τις τιμές. Μά το πιστόλι βρήκε το γιό της και το άνοιξε μία πληγή στο στήθος. Μάλιστα, θυμάμαι, ότι τότε ο γιατρός είπε πως θα το άφηνε σημάδι σ' όλη του τη ζωή. Ακούς εκεί λοιπόν, λόρδος ο γιός της Μίνας! Λόρδος ο γιός της Μίνας και το Μπένι, δηλαδή ο αδελφός μου! Φωτός λόρδος!

Ο Ντίκ από μικρός ήταν πολύ έξυπνος. Αφού λοιπόν, έκανε διάφορα σχέδια με τον κ. Χάιν, στο τέλος πήραν κι' οι δύο μαζί την απόφασή τους: Πρώτα έγραψε ο Ντίκ ένα γράμμα στον Μπένι. Μέσα σ' αυτό έβαλε και τη φωτογραφία της λαίδης Φαουντλερόου που την έκαμε απ' την εφημερίδα. Κατόπιν έγραψε κι' ο κ. Χάιν ένα γράμμα στον κόμητα του Ντόρινγκου και στον Κέδρικ.

Αλλά δεν είχαν κλείσει ακόμη τις επιστολές τους, όταν ο Ντίκ σκέφτηκε κάτι άλλο και είπε στον κ. Χάιν: — Λέω πως μόνον την εφημερίδα είναι δικηγόρος. Λέγεται Χάρισον κι' έχει κοντά στο μαγαζί μου το γραφείο του. Τι λέτε, λοιπόν; Νά του αναθεώρη την υπόθεσή αυτή; Οι δικηγόροι ξέρουν καλά τους νόμους! Άμα το πούμε πως έχει το ζήτημα, θα μας φωτίσει τι να κάνουμε. Πρέπει να κάνουμε, δι' ε-ξαρτήτως από μας για να σώσουμε τον Κέ-δρικ!...

Ο κ. Χάιν βρήκε τη λύση του Ντίκ εξαιρετική.

— Έχεις μεγάλο δική, φίλε μου, είπε. Πρέπει να μιλήσουμε σ' ένα δικηγόρο...

Τότε ο κ. Χάιν, αφού κάλεσε έναν γείτονα του να του φυλάξει για λίγη ώρα το μαγαζί, φόρεσε το πανωφόρι του και μαζί με το Ντίκ, ξεκίνησε για το γραφείο του δικηγόρου κ. Χάρισον.

Αν ο κ. Χάρισον δεν ήταν τόσο νέος στο δικηγόρικό του στάδιο, αν δεν είχε διαβάσει καιρό κι' αν δεν ήταν τόσο δραστήριος κι' ε-

ξυπνος, ίσως να μην άκουγε μ' ενδιαφέρον τους δύο φίλους. Ίσως να εύρισκε φανταστική την ιστορία, που του διηγούνταν. Αλλά, εύτυχτος που δεν είχε δουλειές, είχε τον καιρό του ελεύθερου και έτσι έδωσε το λόγο του ν' αναλάβει την υπόθεσή τους.

— Τι πρέπει να κάνουμε κ. Χάρισον; ρώτησε ο κ. Χάιν. Πρέπει να ξέρετε, ότι εγώ θα πληρώσω τα έξοδά σας. Το όνομά μου είναι Σόλ-λας Χάιν, έμπορος αμικιακών προϊόντων, κι' έχω μπασκάκι στη γωνιά της δόου Μπλάινκ. — Πολύ καλά, κ. Χάιν, είπε ο δικηγόρος. Η υπόθεσή αυτή για μένα δεν είναι δύσκολη. Έλπίζω να την τελειώσω σύντομα. Ίσως α-πό την ύποθεσή αυτή να εξαστηθ το μέλλον μου και το μέλλον του πραγματικού λόρδου Φαουντλερόου. Πάντως δεν θα χάσουμε τίποτα αν καταφέρουμε να βρούμε την αλήθεια. Βλέ-πω ότι υπάρχουν αμφιβολίες για το παιδί, που η μητέρα του το παρουσιάζει για κληρονόμο. Γι' αυτό πρέπει να ελδοποιήσουμε πρώτα τον αδελφό του Ντίκ, όπως καλά το σκεφθήκα-τε, και συγχρόνως το δικηγόρο του γέρο-κό-μητα.

Το απόγευμα λοιπόν έγραψαν κι' έστειλαν τα γράμματα. Το ένα, στον κ. Χαδίζα και το άλλο στο Βενιαμίν Τίπτον, στην Καλι-φόρνια.

Οι ύποψιες του κ. Χαδίζα

Δεν πέρασε λίγος καιρός και τα γεγονότα πήραν άλλη τροπή. Μέσα σε λίγες ώρες άλ-λαξε ριζικά το μέλλον του μικρού παιδιού, που το είδαμε στην αρχή της ιστορίας μας να κάθεται πάνω σ' ένα βαρέλι, στο μπαλκόνι του κ. Χάιν να συζητά με τον Ντίκ, να περνά μία ήσυχη κι' άπληστη ζωή, με τη μητέρα του, ενώ φτάνοντας στο Λονδίνο έγινε λόρδος, ε-υγενής, έγγονος ενός κόμητα, κληρονόμος με-γάλης περιουσίας.

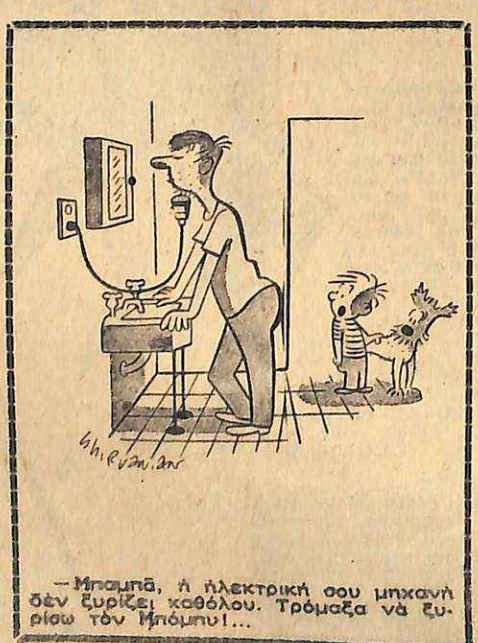
Αλλά και πάλι λίγες ώρες έφθασαν για να κάνουν το μικρό αυτό παιδί όρφανό, φτω-χό, να χάσει όλα του τα μεμαλικά και στο τέλος να το παρουσιάσουν για σφετεριστή ξέ-νης περιουσίας.

Αλλά να τώρα η τελευταία φάση της περι-πέτειας. Το παιδί αυτό, ο Κέδρικ, ξαναπαίρ-νει πάλι τη θέση του και τις τιμές του!

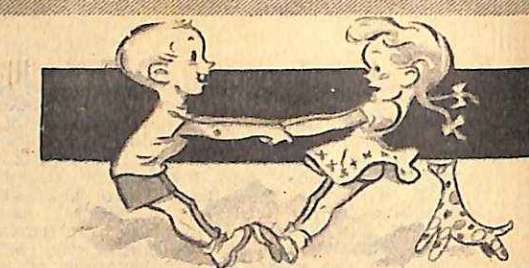
Κι' αλήθεια, δεν χρειάστηκε να περάση πο-λύς καιρός, ώπου να πάρη τη θέση του ο Κέ-δρικ.

Η γυναίκα, που παρουσιάστηκε για λαίδη Φαουντλερόου δεν ήταν τόσο έξυπνη, όσο ήταν κακιά κι' εγωίστρια.

Ο κ. Χαδίζα την πίεσε πολύ με τις διά-φορες ερωτήσεις του. Κι' αυτή επέμεινε να μά-θη λεπτομέρειες σχετικά με το γάμο της και τη γέννηση του παιδιού της. Εκείνη απάντη-σε κάπως μπερδεμένα. Στο δικηγόρο πέρα-σαν τότε πολλές σκέψεις. Η ξένη γυναίκα το άφηνε να κάνει και ο Ντίκ να κάνει το περπά-της της έκαναν να χάσει την ψυχραιμία και την ετοιμότητά της. Έκανε τότε απορίες και μπερδεύτηκε τόσο, ώστε, όπως αναφέρει, να λείψ το ένα ψέμμα πάνω στο άλλο. Στο ζήτημα του παιδιού της το ψέμμα ήταν αλ-λαβόλητο. «Οι παντρευμένοι τον Μπέδικ και ύστερα Χάρισον, όπως ισχυρίζονται, αυτό μπο-ρούσε κανείς να το πιστέψει, έχοντας όπ' όλα του τον χαρακτήρα και την αντιστοίχηση των δύο. Ο κ. Χαδίζα όμως δεν έδωσε σ' αυτό μεγάλη σημασία γιατί δεν τους ήξερε. Αλλά για το παιδί, η μητέρα επέμεινε ότι το είχε περάσει στα βιβλία της τάδε ενόριας, ενώ

— Μπαμπά, η ηλεκτρική σου μηχανή δεν ξυρίζει καθόλου. Τρόμαξα να ξυ-ρίσω τον Μπένι!...

συγχρόνως έλεγε ότι δεν θυμόταν και καλά σε ποιά το είχε καταγράψει.

Έτσι είχαν τα πράγματα, όταν έφθασαν πάνω στην κατάλληλη στιγμή τα γράμματα του κ. Χάιν και του νεαρού δικηγόρου της Νέας Υόρκης κ. Χάρισον.

Σκεφθηκε πόση ήταν η συγκίνηση του κ. Χαδίζα και του γέρο κόμητα, όταν έλαβαν αυτά τα δύο γράμματα.

Ο γέρο-κόμης κάλεσε το δικηγόρο του κι' αφού κλείστηκαν οι δύο τους στη βιβλιοθήκη, συζητήσαν άσκητη ώρα και αποφάσισαν την πορεία, που έπρεπε ν' ακολουθήσουν στην υ-πόθεσή που τους ενδιέφερε.

— Τρεις φορές συνάντησα την κυρία αυτή, είπε ο κ. Χαδίζα στον γέρο-κόμητα, και από την αρχή την υπερίσχυα. Απ' όσα μου έλεγε έβλεπα ότι το παιδί ήταν μεγαλύτερο. Έπει-τα αναμασσούσε τα λόγια της και δεν ήξερε να μου καθορίσει την ημερομηνία της γεννή-σεώς του. Η ιστορία όμως αυτή ύστερα από τα γράμματα που πήραμε, μάς αναγκάζει να λάσουμε νέα μέτρα. Και τα μέτρα αυτά είνε κατά τη γνώμη μου, να τηλεγραφήσουμε στους δύο αδελφούς, τον Μπένι και τον Ντίκ Τί-πτον να έρθουν εδώ άμεσα. Μά μην φονε-ρώσουμε στην ξένη αυτή κυρία τις νέες πλη-ροφορίες, που πήραμε. Κι' όταν έρθουν εδώ ο άντρας της κι' ο κοινωδός της, τότε, τους παρουσιάσουμε μπροστά της ξαφνικά. Εκείνη τότε, όταν τους δει θα τα χάσει και θ' απο-καλυφθεί η αλήθεια.

Ο γέρο-κόμης συμφώνησε με τη γνώμη του δικηγόρου του.

Και για να μην υποπτευθ τίποτα η ξένη κυρία, ο κ. Χαδίζα την επισκέπτονταν τα-κτικά. Μάλιστα, προσπαθούσε να άρχισε τό-ρα να την πιστεύει. Αυτό της έδωσε θάρρος κι' έγινε περισσότερο ομιλητική.

Αλλά μία μέρα, που βρισκόταν στο ξενο-δοχείο του Μόριμκου, (ποιος ξέρει τι ώρα τα έφθασαν τα γράμματα να έκανε!) την είδοποι-ήσαν ότι τη ζητούσε ο κ. Χαδίζα.

Ο δικηγόρος ανακουφίστηκε από τρία πρό-σωπα: Το γέρο-κόμητα, ένα παιδί δεκατριών-δεκατεσσάρων χρόνων με γλυκιά κι' ευνοή-φι-στογνώμια, και έναν άνδρα, ως τριάντα χρό-νων.

Η ξένη κυρία, που δεν περίμενε να δει ποιά μόνο των κ. Χαδίζα, δεν περίμενε να συγκα-τιθί, βλέποντας τη συντροφιά του, μία κραι-γή, τοσούτο ξέφυγε από τη γαλήνη της.

Όταν κοιμήθηκε από τα δύο δικηγόρο-κι', στήν νύκτα, όταν σπάνια—δεν άνοιγαν πο-τέ—θόλω, ήξερε ότι τα πρόσωπα αυτά ήταν πο-λύ μακριά της. Δεν περίμενε ποτέ να τα δει μπροστά της!

Ο Ντίκ ανέλυσε την συγκίνησή της. — Μπα! Έσύ είσαι Μίνα; τη ρώτησε με ελπίδα. Καταλάβαινε την κατάσταση.

Ο Μπένι είχε μείνει στην άκρη, δίχως να μιλάει.

— Την γνωρίζετε; τον ρώτησε ο κ. Χαδίζα. Ε-κείνη σιωπηλά σφόνταξε να μη το ξεφύγη ή παρουσιάσει κίνησι της γυναικίας εκείνης.

— Ναι, απάντησε ο Μπένι. Την ξέρω και με ξέρει πολύ καλά...

Τότε η Μίνα βλέποντας ότι αποκάλυφθηκε, άσπεσε κατά μέρος τις προσποιήσεις, και ξέ-σπασε σε νεύρα από το κακό της, θέσπισε συ-νηθισμένο στους δύο αδελφούς από ποιν.

Ο Ντίκ, βλέποντας την να ένη άνοιξη από τη λύσσα της, άνοιξε να την ελευθεύσει πε-ρισσότερο. Αισθανόταν ιδιαίτερη ενουσότητα, να την άκουσε να στεριγγαλίζει, να βρίζει, και να απειλεί.

Ο Μπένι όμως δεν είχε μάτια ούτε να την δει, Γυλιόντας στον κ. Χαδίζα, του είπε: — Κύριο, μπορεί να δοκιμάσω σ' όποιον δικα-στήριο θέλετε, ότι η γυναίκα αυτή είναι η γυναίκα μου! Μπορώ επίσης να φέρω δόσεις μάτορες θέλετε να να το δοκιμάσω. Ο πα-τέρας της ήταν άνθρωπος του λαού, αλλά τι-μιος. Ζη άκόμα και νιώσεται, όπως ντρέπο-μαι κι' ενώ, νιά τη διαγωγή της. Αν ήταν εδώ, θα την αναγνώριζε και θα σας άπολο-γούσε κι' ο ίδιος πόσο δυστυχής ήμουν που την παντρεύτηκα.

Και γυλιόντας προς το μέρος της τη ρώ-τησε με άπλοιο όθος: — Πού είναι το παιδί μου; Θέλω να το πά-ρω μαζί μου! Άσκετών καιρό τόχεις κοντά σου... Το δυστυχήμένο! Τι καλό μπορεί να πάω από μία τέτοια μητέρα!

Ενώ ο Μπένι μιλούσε, άνοιξε η πλαϊνή πό-ρτα του ξενοδοχείου και φάνηκε το κεφάλι μ-ε-νός παιδιού, που ήταν περισσότερο με μόνη έ-κ-συνέβαινε. Δεν ήταν όμοιο, άλλ' είχε συμ-παθητική συμπεριφορά. Έμοιαζε καταπληκτι-κά με τον Μπένι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ο 'Ασσάρ κι' η βασιλοπούλα

Μία φορά κι' έναν καιρό ο βασιλιάς της 'Ανατολής κήρυξε τον πόλεμο στο βασίλειό της Δύσης.

Σ το στρατό του βασιλιά της 'Ανατολής ήταν ένα γέρο και άξιό παλληκάρι, που τόλεγαν 'Ασσάρ. Μις το ταμπούρο κρεμασμένο απ' τον άιο του, πήγαινε πάντα πρώτο στη μάχη.

Αφού τελείωσε ο πόλεμος και νίκησε ο βα-σιλιάς του, ο 'Ασσάρ γυρίζει δοξασιμένος στο χωριό του. Περνώντας όμως έναν ποταμό είχε στην όχθη ένα άσπρο φόρεμα.

Τό πήρε και συνέχισε το δρόμο του. Είχε βραδυώσει πιά, όταν ο 'Ασσάρ έκαμωσε κάτω από ένα δέντρο. Εκεί τον πήρε ο ύπνος.

Τη νύχτα μία φωνή τον ξύπνησε, πούλεγε: — Καλέ μου άνθρωπε, λυπήσου με και σώ-σε με!...

Ο 'Ασσάρ πετάχτηκε και είδε μία κοπέ-λα κρυμένη πίσω από ένα δέντρο, που προ-έβαλλοντας το κεφάλι της, του είπε: — Δώσε μου το φόρεμά μου... Θέλω να γυ-ρίσω σπίτι μου!

— Για να σου το δώσω, της απάντησε ο 'Ασσάρ, πρέπει να μου πεις ποιά είσαι.

— Άχ! απαντήθηκε εκείνη άναστενάσσου-σα, εγώ είμαι η κόρη του βασιλιά της Δύσης. Όταν ο πατέρας μου πολέμησε με το βασιλιά της 'Ανατολής, με μόνε με μάγισσα και με κρατάει αλχημωτή στο Γυάλινο Βουνό. Μα-νάχα τις νύχτες μ' άφηνε ελεύθερη. Ήρθα λοιπόν να κάνω το μπάνιο μου και σάν άκουσα τό βήματα σου, κρύφτηκα. Έτσι δεν πρόφτα-σα να φάροσω το φουστάνι μου.

Ο πονόφυχος 'Ασσάρ, μ' όλα που άκουσε πως ήταν κόρη του έχθρου βασιλιά, της έδωσε το φόρεμα λέγοντάς της: — Αν είσαι αληθινή βασιλοπούλα, δίνω και τη ζωή μου για να σωθής από τα χέρια της μάγισσας! Πές μου τι μπορώ να κάνω;

— Για να με σώσεις πρέπει πρώτα να περά-σης από το δάσος των έννέα δρόμων, που τρώ-νε τους ανθρώπους. Ο πύργος τους βρίσκεται κατά το νότιο. Άν καταφέρεις και τον περά-σης, θ' ανέδης ύστερα στο Γυάλινο Βουνό. Ε-κεί είναι το σπίτι της μάγισσας.

Τη στιγμή εκείνη ένα σύννεφο σκόνης αλώ-θηκε κι' η κοπέλα έγινε άφαντη.

Ο 'Ασσάρ έσπώλασε πάλι να κοιμηθί. Η-θέλε να πάρη δύμεις για το νέο πόλεμο, που θ' άνοιγε τώρα με τους έννέα δρόμους.

Τα χαράματα λοιπόν πήρε το δρόμο για το νότιο. Περιπατούσε άδρες. Εφτασε τέλος στο δάσος, μα εκεί δεν είχε κανέναν. Άρχισε τότε να χτυπά δυνατά το ταμπούρο του.

Ένας άγριος γέρος πετάχτηκε από μία σπηλιά και τον ρώτησε: — Τι θές εσύ εδώ; Γιατί με ξύπνησες μ' α-υτό το δαιμονισμένο πράγμα που κρατάς;

— Συχώρα με γέροντα, είπε ο 'Ασσάρ. Θέ-λω να πάω στο Γυάλινο Βουνό. Μά πίσω μου έρχονται πολλοί στρατιώτες και για να μη χά-σουν το δρόμο, χτυπάω το ταμπούρο μου!...

— Και τι έρχονται να κάνουν εδώ; — Λένε πως θέλουν να έξοντώσουν τη γενιά των έννέα δρόμων!

— Εγώ πρώω λύκους κι' άγρια θηρία και νομίζεις πως θα φοβηθώ μία χούφτα άθρο-νάκια;...

— Ναι, αλλά κανένας δεν μοιάζει με τον στρατιώτη, άποκρίθηκε ο 'Ασσάρ. Όταν εκεί-νος πολεμά δεν βλέπει μπροστά του έμπόδια! Και είνε τόσο πολλοί, που και τους μισούς δεν φέει, θα μόνουν οι άλλοι να καταστρέ-ψουν το βασίλειό των έννέα δρόμων.

Τότε ο γέρος του είπε: — Θά σε βοηθήσω ν' ανέδης στο Γυάλινο Βουνό. Άλλά θα μου δώσης το λόγο σου πως

δεν θα χτυπήσης το ταμπούρο σου. Γιατί, άλλωστε, στο γυρισμό σου δεν γλυτώνεις!

Έτσι ο γέρο-δράκος πήρε καβάλα τον 'Ασσάρ και ξεκίνησε. Όταν έφτα-σε πιά στο Γυάλινο Βουνό τον άφησε κι' έφυγε. Εκεί ο 'Ασσάρ είδε δύο άνθρ-πους να μαλλώνουν.

— Τι έχετε; τους ρώτησε. — Νά, βλέπεις αυτή τη σέλλα; είπε ο έ-νας. Είναι μαγεμένη! Όταν καθίσης πάνω σ' αυτήν σε πάει όπου θέλεις. Τώρα είναι η σειρά μου να καθώλωσω, για να πάω στο Γυάλινο Βουνό κι' αυτός δεν μ' άφηνει.

— Θέλετε να σας βοηθήσω; τους πρότεινε ο 'Ασσάρ. Θά ρίξω μία πέτρα μακριά. Όποιος λοιπόν, τρέξει και την πάρη πρώτος, αυτός θ' ανέδη και στη σέλλα.

Εκείνη δέχτηκε, μα μόλις ξεκίνησαν κι' οι δύο για ν' άρπάξουν την πέτρα που έρι-ξε ο 'Ασσάρ, καβάλλανε τη σέλλα και πρ-ά-γχε ισα για το βουνό. Εκεί βρήκε μία γρηά ξεδοτισμένη και με μάτια γουρλωμένα.

— Τι θές εσύ εδώ; τον ρώτησε. — Ήρθα, κυριόλα, να ξεποτσάσω απ' τον πόλεμο, της άποκρίθηκε ο 'Ασσάρ. Είμαι μό-νος κι' έρρωτος στον κόσμο.

— Κάποτε να φας, να πεις, να κοιμηθής όσο θέλεις, του είπε η γρηά. Μά σε τρεις ημέρες θέλω να μου τελειώσης τρεις δουλειές, που δεν μπορώ εγώ να τις κάνω.

— Μετά χαράς σου άποκρίθηκε ο 'Ασσάρ. Την άλλη μέρα λοιπόν, δίνοντάς του μία δα-χτυλήτρα που είχε ν' άδειάση μία λίμνη και να βάλει τα ψάρια της στη σειρά. Ύστερα το-ύσε ένα μικρό τεσσάρκι για να κόψη τα γύρω δέντρα. Και τέλος του είπε να κόψη όλα τα κούτσουρα του βουνού.

Ο 'Ασσάρ πήγε πρόθυμος να δουλέψη. Μά ηρε ή τρίτη μέρα και δεν μπόρεσε να κόψη τίποτα. Κοντά λοιπόν, το μεσημέρι, εκεί που καθόταν κι' έλάμπε τη μοίρα του, παρουσιά-στηκε μπροστά του μία γυναίκα.

— Τι έχετε παλληκάρι μου, κι' είσαι τόσο λυπημένος; τον ρώτησε. — Ο 'Ασσάρ κάθισε τότε και της είπε την ιστορία του. Της είπε ακόμα πως φάνηκε να βοή τη κόρη του βασιλιά της Δύσης, που την είχε κλέψει μία μάγισσα.

— Ναι, παλληκάρι μου, του είπε εκείνη, μη στενοχωριέσαι, θά σε βοηθήσω. Ός το βράδυ οι δουλειές σου θά είναι τελειωμένες!

Ο 'Ασσάρ, ύστερ' από τα λόγια αυτά, κου-ροσμένος όπως ήταν, έσπώλασε να κοιμηθί.

Όταν το βράδυ ξύπνησε, είδε ότι η λί-μνη ήταν άδεια, τα δέντρα κομμένα, και τα κούτσουρα όλα έκαγαν. Μά η γυναίκα που έκανε το θαύμα εκείνο δεν φαινόταν πουθενά. Κοντά το βράδυ παρουσιάζεται η γρηά.

— Ναι, τι ώραία φωτιά που μ' άσπασε! ξε-...

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Η εύχη

Σ' εσάς, αγαπητές μου, που δεν έσκαν ποτέ μου και πολύ σας άνοητο, φτάνω συγυριμένη στα κόκκινα ντυμένα μία εύχη μου να σας πω:

Σας εύχομαι να ζήτε με προκοπή ν' άνθρε-σαν κρίνα δροσερά και να είναι στη ζωή σας σύντροφοι άχώριστοι, σας ή εύτυχία κι' ή χαρά.

Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

φώνισε. Θά ξεπαθούν τα κοκκαλάκια μου! Τη στιγμή εκείνη ο 'Ασσάρ είδε σε μία γω-νιά ένα κούτσουρο. Το πήρε και το πέταξε κι' αυτό στη φωτιά.

— Ω! καταραμένη! του φώναξε η γρηά. Το κούτσουρο αυτό ήταν η συμφορή μου! Έμπα γρηγόρα να το βγάλης πριν καή!...

Ο 'Ασσάρ μπήκε άφρα στην φωτιά κι' έ-δωσε τα κούτσουρα. Πετώντας το όμως έξω με δύναμη, εκείνο χτύπησε κάτω στη γη. Και τότε ο 'Ασσάρ είδε να ξεπροβάλλει από εκεί μέσα η κόρη με το άσπρο φόρεμα.

Χαρίς να χάσει καιρό, λοιπόν, παράτησαν τη γρηά και τρέχοντας πήραν το δρόμο για το δάσος των έννέα δρόμων. Μα εκείνη, που μι-ρίστηκαν ανθρώπινο κρέας, βγήκαν έξω έτοι-μοι να τους φάνε. Τότε ο 'Ασσάρ άρχισε να χτυπά δυνατά το ταμπούρο του.

Άμέσως συνάπτηκαν οι στρατιώτες του βα-σιλιά της 'Ανατολής. Κι' αφού σκότωσαν τους έννέα δρόμους, γύρισαν όλοι στο παλάτι του βασιλιά τους.

Ο βασιλιάς της 'Ανατολής έστειλε τότε μή-νυμα στον νικημένο βασιλιά της Δύσης να πα-ρουσιάσει μπροστά του.

Κι' όταν εκείνος ήρθε κι' έμασε πως η βα-σιλοπούλα του ήταν ζωντανή, έγινε ο καλύτε-ρος φίλος του βασιλιά της 'Ανατολής και παντρεύτη την κόρη του με τον γυνίαιο κι' άξιό 'Ασσάρ. Κι' έτσι έζησαν αυτοί καλά κι' εμείς καλύτερα.

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Άχαριστία

Ο πατέρας του Σάκη για να διευκο-λύνεται στις δουλειές του αγόρασε ένα μικρό, παλιό αυτοκίνητο.

Ο Σάκης όμως δεν πρόφτασε να κο-μορώσει για το αυτοκίνητο του πατέρα του, γιατί μόλις το είδαν οι φίλοι του, άρχισαν να τον πειράζουν.

— Μ' αυτό δεν μπορείς καύμενε Σάκη, ούτε στο Σούνιο να πας. Θά μείνης στη μέση.

Και πραγματικά, όταν μία Κυριακή ά-ποφάσισε ο πατέρας του να πάει όλη την οικογένεια με το αυτοκίνητο στην έξο-χη, στα μισά του δρόμου χάλασε το μο-τέρ κι' ο πατέρας του άρχισε να το επι-διορθώνει.

Τότε η μικρή αδελφή του Σάκη, άπο-γοητευμένη που διεκόπη το ταξίδι του, γύρισε και ρώτησε: — Καλέ μαμμά, τι τα κάνουν τα παλιά αυτοκίνητα που δεν μπορούν πιά να περ-πατήσουν;

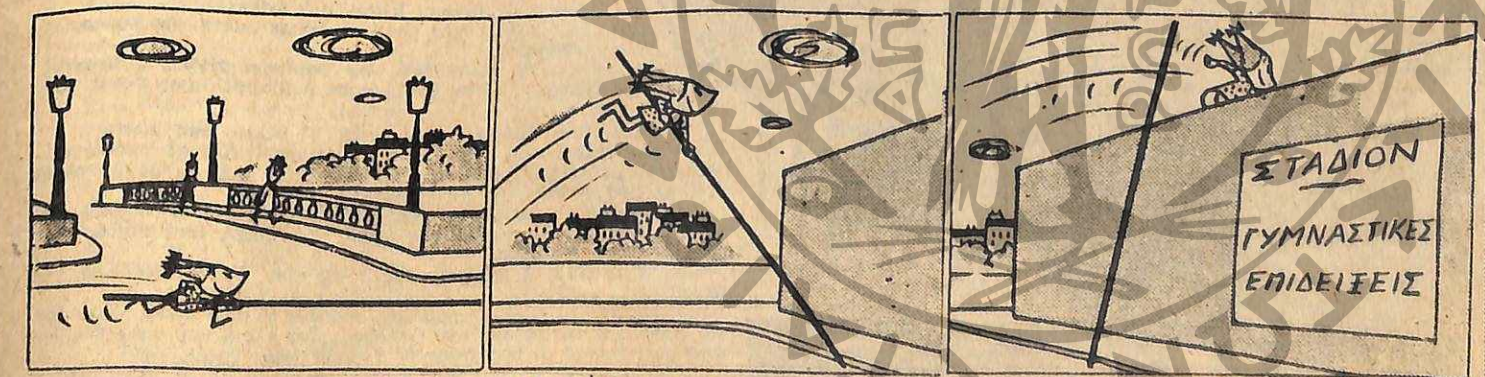
Κι' ο Σάκης, βλέποντας εύκαιρία να βγάλει το άκτι του άποκρίθηκε: — Όπως βλέπεις, αδελφούλα μου, τα πουλάνε στον πατέρα μας!...

Χιούμορ

Ο Μάκης λέει στον έλεγκτή του τριάνου: — Ο πατέρας μου κι' εγώ πήραμε ελπίστρια για την ταξεία και τώρα ταξιδεύουμε με το εμπορικό!...

Θά κάνετε λάθος, παιδί μου, του άποκρί-νεται με καλωσύνη ο έλεγκτης. — Κ' όμως, κύριε, έμεινε ο Μάκης, πρ-έ-πει να λάβετε όπ' όλη σας τα εισητήριά μας!...

— Και τι να κάνουμε; — Νά διατάξετε τον οδηγό ν' αύξηση την ταχύτητα!...

Η ΖΟΥΤΣΑ ΣΤΙΣ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΕΣ ΕΠΙΔΕΙΞΕΙΣ

της ο "Ηνγκλινς". Μά νασαι πάντα έτοιμος, Σάμ. "Αν κάμει ο Σέρμαν την παραμικρή γκάφα, θέλω να καθίσω στην ηλεκτρική καρέκλα!"

Ο Κρέιλ κούνησε το κεφάλι του και σπύχθηκε.

— Θα δούμε, όταν φτάσει η στιγμή... είπε. Αλήθεια, τι γίνεται με τη συνεδρίαση της Επιτροπής;

Ο "Ηνγκλινς χαμογέλασε.

— Φρόντισα ν' αναβληθεί.

— Έκαστες άσχημα, Νικ. Είπ' επικίνδυνο να τραλακώνης έτσι την Επιτροπή... Ο Ρής δεν σε χωνεύει... μη ξεχνάς δε πως είναι πρώτος φίλος με τον εισαγγελέα και το διευθυντή της αστυνομίας!

Ο "Ηνγκλινς χαμογέλασε περιφρονητικά κι' απάντησε:

— Μη μου το λες και τρομάζω!... Ήρεβούρ, Σάμ.

Ο Κρέιλ ανασήκωσε τους ώμους του, χαιρέτησε το Λέον και βγήκε απ' το γραφείο.

— Ποιος είν' αυτός ο Ρής; ρώτησε ο Λέον ανάβοντας άλλο τσιγάρο.

— Ο πρόεδρος της Δημοτικής Επιτροπής. Είναι δικαστικός.

— Μπορεί να σε βάλη σε μπελάδες;

— Δεν μπορεί να μου κάνει τίποτα, εφόσον δεν έχω το παραμικρό εις βάρος μου. Νάσαι βέβαιος δε ότι φυλάγομαι.

— Έχεις ήδη κάτι εις βάρος σου; ότι δεν κατάγγειλες αυτές τις τέσσερες δολοφονίες. Δεν μπορεί να σε κλείσει μέσα ο Ρής γι' αυτό;

— Θα μπορούσε, αν το μάθαινε. Αλλά δεν το ξέρει.

Ο "Ηνγκλινς έσβυσε το ποτήρι του, κτύπησε το ρολόι του και πρόσθεσε:

— Σύμφωνα λοιπόν, "Εντ; Θ' αναλάβεις την παρακολούθηση του Σέρμαν. Δεν θέλω να τον χάσεις καθόλου απ' τα μάτια σου, από σήμερα ως το Σάββατο. Είναι σπουδαιότατο, αυτό!

— Ένοια σου... "Α, ξέχασα να σου πω! Ξέρω που καταλήγουν τα σύμματα του μικροφώνου που βρίσκεται στο γραφείο του Ρού; σ' ένα διαμέρισμα του ίδιου πατώματος, όπου μένει μία κάποια Γκλόρια Ουίνδσορ, που λέει πως είναι σκισσογράφος.

— Πιστεύεις ν' άνηκε κι' αυτή στη συμμορία; ρώτησε ο "Ηνγκλινς, δίχως πολύ ενδιαφέρον.

— Ασφαλώς. Αυτή θα πρόδωκε τα σχέδια του Ρού. Θα τον άκουσε να κουβεντιάζει με τη φιλενάδα του και να κανονίζουν πως θα το σκάσουν μαζί. Κι' έτσι θάμαζε ο Σέρμαν πως τον έκλεβε ο Ρού.

— Τελος πάντων, δτι έγινε έγινε... είπε ο "Ηνγκλινς ανασηκώνοντας τους ώμους του. Έγω θα βγάλω μονάχα απ' τη μέση το Σέρμαν. Όταν λειψή αυτός, θα διαλυθ' η συμμορία.

Ο Λέον σπύχθηκε και απάντησε:

— "Ας το ελπίζουμε... Θα τον επιβλέπω δόλονα, κι' αν μου φανή πως σκορπίζει κάτι τι, θα σου τηλεφωνήσω άμέσως.

— Σ' ευχαριστώ, "Εντ. Γεια σου.

Αφού έφυγε ο Λέον, ο "Ηνγκλινς άφοσιώθηκε στη δουλειά του. Όταν μπήκε η Λόις στο γραφείο του, λίγα λεπτά πριν απ' την ώρα του φαγητού, τον βρήκε να εργάζεται άκοιμη. Σήκωσε το κεφάλι του και της χαμογέλασε

— Θυμηθήκατε να μου κρατήσετε ένα τραπέζι γι' άποψε στον "Ασημένιο Πύργο; ρώτησε.

— Μάλιστα, για τις όκτώμιση.

— Το ξέρω πως δεν ξεχνάτε τίποτα! Από τότε που βρίσκεσθε στην επιχείρησή μου, δεν ξεχάσατε ποτέ το παραμικρό. Σας θαυμάζω.

— Πληρώνομαι για να κάνω καλά τη δουλειά μου, είπε απλά η Λόις.

— Ναι, ίσως, απάντησε ο "Ηνγκλινς ζαρώνοντας τα φρύδια του. Ωστόσο, δεν βρίσκονται πολλές υπάλληλοι σαν και σάς... "Αν δεν κάνω λάθος, είναι πέντε χρόνια τώρα που εργάζεσθε για μένα.

Η Λόις χαμογέλασε.

— Ναι, το Σάββατο το βράδυ συμπληρώνονται ακριβώς πέντε χρόνια.

— Το Σάββατο το βράδυ... Πως το θυμόσαστε με τόση λεπτομέρεια;

— Έχω άριστη μνήμη για τις ήμερομηνίες... Μην ξεχνάτε, κύριε "Ηνγκλινς, ότι πρόκειται να φάτε σε μια ώρα μαζί με το Χάρου Μπερυσταίν.

— "Α, δεν υπήρχε φόβος να το ξεχάσω... είπε ο "Ηνγκλινς μ' ένα μορφασμό. "Ωστε λοιπόν, το Σάββατο... Μα πρέπει να το γιορτάσουμε! Καλά τα καταφέραμε, μέσα σε πέντε χρόνια. Δεν είν' έτσι, Λόις;

Η νέα γυναίκα κούνησε καταφατικά το κεφάλι της.

— Όσο θυμάμαι εκείνο το γραφειάκι που είχαμε στην αρχή! Και τη γραφομηχανή! Γράφατε μ' αυτήν όλη μέρα, ενώ εγώ τριγύριζα για να βρω λεφτά... Ευτυχώς, τελείωσαν όλ' αυτά. Σίγουρα, θάσαστε ευχαριστημένη σήμερα με το μεγάλο γραφείο σας και την ηλεκτρική γραφομηχανή!

— Ναι, υποθέτω... απάντησε η Λόις.

Ο "Ηνγκλινς την κύταξε.

— Δεν φαινόσαστε πολύ ενθουσιασμένη είπε, "Ακούστε, θα σας προτείνω κάτι: να πάμε μαζί το Σάββατοβράδυ, για να γιορτάσουμε την πέμπτη επέτειο της συνεργασίας μας. Τι λέτε γι' αυτό;

Η Λόις κοκκίνισε λίγο και δίστασε, πριν απάντησει:

— Δεν πιστεύω να είμαι ελεύθερη το Σάββατοβράδυ, κύριε "Ηνγκλινς. Έχω μίαν άλλη πρόσκληση.

Ο "Ηνγκλινς, που την κύταξε προσεκτικά, είδε να γίνεται ακόμη πιο κόκκινη.

— Κρίμα, απάντησε. "Ωστόσο, θα βρείτε τον καιρό να συμπήσουμε κάτι μαζί στον "Ασημένιο Πύργο». Σύμφωνα!

— Δεν μπορεί να ματαιώσω το ραντεβού μου, είπε ήσυχα η Λόις. Σας ευχαριστώ πάντως, κύριε "Ηνγκλινς.

— Εκείνος γέλασε, με κάποια άμνηστια, ανασήκωσε τους ώμους του και είπε:

— Όπως θέλετε, Λόις. "Ας τ' αφήσουμε γι' άλλοτε, αφού δεν θέλετε να δυσχερεστήσετε το άγόρι σας.

— Δεν πρόκειται για κανένα άγόρι μου! φώναξε η Λόις. Έτυχε απλώς ναμαι άπασχολημένη αυτό το βράδυ.

Και βγήκε απότομα απ' το γραφείο, χτυπώντας πίσω της την πόρτα.

Ο "Ηνγκλινς ζάρωσε τα φρύδια του, σαστισμένος.

— Δεν καταλαβαίνω τίποτα! μουρμούρισε. Κι' ύστερα η Τζούλι μου λέει όλη την ώρα πως μ' ερωτεύθηκε η Λόις! Καπως μ' ερωτεύθηκε η Λόις! Καπως μ' ερωτεύθηκε η Λόις! Τι είδους ερωτάς λο κι' αυτό... Τι είδους ερωτάς είναι, αφού δεν δέχεται καν να φάμε ένα βράδυ μαζί;

Δέκα λεπτά αργότερα, έφισε το στυλό του κι' έτοιμάστηκε να φύγει. Φορούσε το πανωφόρι του, όταν μπήκε ξαφνικά η Τζούλι.

— Καλώς την! της είπε. Πως με θυμηθήκατε;

Η νέα γυναίκα τον φίλησε κι' ύστερα του εξήγησε:

— Χρειάζομαι λεφτά. Θα φάω μαζί με τη Τζούλι Τζίμπσον, κι' έφυγα απ' το σπίτι μου σχεδόν άπενταρο.

Ο "Ηνγκλινς έδωσε το πορτοφόλι του.

— Πολύ όμορφα να φάω κι' εγώ μαζί σας είπε. Μα δεν

μπορώ, δυστυχώς... Σου φτάνει ένα πενήντατο;

— "Ναι, με το παραπάνω, άγιάπη μου. Δεν τρώμε ποτέ παραπάνω από μια σολάτα... Έχεις κανένα ραντεβού τώρα το μεσημέρι;

— Ναι, με το Μπερυσταίν, απάντησε ο "Ηνγκλινς μ' ένα μορφασμό. Έχωμε να μιλήσωμε για σπουδαίες δουλειές...

Η Τζούλι έβαλε στην τσάντα της τα λεφτά.

— Μπορείς να με πάσης με τ' αυτοκίνητό σου; είπτε.

— Καί βέβαια. Πού θα φάτε;

— Στο Γουλντορφ.

— Εν τάξει. Είναι στο δρόμο μου. Έλα, πάμε.

Πέρασαν στον προβάλαμο, τη στιγμή που έμπαινε ο Χάρου Βίνς. Εκείνος κτύπησε τη Τζούλι λίγο στενωχωρημένα και παραμέρισε για να τους αφήσει να περάσουν.

— Καλημέρα, Χάρου, του είπτε ζωηρά η Τζούλι. Μπορώ να σας ζητήσω μια χάρη;

— Μα φυσικά! απάντησε ο Χάρου, λίγο ταραγμένος.

Ο τόνος της φωνής του έκαψε τη Λόις ν' ανασπύσει το κεφάλι της. Καθότανε σ' ένα γραφείο, κοντά στο παρθέριο. Κι' ούτε η Τζούλι ούτε ο Χάρου είχαν αντιληφθή την παρουσία της.

— Θάθελα άλλα δυο εισιτήρια για την άποινή παράσταση, είπτε η Τζούλι. Μπορείτε να μου τα δώσετε;

— Βεβαίως, απάντησε ο Χάρου που είχε αλλάξει χρώμα.

— Μα εσύ θα με καταστρέψης, Τζούλι! είπτε χαμογελώντας ο "Ηνγκλινς. Θα μου γεμίσης τη σάλλα με τζαμπατζήδες.

— Είναι για τη Τζούλι. Της τα υποσχέθηκα.

— Αυτή κολυμπάει στα λεφτά! Δεν μπορούσε να τα πληρώσει;

— Έλα, μην είσαι τσιγκούνης! είπτε η Τζούλι πιάνοντας τον απ' το μπράτσο. Οι φιλενάδες μου βόσκουνε φυσικά να τους δίνω εισιτήρια για τις παράστασεις σου.

— Τελος πάντων, κτύπησε τί μπορείτε να κάμετε, Χάρου, είπτε ο "Ηνγκλινς. Βλέπετε, οι επιθυμίες της είναι διαταγές!

— Μάλιστα, κύριε "Ηνγκλινς, απάντησε ο Χάρου με βραχνή φωνή.

— Πρόκειται να φας πάλι άποψε μ' αυτό το γέρο γεροντιστή; ρώτησε η Τζούλι τον "Ηνγκλινς. Ποιάν ώρα έχετε ραντεβού;

— Στις οχτώμιση. Δεν θα μπερδέσω να ιδωθούμε άποψε, Τζούλι. Έχω την έντοψη πως θ' άργησω να ξεμπερδέψω.

Ο Χάρου είχε μείνει ακίνητος, κτυπώντας τους πούφυγαν. Η έκφραση του προσώπου του παραξένεψε τη Λόις. Κι' όταν τον είδε να βγάζει άποτομα απ' το φοβόφιο, άνατοίχισε απ' το φόβο της—δίχως να ξέρη το γιατί...

μικρά μάτια του το πεζοδόρο.

Ο "Ηνγκλινς κούνησε το κεφάλι του.

— "Οχι. Έδώ δεν έχω κανένα κίνδυνο. Μόνον όταν θα βγούμε από δω, θα πρέπει να προσέχης πολύ.

— Πάντα προσέχω, άφεντικό. Λοιπόν, στις δεκάμιση;

— Ναι. Θα σε περιμένω στο φουαγιέ.

Ο Τσοκ βγήκε από τ' αυ-

τοκίνητο. Κτύπησε γύρω του, έχοντας το χέρι στην τσέπη του. Άνοιξε την πόρτα και παρακολούθησε με τα μάτια τον "Ηνγκλινς, που διέσχισε γρήγορα το πεζοδρόμιο για να μπει στο ρεστωράν.

Ο "Ηνγκλινς άφισε το παλτό και το καπέλλο του στη γκαρνταρόμπα και προχώρησε προς την τουαλέτα, όταν είδε να μπαίνει ο γεροντιστής Μπάμον.

— Καλησπέρα σας, του είπτε. Αυτή τη φορά δεν σας άφισα να περιμένετε.

— Πως πάμε Νικ; ρώτησε ο γεροντιστής, σφίγγοντας του το χέρι.

— Πολύ καλά. Πάω να πλύνω τα χέρια μου. Έρχεσθε και σεις;

— Ναι, βέβαια.

Ενώ ο "Ηνγκλινς έπλενε τα χέρια του, ο Μπάμον άναψε ένα τσιγάρο. Φαινότανε πολύ δυσχεστημένος.

— Δεν θάπρεπε ν' αναβάλετε αυτή τη συνεδρίαση, Νικ, είπτε. Ο Ρής είναι έξω φρενών μαζί σας.

— Το περίμενα, αυτό, απάντησε αδιάφορα ο "Ηνγκλινς παίρνοντας μία πετσέτα.

— Σας προειδοποιώ πως δεν σκοπεύει ν' ανεχθή πιά αυτούς τους τρόπους σας. Μου το είπτε.

Ο "Ηνγκλινς έπιασε απ' το μπράτσο το γεροντιστή και τον πήγε στο υπαί.

— Έλατε να πιήτε κάτι, του είπτε καλόκεφα. Θα σας καταπραΰνη τα νεύρα... Ο Ρής είναι αναγκασμένος να επιδοκιμάζει όλα όσα κάνω. Το ξέρετε πολύ καλά.

— Καθόλου! Μου είπτε πως είναι πιά καιρός να σας βάλη κάποιος τα δυο πόδια σ' ένα παπούτσι, και πως θα το άναλαβη αυτός προσωπικά.

Ο "Ηνγκλινς παράγγειλε δυο ποτά. "Όποτε ρώτησε, χαμογελώντας:

— Και πως έχει υπ' όψη του να το καταφέρει;

— Δεν μου είπτε. Ξέρω όμως πως κουδέντισσε με τον εισαγγελέα. Είναι εν γνώσει γι' ατι άφορά το Ρού.

Το πρόσωπο του "Ηνγκλινς πήρε τροχια έκφραση.

— Πως αυτό; ρώτησε.

Ο Μπάμον στράφηκε με στενωχωρία στο καθισμά του.

— Άκουσε να μιλάνε περί εκδίασμού... Θέλει να κάνει μια έρευνα ό εισαγγελέας.

Ο "Ηνγκλινς ανασήκωσε τους ώμους του.

— Άοίστε τον να κάνει ό,τι θέλει. Μα, αν δεν μπερδέσω ν' άποδείξη τους ισχυρισμούς του, θα του κάνω μνήσι για δυσφήμιση!

— Του το είπα κι' εγώ, αυτό... Ήταν έξω φρενών, σας λέω... Ωστόσο, Νικ, αν υπάρχει κάποια αλήθεια στις φήμες που κυκλοφορούν, καλά θα κάμετε να προσέχετε...

— Μη λένε ανοησίες! διέκοψε άποτομα ο "Ηνγκλινς. Δεν έχω κανένα λόγο να προσέχω "Ας άποδείξη αυτός, αν μπορεί, πως ήταν ο Ρού εκδίαστης.

Ο Μπάμον φάνηκε ανακουφισμένος.

— Είμ' ευχαριστημένος που σας άκουω να το λέτε, αυτό, είπτε. Ωστε δεν άνησυχείτε, Νικ;

— Μα όχι, καθόλου. Δεν μπορώ ν' άποδείξη τίποτα... ούτε κι' ο εισαγγελέας.

— Τι έγινε για τη γραμματέα του Ρού;

— Τα κανόνισα. Ούτε οι έφημερίδες ούτε ο εισαγγελέας τη συσχέτισαν καθόλου με το Ρού. Ο Μορίλλι φρόντισε για όλα. Δεν πηγανε χαμένες οι πέντε χιλιάδες δολάρια που τούδωσα. Μη χολοσκάεστε λοιπόν!

— Εύκολα το λέτε σεις. Μα για έλατε στη δική μου θέση... Α, τι συμπτωσι! Νά κι' ο Ρής!

Ο "Ηνγκλινς στράφηκε και

Το δεξί χέρι της νοικοκυράς,
σας γράφει κάθε δεκαπενδήμερον
για να σας δώ-
ση μερικές κα-
λές ιδέες.

Γά σκεύη από άλουμίνιο να τα καθα-
ρίζετε με ξύδι και όχι με ποτάσσα.

Για να καθάρισουν τα μπουκαλία του
λάδιου κόψτε μικρά κομματάκια έφημε-
ρίδας μέσα σε ζεστό νερό, ρίξτε το νερό
στο μπουκαλί και κινήστε το καλά.

**ΚΙ ΑΛΛΗ ΜΙΑ
ΚΑΛΗ ΙΔΕΑ**

είναι ν' άποκτήσετε στο σπίτι
σας με ελάχιστα χρήματα
ΑΝΕΤΟ ΜΑΓΕΙΡΕΜΑ ΚΑΙ ΦΩΤΙΣΜΟ
με το υγραέριον SUPERGAS που
είναι το δεξί χέρι της νοικοκυράς.

**υγραέριον
ΣΟΥΠΕΡΓΚΑΣ**
ΕΝΑ ΑΚΟΜΗ ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ ΕΙΣΑΓΟΓΕΙ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ :

Σ. & Ε. ΜΑΚΡΥΜΙΧΑΛΟΣ & ΣΙΑ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ 21 - ΤΗΛ. 52.703, 52.704, 52.705

BP

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΘΝΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΕΠΙΔΑΥΡΟΥ 1955

ΤΡΑΓΩΔΙΑΙ

ΕΚΑΒΗ - ΟΙΔΙΠΟΥΣ - ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ

ΕΞ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΠΙΔΑΥΡΟΝ

19 ΙΟΥΝΙΟΥ — 3 ΙΟΥΛΙΟΥ 1955

(ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ ΤΟΥΡΙΣΜΟΥ
ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ: ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΠΕΡΙΗΓΗΤΙΚΗΣ ΛΕΣΧΗΣ)

ΤΙΜΑΙ ΕΙΣΙΤΗΡΙΩΝ Δραχ. 100 - 60 - 40 - 20 - 10

ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΟΝ

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ - ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ - ΕΚΔΟΜΑΙ

1) ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ (εισιτήρια θεάτρου) δδός 'Αγ. Κων-
σταντίνου, Τηλ. 53-242 και εις τα ειδικά περίπτερα των πλα-
τείων Συντάγματος, Κλαυθμόνος, Στ. Λαυρίου.

2) ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ ΕΟΤ, Πλατεία Συντάγματος.
Τηλ. 32-111 (Εισιτήρια Θεάτρου-Πληροφοριαί).

3) ΕΛΛΗΝ. ΠΕΡΙΗΓΗΤΙΚΗΝ ΛΕΣΧΗΝ, Λεωφ. 'Αμαλίας 28.
Τηλ. 22-494 (Εισιτήρια Θεάτρου-Πληροφοριαί-Συμμετοχή εις
τάς έκδρομιάς 'Επιδαύρου).

4) ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ (Εισιτήρια Θεάτρου).

‘ΑΣΠΡΟ’
"Γνωμή"

**ΑΝΑΚΟΥΦΙΖΕΙ
ΤΟΥΣ ΠΟΝΟΥΣ**

Αναλγητικόν

ΑΣΠΡΟ
ΑΣΠΡΟ ΛΙΜΙΤΕΔ - ΑΓΓΛΙΑ
Εγκατεστημένοι από το 1922, Αδ. 1188/13-3-1948
Αποκλειστικοί Αντιπρόσωποι δια την Ελλάδα
ΑΣΠΡΟ Φ. ΣΕΠΙΝΤΑΝ & ΣΙΑ (ΕΛΛΑΣ)
Τελεωμύ 55α - Τηλ. 51.482 - 'Αθήνα

Διαφήμιση ως άποφασίς 'Υπουργ. Προνοίας Ε.Β. 595.13-1-55

Vitalbronze

VITABRONZE: Η μοναδική κρέμα που θα σας
προφυλάξη από τα εγκαύματα και θα δώση άμέσως
μελαυνότητα και γοητεία στην επιδερμίδα σας.

Ο Διεθνής Ηθικός

ΟΙ ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΜΑΣ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΕΛΛΑΔΟΣ - ΙΤΑΛΙΑΣ Ο-Ο

Οι Έλληνες παίκτες αγωνίσθηκαν με μεγαλύτερη διάθεση, πιο μαχητικά, περισσότερο αποδοτικά απ' όσους Ιταλούς και άξιζαν τη νίκη

Η Ισπανία 0-0 της εθνικής μας ομάδας με τη Β' εθνική Ιταλίας για το Κύπελλο Μεσογείου ήταν μία πραγματική έκπληξη για τους Έλληνες φιλάθλους. Η καταθλιπτική ήττα μας από την εθνική Ισπανίας στη Μαδρίτη με 7-1 δημιουργήσε προϋποθέσεις ποδοσφαιρικής καταιγίδας. Ωστόσο, το αθάνατο ελληνικό φιλότιμο, η εύχυσια μας, η μαχητικότητάς μας και η προσεκτικότερη αντιμετώπιση όλου του προβλήματος απ' τους Ιθύνοντες έδωσαν την ευκαιρία στις 25.000 των ενθουσιωδών θεατών να χαρούν ένα παιχνίδι γεμάτο συγκινήσεις και να περιομύνουν στο τέλος του αγώνος ακόμη και νίκη των διεθνών μας.

Στην άμυνά μας πρώτα σταθμάκε ανώτεροι των Ιταλών. Ο Μανταλός, ο Ρωσίδης, ο Λινοβλάκης, ο Κουρτζίδης άδρασαν περήφανα το ανάστημά τους στους βιρτουόζους κυνηγούς της εθνικής Ιταλίας, που έδω κά τρεις βδομάδες έφεραν δυο Ισπανίες με 3-3 με την Α' εθνικής Ιταλίας. Ο Λινοβλάκης βράχος ακλόνητος, ήρας του αγώ-

νος, έπαιξε έξυπνα, πρακτικά, ομαδικά. Άκουσε τον προπονητή του και έφηρμοσε σύστημα άναχαίσιμης των δυο σέντερφορ με μαεστρία και ετοιμότητα. Σκόρπισε ένθουσιασμό και αυτοπειποθησι στους συμπαίκτες του με τον ήρωισμό του. Κέρδισε τις κεφαλές. Τα κερθώματα του θυμικών παιγνιδιών Πατέρμου. Τό σθένος του, η αντοχή του, η φρονιμάδα του έδωσαν στην Μπέτιν και τον Μπάτσι και ανέδειξαν το Λινοβλάκη καλύτερο των 22 σε δυναμισμό και απόδοσι.

Ηρώς της άμυνας και ο Ρωσίδης, ο ταχυκίνητος και μαχητής δεξιάς άπισθοφύλακας. Η δραστηριότητά του άρχιστεσε τον Λαφόρτα. Η μαχητικότητά του έπαινήθηκε ζωηρά. Τό έξυπνο κλείσιμο των περασμάτων χειροκροτήθηκε. Ιδιαίτερος όμως διακρίθηκε στο πλευροκοπήματα, που έκλειναν την περιοχή και έξουδετέρωναν τους κινδύνους.

Ο Κουρτζίδης σταθερός, ψυχραιμος, δραστήριος ένα-χέτο με φλεγματικότητα άλλα και με πίστι. Κράτησε την άριστερή πλευρά με επιμονή και θάρρος. Ο Μάσι δεν μπόρεσε να εφαρμόση τα ευρήματά του γιατί ο Κουρτζίδης τον έπαιξε έξυπνα. Με τέτοιες άμυντικές προϋποθέσεις δεν είναι περίεργο, γιατί οι Ιταλοί δεν μπόρεσαν να εκδύσουν την έστιά μας, ούτε γιατί ο Μανταλός δεν δούλεψε άνάλογα με την σπουδαιότητά του αγώνος.

Ο αγριόγατος της Μαδρίτης πάντως, όταν χρειάσθηκε, έδειξε και στην Άθνη τις αλειτουργειδείς ικανότητές του.

Ο άφανής όμως μάεστρος

της Ισπανίας ήταν ο Παπαντωνίου. Η τέχνη του έκανε έντύπωσι ακόμη και στους Ιταλούς. Συνέδεσε άμυνα και επίθεση. Κυριάρχησε στο κέντρο με τη βοήθεια και του Κοτρίδη. Παλληκαρίσια άγώνιστήκε για να στερεώση τή άμυντικά μας τείχη. Κάθε επίσης επιθετικό σχέδιο απ' αυτόν ξεκινούσε. Επιτελικός νους διεύθυνε κλάσεις. Τολμούσε να πούμε πως η έκβασι του αγώνος θάταν για την Έλλάδα νικηφόρα αν ο κ. Χέλμης τον υποχρέωνε να παίξε προσοτερό επιθετικά.

Ο Πότταν είχε μερικές επιτυχίες έξ αιτίας άεζων σφαλμάτων του Κοτρίδη στις προσβολές ίδιως. Ο πανύψηλος όμως και μαχητικός άριστερός χάρ της έθνικής μας κυριάρχησε στις κεφαλές, στο ψηλό παιχνίδι. Έπαιξε με πείσμα, με κέφι και κράτησε πολύ καλά τη θέση του. Αν ήταν πιο υπολογιστικός στις εφορμήσεις του θά βοηθούσε αποτελεσματικώτερα τους κυνηγούς μας.

Η επιθετική πεντάδα μας αυτή τη φορά ήταν πιο φαρμαρισμένη και συνδεμένη. Ο Δαρβίνα, κυρίας όμως ο Φωτεινός έκαναν παιχνίδι άπαίτητους. Ο «διολισθητής» έξω δεξιά όταν έπαιζε ομαδικά, σурτά, διεμβολιστικά άνοιγε δρόμο προς τό τέρμα. Θάταν αποτελεσματικώτερος, αν τον χρησιμοποιούσαν οι συμπαίκτες του στις έπικινδυνες στιγμές.

Ο Φωτεινός δικαίωσε τ' όνομά του, με τό παιχνίδι του. Τεχνίτης κλάσεως, άριστοτέλης του «κοντρά», άεικίνητος παίκτης, θάταν ακόμη πιο ύπεροχος αν η μαχητικότητά του συμβόδιζε με την ποδοσφαιρική άεικίνησή του. Ο Κουράκιδης έπαιξε ψυχολογικά επηρεασμένα. Δεν ώδηγησε, δεν άνοιξε τό δρόμο, δεν μοίρασε. Άπλώς άγωνίστηκε φιλότιμα.

Απ' τους δυο άριστερούς «ντενι» (Σεραφειδής - Νεστοριδής) ο δεύτερος ήταν ομαδικώτερος, συνδετικώτερος, περισσώτερο φαρμαρισμένος. Έκανε έξυπνα υποστίματα, συνεργάσθηκε αποτελεσματικώτερα.

Ο Πανόλης θάταν πάντα τό βαρύ πυροβολικό της επίθεσώς μας όταν τον χρησιμοποιή ή ομάδα την ώρα που προέπει. Άγωνίστηκε μαχητικά, γρήγορα, δυναμικά.

Γενικά, η εθνική μας έπαιξε δυναμικά αποδοτικώτερα απ' την Ιταλική. Έδειξε ύπεροχη σε έπικινδυνες στιγμές και πίεσε καλύτερα τους Ιταλούς, γεγονός που μαρτυρείται και απ' τή τέσσερα κόρνεα που κέρδισε. Η νίκη της άείζε! Τό τέμα του Νεστοριδής είτε ήταν όσαίτ, είτε όχι είναι πάντως τό βαθμολογικό κριτήριο της ύπεροχής του παιγνιδιού των διεθνών μας. Οι Ιταλοί πιθανόν νάταν (μερικοί απ' αυτούς) τεχνικώτεροι. Οι διεθνείς μας όμως είχαν ύπεροχη στην απόδοσι και αν δεν έχαναν ευκαιρίες θά κέρδιαν την πιο επιβλητική νίκη της σταδιοδρομίας τους.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Συλλεβικό σταυρόλέξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΚΑΤΙΜΕΡΙ - ΑΜΑΛΙΑ. 2) ΜΑΝΑΡΙ - ΡΙΓΑΝΗ. 3) ΑΝΑΓΩΓΗ. 4) ΡΙΜΑ - ΜΑΝΙΑ - ΚΑΚΟ. 5) ΚΟΚΕΤΑ - ΠΕΙΡΑΤΗΣ. 6) ΔΟΣΙΜΟ - ΠΕΡΑΜΑ. 7) ΧΑΝΙΑ - ΜΑΝΙΚΑ. 8) ΛΙΑ - ΚΑΝΑΡΙ - ΑΜΕ. 9) ΠΑΤΑΓΟΝΙΑ. 10) ΡΙΜΑΤΑ - ΤΟΜΑΡΙ. 11) ΑΛΑΡΙΧΟΣ - ΑΝΑΡΙΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΚΑΜΑΤΑΡΙΚΟ - ΧΛΙΝΑΡΙΑ. 2) ΤΙΝΑ - ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ - ΜΑΛΑ. 3) ΜΕΡΙΑ - ΤΑΣΙΑ - ΠΑΤΑΡΙ. 4) ΝΑΜΑ - ΚΑΤΑ. 5) ΠΑΡΩΝΙΑ - ΑΝΑΓΩΓΗ. 6) ΓΙΑ - ΡΙΝΙ. 7) ΜΑΡΙΑ - ΠΕΙΡΑΜΑ - ΑΤΟΝΑ. 8) ΛΙΓΑ - ΚΑΡΑΜΑΝΙΑ - ΜΑΡΙ. 9) ΑΝΗΘΙΚΟΤΗΣ - ΚΑΜΕΡΑΡΙΟΣ.

Μικρά προβλήματα

1) 4.500 γύρους (3000 X 3) 2). 2) 35. 3) 9 παρά δέκα. 4) 16) 5 και 4) 5 (X + Y = 4 και X) Y = 4). 5) Τό μολύδι δεδομένο ότι θά είναι μικρότερο σε όγκο και τό συνάντηση μικρότερη αντίστασι του αέρος κατά την πτώσι του.

Με δέκα νομίσματα

Αν αριθμήσουμε τά δέκα νομίσματα σή σειρά από τό 1 ως τό 10, θά μπορούμε να κάνουμε τις ακόλουθες μετακινήσεις: Α) Τό 7 επί του 10, τό 4 επί του 2, τό 3 επί του 8, τό 1 επί του 5, τό 9 επί του 6. Β) Τό 4 επί του 1, τό 6 επί του 9, τό 8 επί του 3, τό 10 επί του 7 και τό 2 επί του 5.

Στοιχειογράφος

ΑΠΟΛΩΝ - ΝΑΠΟΛΕΩΝ.

Κρυπτογραφικός

1) ΛΙΒΑΝΟΣ. 2) ΙΒΑΝ. 3) ΒΙΑΣ. 4) ΑΛΑΣ. 5) ΝΑΙΑΣ. 6) ΟΛΒΟΣ. 7) ΣΑΒΒΑΣ.

Λεξιγριφος

Έλαφος (Έλα - Φως).

Συλλαβόγριφος

Ράκος (Ρά - Κώς).

Μεταγραμματισμός

ΨΙΤΤΑΚΟΣ - ΠΙΤΤΑΚΟΣ

Ποιά είναι η λογική σειρά;

Η λογική σειρά των 9 εικόνων είναι η ακόλουθη: 8, 5, 1, 9, 4, 2, 7, 3, 6.

Η λύσις του υπ' αριθ. 539 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΜΑΚΑΡΙΑ - ΦΙΛΩΤΑΣ. 2) ΠΑΣ - ΓΙΔΙ - ΟΜΑΣ - ΜΑΚ. 3) ΙΤΑΜΟΝ - ΣΕΛΑΣ - ΜΑΝΑ. 4) ΝΙΑ - ΤΙΣ. 5) ΙΣ - ΚΟΤΙΝΟΣ - ΜΕΡΙΣ. 6) ΝΟΚ - ΣΙΤΟΣ - ΠΑΜΙΣΟΣ. 7) ΟΔΟΣ - ΣΙΣ - ΦΩΝΕΣ - ΛΙ. 8) ΣΑΡΤΟ - ΑΤΤΑΛΟΣ - ΤΑΣ. 9) ΙΑΜΑ - ΝΙΚΑ. 10) ΑΛΣ - ΑΡΑΜΠΑΣ - ΣΙΛΑΣ. 11) ΝΑ - ΛΙΓΝΑ - ΡΩΣ - ΜΑΛΑ. 12) ΕΝΤΟΜΟΝ - ΛΙΤΕΣ - ΣΕΡ. 13) ΡΑΒ - ΝΟΣ - ΝΟΣΗΡΩΣ - ΑΑ. 14) ΡΑΣ - ΡΑΣ. 15) ΙΛΙΑ - ΛΕΝΑΣ - ΠΙΝΑΚΑ. 16) ΑΥΚ - ΚΑΝΟ - ΟΡΙΑ - ΘΩΣ. 17) ΣΑΛΑΜΙΣ - ΜΕΣΣΙΑΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΠΙΠΙΝΟΣ - ΑΝΕΣΤΙΑ. 2) ΜΑΤ - ΣΟΔΑ - ΛΑΝΤ - ΛΥΣ. 3) ΑΣΑΝ - ΚΟΡΙΣ - ΤΕΛΙΚΑ. 4) ΣΤΑ - ΛΟΝ. 5) ΑΓΟΝΟΣ - ΟΜΑΙΜΟΣ - ΚΑ. 6) ΡΙΝΙΤΙΣ - ΑΡΓΟΣ - ΛΑΜ. 7) ΙΔ - ΑΝΤΙΑ - ΑΝΝ - ΡΕΝΙ. 8) ΑΙΣ - ΝΟ. ΣΤΙΜΑ - ΝΑΝΟΣ. 9) ΕΤΟΣ - ΛΟΕΑ. 10) ΦΟΛΙΣ - ΦΑΛΑΡΙΣ - ΣΟΜ. 11) ΙΜΑΣ - ΠΩΛ - ΣΩΤΗΡ - ΡΕ. 12) ΛΑΣ - ΜΑΝΟΝ - ΣΕΡΑΠΙΣ. 13) ΡΩΣ - ΝΕΜΕΣΙΣ - ΣΩΣΙΑΣ. 14) ΡΙΣ - ΚΙΜ. 15) ΑΜΑΣΙΣ - ΤΑΛΑΣ - ΨΑ. 16) ΣΑΝ - ΖΟΛΑ - ΑΛΕΑ - ΚΩΣ. 17) ΚΑΚΩΣΙΣ - ΣΑΡΑΚΑΣ.

Ο ΓΟΡΙΛΛΑΣ

Παράξενο διήγημα

Τό βράδυ, που έφτασε ο γορίλλας στον πυργό του σέρ Κλίφορντ Χάλλ, εκείνος έδινε μία μεγάλη δειξίωσι. Ήταν ή πρώτη φορά, απ' την ημέρα που είχε άποκτήσει τον τίτλο του βαρώνου, που προσκαλούσε σπύτι του τους πυργοδεσπότες της περιοχής για να γνωριστή μαζί τους.

Κανείς δεν ήξερε πώς ακριβώς είχε άποκτήσει τη μεγάλη περιουσία του ο σέρ Κλίφορντ. Λέγανε μονάχα πως την είχε κερδίσει στη Νότιο Άφρικη, όπου είχε μείνει πολύ καιρό. Όταν ο έπιστάτης του πυργού τον είδοποίησε πώς είχε φτάσει ο γορίλλας, δίδασε να τον μεταφέρουν προσωρινά στην αίθουσα του μπιλιάρδου, για να τον θαυμάσουν οι καλεσμένοι του.

Τού άρεσε πάντα να προκαλή την προσοχή των άλλων με κάτι τό ξεχωριστό. Μία μέρα, λοιπόν, του είχε κατεβή ή ιδέα να προμηθευθή ένα σπάνιο θηρίο. Είχε βάλει τότε μία άγγελία στις έφημερίδες, και σε λίγο πήρε ένα γραμμαί απ' τον λιγογγελοδοχικό οίκο Χόμπρεϊ και Τσάιλντ, που τό πρότειναν να του προμηθεύσουν ένα μεγάλο γορίλλα.

Δέχτηκε την πρότασι κι έστειλε τά χρήματα. Σε δυο μήνες, έλαβε ένα μπιλιετάκι, που τον προειδοποιούσε για την άφιξη του γορίλλα. Άφου τό διάβασε με χαρά, ή ματιά του σταμάτησε στην ύπογραφή. Κι άνατρίχασε...

«Χόμπρεϊ!». Τ' όνομα αυτό του θύμιζε κάποιον παλιό και δυσάρεστο έπείσοδο... Δεν του είχε δώσει σημασία, όταν τό είχε δει στην έπωμοσία της φίρας. Μά τώρα, έτσι μονάχο του και γραμμένο με τό χέρι, τράβηξε άμέσως την προσοχή του...

Νάταν σύμπτωσι, άρα γε, συνωνυμία; Κι όμως, δεν ήταν πολύ κοινό αυτό τό δυόμα...

Ωστόσο, κατάφερε να δώξη τις άσχημες άναμνήσεις του και ν' άσκοληθή με τους καλεσμένους του. Όταν έφτασε ο γορίλλας, όλοι άναστατάθηκαν.

Πώς φοβάμαι! φώναξε μία νέα γυναίκα. Αν φύγη απ' τό κλουδί του;...

Μά δεν υπάρχει τέτοιος φό-

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Έπείσια Δρχ. 340.-
Εξάμηνος » 170.-
Τρίμηνος » 85.-

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Έπείσια £ 6 \$ 24
» Φρ. Γαλλικά 5.980
» Βελγικά 1.100

Ευδόκησις Έσωτερικού διά ταχυδρομική έπιταγή και Έξωπερικου διά τραπεζική ή τσεκού της προς τό περιοδικό «ΘΗΣΙΑΥΡΟΣ» Ε.Ε.Ε. «ΑΛΚΥΩΝ - Δ. ΠΑΠΑ-ΣΠΥΡΟΥ και Σίας - Δραγατσάνη 4 (Πλατεία Κλαυθμώνος), ΑΘΗΝΑΙ.

Απογορεύεται ή άναδημοσίευσις άπουδημένης θέματος του παρόντος τεύχους άνευ της έγγραφου άδειάς της Διευθύνσεως του «Θησαυρού».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ συμφώνως τώ άρθρ. 6 καί 7 τώ Α. Ν. 1092) 1938. ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ε.Ε.Ε. «ΑΛΚΥΩΝ - Δ. ΠΑΠΑ-ΣΠΥΡΟΥ και Σίας. Διαχειριστής έπείταγής: ΔΗΜ. ΠΑΠΑ-ΣΠΥΡΟΥ Διευθυντής «επιστολών»: ΔΗΜ. ΠΑΠΑ-ΣΠΥΡΟΥ. Παράβολο 14, Αθήνα. Υπεύθ. Τυπογράφος: Σπυρ. Μπέλας δόος Δύσεως, Νέον Ήρώδων.

δος, κυρία μου, την καθυσάχασε ο Κλίφορντ.

Πραγματικά, ο γορίλλας φαινόταν ήσυχος, ζαρωμένος σε μία γωνιά του κλουδίου του. Είχε τεράστιο μακρούλο κεφάλι, μικροσκοπικά αυτιά και μικρά ματάκια, μισοκλεισμένα και χωμένα βαθειά στις κόγχες τους.

Τού ρίχνανε μπανιέρις και πορτοκάλια, αλλά δεν τ' άγγιζε καθόλου.

Ο Κλίφορντ, περίεργος, θέλησε να τον δει στή μάτια. «Έσκιψε... κι άνατρίχασε, άντικρύζοντας δυο λαμπερά κι άγρια μάτια, κάτω απ' τά μισοκλειστά βλέφαρά του!

Τά μεσάνυχτα, έφυγαν όλοι οι καλεσμένοι, έκτός απ' τό Σάμουελ Μπρόκμαν, ένα στενό φίλο του οικοδεσπότη. Άφου κουδέντισαν άρκετά βι δυο τους, ο Χάλλ δεν μπόρεσε πιά να κρατηθή κι έξμολογήθηκε τις άνησυχίες του στο φίλο του.

Με παραξενεύει αυτή ή σατανική συμπεριφορά των όνομάτων, του έπεί. Δεν μπορώ να εξήγησω ποια σχέση είναι δυνατόν να ή Χόμπρεϊ με τον παραγγελοδοχικό οίκο.

Μά κι αν άκόμα πρόκειται για τον Ιδ.ο Χόμπρεϊ, τι φόβο ένεσι;

Έσχάς πώς είναι θανάσιμος έχθρός μου! Όταν έγινε άλλοτε εμπόδιο στις έπιχειρήσεις μου και στή συμφέροντά μου, τον τσάκισα, τον κατέστρεψα.

Άργά ή νύχτα, ο Μπρόκμαν πήγε να πλγιάσει. Ο Χάλλ άποσπάρθηκε στο γραφείο του. Ήταν εύχαριστημένος απ' την επιτυχία της δεξίωσώς του. Κάθισε να γράφη ένα έπιγών γραμμαί.

Τό δωμάτιο ήταν μάλλον μικρό. Τό γραφείο του βρισκόταν άντίκρου στην πόρτα, κι από πάνω κρεμόταν ένας καθρέφτης, που του επέτρεπε να βλέπη όποιον έμπαινε.

Κόντευε πιά να τελειώσει τό γραμμαί του, όταν ή ματιά του έπεσε τυχαίως στον καθρέφτη... Θύμισαν καλά πώς είχε κλείσει την πόρτα, μπαίνοντας. Τώρα όμως την έβλεπε λίγο άνοιχτή... δυο δάχτυλα μονάχα!

Απ' τη μικρή χαρμάδα της έμπαινε τό φώς του διαδρόμου... Και, σιγά-σιγά, ή χαρμάδα αυτή μεγάλωνε! Η πόρτα άνοιγε λίγο-λίγο!...

Κρύος Ιδρώτας τον περιέλουσε, όταν άντίκρισε μέσ' στον καθρέφτη τό γορίλλα!...

Έμεινε ώστόσο κοροφωμένος στή θέση του, παράλυτος απ' τον τρόμο, με τό λαιμό στεγνωμένο... Άκουσε να γυρίξη ο διακόπτης του ήλεκτρικού. Τό δωμάτιο βυθίστηκε στο σκοτάδι. Ύστερα, όλα γίναμε μ' άστραπιαία ταχύτητα: Μ' ένα πήδημα, ο γορίλλας βρέθηκε κοντά του και τον άρπαξε απ' τό λαιμό με τά τριχάτά του χέρια!

Ο Χάλλ πρόλαβε μονάχα να πατήση τό κουμπι του κουδουνιού, που βρισκότανε πάνω στο γραφείο του...

Όταν έφτασε πρέχοντας ο έπιστάτης, είδε τον πελώριο γορίλλα να βγαίνει απ' τό γραφείο του σέρ Κλίφορντ, να κλείνη πίσω του βρατικά την πόρτα και να νύεται.

Μαζί με τους άλλους ύπνότες, που είχαν τρέξει κι αυτοί στο μεταξύ, άρμυσε μέσ' στο γραφείο του κυρίου του. Τάυ βόλκαν χαμά, νεκρό, στραγγαλισμένο!...

Άρχισαν τότε να κυνηγάνε τό γορίλλα, στον κήπο κι ύστερα έξω στον κάμπο. Στο τέλος, την πιασάδισαν κάμποσες φορές και τον έριξαν νεκρό.

Όταν πήγανε όμως κοντά του, μπήκανε όλοι μία φωνή φρίκης.

Μέσα απ' τό πελώριο κεφάλι του γορίλλα, πούγερνε τώρα πίσω, ακίνητο, ξεσβρόβαλε τό κεφάλι ενός άνθρώπου!

Ο Χόμπρεϊ είχε μεταμφιεσθή σε γορίλλα, για να εισχωρήσει στο σπύτι του έχθρου του, κι είχε βρή έτσι την ευκαιρία να εκδικηθή!

M. SABA-I-N

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Τό μπάνιο του παιδιού

Τό παιδί δεν γεννιέται όπως τά παιδιά των ζώων. Μόλις γεννηθή, είναι άνέκονο να κινηθή, ενώ τά κατοικίδια, τά πρόβατα, τά άλογάκια και τά άλλα ζώα μόλις γεννηθούν χοροπηδούν πάνω στα χόρτα. Τό παιδί έχει άπόλυτη ανάγκη να διατηρηθή από τό γάλα της μητέρας του, να προσφυλαχθή από τό κρύο άφου γεννηθή γυμνό, να προσφυλαχθή από τη ζέση. Χωρίς τή σπογγή τής μητέρας πού θά τό θρέψη, θά τό ντύση, θά τό καθορίση και θά τό προσφυλάξη με τις διαρκείς φροντίδες της από τις άρρώστειες και τις διάφορες εξωτερικές μολύνσεις είναι άδύνατο να ζήση.

Τό νεογνό οδηγεί τό μάνα των ζώων να φροντίσει για τό παιδί της, και αυτό ή μάνα λίγων καιρό, γιατί γρήγορα τό ίδιο φροντίζει για την τροφή του και άποκατά την άναεστησία του. Στη γυναικα τό πράγμα είναι άλλοιότιο. Πρέπει ή ίδια να μάθη πώς θά φροντίσει για τό βρέφος, αν θέλη να τό ίδω ή μάνα και να είναι άρτο και γερό.

Τό βρέφος πρέπει να τρέφεται από τό γάλα της μητέρας του. Η καλή διατροφή παίζει τον σπουδαιότερο ρόλο για την ανάπτυξη και την ζωηρότητα του παιδιού.

Η καθαριότητα παίζει σπουδαίο ρόλο για την υγεία του παιδιού. Τό δέρμα του παιδιού, δεν είναι ένας σάκος που περικλείει τά ζωτικά όργανα, τό κρέας, τά άγγεία και τά νεύρα μά είναι ένα ζωτικό όργανο, που άναπνέει, βγάζει διάφορες ουσίες επιδερμικές με τον ιδρώτα, κοκονίζει τη θερμότητα του σώματος με τον ιδρώτα, βγάζει μία λιπαρή ουσία από τους σμηματογόνους αδένες, που χρησιμεύει για να μαλακώνη τό δέρμα και να τό κάνει να άντέχει περισσότερο. Οι σκόνες, ο ιδρώτας και τό σμηγμαί πρέπει να καθαρίζονται συχνά από τό δέρμα, γιατί αλλιώς είναι παρσιμωσίζοντες και έμποδίζουν την κανονική λειτουργία του δέρματος. Τά όργανα και τά κόπρανα έρεθίζουν τό δέρμα του παιδιού, που είναι λεπτό και τρυφερό και σκίζεται εύκολα. Γι' αυτό πρέπει να πλένεται τακτικά και να καθαρίζεται.

Τό παιδί πρέπει να κάνει κάθε μέρα μπάνιο σ' έλο του σώμα. Τις πρώτες μέρες έως ότου πέση ο όμφάλιος λώρος και να έπουλωθή ή πληγή, πρέπει να πλένεται τό σώμα με οινόπνευμα, γλυκερίνη και βρασμένο νερό.

Τό νερό του μπάνιου του παιδιού πρό των τριών μηνών θά είναι 36 με 37 βαθμούς, μετά τους τρεις μήνες 33 με 35. Τη θερμότητα του νερού πρέπει να την παίρνουμε με θερμόμετρο του μπάνιου. Αν δεν έχετε, θά τό δοκιμάζετε με τον άγκώνα σας, ποτέ με τό χέρι, γιατί άντέχει σε πολύ ζεστό νερό.

Τό μπάνιο πρέπει να τό κάνουνε τό πρωί μετά από τό θήλασμα. Τα νευρικά παιδιά, που δεν κοιμούνται καλά μπορεί να τό παίρνουν τό βράδυ πρό του ύπνου.

Τό μπάνιο πρέπει να γίνεται μέσα σ' ένα ζεστό δωμάτιο σ' ένα μικρό μπανάκι για παιδί. Τό γεμίζετε νερό ζεστό στη θερμοκρασία που πρέπει, άφου προηγουμένως σε δυο κοσέκλες ή σ' ένα παπαζάκι φροντίσετε να τοποθετήσετε μία μικρή λεκάνη με πολύ καθαρό χλωρο βρασμένο νερό, για τό καθαρίσμα του προσώπου, ένα σφουγγαρί μαλακό ή ένα μαλακό τρίψιμο, σμυγνίδια καθαρά, ένα σαπούνι, ένα καθαρό πανί για σκούπισμα, που θά κροπνέται ζεστό με μία μπουγιότα ή με μία μπτολίττα με ζεστό νερό, ένα λεπτό πανί μαλακό για τό πρόσωπο κι ένα κομμάτι με τάλια.

Άφου ζευνώσετε τό παιδί, τό σκουπίζετε ή και τό πλένετε αν είναι λεωμένο, για να μη λερωσέτε τό νερό του μπάνιου. Τό βουτάτε στο νερό κρατώντας το με τό άριστερό σας χέρι κάτω από τό σέσικο και τή ράχη, με τό άλλο κρατώντας τό από τά πόδια. Τό κρατάτε καλά με τό άριστερό σας χέρι, για να μη βουτηχθή στο νερό, να μη γυμνήση και να μη μπη μέσα στο στήθος, τη μύτη και τ' αυτιά του, ενώ με τό δεξιό χέρι πλένετε τό σώμα του. Τό παιδί μένει μέσα στο νερό 5 με 10 λεπτά και ύστερα τό βνάζετε άμέσως και τό άπλώνετε στη ζεστή πετσέτα, που έχετε έτοιμάσει. Τό στεγνώνετε πλένοντας λίγο την πετσέτα, χωρίς να τό τρίψετε. Τό στεγνώνετε καλά και πρό πάντων τις πτυχές γύρω στή γεννητική θύρα, τις μασχάλες και τά αυτιά, τις άποίες και πούδωρετε με τό τάλια. Τό προσώπιό του και τά μάτια του θά τό καθαρίσετε με μπουγιότα βουτηγμένη σε βρασμένο νερό. Μετά ντύνετε τό παιδί με τά ρούχα του, που τά έχετε ζεσταμένα.

Κάθε 4 ή 5 μέρες πρέπει να σαπούνετε τό παιδί σ' έλο τό σώμα και στο κεφάλι, καλύτερα στή γυναικά σας και μετά τό βουτάτε στο μπάνιο για να τό ξεπλύνετε.

Τό κεφαλάκι του παιδιού είναι συχνά σκεπασμένο με νυβία, γι' αυτό πρέπει να τό πλένετε κάθε 3 ή 4 μέρες με βρασμένο νερό και με σαπούνι και να τό καθαρίζετε κάθε μέρα με άμυγδαλόλαδο. Τά μαλλιά του παιδιού δεν πρέπει να τά κόψετε, αλλά να τά γυμνίζετε και να τά βουρτσίζετε με μία λεπτή βούρτσά. Η γυναιά και ή βούρτσά πρέπει να καθαρίζονται με νερό ζεστό.

Τά νύχτα του παιδιού θά τά κόψετε και θά τά έχετε καθαρά. Δεν πρέπει να τά κόψετε σπογγίζοντά άλλα τετοόγωνα για να άποφεύγονται οι μολύνσεις του γύρω δέρματος.

Τά παιδιά συνήθίζουν να βυθίζονται τό δάκτυλό τους και μαζί με τό δάκτυλο μπάνιων και διάφορα μικρόδια στο στήθος και προκαλούν έμετικές όσεις παιδιά. Τά χερσάκια των μικρών παιδιών πρέπει να είναι πολύ καθαρά για να άποφεύγονται οι μολύνσεις και οι έντερικές διαταραχές.

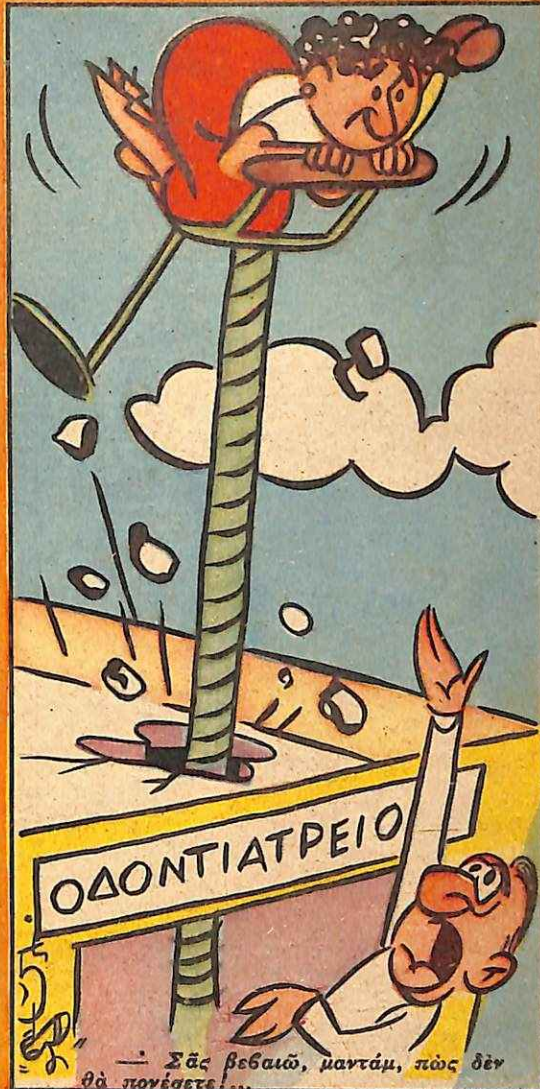
ΜΑΛΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ - ΔΟΥΚΙΑ Ιατρός Δερματολόγος

Μία δραματική φάσις από τον αγώνα της εθνικής μας ομάδας με τη Β' εθνική της Ιταλίας για τό Κύπελλο Μεσογείου.

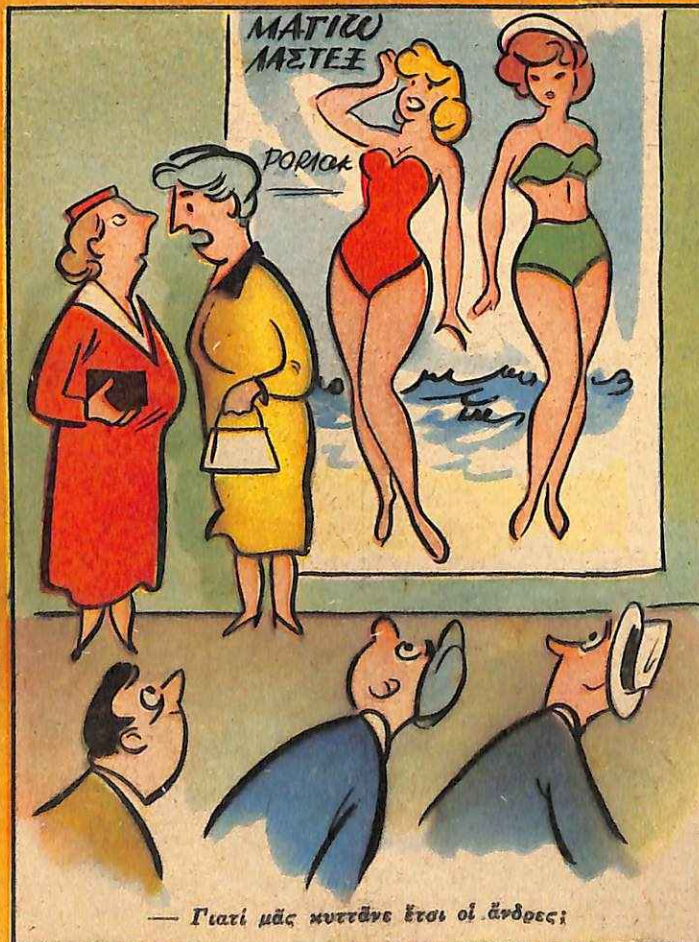

— Πότε θα πάρης δίπλωμα οδηγού, γυναίκα, για να πάψη
για αυτό το καμουφλάρισμα;

— Σας βεβαιώ, μαντάμ, πώς δεν
θα πονέσετε...

(Του Άρχελαου)

— Γιατί μās κοιτάνε έτσι οι άνδρες;

— 'Η δεσποινίς Λίτσα σάς στέλνει πολλούς χαιρετι-
σμούς και λέει πώς δεν θα μπορούσε να έρθει άποψε!...